

EKSTREMNA POBOŽNOST

Priče za svakodnevno čitanje, koje su napisali vjernici iz starih vremena pa do naših dana, i koji su žrtvovali sve za Krista

Od koautora knjige *Isusovi frikovi*

Glas mučenika

EKSTREMNA POBOŽNOST

Priče za svakodnevno čitanje, koje su
napisali vjernici iz starih vremena pa do naših dana,
i koji su žrtvovali sve za Krista

Od koautora knjige *Isusovi frikovi*

Glas mučenika

Ekstremna pobožnost

The Voice of the Martyrs
“Glas mučenika”

Copyright © 2001, The Voice of the Martyrs.
Published originally as Extreme Devotions.
All rights reserved.

www.persecution.com

© 2012, The Voice of the Martyrs for the Bosnian edition.
This publication is a joint project of Voice of the Martyrs and OM EAST.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije se umnožavati, skladištiti, niti prenositi, ni u kakvom obliku, niti na bilo koji način – elektronski, mehanički, fotokopijama, snimkama, niti drukčije – osim pri pisanim osvrtima u kratkim navodima, bez prethodne pismene dozvole izdavača.

Ukoliko nije drukčije naznačeno, navodi iz Svetoga pisma uzeti su iz Biblije u izdanju Kršćanske sadašnjosti, Zagreb 1999. god., u prijevodu dr. Antuna Sovića, Silvija Grubišića, Filiberta Gassa i dr. Ljudevita Rupčića.

Copyright by Kršćanska sadašnjost, Zagreb 1997.

Prijevod: Aleksandra Striković
Lektura: Svjetlana Brezo,
Korektura: Enisa Dedić

ISBN 978-0849-9173-94

Ova je knjiga posvećena onima koji...

će prije izabrati smrt nego poricanje...

biraju vjeru iznad straha...

će radije biti svjedoci nego pobjeći.

Svima onima kojih ovaj svijet nije bio dostojan.

Hebrejima 11,38

Zahvale

Ovaj je projekt bio pravi timski rad, te tako ima mnogo onih kojima treba zahvaliti.

Ali prije svega, htio bih zahvaliti našem Bogu na njegovoj velikoj ljubavi i vodstvu. On je taj kojemu služimo i na čiju smo slavu napisali ovu knjigu.

Ovim putem odajem priznanje svim mučenicima – i prošlim i sadašnjim – čiji su se životi dotakli svih nas kroz vjeru i posvećenost koju su imali. Bez njihovoga primjera, crkva bi danas bila uveliko hendikepirana.

Osobito zahvaljujem izdavačkoj kući *W Publishing Group* na predanu radu i viziji koju su imali, jer bi bez njih ova knjiga imala daleko manje čitatelja. Pravo je nadahnuće vidjeti njihovu želju za izdanjem jednoga ovakvog djela, sada dostupnog onima koji žele krenuti dalje od svoje kršćanske sigurnosne zone.

Želim se još zahvaliti timu koji je tako predano radio na istraživanju i zapisivanju ovih priča, kompletirajući ih u knjigu. Ginny Cleary, Rick Killian, Todd Nettleton, Cheryl Odden i Henry “Buddy” Vaughn, neumorno su radili zajedno s vođom tima Steveom Clearyjem.

I na kraju, hvala Mary Ann Leckland, Daveu Veermanu, Ashley Taylor, Paige Drygas i Gregu Longbonsu iz korporacije *Livingstone*, koji su ovoj knjizi dodali dragocjene molitvene dijelove i blisko surađivali s *W* timom u završnoj obradi knjige.

Tom White

direktor organizacije *The Voice of the Martyrs* (Glas mučenika) za SAD

Uvod

Vjerni o kojima ćeš čitati u ovoj knjizi nisu žrtve, nego pobjednici. Njihove se priče protežu kroz svu povijest, od Isusovih učenika, pa sve do mučenika iz naših dana. Progonitelji dolaze sa svih strana: od Rimljana do Romana, od organiziranih bandi do muslimana, od konfucijanizma do komunizma. Tako je svaki od ovih vjernika primjer nama – primjer ekstremne posvećenosti Kristu. Vjernici, čije ćeš priče naći na ovim stranicama, otkrili su želju koja je dublja čak i od osnovnoga ljudskog nagona za samoodržanjem: želju da služe Kristu i budu njegovi svjedoci.

Kad smo krenuli s izradom ove knjige istodobno smo ušli u novo doba u Americi. Događaji od 11. rujna 2001. godine izmijenili su lik slobodnoga svijeta i prebacili nas u vrijeme ispitivanja – vrijeme u kojemu će mnogi odgovore tražiti od crkve – vrijeme u kojemu će se crkva, tražeći snagu, pouzdati u Boga i njegovu vlast.

Naš je krajnji cilj da ova knjiga posluži kao sredstvo koje će potaći naš um i utjecati na naše postupke, kad se i sami suočimo s teškoćama. Na primjer, kako ćemo reagirati na one koji nam čine zlo? Kako je Krist reagirao? Kako su reagirali kršćani u prošlosti? Kakav bi trebao biti naš stav prema pripadnicima drugih vjera koji nam se žestoko protive? Je li ispravno izložiti se opasnosti i sve riskirati, kako bismo pokušali posvjedočiti Božju ljubav onima koji bi nas baš zbog toga mogli ubiti?

Ova knjiga neće dati odgovore na sva ta pitanja, ali će zasigurno izazvati tvoju vjeru. Dok čitaš priče o kršćanima koji su podnijeli neopisiva zvjerstva radi Krista, neka se tvoja pažnja usmjeri izvan tragedije i teškoća, kako bi otkrio blago koje leži odmah ispod površine.

Usredotoči se na vjeru koju sadrže svjedočanstva ove hrabre braće i sestara. Potrudi se prepoznati da onaj isti Duh koji prebiva – ili je prebivao – u njima, isto tako prebiva i u tebi i **vjeruj** da i ti imaš istu tu puninu vjere koja ti je na raspolaganju u svakoj, ma kako žestokoj situaciji.

Dok čitaš ove redove, steći ćeš pravi uvid u radikalnu stranu vjere, jer ćeš shvatiti teologiju stradanja.

Prvi dio tog shvaćanja dolazi od spoznaje da ove priče **nisu** beznadna izvješća o mučenju i patnji. Niti su ovi vjernici “super” kršćani. Naravno da se ističu po svojoj hrabrosti, po istrajnosti koja nadilazi ljudsko shvaćanje i po posvećenosti Kristu, na način koji je ponekad teško shvatiti. Ali u stvarnosti, to su obični kršćani (kakvi smo svi mi) koji su se suočili s neobičnim situacijama.

Pa kakve su ih onda tajanstvene sile odvukle u takvu “ekstremnu pobožnost”?

Bila je to, jednostavno rečeno, vjera koju su imali u Isusa kao Gospodina, a koja je rezultirala njihovim stradanjem.

Vjera – i samo vjera – dovoljna je. Stradanje od ljudske ruke može biti nepodnošljivo. Ali kad je spojeno s Kristovim kraljevstvom i vjerom, onda stradanje jača srce kršćanina koji je otvoren i spreman izgubiti sebe, kako bi dobio više Krista.

Mučenici iz ove knjige dijele isti žar za Boga. To je onaj žar koji prevladava nad strahom od teških posljedica, s kojima se mogu suočiti oni koji su uhvaćeni da svjedoče Božju ljubav.

Možda dio tog žara dolazi i od poznavanja visoke cijene onoga što posjeduju. Kad nas vjera nešto košta, postaje beskrajno dragocjenija. I upravo taj aspekt ljudske prirode služi za jačanje kršćana koji žive pod represivnim vladama koje ne dozvoljavaju vjersku slobodu.

Sveti Augustin je jednom rekao: “Uzrok, a ne stradanje, stvara pravoga mučenika.”

Prema izvornoj grčkoj riječi, “mučenik” zapravo znači “svjedok”.

Mučenici iz ove knjige bili su u stanju osobno posvjedočiti istinu i silu Isusa Krista, vjerujući da to svjedočanstvo mogu prenijeti drugima, bez obzira na cijenu.

T. S. Eliot je u svojoj drami *Ubojstvo u katedrali* opisao mučenika kao onoga “koji je postao Božje **oruđe** i čija se volja izgubila u Božjoj, ali je na taj način nije izgubio nego

pronašao, jer je našao slobodu u **pokornosti** Bogu. Mučenik više ništa ne želi za sebe, pa čak ni slavu mučeništva.”

Svjedočenje te stavlja na prvu borbenu crtu. Jednom je pastor E. V. Hill pričao o ženi koja mu je došla i rekla: “Pastore Hill, molite za mene. Progoni me đavao.” Pastor joj je odgovorio: “Ne progoni tebe đavao. Nisi učinila dovoljno da bi te on progonio.” Cilj svim kršćanima treba biti da “učine dovoljno” za Kristovo kraljevstvo, kako bi privukli đavlovu pozornost.

Kada neki oblik stradanja zbog kršćanskog svjedočenja zaista dođe i do tebe, naša nada je da ćeš i ti, kao što su i ljudi iz ove knjige, doživjeti slavu i ljepotu *Ekstremne pobožnosti*.

Ekipa pisaca *Ekstremne pobožnosti*
Glas mučenika

Ekstremna

Ekstremno pitanje

TURSKA: ERCAN SENGUL

Ercan Sengul bio je musliman, turske nacionalnosti, i kad se predao Kristu neki su smatrali da je time okrenuo leđa svome nasljeđu i narodu. Kada je rekao da će sve učiniti za Boga, to je i mislio – tada. Ali što je s tom izjavom sada?

Ercan je sjedio u memljivoj zatvorskoj ćeliji, okružen drugim zatvorenicima. Uhitila ga je lokalna policija pod optužbom da je “vrijeđao islam” dijeleći knjige za jednoga kršćanskog izdavača.

Vapio je Bogu, preklinjući ga da ga spasi iz zatvora. Znao je da nije učinio ničega krivoga i da ne zaslužuje biti tu. “Rekao si da ćeš za mene učiniti sve”, šapnuo je Bog Ercanovu srcu. “Jesi li to i mislio?”

Ercan se slomio, zaplakao i slaveći Boga rekao mu u svome srcu: “Zaista sam to i mislio.” Tako je u zatvoru počeo propovijedati svakoga dana po tri sata. Shvatio je da je Bog dopustio da ga zatvore, kako bi mu dao novo misijsko polje rada! Ercan je u zatvoru proveo trideset dana, sve dok svjedoci nisu priznali da ih je policija natjerala da potpišu izjavu, a sudac objavio da za njegovu krivicu nema nikakvoga dokaza.

Uhićenje je unaprijedilo Ercanovo svjedočenje. Od kad je oslobođen, mnogi zatvorenici, koji su bili s njim u ćeliji, dolazili su u crkvu, raspitujući se za Boga koji mu je dao takav mir dok je bio pod ključem u zatvorskoj ćeliji. Ercan i dalje radosno dijeli kršćanske knjige, znajući da može biti uhićen.

Većina će kršćana priznati da stradanje baš nije nešto što im je na umu, kad kažu kako žele da ih Bog upotrijebi. Svakako, želimo živjeti svoju vjeru – ali ne do točke progona. Vrijeđamo se kad nas previde za promaknuće na poslu ili isključe iz društvenih događaja. Osjećamo se prezreno. Prevareno. Nasamareno. Međutim, moramo biti voljni usred očaja predano tražiti Boga. Onoga časa kad tako učinimo, otkrit ćemo da molitva mijenja naš stav. Sad vidimo mogućnosti za rast. Primamo nadu. U boli otkrivamo obećanje. Naposljetku počinjemo uviđati kako naša trenutačna situacija, ma koliko bila nepravедna i nezasluzena, na kraju može biti dio Božje nakane. Kada molimo da na progon gledamo s Božjega stanovišta, nalazimo hrabrost za poslušnost, bez obzira na cijenu.

Molite... i za me, da mi se, kad otvorim usta, dadne riječ da smjelo mognem saopćiti Tajnu Radosne vijesti, koje sam poslanik u kovima.

Efežanima 6,18-20

Dan
1

Ekstremna

Ekstremno sjedinjenje

MAURITANIJA: TIMOTHY

“Reci mu, Timothy, molim te!” vikala je Maura, preklinjući svog muža. “Reci upravitelju gdje je Biblija sakrivena i budi slobodan! Ne mogu više ovo podnijeti! Ne mogu gledati!” Timothy i Maura, stanovnici rimske provincije Mauritanije, bili su u braku tek nekoliko kratkih tjedana, prije nego što su ih uhitili.

Maura je s užasom gledala kako vojnici užarenim željezom kopaju oči njezinu mužu, u nastojanju da slome njegovu volju. Sad je, viseći naglavce s tegovima oko vrata, prema naredbi rimskoga upravitelja Arijana, čekao da mu skinu povez s usta. Strah koji je osjećao u trenutku uhićenja, zamijenio je osjećaj božanskoga mira.

Umjesto da, kao što su vojnici očekivali, zaniječe svoju vjeru i otkrije gdje se nalaze rukopisi Svetoga pisma koje je sakrila njegova crkva, Timothy je prekorio svoju mladu ženu. “Nemoj dopustiti da tvoja ljubav prema meni nadjača ljubav prema Kristu”, poticao je Mauru potvrđujući svoju spremnost i predanost da umre za svog Spasitelja. Vidjevši hrabrost svoga muža i Maura je postala odlučnija.

Arijan, ionako već bijesan što Timothy nije progovorio, sad odlučno čini sve kako bi slomio Maurinu, tek otkrivenu hrabrost. Donio je odluku da je stave na najsurovije muke koje je poznavao rimski svijet. Maura se ipak nije slomila. Odbila je zanijekati Krista.

Nakon što su obadvoje podnijeli neopisive patnje, Timothy i Maura su razapeti – jedno pokraj drugoga.

Isus svoju službu nije povjerio neovisnim vjernicima – ustanovio je duhovnu obitelj. Rabio je riječi kao što su “brat” i “sestra”, da bi svojim učenicima saopćio kako ne očekuje da u svemu tome budu sami. Pavao je nastavio Kristovu službu poučavajući nove vjernike da se okupljaju u crkvi radi zajedništva i zajedničkoga bogoslužja. Kršćani trebaju jedni druge – osobito u vrijeme iskušenja. Kad se jedan vjernik spotakne, drugi priskaču u pomoć potičući ga, hrabreći i pružajući podršku. Zato Novi zavjet život prema nečijem primjeru smatra potrebom kršćanske vjere. Primjer vjere i hrabrosti jedne osobe može nadahnuti i ujediniti druge da učine isto. I obratno, kad se jedan vjernik slomi pod pritiskom progona, vjerojatnije je da će i drugi popustiti. Povijest visoko cijeni prijateljstvo koje je obilježavalo kršćansku zajednicu – osobito tijekom progona.

Da se utješe njihova srca i da,
sjedinjeni ljubavlju, postignu bogat
i pun uvid u pravu spoznaju Božje
Tajne.

Kološanima 2,2

Ekstremna spremnost

KINA: PASTOR LI DEXIAN

Samo što je pastor Li Dexian započeo svoju propovijed, vrata crkve su se s treskom otvorila. Naoružani pripadnici kineskoga Ureda za državnu sigurnost nagnuli su u prostoriju, prijeteći svima koji su bili nazočni, a onda su zgrabili Lija, očito s nakanom da ga odvedu.

“Sačekajte, molim vas, samo da uzmem torbu.” Kao i uvijek, pastor se policiji obraćao uljudnim, no čvrstim glasom.

Policija je bila iznenađena molbom. “Što je u njoj?”, zahtijevali su odgovor, grabeći crnu torbu s patent zatvaračem iz Lijevih ruku i trgajući je kako bi je otvorili. Unutra se nalazila jedna deka i rezervna odjeća; Li ju je pripremio jer je očekivao da će toga dana doći po njega.

Pastor Li je bio uhićen mnogo puta. Dva-put ga je policija tako pretukla da je povraćao krv, a jednom su ga tukli po licu njegovom Biblijom. Li je bio upozoren da policija motri na selo u kojemu je održavao redovite sastanke utorkom. Znao je da će, ako dođe i propovijeda, biti zatvoren. I danas, građani Kine mogu biti poslani na prinudni rad do tri godine i to bez suđenja.

Opasnost je bila velika, ali je Lijeva torba bila spakirana. A još više od spakirane torbe, spremni su bili njegovi um i srce. Bio je voljan platiti ma kakvu cijenu kako bi propovijedao Evanđelje, uvjeren da će se Bog pobrinuti za njega – čak i u zatvoru.

Spremnost je znak predanosti. Predanost koja nije spremna na žrtvovanje samo je prerušeni kompromis. Razmisli, na primjer, o predanosti u braku. To čovjeka košta samoljublja i zadaje težak udarac osjećaju neovisnosti. Međutim, rezultat je stabilniji brak. Odnosi među ljudima koji nisu spremni na žrtvovanje radi predanosti nikad ne traju. Kompromis uzima visok danak i slabi našu želju i sposobnost da budemo predani. Na isti način vjernikova predanost Kristu inzistira na cijeni, kako bi sačuvala svoju vrijednost. Moramo biti spremni na provjeru naše predanosti, svakodnevnim potvrđivanjem da je kršćanstvo vrijedno toga. Vrijedno je našega vremena provedenoga u molitvi. Vrijedno je okupljanja u crkvi radi zajedničkoga bogoslužja. Vrijedno je podnošenja tegoba, iskušenja, zlostavljanja, pa čak i uhićenja, radi privilegije očuvanja predanosti bez kompromisa.

Prestanite se čuditi, ljubljeni – kao da vam se što neobično događa – požaru koji bjesni među vama da vas iskuša.

1 Petrova 4,12

Ekstremna

Ekstremno svjetlo

COLORADO: RACHEL SCOTT

“Ostavili su me svi prijatelji iz škole. Sad kad sam počela ‘živjeti to što govorim’, ismijavaju me.” Ovo što je Rachel zapisala u svoj dnevnik pokazuje koliko je bila razočarana što su joj upravo ljudi kojima je htjela pokazati Kristovu ljubav okrenuli leđa. Ali nije se predala.

“Neću se ispričavati što svjedočim Isusovo ime. Izdržat ću. Ako moji prijatelji moraju postati moji neprijatelji kako bih bila sa svojim najboljim prijateljem, Isusom, nema problema. Oduvijek sam znala da biti kršćanin znači imati neprijatelje, ali mi nikad nije palo na pamet da bi moji ‘prijatelji’ mogli biti ti neprijatelji.”

Rachel je bila učenica *Columbine* srednje škole, u vrijeme kad su u njoj dva učenika napravila masakr. Jedan od njih ju je pitao da li još uvijek vjeruje u Boga. Pogledala ga je ravno u oči i odgovorila da vjeruje. Pitao ju je zašto, ali nije joj dao prigodu za odgovor – ubio ju je.

Rachel Scott je položila svoj ispit, a zato što jest, njezino je svjetlo zasjalo daleko izvan njezine škole, šireći se po svijetu. Davno prije nego što je došao taj ispit, Rachel je izrazila spremnost sav svoj život dati za Krista. Riječi iz njezina dnevnika, napisane točno godinu dana prije nego što će umrijeti, govore o njezinoj predanosti: “Neću kriti svjetlo koje je Bog stavio u mene. Ako moram sve žrtvovati, hoću.”

Vjera je nevidljiva manifestacija našega osobnog odnosa s Kristom. Biblija čovjekovu vjeru karakterizira kao svjetlo – širenje nade koja utječe na sve druge ljude koji se nalaze oko njege. Isus je upotrijebio ovu ilustraciju, jer se svjetlo ne može obuzdati. Na primjer, čitanje s baterijskom lampom ispod pokrivača, što je nepoznanica prosječnu djetetu, ne može učinkovito prikriti kasnonoćne aktivnosti! Svetlo jednostavno sja po samoj svojoj naravi – ma koliko mi pokušavali obuzdati ga. Na isti način, u vjernikovu životu raste napetost kad mora izabrati hoće li potpuno izraziti svoju vjeru ili će je, na neki način, pokušati zatomiti. S pouzdanošću svakodnevnoga izlaska sunca, oni koji su potvrdili svoju odluku jednom zauvijek, nalaze da svjetlo koje sja u njima postaje njihova druga narav.

Vaše svjetlo neka tako zasja pred ljudima da vide vaša djela ljubavi te slave vašega Oca nebeskog.

Matej 5,16

Ekstremna

Ekstremna molitva

KINA: SESTRA WONG

Kada je časnik Ureda za državnu sigurnost ušao u kinesku zatvorsku ćeliju, sestra Wong je pokušala uzmaći. Taj je bezdušni čovjek uhitio i progonio mnoge kršćane, a samo nekoliko dana ranije tukao je i nju dok ju je saslušavao.

“Molim vas, sestro Wong. Moja je sestra vrlo bolesna. Potpuno je izgubila osjećaj u nogama. Hoćete li doći i moliti za nju?” Je li ovo isti onaj čovjek koji je od nje na silu oduzeo stotine Biblija i kršćanskih knjiga? Sad traži molitvu. Mora biti da je Bog doista privukao njegovu pozornost.

Nekoliko dana ranije, dok je ispitivao i zlostavljao sestru Wong, primio je telefonski poziv u kojemu su mu rekli da mu je majku udario automobil. Kad je rekao majci čime se u to vrijeme bavio, ona mu je odgovorila da je njegov progon kršćana izazvao nesreću koja joj se dogodila. On je to upozorenje smatrao čistim sujevjerjem.

Sutradan je nastavio ispitivati sestru Wong, kad su mu javili da mu je brat ozlijeđen u udesu. I brat je za zlu kob u obitelji okrivio njegov napad na kršćane. Ali kad mu se razboljela i sestra, časnik je došao tražiti molitvu.

A sestra Wong je vidjela mogućnost za koju je molila – prigodu da svjedoči svojim progoniteljima. Bog je izljevio časnikovu sestru, a preko sestre Wong promijenio je i njegovo srce. Vratio je sve Biblije koje im je oduzeo i sad podupire crkvu.

Većina je ljudi neobično privučena molitvom – osobito u vrijeme boli i patnje. Prepreke koje su podigli protiv svega što bi makar i izdaleka nalikovalo vjeri i pobožnosti, rastavljaju se dio po dio kad netko zatraži ili primi molitvu. Rijetki su ljudi koji će odbiti ponudu za molitvu bez uvjeta. “Molim se za tebe”, mogu biti najmoćnije riječi koje vjernik izgovara nevjerniku. Zašto? Molitva je Božje sredstvo promjene. Donosi rezultate. Katkad mijenja okolnosti. Katkad, opet, mijenja odluke. A u najvećem broju slučajeva mijenja one koji su njome dotaknuti. Biblija kaže da je prvi zabilježeni postupak bivšeg kršćanskog progonitelja Savla iz Tarza, poslije obraćenja, bila molitva. Tko zna kakvu će sve ulogu odigrati molitva u obraćenju mnogih “Savla” diljem svijeta, a koji trenutačno nastoje uništiti kršćanstvo?

Ustani i idi – reče mu Gospodin
– u ulicu koja se zove Prava pa
u Judinoj kući potraži čovjeka iz
Tarza zvanog Savla! On je upravo u
molitvi.

Djela 9,11

Ekstremna “krivica”

MADAGASKAR: RANAVALONA I

Ranavalona I, kraljica Madagaskara, mrzila je kršćane u svojoj kraljevini. Žalila se na njih zbog mnogo čega: prezirali su njezine idole, stalno su se molili, redovito išli u crkvu, žene su im bile neporočne. Tako je poslala svoju gardu da sakupi sve koji su bili osumnjičeni da su kršćani i dovede ih na suđenje.

Kad je optužnica pročitana, 1600 kršćana proglašeno je “krivim” van svake sumnje. Nisu poricali optužnicu jer, kad bi to učinili, značilo bi da se odriču Krista. Kraljica im je dala još jednu prigodu da ga odbace i poklone se njezinim idolima, no svi su do jednoga odbili. Tada su bačeni u mračne, memljive tamnice i mnogi su pogubljeni. Kraljica je bjesnila sve više, jer bi se na svakog kršćanina kojega bi ubila, podizalo dvadeset novih.

Kasnije je naredila da se pogubi petnaest kršćana. Trebali su biti bačeni preko litice u stjenovit klanac, dubok 45 metara. Kraljici su idoli bili postavljeni na vrh litice, a svaki je kršćanin bio vezan užetom i neznatno spušten preko ruba.

“Hoćeš li obožavati svoga Krista ili kraljičine bogove?”, pitali su vojnici svakoga kršćanina koji je visio nad liticom.

Svaki je odgovorio jednostavno: “Krista!” Tad bi uže bilo presječeno i oni bi se sunovratili u provaliju, razbijajući se o stijene. Neki su pjevali dok su padali u smrt. Jedna je mlada djevojka bila pošteđena jer su je proglasili ludom. Kasnije je osnovala veliku crkvu.

U većini zemalja, optuženi se smatra nevinim sve dok se ne dokaže da je kriv. Osnovni princip kaže da moraju postojati suštinski dokazi koji će van svake sumnje osuditi osobu za zločin. Ispovijedanje vjere u Krista predstavlja napad na državu u mnogim zemljama u kojima uloga pravosudnoga sustava ide obrnutim redom. Vjernici su krivi dok se ne dokaže suprotno. Osoba se mora odreći Krista kako bi bila proglašena nevinom – u ljudskoj, zemaljskoj sudnici. Međutim, u nebeskoj sudnici, presuda po kojoj si kriv, zapravo je pobjeda. “Ekstremna krivica” znači postojanje toliko mnogo dokaza o nečijoj vjeri u Krista, da nema načina na koji bi ta osoba mogla biti oslobođena optužbe! Vrijedi ponoviti onaj poznati paradoks: Da ti danas sude zato što si kršćanin, bi li bilo dovoljno dokaza koji bi te osudili?

Naprotiv, štujte u svojim srcima Krista kao Gospodina, uvijek spremni na odgovor svakomu tko vam zatraži razlog nade koja je u vama.

1 Petrova 3,15

Ekstremna pobožnost

**Shvatili smo da stradanje
nije nešto najgore što
nam se može dogoditi –
najgora je neposlušnost
Bogu.**

Kršćanski pastor u Vijetnamu,
zatvoren zbog svoje vjere

Ekstremna

Ekstremni ožiljci

JERUZALEM: TOMA

Toma je čuo glasine. Zapravo, čuo ih je izravno od drugih učenika koji su Učitelja vidjeli živa. U najmanju ruku, to je ono što su rekli. "Dok ne vidim na rukama njegovim znak od čavala i ne stavim prst svoj u mjesto od čavala i ne stavim ruke svoje u njegov bok, neću vjerovati", rekao je Toma.

Nije Toma očekivao nikakvo čudo. Niti je tražio neki velik znak ili znamenje. Samo je htio vidjeti ožiljke na Isusovu tijelu – simbole njegova stradanja. Iako je pobijedio smrt i živio u proslavljenome tijelu, Isus je i dalje imao ožiljke – podsjetnike na cijenu koju je platio.

Osam dana kasnije, Isus se opet pojavio pred njima. Kako se samo Toma morao osjećati glupo kad se našao licem u lice s Učiteljem. Kako mu je samo smiješno morala zvučati vlastita demonstrativna izjava, kad su ga drugi učenici podsjetili na nju. Isus ga ipak nije strogo ukorio. Gledajući ga u oči, pružio je Tomi ruke, potičući ga da dotakne ožiljke i vjeruje.

Isusovi su ožiljci nakon uskrnuća ostali kao podsjetnici na stradanje njegova tijela. Jer iako je pobijedio smrt, njegovo tijelo na zemlji i dalje strada. A on se može poistovijetiti s ljudima koji diljem svijeta nose ožiljke zbog vjere u njega.

Ožiljci su naši učitelji – snažni podsjetnici bolnih lekcija. Često su vrlo ružni za gledanje; a onaj tko ih nosi rijetko drugima ukazuje na njih. Slično tome, ni ožiljci progona u crkvi nisu tako česta tema razgovora među kršćanima. Smatramo ih uznemiravajućim. Tajnom. Međutim, njegov je cilj poučiti nas. Progon ima važnu ulogu u Božjoj čudesnoj nakani da sav svijet čuje i odazove se Evanđelju. Isus je svoje ožiljke ponio javno. Zapravo je potakao Tomu da ih dotakne, kako bi ga poučio. Njegovi su ožiljci naši učitelji – podsjećaju nas na cijenu koja je plaćena da bismo bili spašeni. Iz cijene koju je platila progona crkva moramo nastaviti učiti, a ne ignorirati je.

A ti si mene vjerno slijedio u nauci, u načinu življenja, u naumima, u vjeri, u strpljivosti, u ljubavi, u postojanosti, u progonstvima, patnjama što me zadesiše... Kakva progonstva strpljivo podnesoh.

2 Timoteju 3,10-11

Ekstreman izbor

ENGLESKA: JOHN LAMBERT

“Jesi li odlučio živjeti ili umrijeti? Što kažeš?”

Ispitivač je bio Henry VIII, kralj Engleske, čovjek koji je imao neograničenu vlast u zemlji. “Zločinac” koji je stajao pred njim, optužen za krivovjerje, bio je John Lambert, učitelj grčkoga i latinskoga.

Lambert se odvažno suprotstavio svome pastoru koji je propovijedao na službi nešto što se nije slagalo s Biblijom. Dovedi su ga pred nadbiskupa Canterburyja, a potom i pred kralja Henryja. Lambert je, navodeći Sveto pismo i objašnjavajući izvorno grčko značenje teksta, iznio svoj slučaj pred skupštinu biskupa, advokata, sudaca i kolega. Dvije su strane ustrajno pretresale dokaze sve dok Henry, kojemu je sve bilo dosadilo, nije suočio Lamberta s konačnom odlukom: “Poslije svih razloga i uputa koje smo čuli od ovih umnih i učenih ljudi, jesi li sad zadovoljan? Jesi li odlučio živjeti ili umrijeti? Što kažeš?”

Lambert je duboko udahnuo i s pouzdanjem odgovorio: “Svoju sam dušu predao Bogu, a svoje tijelo prepuštam Vašoj milosti.”

“Tad moraš umrijeti”, prezrivo je odgovorio Henry, “jer neću biti zaštitnikom krivovjeraca.” Osuđen za krivovjerje, Lambert je bio spaljen na lomači. Spora, mučenička smrt nije ga pokorila. Podigao je ruke slaveći Gospodina i objavljujući: “Nitko drugi, samo Krist! Samo Krist!”

U suvremeno doba raznih mogućnosti, naše pravo na izbor preraslo je u nezasićenost. Dvije stotine televizijskih kanala postali su “osnovno” pravo, gotovo na istoj razini kao i sama sloboda. Želimo opcije. Raznovrsnost. Pravo na izbor između više mogućnosti. Svakodnevno smo suočeni s mnoštvom svjetovnih odluka – što obući, jesti, voziti, raditi. Međutim, naši izbori više nisu funkcionalno korisni – postali su praktički neograničeni. Nasuprot tome, kad se suočimo s većim životnim pitanjima, ostaje nam samo jedan odgovor: “Samo Krist.” Postoji li neki drugi put u nebo? Samo Krist – On je Put. Ima li drugog prioriteta u životu koji zaslužuje nečiju potpunu predanost? Samo Krist – On je najviši. Može li netko drugi zadovoljiti čežnju ljudskoga srca? Samo je Krist može ispuniti. Vidiš li? Istina nema alternativu! Kad stignu veća životna pitanja – a stiće će – jesi li spreman posvjedočiti da će među svim mogućnostima “samo Krist” biti tvoj odgovor.

Onda danas izaberite kome ćete služiti... Ja i dom moj služit ćemo Jahvi.

Jošua 24,15

Dan
9

Ekstremna

Ekstremna izdaja

RUMUNJSKA: BRAT VASILE

U komunističkoj Rumunjskoj, u sklopu sedmogodišnje kampanje čiji je cilj bio "ukloniti iz nacije svako praznovjerje", crkve su bile zatvorene, a pastori uhićeni.

Prema tome, kad su brat Vasile i njegova žena počeli držati veći broj crkvenih sastanaka u svome skromnom domu, znali su da neće moći zauvijek izmaći pozornosti pripadnika državne sigurnosti. Vasile je svaku večer molio: "Bože, ako postoji neki zatvorenik koji treba moju pomoć, pošalji me natrag u zatvor". Njegovu je ženu podilazila jeza dok je preko njezinih usana prelazilo nevoljno: "Amen".

Onda su saznali da je izvršena racija u kući jednoga člana crkve te da su zaplijenjeni rukopisi Vasileovih propovijedi. Također su saznali i da je pomoćni pastor, njihov prijatelj i suradnik, postao potkazivač i da je izdao Vasilea.

Bio je jedan sat poslije ponoći kad je policija iznenada upala u njihov mali stan i uhitila Vasilea. Dok su mu stavljali lisičine na ruke, rekao je: "Neću mirno otići odavde ako mi ne dopustite nekoliko minuta da se oprostim sa svojom ženom." Policija se nerado složila. Svakako će im Vasile uskoro biti na raspolaganju koliko god hoće.

Par se čvrsto zagrlilo, pomolili su se i pjevali s toliko emocija da je čak i policijski satnik bio ganut. Konačno su ga pod oružanom pratnjom odveli u policijski kombi i krenuli, dok je njegova žena u suzama trčala za njima. Vasile se okrenuo i doviknuo joj nekoliko posljednjih riječi, prije nego što će nestati na mnogo – mnogo – godina. "Kaži našem sinu da ga mnogo volim, isto to kaži i pastoru koji me prijavio."

Ekstremna izdaja zahtijeva ekstremno praštanje. Ako nas naši neprijatelji divlje napadnu, zar naše praštanje ne bi trebalo biti isto toliko izdašno? Kad se naši protivnici spuste toliko nisko da nas potkažu, zar se mi ne bismo trebali popeti još više u svojoj spremnosti da im oprostimo? Isus nas je učio da je praštanje zla na naše dobro. Izdaja može prouzročiti da zatvorimo srce za oprostjenje. Ako si sam škrt što se tiče praštanja, oskudan će biti i tvoj osjećaj oslobođenja od vlastitih grijeha. Biti izdan dovoljno je loše. Ali postati ogorčen, poraz je koji nećeš moći podnijeti. Kome bi danas trebao ponuditi izobilno oprostjenje?

I otpusti nam duge naše
kako i mi otpuštamo
dužnicima svojim!

Matej 6,12

Ekstreman dar

SSSR: SATNIK MARKO

“Što je to?”, sovjetski satnik Marko doslovce je zarezao na dječaka. “Što hoćeš?”

Dječak, tek dvanaestogodišnjak, s mukom je progutao svoj strah dok je stajao pred komunističkim policajcem. “Satniče, vi ste čovjek koji je moje roditelje odveo u zatvor. Danas je mojoj majci rođendan, a ja joj uvijek na taj dan kupim cvijet.”

“Kako me majka učila da volim svoje neprijatelje i da na zlo odgovaram dobrim, ja sam ovaj cvijet umjesto mojoj, donio majci vaše djece. Molim vas ponesite ga večeras kući svojoj ženi i recite joj da je ja volim i da je Krist voli.”

Satnik Marko, koji je bez problema i bez ikakvih osjećaja mogao gledati kako kršćane nemilosrdno tuku i muče, sad je ostao zapanjen pred tolikom ljubavi ovoga dječaka. Niz lice su mu tekle suze dok je polako obilazio oko radnoga stola, kako bi uzeo dječaka u očinski zagrljaj. Markovo je srce promijenio dar kršćanske ljubavi. Više nije mogao privoditi i mučiti kršćane, tako da je uskoro i sam bio uhićen.

Samo mjesec dana nakon dječakova posjeta njegovu uredu, Marko se našao u prljavoj zatvorskoj ćeliji, okružen istim onim kršćanima koje je ranije privodio i mučio. Plaćući, ispričao je svojim zatvorskim drugovima o dječaku i njegovu skromnom daru. Smatrao je da je počašćen što može dijeliti ćeliju s onima koje je nekoć progonio i napadao.

Velikodušnost je druga narav vjernika. Isus je govorio da će drugi ljudi prepoznati prave vjernike po ljubavi. I ne samo prema onima koji zauzvrat vole nas. Ljubav prema tuđincima, pa čak i prema neprijateljima, često je najbolja primjena Isusova učenja. Svjedoci naših djela, ukoliko nisu istodobno i primatelji, ostaju zbunjeni na prvi pogled. Zamisli samo ozlijeđena radnika, kršćanina, koji se moli za šefa koji ga je nepravedno otpustio. Pokušaj si predočiti učinak koji ostavlja slika ožalošćenih roditelja koji praštaju pijanom vozaču. Svijet ne razumije velikodušnost, ali ona svejedno utječe na njega. Otkrivamo da nikad nismo sličniji Bogu nego kad smo velikodušni. Bog je dao svog jedinorođenog Sina kako bi pokazao svoju ljubav za svijet i pribavio nam spasenje. Što je to što bi ti danas mogao dati, a što bi nečije srce moglo otvoriti za Božje kraljevstvo?

Nego, ljubite svoje neprijatelje,
činite dobro.

Luka 6,35

Ekstremno misionarstvo

PAKISTAN: SALEEMA I RAHEELA

“Obećaš li da ćeš nositi svoj križ, bit će to život pun trnja, prepreka i teškoća”, rekla je pakistanska tinejdžerica čvrstim glasom. Saleema, kršćanka koja živi u Pakistanu, zemlji s većinskim muslimanskim stanovništvom, svjedočila je o svojoj vjeri školskoj drugarici Raheeli, koja je kasnije i sama prihvatila Krista.

Raheelina je razjarena obitelj optužila Saleemu za “preobraćanje muslimana”, a to je optužba koja u Pakistanu može donijeti smrtnu kaznu. Saleema i njezin pastor bili su uhićeni, a njezini roditelji ispitivani i pretučeni. Sa Saleemom su u pritvoru postupali vrlo surovo, no nije se odrekla svoje vjere. Zapravo je u zatvoru pjevala kršćanske pjesme, nadajući se da će privući druge ljude Kristu.

Raheela je pobjegla od kuće, ali obitelj ju je pronašla. Kad su joj dali posljednju šansu da se odrekne svoje vjere i vrati Muhammedu, odbila je. Obitelj ju je zbog toga “zločina” ubila.

Saleema je prošla kroz dug sudski proces. Raheelina je obitelj nju krivila za smrt kćeri. Naposljetku je optužnica odbačena, no Saleemin život nikad više neće biti isti. Bila je prisiljena preseliti se u drugi dio Pakistana, iz straha da će je ubiti radikalni islamisti. A ipak, trnje, prepreke i teškoće nisu ugasili njezinu vjeru. Zapravo se sada priprema za misionarski rad. Kaže: “Ma kako prepreka bila velika, Isus će ti pomoći da je svladaš.”

Misionari se često pogrešno karakteriziraju kao neka vrsta specijalnih snaga – jedinstven odred u Božjoj vojsci vjere, koji djeluje u naše ime. Istina je, međutim, da je svaki vjernik pozvan za misionara. Bog može osobito snažno djelovati upravo dok s obitelji sjedimo za stolom u blagovaonici, dok s nekim pijemo kavu ili razgovaramo s prvim susjedom. Suština naše misije ostaje ista, kamo god nas to misionarenje povedo. Pozvani smo na svjedočenje Kristove ljubavi. Nekima će navješćivanje vjere najbližim prijateljima biti podvig herojskih razmjera. Drugima će raznolikost kulturološkog konteksta odrediti misionarsko polje rada. Nisu važne razmjere naše misije. Ono što se zaista broji jest naša motiviranost. Koliko daleko si ti spreman ići kako bi posvjedočio Kristovu Radosnu vijest?

Da ona zajednica koja potječe iz tvoje vjere bude djelotvorna u iskazivanju svakog dobra koje se čini i mora činiti među vama radi Krista.

Filemonu 6

Ekstremna

cijena

INDIJA: DR. P. P. JOB

“Osjećam se kao da mi je odsječena jedna ruka”, rekao je dr. P. P. Job. Bila je to najteža propovijed u njegovu životu: sprovod vlastitoga sina. Glas mu je bio pun emocija. “Ali s ovim što mi je ostalo, ma koliko to bilo, nastavit ću služiti Kristovu kraljevstvu.”

Dr. Job upravlja radom Glasa mučenika u Indiji i često izlaže opasnosti vlastiti život, putujući i hrabreći kršćane koji žive u zemljama u kojima ne mogu slobodno ispovijedati svoju vjeru. Također, propovijeda na velikim kršćanskim skupovima u Indiji, tako da je vidio tisuće ljudi kako dolaze Kristu.

Njegov rad u domovini razljutio je radikalne Hinduse. U lipnju 1999. godine, pogodio ga je kamen koji je proletio kroz prozor njegova automobila. Udario ga je ravno u čelo, ostavljajući duboku, krvavu ranu. Tjedan potom, njegov je najmlađi sin Michael hodao ulicom u blizini medicinskoga fakulteta, na kojemu je studirao kako bi postao liječnik. Tad se u njega, pod punom brzinom, zabio fiat koji se odmah odvezao. Počinitelj toga djela nikad nije otkriven. Michael je, s teškim povredama, pao u komu i nekoliko dana kasnije umro.

I kao što je i obećao, gubitak sina nije zaustavio dr. Joba u službi koju je vršio. Od Michaelove smrti, propovijedao je na još više skupova, dovodeći tisuće ljudi Kristu. Cijena što ju je dr. Job platio za svoju službu bila je visoka: život njegova sina. Ali on nije sam. Bog zna kako je to kad izgubiš sina da bi drugi primili spasenje.

Put pred progonjenom crkvom strm je i može biti dug. Mnoge je ljude, preko dvije tisuće godina, motiviralo upravo zlo onih koji se protive Kristovu Evanđelju. Kao kršćani, moramo biti spremni platiti cijenu – čak i ako se takvo što nikad ne zatraži od nas. To je pouka koju izvlačimo iz Abrahama života. On je bio spreman žrtvovati Izaka – kroz kojega je trebao doći blagoslov. Spremnost na žrtvovanje radi odanosti Kristu čini nas jačima. Razjašnjava naše ciljeve. Dovodi do čvrstine našega karaktera. Odanost koja nas nešto košta mijenja naše obitelji, naše susjedstvo i naš svijet – za Krista. Shvaćamo koliko zapravo možemo biti jaki. Iako ne želimo izgubiti to što smatramo dragocjenim – trudimo se ostati neustrašivi u svom svakodnevnom hodu s Bogom, unatoč okolnostima.

Sad, evo, znam da se Boga bojiš,
jer nisi uskratio ni svoga sina,
jedinca svoga.

Postanak 22,12

Ekstremna pobožnost

Gospodine, učini me oruđem svoga mira,
Gdje je mržnja, da donosim ljubav!
Gdje je uvreda, da donosim praštanje!
Gdje je nesloga, da donosim jedinstvo!
Gdje je zabluda, da donosim istinu!
Gdje je sumnja, da donosim vjeru!
Gdje je očaj, da donosim nadu!
Gdje je tama, da donosim svjetlo!
Gdje je žalost, da donosim radost!
Gospodine, daj da ne tražim da me tješe,
nego da ja tješim druge;
da ne zahtijevam da me razumiju,
nego da ja razumijem druge!
Jer tko se daruje, prima;
tko prašta, bit će mu oprošteno
i tko umire sebi, rađa se za vječni život!

Sveti Franjo Asiški

Polako je padala noć, a sovjetski je časnik već satima tukao i mučio Pavela. “Nećemo te više mučiti”, rekao je, svirepo se osmjehujući kad je kršćanin podigao glavu i pogledao ga. “Umjesto toga, poslat ćemo te u Sibir, tamo gdje se snijeg nikada ne topi. To je mjesto velike patnje. Ti i tvoja obitelj dobro ćete se uklopiti.”

Umjesto da se obeshrabri, Pavel se nasmiješio. “Sva zemlja pripada mome Ocu, satniče. Kamo god me pošaljete, bit ću u zemlji svoga Oca.”

Satnik ga je oštro pogledao. “Uzet ćemo ti sve što imaš.”

“Treat će vam visoke merdevine, satniče, jer je moje blago sabrano na nebu.” Na Pavlovu je licu i dalje blistao osmijeh.

“Sasut ćemo ti metak među oči”, viknuo je satnik, sad već ljut.

“Oduzmete li mi život u ovome svijetu, počet će moj pravi život radosti i ljepote”, odgovorio je Pavel. “Ne bojim se smrti.”

Satnik je zgrabio Pavela za dronjavu zatorsku košulju privlačeći ga bliže sebi i vrišteći mu u lice: “Nećemo te ubiti! Držat ćemo te zaključana u ćeliji i nikome nećemo dopustiti da te dođe vidjeti!”

“E to već ne možete izvesti, satniče”, rekao je Pavel i dalje se smiješeći. “Ja imam Prijatelja koji može proći kroz zaključana vrata i željezne rešetke. Nitko me ne može rastaviti od ljubavi Kristove.”

Unatoč nesigurnoj budućnosti, u nešto možemo biti posve sigurni: ma što nas čekalo, Krist će se s tim suočiti zajedno s nama. Bilo da prolazimo kroz osobna iskušenja ili javne teškoće, nikad ne idemo sami. Nasuprot tome, svaki će nas čovjek, svaki prijatelj, u jednome trenutku iznevjeriti. Bit će etapa na životnome putu kroz koje naši prijatelji ne mogu proći s nama – voda će biti predeboka, a neki od njih jednostavno ne znaju plivati. Samo je Isus kadar proći kroz “željezne rešetke” što stoje oko našega srca i sve poteškoće ponijeti zajedno s nama. Mada se može desiti da u svojoj mudrosti odluči ne osloboditi nas situacije u kojoj smo se našli, sigurno je da će biti s nama i voditi nas kroz nju. Nasmiješi se znajući da imaš Prijatelja od kojeg te nitko i ništa ne može rastaviti – nikada.

Tko će nas rastaviti od ljubavi
Kristove? Nevolja? Tjeskoba?
Progonstvo? Glad? Golotinja?
Pogibao? Mač?

Rimljanima 8,35

Ekstremna

žrtva

INDONEZIJA: PASTOR HENDRICK PATTIWAEL

Sjedili su šćućureni u sobi dok su s vana dopirali krici drugih kršćana koje su doslovce kasapili. Pastor Hendrick Pattiwael i njegova žena pomagali su u vođenju indonezijskoga kampa za mlade i osjećali su se odgovornim za mladiće i djevojke koji su se nalazili pod njihovom skrbi.

Do tada je kamp bio mjesto na kojemu su svi provodili vrijeme radujući se u duhovnome rastu i bogoštovlju. A onda su ih napali.

Kad je rulja radikalnih muslimana opkolila zgradu u kojoj su se krili, pastor Pattiwael je izašao van. Odvrćajući pažnju krvožednoj gomili od njegove žene i mladih koji su se tu nalazili, pastor je bio napadnut, dok su drugi uspjeli pobjeći.

“Isuse, pomози mi”, bile su njegove posljednje riječi.

Sljedeći put kad ga je žena vidjela, bio je u lijesu. Njegovo truplo i ruke prekrivale su užasne rane. Šokirana i ispunjena gnjevom, gospođa Pattiwael je zavapila Bogu: “Kako si mogao dopustiti da se ovo dogodi? Zašto nisi zaštitio moga muža?”

Ali Sveti Duh ju je podsjetio na riječi njezina muža, koje je izgovorio samo nekoliko dana prije napada: “Ako voliš Isusa, a mene ili svoju obitelj voliš više, nisi dostojna Kristova kraljevstva.” Tad joj je rekao da je spreman umrijeti za Kristovo kraljevstvo.

Sjećajući se ovih riječi, odbila je postati ogorčena. I dalje radi sa svojom crkvom u Indoneziji. Savjet koji bi dala kršćanima u slobodnim zemljama jednostavno glasi: “Tražite Boga još ozbiljnije, kako biste mogli izdržati kad dođu veće nevolje.”

Ne moramo ići okolo tražiti nevolju. Ona već ima našu adresu. Isus je često podsjećao svoje učenike da su kušnje dio svakodnevnoga života. A još ozbiljnije traženje Boga ne znači traženje većih teškoća u životu. Ne. Korist od nastojanja da što dublje budemo povezani s Bogom, u tome je da nas bolje pripremi za neizbježno. Ne možemo birati teškoće koje će nam se naći na putu. Ali zato možemo izabrati zajedništvo s Bogom koje nas priprema za teškoće. Neke će kušnje značiti da moramo dati svoj život radi Krista. A ipak, to još uvijek nije pravo žrtvovanje. Ekstremno žrtvovanje mora doći daleko prije. Da bismo unaprijed razvili prisnost s Bogom, moramo žrtvovati svoju sebičnost i to na svakoj razini. A kad smo jednom sve žrtvovali tražeći nadmoćnu povezanost s Kristom, tad smo već uradili najteži dio.

Zaklinjem vas, braćo, milosrdem Božjim da donesete sebe kao žrtvu živu, svetu i ugodnu Bogu – kao svoje duhovno bogoštovlje.

Rimljanima 12,1

Ekstremna bol

SUDAN: SUDANSKI DJEČACI

“Kažite to s nama”, vikali su vojnici, šutirajući i pesnicama udarajući dječake po licu i trbuhu. “Samo Allah je bog, a Muhammed je njegov prorok. Kažite to!”

Četvero je malih sudanskih dječaka plakalo i vrištalo tražeći svoje majke, no odbili su ponoviti ove riječi koje bi značile spasenje života, ali i odricanje od kršćanstva. Preko njihove crne kože počela je teći jarko crvena krv, ali nisu odustajali od svoje vjere u Krista.

Nekoliko starijih dječaka, tinejdžera, s užasom je gledalo što se događa. Već su vidali kako islamski ratnici s mačevima u rukama ubijaju njihove obitelji u Južnome Sudanu. Sad su gledali kako četvero njihovih mladih drugova i rođaka – najmlađi je imao samo pet godina – nasmrt prebijaju.

Vojnici su već prisilili svakog od starijih dječaka da legne preko užarenoga ugljvlja, naredivši im da ponove muslimanski kredo i da se pridruže islamskoj vjeri. Ni jedan od njih nije rekao ni riječi, unatoč strahovitim bolovima koje su trpjeli.

Tog je dana u raciji oteto četrnaest dječaka i trinaest djevojčica. Djevojčice nikad nisu pronađene, pa se vjeruje da su prodane u roblje, možda i kao prostitutke, u Sjeverni Sudan. Dječaci su svi odreda mučeni, ali ni jedan nije popustio.

Sljedeće su noći stariji dječaci pobjegli i dalje noseći na svome tijelu ožiljke od pretihodnih noći. Nijedan se nije odrekao svoje vjere.

Bol često igra važnu ulogu u Božjoj nakani. Nažalost, nema drugoga iskustva koje bi na isti način moglo uhvatiti i zadržati našu pozornost. Tjelesna bol, nastala uslijed dugotrajne bolesti ili iznenadne ozljede, privlači sveukupnu pozornost ljudskoga tijela. Mozak šalje signale kroz nervni sustav, kako bi sve obrambene mehanizme tijela usmjerio na izvor problema. Na isti je način teško ignorirati emocionalnu bol. Na primjer, bol zbog gubitka nekoga koga smo voljeli, pa sve do boli zbog okrutnih okolnosti kao što je rak ili neko drugo oboljenje, progon ili nepravda, može biti skoro jednako poražavajuća. Kako god bile prilike koje su dovele do boli, imamo dvije opcije pomoću kojih se s njom možemo nositi. Možemo odustati. Ili možemo rasti. Oni koji nose iskustvo boli mogu biti jedinstveni svjedoci Božje milosti. Baš kao što mišići sportaša moraju trpjeti napori pri treningu, istezanju i vježbama kako bi postali jači, tako je bol naša staza u novi rast.

Ali, ako trpi kao kršćanin, neka se ne stidi, već neka hvali Boga tim imenom.

1 Petrova 4,16

Ekstremna

Ekstremna opozicija

RUMUNJSKA: RICHARD WURMBRAND

“Divim se komunistima.” Ove riječi zvuče čudno kad ih izgovori pastor koji je četrnaest godina stradao u komunističkim zatvorima, no Richard Wurmbbrand je doista mislio to što je rekao.

“Mnogi su komunisti bili spremni umrijeti kako bi obranili svoju ‘Utopiju’. Odaniji su svojim idealima nego neki ljudi koje sam sreo u crkvi.”

Pastor Wurmbbrand je u svakom neprijatelju vidio potencijalnoga prijatelja i kršćanina. Budući da je volio svoje protivnike, ne samo da je vidio mnoge kako dolaze Kristu, već je i uvećao svoje mogućnosti za svjedočenje.

“Kad su me nazvali ‘prljavim Židovom’ i svima rekli da moje knjige ne treba čitati, ljudi su odmah pohrlili vidjeti što taj ‘prljavi Židov’ ima za reći”, s osmijehom priča Richard. “Rado primam sve koji imaju neku pritužbu na mene. Oni drugi se ne zanimaju uvijek za to što želiš reći. Prvo ih moraš izazvati da čuju istinu, pa tek onda posvjedočiti o svojim uvjerenjima. Da bi tako učinio moraš shvatiti njihove stavove i biti u stanju s njima govoriti razumno. Osim toga, moramo uvijek imati na umu da s ljudima treba razgovarati u ljubavi.”

Riječi pastora Wurmbbranda nisu bile samo velikodušni ideali, nego ih je pokazivao i svojim primjerom. On i njegova žena Sabina ugostili su u svome domu nacističkoga časnika, koji je radio u koncentracionome logoru u kojem je pobijena sva Sabinina obitelj. Kad je vidio njihovo oprostjenje i ljubav prema njemu, i sam je postao kršćanin.

Bilješka: Navedene izjave dolaze iz jednog od pastorovih posljednjih intervjua, danih uoči njegove smrti, u veljači, 2001.

Isus nas je učio da će drugi prepoznati našu vjeru po ljubavi – osobito kad se radi o odnosu prema protivnicima. Način na koji se odnosimo prema svojim neprijateljima važan je, koliko i način na koji se odnosimo prema ljudima koji pripadaju našoj kršćanskoj obitelji. Zapravo naša reakcija na kritiku često svjedoči o našem kršćanstvu više nego i jedan drugi primjer. Kada vjernici ovaj moćan princip kršćanske vjere primjenjuju u praksi, izdvajaju se od ostatka svijeta. Prirodan je odgovor na protivnika da ga pobijemo ili da mu vratimo milo za drago. Vjernici, međutim, nastoje shvatiti svoje neprijatelje, a ne potkopati ih. Stoga je protivoljenje, promatrano s ovakvoga stanovišta, dobrodošlo kao mogućnost za primjenu vjere i izoršavanje Kristove zapovijedi.

Čuli ste da je rečeno: ‘Ljubi svoga bližnjega i mrzi svoga neprijatelja!’ A ja vam kažem: Ljubite svoje neprijatelje i molite za one koji vas progone.

Matej 5,43-44

Ekstremna

Ekstremno putovanje

TITANIC: DR. ROBERT BATEMAN

Dr. Robert Bateman pomagao je svojoj šogorici da uđe u čamac za spašavanje. "Nemoj biti nervozna, Annie. Ovo će staviti na kušnju našu vjeru. Ja moram ostati i pomoći drugima. Ako se nikad više ne sretne na zemlji, srest ćemo se ponovno u nebu." Dok se čamac polako spuštao prema tamnoj, ledenoj vodi ispod njih, Bateman joj je dodao svoju maramu. "Stavi to oko vrata Annie. Prehladit ćeš se."

Potom je dr. Bateman okupio oko pedeset muškaraca na krmu broda i rekao im da se sprema umrijeti. Ranije toga dana održao je jednu jedinu vjersku službu obavljenu na tome velikom brodu – službu koja se završila njegovom omiljenom pjesmom: "Bliže tebi, Bože moj".

Robert Bateman je u Jacksonvilleu, na Floridi, osnovao Centralnu gradsku misiju – jedini duhovni svjetionik u gradu, redovito pun pijanih mornara. Zvali su ga "čovjekom koji zrači humanošću, više nego itko u Jacksonvilleu". Bateman je otišao u Englesku kako bi studirao kršćanski socijalni rad i sad se vraćao u Ameriku da to što je naučio primijeni u praksi.

Međutim, kasno te noći, 14. travnja 1912. godine, njegov je brod udario u ledeni brijeg. Bateman je okupljene ljude na krmu broda poveo u molitvu "Oče naš" i, dok je orkestar svirao "Bliže tebi, Bože moj", veliki brod, Titanic, kliznuo je pod valove.

Kaže se kako je najsigurniji način da nasmijemo Boga taj da mu kažemo svoje planove. Kad prihvatimo Krista, krećemo u najveću pustolovinu svoga života. Kako bi to putovanje bilo vrijedno truda, moramo se pokoriti njegovim zapovijedima – zapovijedima kapetana broda. On upravlja kormilom našega života onako kako sam nađe za shodno, ploveći kroz naše želje i hirove prema većim ciljevima. Katkad, a često baš u vrijeme najvećih teškoća, njegova se karta čini prastarom i počinjemo se pitati da nije možda izgubio kompas. Nazubljene vrhovi stijena štrče iz mračnih vodenih dubina. Noći bez mjesečine obavijaju nas svojom tamom. U kakvom smo samo iskustvenju da u tim trenucima preuzmemo kontrolu nad svojim životom. Takva je plovidba, u najmanju ruku, veoma smio pothvat vjere. Božji naumi često upravljaju naš život u smjeru koji sami nekad ne bismo izabrali. A ipak, on je taj koji zna najbolje.

Mnogo je namisli u srcu
čovječjem, ali što Jahve
naumi, to i bude.

Izreke 19,21

Ekstreman korak vjere

EGIPAT: KRŠĆANSKI VOĐA MLADIH

“Evo plana”, rekao je mladi kršćanski vođa svojoj grupi mladih. “U 8:30 morate početi s podjelom pozivnica za sastanak na sveučilištu. Morate ih brzo sve uručiti, prije nego što stigne tajna policija i počne vas ispitivati što radite. Ako nekome ne možete uručiti pozivnicu, jednostavno je negdje ostavite. Bog će je već odnijeti u prave ruke.”

“Želiš da dijelimo pozivnice **prije** nego što dobijemo dozvolu?” Grupi zabrinutih mladića i djevojaka okupljenih oko svoga vođe kroz glavu je sijevnula slika kako ih egipatska policija jedno po jedno odvodi.

“Točno tako! Moramo pokazati malo vjere. Mi ćemo poduzeti prvi korak, a ostalo je u Božjim rukama.”

U Egiptu se kršćanska okupljanja strogo nadgledaju i ne mogu se održavati bez odobrenja vlasti. I tako je, tek nešto malo nakon pola devet, vođa mladih kršćana nazvao policiju, kako bi zatražio dozvolu za održavanje kršćanskoga skupa.

“Morate popuniti odgovarajuće formulare, a mi ćemo vas za oko mjesec dana obavijestiti o odluci.”

“Žalim, gospodine, ali mi smo već počeli dijeliti pozivnice za taj sastanak”, gorljivo je odgovorio mladi vođa.

“Zašto ste to učinili prije nego što ste dobili dozvolu? Znaite da vam je potrebno odobrenje za takve skupove. E pa sad, budući da ste već podijelili pozivnice, ovoga ću puta odobriti taj skup.”

Kod provođenja vjere u djelo zapravo se radi o poduzimanju prvoga koraka na neizvjesnu putu. Kao što bi nam rekli oni koji su njime putovali, nije sâm čin putovanja to što je teško, već neizvjesnost na tome putu – to obeshrabruje. Na putovanju vjere nema pomoći karte. Upravljam se zvijezdom vodiljom Božjega providenja. To je pustolovina bez utabane staze i vodi nas na mjesta koja je nemoguće vidjeti s glavnoga životnog puta. Ovim je kršćanima trebala silna vjera da pošalju pozivnice za skup za koji nisu bili sigurni hoće li uopće biti odobren. Bog je odao priznanje njihovu koraku vjere tako što ih je blagoslovio s tri stotine novih obraćenika te noći. Jesi li ti spreman poduzeti korak vjere?

Vjera je jamstvo za ono čemu se nadamo, dokaz za one stvarnosti kojih ne vidimo.

Hebrejima 11,1

Ekstremna pobožnost

Tijekom posljednjega rata učili su nas da moramo biti spremni na samoprijegor, ukoliko želimo ostvariti ciljeve... Znamo da postoji samo jedan odgovor kad domovina zahtijeva da platimo cijenu za slobodu – a ipak, kad Gospodin Isus od nas traži da platimo cijenu evangelizacije svijeta, često šutimo kao zaliveni. Ne možemo ići – kažemo – previše košta...

Misionari se neprestano suočavaju sa samoprijegorom.

Nate Saint, misionar, umoren mučeničkom smrću u džungli u Ekvadoru 1956. godine.

Zlokoban crveni pečat na dnu stranice nosio je oznaku oblasnoga komunističkog ureda tog dijela Laosa. Što se lokalnih kršćana tiče, ono što je pisalo na papiru bilo je još zlokobnije.

“Ako neka osoba, pleme ili obitelj bude prevarena pa povjeruje u neku drugu religiju, kao što je kršćanstvo ili neka druga vjera, mora se vratiti u religiju kojoj je ranije pripadala”, pisalo je u dokumentu. “Zabranjeno je propagirati tu religiju. U suprotnome, njezini će se vjernici morati preseliti na drugo područje. Ako se nađe neko selo ili obitelj koja pripada drugoj religiji, tad članovi partijskoga komiteta moraju skupiti podatke i napraviti spisak tih grupa, te sve poslati Uredu fronta za izgradnju. Osobito bismo voljeli znati koliko ljudi vjeruje u Isusa, pa samim tim i koliko ima kršćana u ovoj oblasti.” Dokument je bio datiran 18. srpnja 1996., a u potpisu je stajalo: “Odbor u stalnom zasjedanju fronta za izgradnju”.

Nedavno su kršćani iz Laosa bili prisiljavani, često pod prijetnjom oružja, potpisati dokument u kojemu se odriču obraćenja na kršćanstvo. Ateističkoj se vladi činilo da je svaka druga religija prihvatljivija od štovanja Isusa Krista.

Ali unatoč nastojanjima države, crkva u Laosu raste, dok kršćani odvažno navješćuju svoju vjeru.

Kada ljudske vlasti protuslove Božjim zapovijedima – crta je povučena i moramo se odlučiti. Ili ćemo se pokoriti ljudima ili se okrenuti ka Božjim zapovijedima, izlažući se tako opasnosti od posljedica. Iako je mir naš krajnji cilj, ne možemo mijenjati redoslijed prioriteta prema ljudskim zahtjevima. Na primjer Vlada Sjedinjenih Američkih Država proglasila je da je molitva u školskome dvorištu nelegalna djelatnost. Međutim, što god uradili, ne mogu oduzeti molitvu učenicima i studentima koji žele živjeti u zajedništvu s Bogom. Drugi mogu donijeti odluke o sličnim ili još gorim vjerskim ograničenjima, ali Bog uvijek stoji nad njihovim autoritetom, budući da je samo on vladar nad ljudskim srcem. Stoga se možemo s pouzdanjem, kao činom vlastite volje, odlučiti za pokornost Bogu, prije nego ljudima.

“Treba se više pokoravati Bogu nego ljudima.” – odgovoriše Petar i apostoli.

Djela 5,29

Ekstreman krijumčar

KINA: WATCHMAN NEE

Watchman Nee, kineski crkveni vođa, imao je na raspolaganju samo šest sati. Morat će dovesti Kristu stražara ispred svoje zatvorske ćelije, kako bi njegovo pismo ohrabrenja namijenjeno kršćanima izvan zatvorskih zidina moglo biti isporučeno.

Predsjedatelj Maove vlade bio je strahovito ljut zbog širenja kršćanstva u Kini. Da bi zaustavili širenje tog “stranog kulta”, protjerali su ili ubili sve strane misionare, a na tisuće kineskih kršćana poslali u zatvore ili u logore, na “preodgajanje kroz rad”. No crkva je i dalje rasla.

Kad je policija otkrila da se Watchmanova pisma ohrabrenja nekako iznose iz zatvora i stižu do kršćana, udvostručili su broj stražara i nikad više nisu dopustili da jedan stražar bude pred njegovom ćelijom više od jednoga puta. I smjenu su skratili na šest sati, nadajući se da Nee tako neće imati dovoljno vremena da ga preobrati.

Nee je stražaru govorio o Očevoj ljubavi i objasnio mu da je Bog spremno predao vlastito tijelo i krv na smrt kako bi on – stražar – mogao vječno živjeti u raj. “Komunizam te ne može odvesti u nebu”, rekao je, “to može samo Kristova krv.”

Pet sati kasnije stražar je, uplakan i raskajan, prihvatio Krista. Još je jedna duša bila pridobijena za Kristovo kraljevstvo i još će jedno Watchmanovo pismo biti sigurno isporučeno.

Ako nas kršćanski mučenici nečemu uče, onda je to da moramo rabiti kreativnu energiju kako bismo promovirali Evanđelje. Njihova genijalnost, hrabrost, pa čak i lukavstvo, trebaju probuditi i naš duh za širenje Radosne vijesti. Mada nećemo svi dobiti prigodu za krijumčarenje Biblija u zabranjena područja, ipak možemo biti voljni i spremni sluge za Božje kraljevstvo. Tako se možemo, na primjer, upisati na sate golfa ili neki drugi tečaj koji se održava u našoj zajednici, kako bismo došli do neobraćenih. Novi način svjedočenja uvijek sa sobom nosi opasnost od posljedica. No unatoč tomu, trebali bismo biti spremniji za preuzimanje rizika, nego za prihvaćanje osrednjosti. Što od svega ovoga opisuje tvoj evanđeoski život danas? Sojetovnost i osrednjost? Ili kreativna energičnost za Krista?

Zato se i trudim i borim prema
njegovoj djelotvornosti koja
snažno očituje svoju silu u meni.

Kološanima 1,29

Ekstremna

Ekstremna imovina

PERU: PASTOR ZAPATA

“U Peruu, kršćani ne očekuju da će nešto dobiti za služenje Isusu”, rekao je pastor Zapata. “Očekuju samo da će nešto dati.” Izvan tihog planinskog sela, pastor Zapata je svojim gostima pokazao niz rukom načinjenih bijelih križeva, od kojih je svaki predstavljao kršćanina kojega su ubili komunistički pobunjenici.

A ispred pastora Zapate, unutra u malom seoskom kućanstvu, ležalo je tijelo drugoga pastora kojega su prethodne noći gerilci ubili. Oko njegova tijela, koje je bilo prekriveno skromnim pokrovom i okruženo svijećama, stajali su uplakani članovi obitelji.

Vani, na kiši, članovi crkve ubijenoga pastora pjevali su hvalospjeve. Obuća im je bila prekrivena blatom. Gerilci su im srušili crkvu i većini njih spalili kuće. A oni su ipak pjesmom slavili Boga.

Ova grupa kršćana nije bila van opasnosti, jer su se gerilci svakoga časa mogli vratiti. Pastori su često bili njihova glavna meta jer su oni hrabрили cijelo selo da ustane protiv invazije marksista.

Zapata je podsjetio svoje slušatelje da nas Biblija poziva da tražimo Boga, a ne materijalne blagoslove koji dolaze iz njegove ruke. “Zašto čovjek kupuje košulju?”, pitao je. “Da bi je koristio. Zašto je Isus otkupio nás i platio nas vlastitom krvlju? Da bi nas koristio za svoje kraljevstvo!”

Ovi su siromašni ljudi bili spremni ustupiti sebe Bogu na korištenje.

Kada smo progonjeni zbog vjere, često se previše usredotočimo na gubitke. Tugujemo za bivšim prijateljima koji su nas odbacili zbog naših uvjerenja. Nedostaju nam poslovne mogućnosti koje smo nekoć imali. Plačemo nad sobom kad nas izostave iz, doskora naših, društvenih krugova. Međutim, ima mnogo onih koji su izgubili daleko više nego što su materijalna imovina ili površna poznanstva s ljudima. Ti se smjeli vjernici fokusiraju na ono što im je ostalo, da to mogu dati u Kristovoj službi – ne na ono što je već izgubljeno. Mnogi su među njima uslijed vjerskoga progona izgubili crkvu, kuću, radno mjesto i obitelj. A ipak su spremni dati još više, žrtvujući se radi Krista. Oni shvaćaju da je njihov zemaljski gubitak prilika da neka druga osoba primi spasenje.

Jer ni onomu tko je u izobilju,
nije život osiguran njegovim
imanjem!

Luka 12,15

Nepisano policijsko pravilo bilo je jasno: uhvatiš li Khmu ili pripadnika nekog drugog plemena da prelazi na kršćanstvo, uhiti ga. Uhvatiš li nekoga da evangelizira tvoje suplemenike, ubij ga.

Nakon što su Luu okovane i ruke i noge, te je sramno proveden kroz selo, komunistička ga je policija bacila u jamu. "Pustit ćemo te", rekli su, "kad se stotinu kršćana iz tvoga sela odrekne obraćenja na kršćanstvo". Ali nisu mogli naći vjernike koji su bili spremni okrenuti leđa Kristu.

A onda je policiju snašla tragedija za tragedijom. Sin jednog časnika slomio je obje noge u nesretnome slučaju. Drugi se opasno razbolio. Časnik koji je tukao i uznemiravao novoobraćene kršćane iznenada je umro od srčanoga udara.

Drugi su zvaničnici u strahu izvadili Lua iz jame i dopustili mu da se vrati kući. Nakon onoga što se dogodilo njihovom vođi, državne su vlasti bile odveć uplašene da poduzmu bilo kakve korake protiv kršćana.

Vidjevši kako Bog pokazuje svoju moć, mnogi su pripadnici plemena Khmu postali vjernici. Tamo gde je nekoć bilo stotinu kršćana, sad ih je bilo sedam stotina. Čak su poslali neke da u drugim selima svjedoče o Isusu. I dok je među laošanskim vlastima vladao strah, kršćani iz Jugoistočne Azije svoj su strah pobijedili.

Strah je jedan od osnovnih ljudskih motivacija. On upravlja sovjetskim burzama i potiče ratove. Njegova se moćna energija može rabiti za veliko zlo ili usmjeriti za veliko dobro. Profesionalnim boksačima često govore da je strah njihov prijatelj. Čini ih boljim borcima. Drži ih na oprezu. Izoštava njihovu odlučnost. Na isti način Bog može uporabiti naše strahove i učiniti nas boljim borcima u njegovoj nakani. Kad god smo uplašeni, imamo potencijala učiniti nemoguće. Zašto? Jer ono što nam je nemoguće učiniti u vlastitoj snazi, postaje moguće uz Božju pomoć. Strah nas tjera da ostavimo vlastite sposobnosti te da se umjesto toga oslonimo na Boga. Na ovaj način ekstreman strah može voditi u ekstremnu vjeru.

Jahve mi je svjetlost i
spasenje: koga da se bojim?

Psalam 27,1

Ekstremna

Ekstreman dragulj

SUDAN: PETER

Na arapskome se mesingani okovi zovu *bakle*. Peter ih je čuvao kao da se radi o svetom predmetu. Bili su to podsjetnici na prošlost Peterove obitelji i njegov velik blagoslov.

Bakle je načinio njegov djed, ali nije to bilo tek umjetničko djelo vještoga zanatlije. Zapravo su ga njegovi islamski gospodari prisilili da ih nosi. Peterov je djed bio zarobljen u Južnome Sudanu i potom odveden u Sjeverni, gdje su ga kupili pa prodali u roblje.

Iako su ga njegovi muslimanski gospodari neprestano mučili i kinjili, Peterov se djed nije htio pridružiti njihovoj vjeri. Čvrsto se držao svoje vjere u Krista, a njegovo je tijelo nosilo ožiljke njegova odbijanja. Budući da nije bio musliman, na njega se gledalo kao da ne vrijedi više od životinje.

Nešto malo prije nego što će umrijeti, skinuli su mu okove i on ih je dao Peterovu ocu. "Naša obitelj neće zauvijek robovati", rekao je, "ali nikad ne smijemo zaboraviti."

Kasnije ih je Peterov otac dao Peteru, a ovaj ih je ponio sa sobom kad je umakao svom muslimanskom vlasniku i pobjegao u slobodu. Danas *bakle* nisu više znak robovlasništva, nego Božje pobjedničke sile. Predstavljaju simbol Božje ruke nad tom obitelji – ruke koja je djelovala kroz tri naraštaja, kako bi ih odvela u slobodu.

"Nikad ne zaboravite moj narod", opominje Peter. "Nikad nemojte prestati moliti za progonjene kršćane u Sudanu."

Zabornost. Ona je neprijatelj broj jedan za molitvu i pobožnost. Veoma smo brzi ponuditi molitve potpore. Nažalost, naše su dobre namjere rijetko dovoljne da nam pomognu provesti u djelo predanu molitvu za potrebite. Što je to što bi te moglo podsjetiti da moliš za one koji su progonjeni diljem svijeta? Možda bi pomogla mala naljepnica na tvome satu? Možda se na taj način svaki put kad pogledaš na sat prisjetiš ljudi koji žive pod vjerskim progonom. Ili ti više odgovara nešto drugo? Ma koji metod izabrao, slijedi ga. To što čitaš priče o ekstremnim vjernicima neće promijeniti ništa. Ali molitva za ekstremne vjernike može promijeniti sve – možda već danas.

Bez prestanka molite!

1 Solunjanima 5,17

Ekstremna hrabrost

RUMUNJSKA: MLADA ŽENA

Bila je gotovo ponoć kad su zatvorenice čule kako stižu komunistički stražari. Brzo su se okupile oko dvadeset dvogodišnje djevojke koja je zbog vjere u Krista bila osuđena na smrt. Užurbano su se, šapatom, pozdravile s njom. Mlada Rumunjka nije plakala, niti je molila za milost.

Ranije te večeri, zatvorenice su slušale priču te djevojke, na čijem je licu plamtjela ljubav. "Za mene je ovaj grob ulaz u nebeski grad", rekla im je. "Tko bi mogao opisati ljepotu toga grada? Tamo se ne zna za tugu. Postoji samo radost i pjesma. Svi su odjeveni u čistotu. Boga možemo vidjeti licem u lice. Tamo postoji radost kakvu ljudski jezik ne može iskazati. Zašto bih plakala? Zašto bih bila tužna?"

Bila je zaručena i uskoro se trebala udati, ali ove će se noći, rekla im je, umjesto sa svojim zemaljskim zaručnikom, sastati sa nebeskim ženikom.

Stražari su ušli u ćeliju, a djevojka je zakoračila prema njima, spremna za polazak. Dok je pod njihovom pratnjom napuštala zatvorsku ćeliju, počela je izgovarati apostolska načela vjerovanja. Nekoliko minuta kasnije, dok su im suze tekle niz lice, ostale su zatvorenice čule pucnjeve. Krvnici su mislili da su time okončali život te djevojke, a zapravo su je samo poslali da živi vječno na mnogo boljemu mestu.

Hrabrost je most koji nas prenosi iz nominalnoga postojanja na zemlji do neobjašnjive čežnje za nebeskom budućnošću. Oni koji potpuno shvaćaju pouzdanost postojanja neba daleko lakše mijenjaju svoj beznačajni život na zemlji za vječno građanstvo u nebu. Hrabrost nam pomaže pustiti sve za što se držimo na zemlji – sve što u nama potiče čežnju da tu ostanemo. Treba mnogo hrabrosti da se povjeruje u život nakon smrti. Na kraju krajeva, život na zemlji je sve što doista poznajemo, do trenutka smrti. Hrabri smo kada se prepustimo u vjeri, pouzdajući se da je Krist taj koji nam je omogućio da zajedno s njim prijeđemo u vječnost. Jednom kad donese mo tu čvrstu odluku, u stanju smo suočiti se sa životom, svjesni svoje svrhe, te hrabro se suočiti sa smrću.

Za me je uistinu život Krist, a smrt dobitak.

Filipljanima 1,21

Ekstremna pobožnost

**Mi ne molimo da se otvore naše granice.
Molimo da se nebo otvori.**

Molitva progonjene crkve u Vijetnamu

Ekstremna

misija

BUTAN: PASTOR NORBU PROMILA

Pastor Norbu Promila bio je zadovoljan službom, dok je propovijedao jednome plemenu u gorama Butana. Okupljeni narod činio se posebno zainteresiranim i otvorenim za Radosnu vijest. A onda je usred službe upala policija. Nadirali su kroz sva vrata, jurnuli na podijum i zgrabili Norbua.

Pastor je bačen u zatvor i mučen, a vlasti su mu naredile da se odrekne propovijedanja Evanđelja. Zadobio je strahovite povrede glave i, kad su ga najzad pustili da ode, njegovo je tijelo bilo trajno oštećeno. Vratio se kući, a njegova žena i djeca bili su šokirani kad su vidjeli njegovo isprebijano, modro, krvavo lice. Pastor je deset dana kasnije preminuo od zadobijenih ozljeda.

Članovi crkve koju je vodio pastor Promila u tom militantnom dijelu hinduističkoga kraljevstva nisu htjeli odustati od njegove misije. Ubrzo nakon što je umro, sastali su se i pozvali dragovoljce koji bi htjeli nastaviti pastorov rad među plemenima. Podiglo se pet ruku, a jedna od njih pripadala je Norbuovoj ženi. Odgovorila je na Božji poziv na misionarski rad, istodobno se brinući i o svoje petero djece.

Služila je vjerno, tako da su i ona i ostali misionari svjedočili obraćenju mnogih pripadnika plemena. Bog se brinuo za njezine potrebe i za potrebe njezine djece. Gospođa Promila čvrsto se držala spoznaje da će jednoga dana ponovno vidjeti svoga muža i biti nagrađena za vjernost Kristu.

Ono što činimo za Gospodina nije samo posao – to je misija. A misija nikada nije pitanje odgovornosti jedne osobe. Usredotočena je prevashodno na Krista i njegovo kraljevstvo. Stoga onaj koji se nalazi na kormilu Božjega djela na određenome mjestu može otići, ali misija sama po sebi nikad ne umire. Božje djelo nikad nije ostalo nedovršeno. Ono teče vječno, sve do svoga upotpunjenja. Oni koji su voljni podnijeti progon zbog vjere, uče nas značenju misije. Takvi shvaćaju da postoje samo dvije stvari koje traju zauvijek – Božje djelo i ljudska duša. Kad smo spremni uložiti svoj život u to dvoje, uključeni smo u misiju s vječnim značajem.

Siguran sam u ovo isto da će onaj koji je počeo dobro djelo među vama dovršiti ga do Dana Krista Isusa.

Filipljanima 1,6

Ekstreman plaćenik – prvi dio

BANGLADEŠ: ANDREW

Evangelizator Andrew netremice je zurio u pištolj, pitajući se zašto čovjek najzad ne puca. Ubojica je bio sve frustriraniji, potom preplašen i naposljetku je istrčao iz sobe.

Telefon je zazvonio i Andrew se našao u razgovoru s čovjekom koji ga je, samo nekoliko minuta ranije, došao ubiti.

“Muslimanski vođe su mi ponudili veliku nagradu da vas ubijem”, objasnio je. “Vozio sam kroz cijeli Bangladeš, kako bih došao do vašega ureda. Nagrada je bila moja. Bio sam spreman pucati, ali nisam mogao pomaknuti ruku. Nisam mogao povući okidač.” Andrew je slušao, slaveći Boga što ga je zaštitio.

Zatim mu se sve to učinilo pomalo komičnim. “Pa što bih onda mogao učiniti za vas – sada?”, upitao je.

“Gospodine, ja i dalje ne mogu micati rukom, a to je sve zbog vas! Možete li mi pomoći?”

Andrew se pomolio odmah, preko telefona, i čovjek se ponovno mogao služiti rukom. Zapanjen ovim čudom, vratio se u evangelizatorov ured i počeo ga ispitivati o tome Isusu kojega su se, kako se čini, muslimanski vođe prilično bojali.

Evangelizator mu je strpljivo izložio Radostnu vijest o Isusovoj ljubavi. Štoviše, ponudio mu je i čaj. Četrdeset pet minuta kasnije, čovjek se molio da primi Isusa u svoje srce. Sad se bivši plaćeni ubojica nalazi na zadatku uništavanja đavlovihi djela. Do dana današnjeg radi kao misionar u Bangladešu.

Ovaj je pokušaj ubojstva bio komedija zablude. Da je snimljen kao film, publika bi na sav glas klicala kad se glavni glumac, Andrew, pojavi na sceni. Poput svakoga pravog filmskog junaka, Andrew nije samo srušio planove svojih neprijatelja. Zbunio ih je, čak do točke ispijanja čaja s novoobraćenim ubojicom. Ništa nije išlo po planu. Davao se neprestano mora vraćati na početak i iznova krojiti planove za naše uništenje. Andrew nije bio žrtva okolnosti u kojima se našao, a nisi ni ti. Čak i da je bio ubijen, njegova bi smrt opet bila svjedočanstvo, pa tako i tvoja. Za razliku od đavlovihi zavjera i spletki, Božji se planovi za tvoj život ne mogu omesti.

Ja znadem, moć je tvoja
bezgranična: što god naumiš,
to izvesti možeš.

Job 42,2

Ekstremno navješćivanje Evanđelja

RUMUNJSKA: SABINA WURMBRAND

Sabina Wurmbrand je povukla muža za rukav. "Richard", rekla je vatreno, "ustani i obriši ovu sramotu s Kristova lica. Oni pljuju po njemu!"

"Učinim li to", odgovorio je Richard Wurmbrand, netremice gledajući svoju ženu, "ti ćeš ostati bez muža."

Njezine su oči uronile u njegove. "Ne trebam kukavicu za muža", rekla je.

Sjedili su na rumunjskome nacionalnom kongresu o religiji, nedugo nakon što su komunistički vojnici na juriš zauzeli njihovu zemlju. Okupljeni kršćanski pastori i svećenici iz svih denominacija, ustajali su jedan po jedan i odavali počast Staljinu i novome komunističkom vodstvu koje je zatvorilo na tisuće kršćana.

Kad je Richard ustao i krenuo ka govornici, mnogi su s uzbuđenjem očekivali da će čuti kako se taj glasoviti pastor pridružuje njihovoj stvari. Ali umjesto da slavi komuniste, Richard je slavio Isusa Krista kao jedini put spasenja. "Trebamo prije svega biti vjerni Bogu", rekao je okupljenima, "a ne komunističkim vođama." Kongres se uživo prenosio diljem Rumunjske, tako da je na tisuće ljudi u cijeloj zemlji čulo Richardov govor.

Shvaćajući da im Richard nanosi golemu štetu, komunisti su pojurili na podij. Richard je pobjegao kroz zadnja vrata, no otad su ga neprestano lovili. Kasnije će četrnaest godina provesti u zatvoru.

Većina se nas vjerojatno nikad neće morati suočiti s takvim izazovom, kao što je zauzimanje za Krista pred cijelom nacijom. No zato smo svi pozvani zauzeti se za njega ma gdje bili, u svakome trenutku, svakoga dana našega života. Nije važan broj naših slušatelja, već naš iskren stav. Možda nam od onoga što kažemo neće ovisiti život, ali nam od odluke da glasno izrazimo svoja uvjerenja može ovisiti ostanak na poslu. Možemo zbog toga izgubiti prijatelje. Možemo, štoviše, ostati i bez obitelji. U svakome slučaju, daleko je bolje pretrpjeti posljedice zbog svojih uvjerenja, nego žaliti što ih nikad nismo obznaneli. Kad i gdje ćeš danas iskoristiti prigodu i zauzeti se za Krista?

Tako sam... potpuno izvršio dužnost propovijedanja Radosne vijesti o Kristu.

Rimljanima 15,19

Ekstremna

Ekstremna zrelost

JAPAN: IBARAGI KUN

Nakon što su svi bili saslušani, proglašeni krivim i osuđeni na smrt, dvadeset šest kršćana je sprovedeno na mjesto na kojemu je stajalo dvadeset šest grubo načinjenih križeva. Uhićeni su tri mjeseca ranije u Kyotou u Japanu i optuženi da slijede Krista. Jedan od osuđenika zvao se Ibaragi Kun.

Videći kako je Kun mlad, jedan mu je dužnosnik prišao, odveo ga na stranu i pokušao ga nagovoriti da zaniječe vjeru i spasi život. Gledajući časnika ravno u oči, Kun mu je s pouzdanjem rekao: "Gospodine, bilo bi daleko bolje da i vi postanete kršćanin. Tad biste mogli zajedno sa mnom u nebo."

Časnik je izbuljio oči, zaprepašćen vjerom toga dječaka. A onda ga je Ibaragi upitao: "Gospodine, koji je križ moj?"

Zbunjeni dužnosnik pokazao je na najmanji među dvadeset šest križeva. Mladi Kun je otrčao do križa, kleknuo i zagrlio ga. Kad su mu vojnici počeli prikivati ruke i noge za križ, nije jaukao od bola. Hrabro je prihvatio put koji mu je Bog odredio.

Raspeće dvadeset šest kršćana, 23. studenoga 1596. godine, bilo je početak žestokoga progona kršćana u Japanu. Tijekom sljedećih sedamdeset godina bit će ih ubijeno oko milijun. Mnogi će zagrliti svoj križ, ugledajući se na primjer Ibaragi Kuna, veoma zreloga dvanaestogodišnjeg dječaka.

Duhovna se zrelost ne mjeri rodnim listom, jer kronološka starost nema nikakve veze s ubjedenjem. Duhovna se zrelost prije mjeri dan po dan – prema tome koliko dobro svakodnevno primjenjujemo svoju vjeru. Suprotno popularnom uvjerenju, duhovna zrelost nema veze s našim poznavanjem Biblije. Mnogi ljudi veoma dobro poznaju Bibliju, no duhovna im zrelost ostaje nepoznanica. Poslušnost biblijskim zapovijedima znak je zrelosti. Kako bismo saznali koliko duhovno rastemo, postavimo jedno pitanje. Naime, svakodnevno se moramo zapitati: "Koliko smo danas sličniji Isusu, nego što smo to bili jučer?" Odgovor na to pitanje bit će pravi odraz našega rasta.

Neka te nitko ne prezire zbog tvoje mladosti! Štoviše, budi uzorom vjernicima u riječi, u vladanju, u ljubavi, u vjeri, u čistoći!

1 Timoteju 4,12

Ekstremna spremnost

FILIPINI: DJEVOJČICA

“Moja haljina”, promrmljala je djevojčica. Riječi su nerazgovjetno prelazile preko njezinih otečenih usana. “Molim vas dajte mi moju haljinu. Želim je držati.”

Kršćani koji su stajali oko njezina kreveta bili su tužni. Zbog obimnih unutarnjih ozljeda, liječnici nisu mogli učiniti za nju više ništa. Nekoliko tjedana ranije vjerni su joj kupili bijelu haljinu, kako bi proslavili njezin ulazak u novi život i čisto srce u Isusu Kristu.

Njezinu se ocu nije dopalo što je njegova kćerka odlučila slijediti Krista. Jedne noći, u slijepom bijesu i pijan, napao je svoju kćerku, tukao je i šutirao, te je tako ostavio da leži na blatnjavoj ulici i umre.

Kako se nije pojavila u crkvi, njezini prijatelji, kršćani, pošli su je tražiti. Našli su je u besvjesnu stanju, kako leži u jaruzi dok je njezina, nekoć bijela haljina, sad bila prekrivena krvlju i blatom. Odnijeli su je liječniku, no ozljede su bile previše ozbiljne.

Sad je tražila svoju haljinu.

“Haljina je upropaštena”, rekli su joj prijatelji. Pokušavali su je odgovoriti od toga da je vidi, misleći da će joj pogled na krvavu haljinu slomiti duh.

Prostom vjerom desetogodišnjega djeteta, prošaputala je: “Molim vas, želim pokazati haljinu Isusu. On je bio spreman krvariti za mene. Želim samo da zna da sam i ja bila spremna krvariti za njega.”

Nedugo zatim djevojčica je umrla.

Bog se ne zanima za naše sposobnosti. Možemo biti talentirani. Snalažljivi. Bogati. Profesionalni, popularni i točni. Međutim, to što Bogu nudimo svoje sposobnosti nije ni blizu spremnosti da mu damo sebe; da mu se stavimo na raspolaganje. Naše su sposobnosti povezane s nama samima – vidimo sebe kako činimo nešto za Boga. Nasuprot tome, naša je raspoloživost povezana samo s Bogom – možemo samo zamišljati kako će nas Bog upotrijebiti u svojoj službi. Biti Bogu na raspolaganju znači biti spreman na poslušnost unatoč cijeni. Bog želi našu spremnost da mu služimo, bez obzira na specifične sposobnosti koje posjedujemo. A kako postajemo tako spremni? I to je Božji dar. On daje to “hoću” – tu volju i želju da mu budemo na raspolaganju.

Bog je, naime, onaj koji proizvodi u vama i htjenje i djelovanje da mu se možete svidjeti.

Filipljanima 2,13

Ekstreman podsjetnik

SUDAN: JAMES JEDA

“Idi, donesi drva!” zarežao je vojnik. Mladi James Jeda pretpostavljao je da vojnici žele pripremiti večeru. Ranije toga dana, užasnuto je gledao kako radikalni muslimanski ratnici ubijaju njegove roditelje, te četvero braće i sestara u Južnome Sudanu. Jamesa su pošteđjeli samo da bi ga iskoristili za rad.

Kad se vatra dobro razgorjela, najednom su zgrabili Jamesa. Iznenađen i preplašen, pokušao je pobjeći, no vojnici su bili prebrzi i prejaki za njega. Ubrzo su ga uhvatili i vezali mu ruke i noge.

“Imamo dobru vijest za tebe mladiću”, rekao je jedan vojnik. “Ostavit ćemo te na životu, no morat ćeš nam se pridružiti i postati musliman.”

“Ne mogu postati musliman”, jednostavno je odgovorio James. “Ja sam kršćanin.”

Pobješnjeli zbog dječakove nepokolebljive vjere, vojnici su ga bacili u vatru. Spakirali su svoju opremu i otišli s toga mjesta, uvjereni da će James umrijeti.

Ali dječak nije umro. Uspio se otkotrljati iz vatre i naći pomoć.

Liječnici su mu uspjeli spasiti život, ali James će zauvijek nositi podsjetnike na taj dan. Na njegovu se tijelu vide mjesta gde je presađivana koža, vidljiv je i niz ožiljaka, a jedna ruka je djelomice deformirana od opekotina. Ti će ožiljci u nebu biti znaci počasti, podsjetnici na dan kad je James Jeda odbio okrenuti leđa Isusu.

Mnogi ljudi prosto vape za suvenirima i uspomena. Čovjek jedva da je kadar probiti se kroz koridor prodavaonica suvenira u zračnim lukama i na kolodvorima, a da ne podlegne iskušenju i kupi trenutak sjećanja na to putovanje. A što je to što nas podsjeća na najznačajnije putovanje u životu – na predanost Kristu? Neki će pogledati svoj bankovni račun i sjetit će se promaknuća što su ga odbili, jer nisu htjeli trgovati svojim moralom. Drugima će se pri pogledu na školsku učionicu vratiti u sjećanje mjesto na kojemu su naučili kako izgleda biti progonjen. Treći će pogledati nadgrobni spomenik nekog vjernika i to će ih podsjetiti na značenje predanosti. Ovi su “suvenir” bezmjerno vredniji, jer su podsjetnici na cijenu što se plaća za vjeru u Isusa Krista.

Zahvaljujem Bogu svome kad
god vas se sjetim.

Filipijanima 1,3

Ekstremna pobožnost

Imala sam jasan fizički osjećaj da vjerni mole za mene. Čak i kad ništa nisam znala i kad uopće nisam primala pisma. Osjećala sam toplotu, kao da sam sjedila pokraj vatre. Katkad se ovo događalo u kaznenim ćelijama koje su osobito ledene. Bilo je kao da čujem nekoga kako moli i misli na mene. To mi je bila velika podrška. Teško je to objasniti... osjećala sam i znala da nisam zaboravljena. To mi je bilo dovoljno da izdržim i u najtežim trenucima.

Irina Ratushinskaja – kršćanska pjesnikinja koja je bila u zatvoru u bivšem Sovjetskom Savezu, sve do 1987. godine.

Ekstremna

Ekstremna nepravda

RUMUNJSKA: PASTOR FLORESCU

Pastor Florescu nije više mogao gledati kako komunisti tuku njegova sina. I sam je već bio pretučen, a nije spavao dva tjedna od straha da će ga napasti izgladnjeli pacovi koje su komunisti utjerali u njegovu zatvorsku ćeliju. Rumunjska je policija htjela da Florescu oda druge članove svoje ilegalne crkve. Kanili su i njih privesti.

Uvidjevši da batinama i mučenjem neće ništa postići, komunisti su doveli Florescuova sina Alexandra kojemu je bilo tek četrnaest godina i počeli ga tući. Dok je Florescu gledao, oni su nemilosrdno nanosili udarce po tijelu njegova sina, govoreći pastoru da će mu dijete prebiti na smrt, ukoliko im ne kaže gdje se nalaze drugi vjernici.

Konačno, već napola lud, Florescu je zavikao da prestanu.

“Alexander, moram im reći to što žele!” – doviknuo je svome sinu. “Ne mogu više podnijeti da te tuku.”

Alexanderovo je tijelo bilo puno modrica, a iz njegova nosa i usta tekla je krv. Podigao je pogled na oca i rekao: “Oče, nemoj mi učiniti tu nepravdu da imam izdajnika za roditelja. Budi jak! Ako me ubiju, umrijet ću s Isusovim imenom na usnama.”

Dječakova je hrabrost toliko razjarila komuniste, da su ga naočigled njegova oca tukli sve dok nije umro. Ne samo da je sâm ostao postojan u vjeri, već je pomogao i ocu da učini isto.

Ima li pravde na ovome svijetu? Kada čitamo o užasnim zločinima počinjenim nad nedužnima, ne možemo da se ne zapitamo. Kad čujemo za okrutna stradanja nevinih od zločinačke ruke, lako možemo posrnuti u vjeri. Isto je toliko obeshrabrujuće kad čeznemo za melemom milosrđa, a ono nikako ne dolazi. Ima li pravde na ovome svijetu? Biblija nam daje odgovor na taj vapaj, učeći nas principu “da, ali ne još”. Istina, neki se zločinci brzo suoče s pravdom, ovdje i sada. Međutim, Božja moćna ruka konačnoga suda tek se treba spustiti na zemlju. To se čuva za kraj vremena. Pomalo smo se umorili od čekanja, ali Bog ostaje odlučan u svojoj nakani.

Ne sustaje i ne malakše dok na zemlji ne uspostavi pravo.

Izaija 42,4

Ekstremna

Ekstremni odgovori na molitve

KUBA: TOM WHITE

Kad su mu na glavu stavili crnu kapuljaču, Tom White nije znao hoće li ponovno vidjeti svjetlost. "Kamo me vodite?" – upitao je kubanske stražare. Odgovor nije dobio.

Tom je već sedam godina tajno dostavljao kršćansku literaturu na Kubu. On i još jedna grupa izbacivali su iz zrakoplova evanđeoske traktate u ocean oko komunističkoga otoka. No nikada ni od jednoga kršćanina s Kube nisu čuli da je taj materijal stigao.

"Molim te, Bože", molio je Tom, "daj nam neku potvrdu da naš rad nije uzaludan."

Sada, šest tjedana kasnije, vodili su ga pred kubanskoga obavještajca, satnika Santosa. Njihov se zrakoplov srušio na Kubi, a Tom i pilot Mel Bailey bili su zarobljeni i optuženi da ugrožavaju stabilnost zemlje.

"Naši su ljudi pronašli na tisuće ovoga na plažama i u poljima!", vikao je satnik Santos, držeći u ruci jedan od paketića koji je godinama ranije bio bačen u more.

Tom je s teškom mukom suspregnuo osmijeh. "Hvala ti Gospodine, što si odgovorio na moju molitvu. Hvala ti što naš rad nije bio uzaludan", pomolio se u sebi.

Odgovor na Tomovu molitvu bio je skup. Proveo je dvadeset jedan mjesec u kubanske zatvoru. Ali zato je tamo upoznao mnogo članova crkve i saznao da, čak i pod Kastrom, Kristovo tijelo raste. Bog je uslišio njegovu molitvu.

Znaju li vjernici što znači primiti skup odgovor na molitvu? Želimo li da Bog usliši naše molitve, moramo biti spremni primiti odgovore pod bilo kojim okolnostima. Skup odgovor na molitvu onaj je koji i nas same uključuje u proces. Mi predajemo Bogu molitve, ali predajemo li i svoj život ako zatreba? Često molimo za one koji stradaju, za potlačene. Ali što ako primimo poziv da pođemo tamo i pomognemo u podjeli hrane i dostavljanju pomoći kroz misijski rad u okviru naše crkve? Ako tražimo Boga da pomogne u vrijeme potrebe, tad se moramo odazvati kad nas on pozove da budemo dio rješenja. Postoji li problem u vezi kojega si se molio, a još uvijek nisi primio jasan odgovor? Je li moguće da Bog čeka na tvoju spremnost da budeš dio rješenja?

Tako smo vam, ovladani ljubavlju prema vama, jer ste nam omiljeli, htjeli predati ne samo Radosnu vijest Božju nego i svoj život.

1 Solunjanima 2,8

Ekstremna

Ekstremno svjedočenje

AMOREJA: SEDAM ZATVORENIKA

Sedam su godina muslimani pokušavali ubijediti "nevjernike" da prijeđu na islam. Ali kršćani, bačeni u svirepu tamu zatvora nisu se htjeli preobratiti.

"Muhammed je najveći prorok", pokušavali su objasniti kršćanima. "Živio je poslije Krista i bio Allahov posljednji prorok."

Kršćani su pažljivo slušali, a onda odgovorili: "U vašem vlastitom pravnom sustavu, pitanje legitimnosti nekoga događaja određeno je brojem svjedoka. Isus Krist je imao svjedoke o svome dolasku, još od Mojsija pa sve do Ivana Krstitelja; a Muhammed je svjedočio samo za sebe."

Zbunjeni, imami su pokušali s drukčijim pristupom.

"Islam je jamačno religija koju je ustanovio Bog, jer je naše carstvo daleko veće od zemalja u kojima vladaju kršćani", rekli su uz samozadovoljan smijeh.

"Da je to istina", odgovorili su kršćani, "tad bi idoli što su ih štivali u Egiptu, Grčkoj i Rimu bili doista prava vjera, jer su u jednome razdoblju u povijesti njihovi vladari imali najveća carstva. Jasno je da vaše pobjede, moć i bogatstvo ne dokazuju istinitost vaše vjere. Mi znamo da Bog katkad kršćanima daje pobjedu, a katkad ih prepušta mučenju i stradanju."

845. godine, muslimani iz okolice bliskostočnoga grada Amoreje konačno su odustali od pokušaja da preobrate ove ljude. Svoj sedmerici odrubili su glave, a njihova su tijela bačena u rijeku Eufrat.

Isus nam je naložio da budemo njegovi svjedoci, a ne da imamo sve odgovore. Najmoćnije dvije riječi koje možeš reći nevjerniku jesu: "Ne znam." Dakako, moguće je da ćeš na mnoga pitanja i sumnje nevjernih imati neke odgovore, možda čak i one prave. Međutim, kako će ti pokazati iskustvo, uvijek će biti pokušaja da se tvoje riječi opovrgnu. Stoga, ako ikad u svome svjedočenju dođeš do trenutka kad ne znaš odgovor – kaži to. Potom se usredotoči na jednu jedinu stvar za koju pouzdano znaš da ne može biti osporena – vlastito svjedočanstvo. Tvoje iskustvo sa Isusom Kristom i sve ono što je učinio u tvoje životu, nepobitno je. Samo ti si stručnjak po tom pitanju. Učinkovito je svjedočenje jednostavno pričanje vlastite priče drugima.

Pa ćete mi biti svjedoci u
Jeruzalemu, u svoj Judeji, u
Samariji i sve do kraja zemlje.

Djela 1,8

Ekstremna

Ekstremno uvjerenje

INDONEZIJA: PETRUS

U nedavnom intervjuu indonezijski je kršćanin Petrus dao ovu potresnu izjavu: "Iako ima mnogo ugnjetavanja, nije teško biti kršćanin jer imamo Isusa". Njegova se izjava većini nas čini očitom, ali Petrus je morao podnijeti golemu žrtvu zato što je slijedio Krista.

Razjarena grupa radikalnih muslimana okružila je crkvu, razbijajući prozore i skandirajući poruke mržnje prema kršćanima. Petrusov otac, pastor te crkve, bio je unutra zajedno s Petrusovom majkom, sestrom, rođakom i jednim crkvenim radnikom. Otac je pokušao umiriti rulju, no oni nisu htjeli otići. Vratio se u crkvu da se pomoli, tražeći od Boga zaštitu i pomoć.

Svjetina, žedna krvi, zapalila je zgradu, vrišteći i skandirajući militantne parole. Ni tad se nisu razišli; čekali su vani, kako bi napali svakoga tko pokuša izaći. Indonezijska je policija bila odveć uplašena da bi poduzela bilo kakve korake. Vojska nije bila na raspolaganju. Tako je spaljena još jedna crkva, u zemlji u kojoj je u posljednjih deset godina spaljeno više od pet stotina crkava.

Kad je nekoliko sati kasnije Petrus stigao na poprište, od crkve i župnoga doma ostao je samo prah i pepeo. Tijela njegovih voljenih izgorjela su, tako da ih je bilo gotovo nemoguće prepoznati.

Poslije su se vladini zvaničnici ispričali Petrusu, no pozvali su ga da ne traži osvetu. Petrusova želja svakako nije bila osveta, već ljubav. On želi da se muslimani iz njegove zemlje obrate Kristu.

Progon je često posljednja bojišnica u ratu između prirodnoga nagona i duhovnoga uvjerenja. Nagon je usmjeren ka samoodržanju, dok se uvjerenje nalazi iznad naših osobnih interesa. Nagon nam kaže da se osvetimo počiniteljima. Uvjerenje nas podsjeća na duhovne potrebe onih koji nas progone. Većini nas bi nagonski bilo veoma teško dijeliti Petrusovo uvjerenje, ako bi netko naš bio ubijen zbog svoje vjere. Njemu je, međutim, alternativa (a alternativa je bila da ne slijedi Krista) bila još nepodnošljivija. Kako bi mogao ne ići za njim? Petrusova priča dokazuje da je moguće da uvjerenja nadjačaju nagon. Ali ovo se događa samo kad se naše prirodne sklonosti potpuno promijene silom Kristove ljubavi; tad dolazi do pobjede usred bojišnice progona.

Budući da naša Radosna vijest nije došla k vama samo u riječima, nego i u snazi, i u Duhu Svetom, i u sigurnom i dubokom uvjerenju.

1 Solunjanima 1,5

Ekstreman plaćenik – drugi dio

BANGLADEŠ: ANDREW

Muslimanski je vođa bio šokiran kad je vidio Andrewa, kršćanskoga evangelizatora, kako sjedi u njegovoj dnevnoj sobi, s njegovom obitelji, i zajedno ručaju!

Bio je šokiran jer je nedavno ponudio veliku nagradu onomu tko tog kršćanina ubije. Sad je Andrew sjedio u njegovoj kući i svjedočio o Isusu njegovoj obitelji. “Što se to ovdje događa?” – povikao je. “Što taj čovjek, nevjernik, Allahov neprijatelj, radi u **mojoj** kući?”

Njegova je snaha počela: “Ja sam ga pozvala jer je on... jer je njegov Isus izliječio tvoga sina – moga muža.” Nastavila je govoriti, a riječi su hitro tekle preko njezinih usana. “Bio je bolestan osamnaest godina, ali je danas ovaj kršćanin, Andrew, došao i pomolio se za njega. Položio je ruke na njega i on je sada zdrav. Isus ga je izliječio!”

Vođin je sin potom uzbuđeno ispričao kako je osjetio da bolest napušta njegovo tijelo. Bilo je to prvi put nakon mnogo mjeseci, da je ustao iz kreveta. Prvi put za osamnaest godina nije osjećao bol.

Čovjekov je bijes zamijenio osjećaj olakšanja i sreće. Nije toga dana odlučio prihvatiti Krista, no postao je saveznik kršćana na tome području i mnogima pomogao izbjeći zatvor i progon. Čovjek koji je nekoć izdao potjernicu za Andrewom, sad ga je dočekivao raširenih ruku.

Kršćanstvo je iskustvo tipa, “uvjeri se sam”. Kad je otac, musliman, ušao u svoju kuću, Andrew nije držao čuvenu propovijed u tri točke o trojedinome Bogu. Nije korio njegovu ženu i djecu što su ranije vjerovali u Allaha. Jednostavno su zajedno jeli, nakon što se s njima pomolio. Iza sebe je imao praznu bolesničku postelju, kao dokaz da je Bog stvaran. Na isti način moramo zapamtiti da je Božja istina očigledna – dokaz samoj sebi. Ako govorimo i činimo ono što je ispravno, pritisak nije na nama kao glasnicima. A pravu stvar činimo svaki put kad navješćujemo Evanđelje drugima. Isus je taj koji će k sebi privući njihova srca. Samo moramo dopustiti da dokaz Kristove stvarnosti govori sam za sebe.

A ja, kad budem podignut sa zemlje, sve ću ljude privući k sebi.

Ivan 12,32

Ekstremna istina

RUMUNJSKA: PASTOR KOCHANGA

“Zar se ne bojiš onoga što ćemo ti učiniti?” – upitao je komunistički pukovnik. U glasu mu se osjećala mješavina rujanja i izazivanja.

Mladi pastor Kochanga, koji je u svome životu održao samo jednu propovijed, stajao je pred pukovnikom znajući da taj čovjek drži u svojim rukama svu vlast nad njegovim životom i smrću. Odgovorio je s poštovanjem u glasu, ali ipak vatreno.

“Gospodine, istina se nikad ne boji. Pretpostavimo da vaša Vlada želi objesiti sve matematičare. Koliko će poslije toga biti dva i dva? Da, dva i dva i dalje će biti četiri.”

“Mi imamo istinu, točnu kao i matematička jednadžba. Imamo istinu da postoji Bog i da je on naš voljeni Otac. Imamo istinu da je Isus Spasitelj svijeta i da želi spasiti svakoga, čak i vas. Imamo istinu da postoji Sveti Duh koji osposobljava čovjeka i daje mu svjetlo. I imamo istinu da postoji prekrasni raj.”

“Ma kakve šibe i bičeve, oruđa i instrumente za mučenje vi imali, sve će ovo i dalje biti tako. Dva i dva uvijek je četiri.”

Kochangu su pretukli tako da ga gotovo nije bilo moguće prepoznati. Nakon toga nikad više nije viđen. Mada su ostali zatvođenici jedva prepoznali njegovu unakaženo i krvavo lice, u nebu je bio odmah prepoznat i srdačno dočekan.

“Kaži istinu.” Djeca vrlo rano nauče ovu zapovijed, a njezina je mudrost ipak bezvremena. Ako se vratimo na prostu spoznaju onoga što pouzdano znamo da jest istina, uvijek ćemo imati što reći kad nas pozovu na svjedočenje za Krista. Mnogo ljudi često smatra da nije dovoljno kvalificirano za svjedočenje; kažu da im nedostaje “obuka”. Bojimo se da će nam netko postaviti teološko pitanje na koje nećemo znati odgovoriti. Međutim, ispovijedanje Krista ne zahtijeva pohađanje nastave iz apologetike. Jednostavno kaži istinu o onome što znaš – baš kao i oni koji su iskusili tlačenje zbog vjere. Svjedočenje Krista lakše je nego što se čini. Moramo se vratiti na načelo koje smo naučili u djetinjstvu. Primili smo zapovijed da obznamo Isusa Krista – da kažemo istinu.

Tko god mene prizna pred ljudima, priznat ću i ja njega pred svojim Ocem nebeskim.

Matej 10,32

Ekstremna pobožnost

Tek kad čovjek dođe u situaciju da se njegovoj vjeri protive i napadaju je, on počinje doista misliti o tome što ta vjera podrazumijeva. Isto tako, sve dok se crkva ne suoči s nekim opasnim krivovjerjem, ne počinje shvaćati bogatstvo i čudo pravovjerja.

Za kršćanstvo je karakteristično da ima nepresušno bogatstvo koje uvijek može proizvesti još bogatstva za suočenje s bilo kojom situacijom.

William Barclay – Biblija za svakodnevno proučavanje

Još o ekstremnom misionarstvu

RUMUNJSKA: PASTOR RICHARD WURMBRAND

Dok je vlak polako kretao iz postaje, kršćani koji su stajali na peronu otkopčali su kapute i iz njih izvadili stotine evanđeoskih traktata. Brzo su ih u pregrštima počeli ubacivati kroz otvorene prozore vagona u kojima su bili sovjetski vojnici.

Sovjetski vojnici, među kojima neki nisu bili stariji od šesnaest godina, smijali su se i zviždali, osobito privlačnim mladim ženama koje su ubacivale letke kroz prozor. Hvatali su ih, pitajući se što je to ubačeno u vojni vlak. Kad je politički komesar ušao u vagon, vojnici su brzo potrpali traktate u džepove. Uskoro će pročitati te neobične knjižice i doznati nešto o Isusu Kristu.

A tamo na peronu, okupljeni kršćani nervozno su se smijali. Kad je policija jednog od njih odvela u stranu, spremno je otkopčao kaput jer unutra više nije bilo nečega. Svi traktati koje je donio na rumunjski kolodvor sad su bili u vlaku, na putu ka srcu komunističke Rusije.

Evangelizacija putem ubacivanja traktata u vagone vlaka bila je samo jedna od metoda kojoj je Richard poučavao mlade iz svoje crkve, kako bi Sovjete pridobili za Krista. Ti su "saveznici" krali svo bogatstvo njegove zemlje i ubijali njezin narod, no Richard je ipak vojnicima ukazao dobrodošlicu. U svakome od njih vidio je misijsko polje rada i tražio prigodu da još jednu dušu pridobije za Krista.

Misiya se zapravo ne odnosi toliko na mjesto službe, koliko na stav – nečiji pristup životu. Misionar je onaj tko otjelovi tu odluku, usredotoči se na nju i odražava je u svakodnevnome životu. Richard Wurmbbrand je bio čovjek u misiji, a njegova vatrenost raširila se na mnoštvo mladih koji su prepoznali njegov cilj. U tome smo smislu svi mi misionari – Kristovi ambasadori – ma gdje služili. Biti u misiji znači da si uvijek u stanju pripravnosti, čekajući novu prigodu za unapređenje Božjega kraljevstva. Kraj aparata za kavu na poslu. U dućanu. U gradskome prijevozu. U školi. Ako si rješen unaprijediti Božje kraljevstvo, tvoje je misijsko polje rada svakidašnji svijet.

Propovijedaj riječ – pristupi
(k vjernicima) – bilo da im je
zgodno, bilo nezgodno.

2 Timoteju 4,2

Ekstremna baština

INDONEZIJA: STENLEY

Kad je Stenley sišao s brodića na udaljenome indonežanskom otoku, točno je osjetio duhovnu tamu. Ljudi su ovdje prakticirali neku vrstu kombinacije vraćanja i islama. A Stenley je tek bio izašao iz biblijske škole, spreman za rad na koji ga je Bog pozvao – da pridobije ljude s ovoga otoka za Krista.

Stenley je hrabro propovijedao, pozivajući narod na obraćenje Kristu, a onda i na spaljivanje svih idola i relikvija koje su rabili u starome životu. Jedan je musliman spalio svoga idola, no unutar njega se nalazio svitak iz Kur'ana. Kad su radikalni muslimani čuli za spaljivanje Kur'ana, prijavili su Stenleya mjesnim vlastima. Stenley je istog trena bio uničen.

Bio je strahovito pretučen i nakon toga je pao u komu. Njegov mentor iz biblijske škole, pastor Siwi, došao ga je vidjeti i nazočio je suzama koje su tekle niz Stenleyevo lice, iako je bio u komi. Nedugo zatim, Stenley je umro od ozljeda.

Ali ni smrt nije mogla okončati Stenleyevu službu. Kad je priča o njemu stigla do njegovog rodnog sela, jedanaest je muslimana prihvatilo Krista za Spasitelja. Pedeset troje seljana odlučilo je otići u biblijsku školu, a od tih pedeset troje, sedmero je tražilo da ih pošalju kao misionare baš u ono selo u kojemu je Stenley umro.

Nadajući se da će ugasiti oganj Evanđelja, seoske su vlasti ubile Stenleya. No čak i usred njihova nasilja, Božja je ruka bila na djelu. Danas, plamen Evanđelja veselo gori u tome selu.

“Ostavi svjetlo upaljeno.” To bi trebao biti cilj svima koji slijede Krista kad ovaj svijet ostave iza sebe. Predan kršćanin ostavlja svjetlo upaljeno za svijet koji je izgubljen u tami. To se zove ostaviti baštinu. Čini se da često slušamo o poznatim ljudima koji su iza sebe ostavili nasljeđe u filmovima, sportu ili nečemu drugom. Međutim, iako su životi mnogih svetih kršćana ugašeni u anonimnosti, svjetlo njihove vjere i dalje radosno sija diljem svijeta. Njihova baština vjere, integriteta, nade i ljubavi ne može se ugasiti smrću. Zapravo, smrt čak može potaći plamen. Na takvu se baštinu često ugledaju oni koji su ostali.

Vi ste svjetlo svijetu. Nije moguće sakriti grad koji leži na gori.

Matej 5,14

Ekstremna

Ekstremna obitelj

INDONEZIJA: STENLEYEVA MAJKA

Stenleyevoj majci trebalo je samo još mjesec dana do završetka biblijske škole, koju je pohađala zajedno sa svojom kćeri. Bila je to ona ista biblijska škola u koju je išao Stenley, prije nego što je otišao na drugi indonežanski otok kao misionar. Stenley je bio ubijen jer je navješćivao Evanđelje, ali je njegovo svjedočanstvo potaklo mnoge druge da pođu u biblijsku školu, prihvate Božji poziv i pokažu svijetu njegovu ljubav.

Kad završe obuku, i majka i kćer kanile su otići upravo u ono selo u kojemu je Stenley umro. Majka se nadala da će dobiti prigodu pokazati Kristovu ljubav otočanima, čak i onome čovjeku koji je njezina sina pretukao na smrt. Nadzornik biblijske škole bio je veoma iznenađen kad je čuo za njezine nakane. "Zar se ne bojiš da ćeš umrijeti?" – upitao ju je.

Žena je izgledala zbunjeno radi takvog pitanja, kao da je to nešto o čemu nikad prije nije razmišljala. "Zašto bih se bojala da ću umrijeti?" – jednostavno je odgovorila.

Njezina je vjera u Božju dobrotu bila potpuna. Odluči li Bog upotrijebiti je u selu u kojemu je umro njezin sin, neka bude tako. Dopusti li da tamo umre, prihvatit će i taj poziv. Smrt će je odvesti njezinu Gospodinu kojega je silno voljela. Tako smrt za nju nije bila ni prepreka ni kazna, već više ulaz u vječnu Božju nazočnost.

Suočavanje sa smrću podsjeća na djecu koja stoje na ivici jezera. Tako i mi stišćemo ramena i drhtimo od iščekivanja nepoznatog. Hoće li boljeti? Hoću li uspjeti? Ne želimo biti prvi koji će skočiti – ne sa svim tim neizvjesnostima. Srećom, ne moramo. Povijest je puna članova naše kršćanske obitelji koji su prešli granicu između života i smrti. To su sveti koji su umrli s punim pouzdanjem u svoje odredište. Isus Krist je, zapravo, bio tamo gdje nitko drugi nikada nije – do smrti i natrag. Krist, glava naše kršćanske obitelji odnio je strah od smrti i zamijenio ga pouzdanjem. Pazi na poziv koji će doći. Voda je odlična.

Gdje je, smrti, tvoja pobjeda?
Gdje je, smrti, tvoj žalac?

1 Korinćanima 15,55

Ekstremna

Ekstremne strane

SSSR: LICEMJERI

Slavili su Boga pjesmom, kad su u prostoriju upala dva vojnika s puškama. Služba je prekinuta, a vojnici su s uperenim oružjem stajali i zurili u vjernike. U očima im se vidio bijes.

“Što to radite ovdje?” – vikali su. “Štujete svoga zamišljenog Boga?” Vjernici su se šćućurili na klupama, pitajući se ima li vani još vojnika i još pušaka.

“Svi koji su vjerni Bogu, neka se pomjere na desnu stranu crkve”, rekao je jedan vojnik, lica izobličienog od mržnje. “Bit ćete ubijeni zbog svoje vjere. A vi koji želite otići kući i sačuvati svoj život, stanite na lijevu stranu. Morate odlučiti hoćete li živjeti ili umrijeti. Oni koji su vjerni tome ‘Bogu’, umrijet će. Oni koji ga zaniječu mogu slobodno ići.”

Desetak minuta ranije svi su jednako pjevali hvalospjeve. No sad su se suočili s pitanjem života i smrti. Neki su stali na lijevu stranu, tužno gledajući u one na desnoj; poneki su im čak pokajnički mahali. Oni koji su stali na desnu stranu sklopili su oči u posljednjoj minuti molitve.

“Vi s lijeve strane možete ići”, rekao je potom jedan vojnik. Ljudi su izletjeli van, bacivši posljednji pogled na one koji će uskoro umrijeti.

Kad su ostali samo oni s desne strane, vojnici su spustili oružje. “I mi smo kršćani”, rekli su, “ali želimo štovati Boga bez licemjera.”

Odlučujući trenuci dolaze kad ih najmanje očekujemo i za njih je nemoguće pripremiti se. Moramo ih doživjeti takve kakvi su i učiti iz posljedica. Odlučujući je trenutak svaka situacija koja obuhvaća pitanje karaktera. Takav trenutak može biti složen, kao što je prekid crkvene službe, kad napadači zahtijevaju da se odlučimo za jednu vjeru ili drugu. Ili može biti jednostavan kao što je donošenje odluke hoćemo li, ili ne, napustiti gledanje u vredljivoga filma. Ta će nas reakcija na odlučujući trenutak staviti ili na stranu sličnih Kristu, ili na stranu nepouzdanih. Bili spremni ili ne, sa svojim se karakterom susrećemo lice u lice onda kad izaberemo stranu.

Tko nije sa mnom, taj je protiv mene; tko sa mnom ne sabire, taj prosipa.

Matej 12,30

Još o ekstremnoj molitvi

BOHEMIJA (ČEŠKA): JOHN HUSS

“Milosrdni Kriste”, pisao je John Huss dok je čekao na pogubljenje, “daj nam duh hrabrosti, kako bismo bili spremni. A ako je tijelo slabo, neka tvoja milost ide pred njim, jer bez tebe ne možemo učiniti ništa, a povrh svega, bez tebe se nismo kadri suočiti s okrutnom smrću. Daj nam hrabro srce i čistu vjeru, čvrstu nadu i savršenu ljubav, kako bismo mogli svoj život dati za tebe u potpunom smirenju i punoj radosti. Amen.”

Huss je pozivao na reformu crkve petnaestoga stoljeća. Oспорavao je svećenike koji su prodavali razrješenja (indulgencije; pravo na grijeh bez posljedica) i tražio povratak biblijskim standardima pravednosti. Bila mu je obećana kraljeva zaštita, kako bi iznio svoju obranu. No sada je sjedio u tamnici čekajući smrt i vapio Bogu.

6. srpnja 1415. godine, Husa su svukli i lancima privezali za lomaču. Dok je vatra oko njega gorjela, molio je: “Gospodine Isuse Kriste, radi Evanđelja i propovijedanja riječi, sa strpljenjem i poniznošću, predajem se ovoj užasnoj, sramnoj i svirepoj smrti.”

Dok se plamen dizao oko njega, Huss je posljednjim dahom zavapio: “Kriste, Sine ži-voga Boga, smiluj mi se.”

Husovo je svjedočenje bilo presudno za okončanje prakse prodaje razrješenja i utjecalo je na kršćane da se vrte biblijskome učenju.

Molitva. To što možemo najviše, mi često činimo najmanje. Molitva je naša prva obrana u duhovnome ratu, a ipak je često posljednje sredstvo kojemu pribjegavamo. Oni koji su progonjeni zbog vjere, uče nas prioritetu molitve. Njihove posljednje riječi nisu borbene. Niti je njihovo konačno djelo na zemlji opiranje. Umjesto toga, njihov je posljednji dah molitva koja zbunjuje njihove optužitelje, a drugima uvjerljivo govori o nepokolebljivosti njihove vjere. Povijest je pokazala da molitva progonjenih, umirućih svetih, može utjecati na druge da prime Evanđelje, možda i više nego da su ostali živi. Kad te život stavi na kušnju, a “plamen” oko tebe postane sve vreliji, hoćeš li se okrenuti molitvi? Hoće li te drugi vidjeti kao osobu čija je prva i posljednja obrana razgovor s nebeskim Ocem?

Mnogo može molitva pravednika
ako je žarka.

Jakovljeva 5,16

Ekstremna

Ekstremno ohrabrenje

VIJETNAM: PASTOR NGUYEN LAP MA

Kad su komunisti preuzeli vlast u Vijetnamu, pastor Nguyen Lap Ma odbio je odreći se Crkve kršćanske misionarske alijanse u Can Thou. Za ovaj "zločin", on i cijela njegova obitelj stavljani su u kućni pritvor u malome, zabačenom selu, bez mogućnosti putovanja ili primanja pošte u prvih dvanaest godina.

Naposlijetku, kad su vlasti smanjile ograničenja o prijemu pošte, pastor Lap Ma je s uzbuđenjem čekao da pisma počnu stizati u njegov dom. Glas mučenika objavio je njegovu priču i adresu. Studenti, kućanice, pastori i poslovni ljudi pisali su pisma ohrabrenja pastoru i njegovoj obitelji. Vijetnamska je policija bila šokirana kad je Lap Ma primio više od tri tisuće pisama iz cijeloga svijeta.

"Svako pismo čitam u molitvi i sa suzama", rekao je Lap Ma. "Žedno ispijam svaku riječ i razmišljam nad svakim biblijskim retkom navedenim u njima. Onda sve to prevedem na vijetnamski i prenesem svojoj obitelji. Raduju nas i hrabre poruke u tim pismima."

"Bog nas je okrijepio i pomogao nam", nastavlja dalje pastor. "Nastavljamo se pouzdati u njega, a naše oči gledaju na Isusa. Slijedimo ga i podnosimo križ, prezirući njegovu sramotu sve do smrti. Sve dok živimo, Bog nas upotrebljava da utješi druge kršćane koji stradaju." Pisma su ohrabrila njih, a oni s radošću hrabre druge vjernike.

Ohrabrenje je nužno gorivo za kršćansku utrku. Bez ohrabrenja, kao i trkač bez vode, nitko ne bi mogao dugo izdržati često iscrpljujuće životno putovanje. Na tome putu shvaćamo da je ohrabrenje dvosmjerna ulica. Hrabrimo druge i zauzvrat primamo isto od drugih vjernika, a čak i od samoga Boga. Malo ohrabrenja ima golem učinak u snaženju umornih, te u motiviranju onih čija je vjera klonula. Često otkrivamo da nam duhovno ohrabrenje koje primamo iz molitve ljudi oko nas daje snagu da nastavimo dalje. U nekim slučajevima, to znači još dvanaest godina zatvora zbog vjere. U onim drugim, može značiti tek snagu da izdržimo još jedan dan.

Jer vas želim vidjeti, da vam udijelim koji dar Duha Svetoga za vaše ojačanje; ili bolje: da se utješim kod vas i zajedno s vama vjerom zajedničkom vama i meni.

Rimljanima 1,11-12

Ekstremna pobožnost

**Ako nisi spreman umrijeti radi onoga što se
nalazi u Bibliji, onda ne trebaš ni davati novac za njih.
Jer ako ga daš, mi ćemo prokrijumčariti još Biblija.
A ako to učinimo, bit će još više mučenika.**

Pastor Richard Wurmbrand – osnivač *Glasa mučenika*

Ekstremna

Ekstremno materinstvo

ENGLESKA: SUSANNAH WESLEY

Desetero od njezinih devetnaestero djece, umrlo je prije nego što su napunili dvije godine, a jedna je njezina kćer bila unakažena. Susannah je ipak u svome dnevniku zapisala: "Sva patnja koju sam preživjela služila je za unapređenje moje duhovne i vječne dobrobiti. Slava neka je tebi, Gospodine."

Njezin se otac odbio povinovati novome engleskom zakonu iz 1662. godine koji je obvezivao sve svećenike na poslušnost novoj "Knjizi molitve". Pet tisuća takvih kršćana, koji su nazvani "nonkonformistima", umrlo je u engleskim zatvorima zbog svoje vjere.

Njezin muž, nonkonformist, ostao je u Anglikanskoj crkvi, no kako se znalo da se ne pokorava novom zakonu spaljeni su mu ambari, a njegovi su ga nezadovoljni župljani uhvatili i bacili u tamnicu. U tome je razdoblju Susannah trpjela strahovito siromaštvo. Lopov je, štoviše, odsjekao vime njihovoj kravi, kako ne bi imali mlijeka za djecu.

Jednoga su dana bijesni župljani zapalili krov njihove kuće. Sva je obitelj uspjela pobjeći, no šestogodišnji je John bio prisiljen skočiti s prozora na katu. John Wesley je preživio pad, odrastao je i postao osnivač metodističke denominacije. Njezin drugi sin, Charles Wesley napisao je, između ostalih, čuvenu kršćansku božićnu pjesmu *Hark the Herald Angels Sing* (Čujte glasnika anđeli pjevaju).

Susannah Wesley to kaže jednostavno ovako: "Vjera nije ništa drugo do vršenje Božje volje, a ne naše vlastite. Raj ili pakao ovisi samo od toga."

"Isti je otac." "Pljunuta je baka." Oči, uši, kosa, ruke ili neke druge genetske crte, mogu nas povezati s članovima obitelji, čak i kroz mnogo generacija. Na isti su način povezani i članovi Božje obitelji. Nas, kao kršćane, povezuju zajednička obilježja kao što su ljubav, nada, radost i mir – a sve nam to dolazi izravno iz naše nebeske baštine. Čak i ako nemamo biološke roditelje ili baku i djeda, kao što je bila obitelj Wesley, koji bi nam predali kršćansku vjeru, Bog nam daje duhovnu obitelj da nas odgaja i voli. Tko je tvoj duhovni otac ili majka – je li to netko tko te je učio o Kristu? Kome bi ti mogao biti duhovni brat ili sestra?"

I oživljujem sjećanje na iskrenu vjeru koja je u tebi; na onu vjeru koja se najprije nastanila u tvojoj baki Loidi i u tvojoj majci Euniki, a – siguran sam – i u tebi.

2 Timoteju 1,5

Ekstremna

Ekstremna toplota

SOVJETSKI SAVEZ: NADEŽDA SLOBODA

Nadežda Sloboda bila je oduševljena. Upravo je saznala za Isusa Krista, slušajući jednu radio emisiju iz Europe. Kao prva kršćanka u svome selu u Rusiji, očajnički je željela ispričati svim svojim prijateljima o Bogu koji je čudesno promijenio njezino srce. Ali znala je da su oblasne vlasti strogo zabranile bilo kakav razgovor o Bogu ili o kršćanstvu.

Međutim, Nadežda nikako nije mogla sudržati svoje oduševljenje i uskoro je rođena crkva. Kako policija nije bila u stanju zaustaviti rast crkve čak ni uz blokiranje puteva, uhitili su Nadeždu i osudili je na četiri godine zatvora. Njezino petero djece odvedeno je u jedan ateistički internat, što joj je pričinjavalo posebnu bol. Ali osjećala se bliže Bogu nego ikad ranije i nastavila je svjedočiti o Kristu drugim zatvorenicama.

Svjedočenje je u zatvoru bilo zabranjeno, a kako se Nadežda nije htjela pokoriti toj zabrani, bacili su je na dva mjeseca u hladnu samicu. Sve se događalo usred zime, a nisu joj dali ni prostirku ni pokrivač. Bila je primorana spavati na ledenome betonskom podu. Nakon što je vraćena u zajedničku ćeliju, ostale su je zatvorenice pitale kako je izdržala. Odgovorila je: “Zaspala bih na hladnome betonskom podu pouzdajući se u Boga, i sve je oko mene postajalo toplo. Odmarala sam se na Božjim rukama.”

Većina se kršćana može sjetiti etapa sa svoga duhovnog putovanja, kad se činilo kako im nikad neće biti dovoljno Boga i njegove riječi. Duhovni je žar tad bio naša druga priroda, a vatrenost stalni pratilac. A onda se nekako naša vjera tijekom toga puta ohladila. Možda je progon utjecao na nas i ugasio naš entuzijazam. Možda je to bila neka osobna tragedija. A možda se nije dogodilo ništa osobito – samo su nas uobičajene aktivnosti ohladile, naše je oduševljenje splasnulo i nekako se sam po sebi nametnuo novi poredak prioriteta. Je li plamen tvoga duhovnoga ognja sada samo pepeo što tinja? Gasi li se tvoj žar? Je li moguće upaliti novu vatru povezanosti s Bogom i potaći je tako da nastavi gorjeti? Traži od Boga da ti pomogne zagrijati se za današnju zamisao.

I rekoh u sebi: neću više na nj misliti, niti ću govoriti u njegovo ime. Al' tad mi u srcu bi kao rasplamtjeli ogranj, zapretan u kostima mojim: uzalud se trudih da izdržim, ne mogoh više.

Jeremija 20,9

Ekstreman "vid"

OBALA BJELOKOSTI: CHLOE

Činilo se da udarci dolaze sa svih strana i Chloe se pokušavao zaštititi obavijajući ruke oko glave. Iako nije znao koliko ima napadača, dok je gubio svijest osjećao je oštru, tupu bol poslije svakoga udara. Napadači su vikali na njega, rugajući se i njegovoj vjeri i njegovu Isusu. Chloe se molio, bezglasno vapeći ka Bogu da mu da snage.

Chloe svakoga tjedna pješači više od trideset kilometara kroz svoju rodnu Obalu Bjelokosti, kako bi propovijedao u selu koje se zove Sepikaha. Mala grupa kršćana iz toga sela radosno ga dočekuje, ali muslimani čine veliku većinu njegovih stanovnika. A propovjednika su napali i pretukli upravo oni – grupa radikalnih, militantnih muslimana.

Chloea su odveli u bolnicu gdje su mu previli rane, ali je zbog ozljeda ostao slijep. Kad ga je policija pitala tko ga je tukao, rekao je da ne zna. Sad je već slijep dugi niz godina.

Tjedan dana nakon što je otpušten iz bolnice, Chloe je ponovno otišao u Sepikahu, dovodeći vlastiti život u opasnost, kako bi propovijedao ljudima koje čak nije mogao niti vidjeti. Njegove su oči bile slijepe, no njegovo je srce jasno vidjelo. A vidjelo je potrebu za Isusom u tome malenom selu, kao i mlade kršćane gladne rasta u vjeri. I dalje, tjedan za tjednom, odlazi u Sepikahu. Lica koja sada ne može vidjeti, jednoga će dana gledati u nebu.

Nisu nam potrebne rendgenske zrake kako bismo vidjeli srca duhovno izgubljenih ljudi. Godine krivih odluka često su veoma vidljive – izgravirane duž njihovih umornih lica. Duhovni vid znači uporabu "očiju" srca; tek tad možemo vidjeti potrebe drugih. I to je sve. Snaga primjećivanja predstavlja prvi korak ka promjeni. Što ti vidiš kad pogledaš lica ljudi oko sebe? I da li uopće gledaš? U današnjoj kulturi moguće je biti okružen mnoštvom ljudi u dizalu, u zračnoj luci, ili u trgovačkome centru, a nikad ne susresti pogled drugoga ljudskog bića. Vidiš li ljude koji trebaju Krista? Jesu li tvoje duhovne oči naučene vidjeti potrebite? Traži od Boga da ti pomogne razviti duhovni vid, kako bi primijetio potrebu i djelovao.

Da vam Bog... dadne prosvjetljene oči vašega srca.

Efežanima 1,17-18

Ekstremna priča

ISTOČNA EUROPA: USPOREDBA O TRI MLADA DRVETA

Jednoga dana, tri mlada drveta u šumi dogovorila su se da se mole kako bi bili upotrijebljeni u neku plemenitu svrhu, radije nego da istrunu od starosti.

Prvo od tri drveta željelo je biti jasle u kojima će se hraniti gladne životinje nakon cjelodnevnoga marljivog rada. Bog je drvo nagradio zato što je tako skromno i postalo je jasle – veoma posebne jasle u koje je po rođenju položen Božji Sin.

Drugo je drvo molilo da postane lađica. Molitva je bila ispunjena i uskoro je njegovo fino drvo bilo utočište jednom posebnom putniku – Božjem Sinu. Čulo je kako Isus stišava žestoku oluju na moru riječima: “Utišaj se! Umukni!” To je drvo smatralo da je doista vrijedilo živjeti da bi svjedočilo takvom prizoru.

Međutim, od trećega je drveta načinjen golem križ, koji će služiti kao sredstvo stradanja. Drvo je u početku bilo duboko razočarano svojom sudbinom. No jednoga je dana na njega prikovan Isus Nazarećanin. Začudo, ali taj križ nije čuo ječanje i proklinjanje, kao što se moglo čuti s drugih križeva. Umjesto toga, ovaj je križ čuo kako Božji Sin izgovara riječi ljubavi i božanskoga praštanja – riječi koje su pokajanom razbojniku otvorile raj.

Tad je drvo shvatilo kako je njegovo sudjelovanje u Isusovu raspeću donijelo spasenje čovječanstvu.

Usporedba o ova tri drveta pričana je diljem Istočne Europe kao ohrabrenje onima koji su stradali zbog svoje vjere. Tim je vjernicima bilo neophodno vidjeti sorhu svoga stradanja. Mora da su imali velike nade i težnje, kad su u početku rekli da žele da ih Bog upotrijebi za svoju slavu. A ipak, činilo se da ih je ugnjetavanje isključilo iz Božje nakane. Kako se uopće tako nepravedno stradanje može uklopiti u Božju nakanu? Ali, kao i drvo od kojega je načinjen križ, shvatili su da i oni sami bivaju oblikovani u konačan cilj koji Bog ima za njihov život. Iz ovakve perspektive, na stradanje se ne gleda kao na ometanje Božje nakane za nečiji život, već kao na sastavni dio procesa.

Ali ne samo to nego se ponosimo i nevoljama, svjesni da nevolja rađa strpljivost, strpljivost prokušanost, a prokušanost nadu. A nada ne razočarava, jer je ljubav Božja izlivena u našim srcima po Duhu Svetomu koji nam je dan.

Rimljanima 5,3-5

Ekstremna slabost

SSSR: OTAC MIKHAIL

“Ako se odrekneš svoje vjere i pogaziš križ, bit ćeš oslobođen”, rekla je grupa boljševika. “Ako to ne učiniš, ubit ćemo te.”

Otac Mikhail, pravoslavni svećenik, vidio je kako komunisti ubijaju osamdeset tisuća drugih ruskih pravoslavničkih svećenika i vjernika. Usred te boli i stradanja, zaključio je da Bog, kad bi doista postojao, ne bi dopustio takvu patnju.

“Ne vjerujem”, pomislio je dok je stajao pred boljševicima. “Što uopće križ znači za mene? Ma, spasit ću si život.”

Ali kad je otvorio usta, s nakanom da pristane na komunističku naredbu, šokirale su ga riječi koje su izašle van: “Vjerujem samo u jednoga Boga. Neću pogaziti križ.”

Banditi su mu oko ramena prebacili džak kao kraljevski plašt, a jedan mu je na glavu stavio svoju krznenu kapu, kao Isusov vijenac od trnja. Jedan od njih, bivši član njegove crkve, kleknuo je pred njega, govoreći: “Pozdrav vašem visočanstvu, kralju Židova.” Smjenjivali su se tukući ga i ismijavajući se s njegovim Bogom.

Svećenik je tiho molio: “Ako postojiš, molim te spasi mi život.” I dok su ga tukli, ponovno je povikao na sav glas: “Vjerujem u jednoga Boga.”

Vjera koju je pokazao napravila je tako snažan dojam na pijanu bandu boljševika, da su ga oslobodili. Kad je stigao kući, pao je licem prema podu, lijući suze i ponavljajući: “Vjerujem.”

Kršćanska je vjera puna paradoksa. Umri da bi živio. Izgubi da bi pobijedio. Budi slab da bi bio jak. Zapravo, ako nismo voljni prihvatiti svoje neuspjehe, ne možemo iskusiti Božju snagu. Kad prolazimo kroz tegobe i iskušenja, ili kad gledamo nepravedno stradanje drugih, desi se da počnemo sumnjati u Božju dobrotu. I to je ljudska prirodna reakcija. Međutim, Bog ne odbacuje naše ljudske slabosti, nego ih popravljaju svojom snagom. Stoga se možemo radovati u svojim neuspjesima, jer nas oni podsjećaju da ljudska snaga nije i ne može biti zamjena za božansku silu. Mi možemo pasti, ali naš Bog ostaje moćan. Što si do sada naučio o vlastitoj slabosti? Kako te to poučava o Božjoj snazi?

A on mi je odgovorio: “Dosta ti je moja milost, jer se moja snaga savršeno očituje u slabosti.”

2 Korinćanima 12,9

Ekstremna

Ekstremna mudrost

IZRAEL: STJEPAN

Ljudi su lažno svjedočili protiv njega: “Mi smo ga čuli gdje govori pogrdne riječi protiv Mojsija i Boga. Ovaj čovjek neprestano govori protiv ovoga svetog mjesta i Zakona. Mi smo ga čuli gdje govori da će Isus, onaj Nazarećanin, razoriti ovo mjesto i promijeniti bogoslužje koje nam je predao Mojsije.”

Zasjedalo je Veliko vijeće. Veliki svećenik se okrenuo prema optuženome i upitao ga: “Je li to tako?”

Stjepan je mirno ustao, a njegov se blag ton promijenio: “Ljudi tvrde šije, neobrezanih srdaca i ušiju! Vi se uvijek opirete Duhu Svetome! Kako očevi vaši tako i vi! Koga od proroka nisu progonili očevi vaši? Poubijali su one koji su unaprijed najavljivali dolazak Pravednika, koga vi sad već izdadoste i ubiste, vi baš koji ste primili Zakon preko anđela, ali ga niste vršili.”

U znak odgovora prolomili su se povici i kletve, ali Stjepan se nije dao zastrašiti. Podigao je pogled ka nebu i rekao: “Evo, gledam otvorena nebesa i Sina Čovječjega gdje stoji Bogu s desne strane.” Ljudi su počeli vikati iz sveg glasa, začepili su uši rukama i kao jedan jurnuli na njega. Uхватili su ga i odvukli izvan grada, kako bi ga kamenovali. Jedan mladi farizej, Savao, mirno je prikupljao odjeću onih koji će Stjepana kamenovati, pa su je skidali kako je ne bi uprljala Stjepanova krv.

I kako se kamenje počelo zabijati u Stjepanovo tijelo, on je povikao: “Gospodine Isuse, primi moj duh!” Potom je pao na koljena i viknuo jakim glasom: “Gospodine, ne uzmi im ovo za grijeh!” Bile su to njegove posljednje riječi i tad je izdahnuo.

Prilagođeno iz Djela 6,11-7,60

Ostati pribran u teškim trenucima najmudriji je potez. Stvari kao što su zastoj u prometu, slaba ocjena u školi ili ukor na poslu, ma koliko trivijalno izgledale, lako mogu dovesti do toga da izgubimo pribranost. Međutim, manevrisanje kroz neuobičajeno stresne situacije zahtijeva više od zdravoga razuma. Tu je već potrebna božanska mudrost. Kad je bio suočen s lažnim optužbama i čak s prijatnom smrću, Stjepan je pokazao pravu mudrost. Nije se svetio. Nije proklinjao svoje tužitelje. Jednostavno se držao onoga što je znao da jest istina, a u što su farizeji odbili povjerovati – da je Isus Krist Božji Sin. Isti taj Isus koji je prigrlio Stjepana dok je umirao, prigrlit će i tebe kad ti zatreba mudrost koja dolazi jedino od Boga.

Ako komu od vas nedostaje mudrosti,
neka ište od Boga, koji svima daje
obilno i bez prigovora, i dat će mu je.

Jakovljeva 1,5

Ekstremna pobožnost

Propovijedat ću dok ne umrem.

Pastor Li Dexian – kineski propovjednik koji je bio uhićen više od dvadeset puta jer je propovijedao Evanđelje bez dozvole vlasti

Ekstremna

Ekstremna pisma – prvi dio

SSSR: MARIA

Dragi mama i tata,

Pozdravljam vas u Kristovoj ljubavi. Ja sam dobro i radujem se u Božjim blagoslovima. Jedna od mojih školskih drugarica, Varia, član je Organizacije komunističke omladine. Svjedočila sam joj i mislim da sam konačno počela dopirati do nje. Nedavno mi je rekla: “Uopće te ne mogu razumjeti. Tako mnogo učenika te vrijeđa i nanosi ti bol, a ti ih ipak voliš.”

Rekla sam joj da nas Bog uči da volimo sve ljude, ne samo one koji su dobri prema nama, nego posebno one koji nisu – kako bi mogli vidjeti Boga u nama. Varia je bila jedna od onih koji su mi se rugali i vrijeđali me, no mene je to potaklo samo da još više molim za nju.

Danas me je pitala mogu li doista i nju voljeti! Zagrlile smo se i počele plakati. Vjerujem da je vrlo blizu odluci da prihvati Krista. Molite za nju.

Kad čovjek sluša one koji na sav glas ničeju Boga, čini se da to doista misle. No život pokazuje da mnogi među njima u srcu nose doista veliku čežnju. Točno možeš čuti jecaje njihovih srca; traže nešto i pokušavaju popuniti tu unutarnju prazninu svojom bezbožnošću.

Uskoro ću pisati ponovno. Svima kod kuće recite da ih volim.

Maria

Bog je stvorio ljude i dao im dušu – prostor koji jedino On može ispuniti u potpunosti. Kad naiđemo na nekoga tko je neprijateljski raspoložen prema kršćanstvu, samo se moramo sjetiti da u životu te osobe postoji golema potreba. Zamisli poput pećine prazan prostor u grudnome košu tvoga neprijatelja – samo tijelo bez srca. Ta unutarnja praznina ono je što većinu ljudi nagoni na duhovnu potragu. Takvi, ili se odazovu vjerom; željom da prihvate Kristovu ponudu da ispuni tu prazninu, ili odgovore gorčinom, sasvim odbacujući Krista. Ove druge već i sama nazočnost kršćana podsjeća na to što nedostaje u njihovom životu. Ne vrijeđaju oni tebe osobno. Vrijeđaju ono što predstavljaš.

Mnogi, naime, o kojima sam vam često govorio, a sada sa suzama govorim, žive kao neprijatelji križa Kristova.

Filipljanima 3,18

Ekstremna pisma – drugi dio

SSSR: MARIA

Dragi mama i tata,

U prošleme sam vam pismu pisala o djevojci ateistkinji, Varii. Sada sam osobito sretna jer vam mogu javiti veliku radost: Varia je prihvatila Krista! Mnogo se promijenila i već otvoreno svjedoči drugima.

Kad je tek povjerovala, nekako se unutra, u sebi, i dalje osjećala krivom. Mislim da je bila nesretna, jer je tako dugo vjerovala i isticala u svakom razgovoru s ljudima da Bog ne postoji. Smatrala je da sad mora trpjeti i platiti za to.

Otišle smo zajedno na jedan skup bezbožnika (sastanak Organizacije komunističke omladine). Iako sam je upozorila da bude uzdržana, bilo je uzalud. Nakon što je odbila pridružiti se drugima u pjevanju komunističke himne, izašla je na govornicu i obratila se cijelome skupu. Hrabro je svima rekla da je prihvatila Krista za svoga Spasitelja!

Sve ih je pozvala da ostave put grijeha i da dođu Kristu. U prostoriji je zavlada mrtva tišina. Kad je završila, otpjevala je svojim divnim glasom staru kršćansku pjesmu: "Nije me stid objaviti Krista, koji je umro da obrani svoje zapovijedi i silu svoga križa."

Mogla sam samo bespomoćno gledati dok su je odvodili. Danas je 9. svibnja i još uvijek ništa nismo čuli o njoj.

Molite!

Maria

Najveći su neprijatelji kršćanstva prvi prioritet za molitvu. Poput Savla iz Tarza, moguće je da bivši neprijatelj postane najveći zagovornik za Krista. Međutim, bez molitve, ovo će ostati samo mogućnost. Umjesto da ih se bojimo ili da se ljutimo na njih, trebamo moliti za ljude u našoj zajednici, zemlji i za sve druge diljem svijeta, koji se žestoko protive Kristu. Svaki put kad molimo za nevjernike – čak i za ateiste – možemo si predočiti promjene koje će se dogoditi ako se njihova energija usmjeri ka Kristu, umjesto protiv njega. Oni mogu postati sljedeći evangelizatori koji će navješćivati moćno svjedočanstvo Božje milosti. Nijedan naš neprijatelj nije izvan Božjega doseg, a molitva ih drži tu, nadomak njega.

Dakle, ako je tko u Kristu, on je novi stvor; staro je nestalo, novo je, evo, nastalo.

2 Korinćanima 5,17

Ekstremna pisma – treći dio

SSSR: MARIA

Dragi mama i tata,

Jučer, 2. kolovoza, uspjela sam razgovarati s Variom u zatvoru. Mršava je i blijeda, ali njezine oči sjaje Božjim mirom i nadzemaljskom radošću.

Moje srce krvari kad razmišljam o njoj. Pa tek joj je devetnaest godina. A kao vjernik još je duhovno dijete. Ali voli Gospodina svim svojim srcem i odlučila je ići najtežim putem od samoga početka.

Molim vas, molite se za nju. Uzeli su joj sve što je imala, osim odjeće koju je toga dana nosila na sebi. Mi smo prikupili pomoć za nju i poslali joj paket, ali ne vjerujem da je dobila sve što smo poslali.

Kad sam pitala Variu da li žali zbog onoga što je učinila, odgovorila je: "Ne, i ako me oslobode ponovno ću učiniti isto. Nemoj misliti da patim. Sretna sam što me Bog toliko voli i što mi daje radost stradanja za njegovo ime."

Zahvaljujem Bogu za mir koji nam daje kako bismo ovo mogli razumjeti. Ako smo u Kristu, nema tog stradanja ni prepreke koji bi nas zaustavili. Mogu samo moliti da i moja vjera bude tako jaka, ako se ikad nađem na njezinu mjestu.

Mislim da će Variu poslati u radni logor u Sibir i vjerujem da će joj Bog dati snage da sve to izdrži.

Vaša Maria

Kršćanstvo nije utrka na sto metara. Više je maraton koji traži istrajnost. Biblija nas uči da postoje razdoblja kad ćemo se podizati na krilima kao orlovi i trčati ne sustajući. Međutim, bit će i takvih razdoblja u našem životu kad će se pred nama prijeteci pomaljati duge, puste staze, kojima se ne nazire kraj. Tad će biti dovoljno, i bit ćemo dobro, ako samo nastavimo ići dalje ne bojeći se, sve dok ne prikupimo više snage. Ovo je slika onih koji su pod progonom. Jer tijekom progona, jednostavno učimo napraviti sljedeći korak a da ne odustanemo. Već sâmo istrajavanje predstavlja glavnu pobjedu koja donosi slavu Bogu. Trpiš li iskušenja koja ne razumiješ, ostani miran i drži se. Postaješ jači svaki dan – ponekad i ne shvaćajući da je tako. Uskoro ćeš se opet podizati na krilima kao orao.

Al onima što se u Jahvu uzdaju
snaga se obnavlja, krila im rastu
kao orlovima, trče i ne sustaju,
hode i ne more se.

Izaija 40,31

Ekstremna pisma – četvrti dio

SSSR: VARIA

Draga Maria,

Najzad ti mogu pisati. Stigli smo u novi logor, koji se nalazi oko šesnaest kilometara od grada. Ne mogu ti opisati kakav je život ovdje, ali zahvaljujem Bogu što sam ostala zdravog razuma i što imam snage za rad.

Raspoređena sam na rad u strojarsku radionicu, zajedno s još jednom sestrom koja je veoma slaboga zdravlja. Tako moram raditi i svoj i njezin posao, ili ćemo obje biti kažnjene. Radimo dvanaest do trinaest sati dnevno, a hrana je vrlo oskudna. No ne želim se žaliti.

Želim ti reći da zahvaljujem Bogu što te je upotrijebio da me dovedeš Kristu. Prvi put osjećam da moj život ima svrhu i znam za koga stradam. Imam žarku želju da svima koji se nalaze ovdje govorim o silnoj radosti spasenja.

Na poslu me psuju i kažnjavaju, jer ne mogu šutjeti. A kako bih i mogla? Sve dok budem u stanju govoriti, svjedočit ću svima oko sebe o Gospodnjoj neizmjerljivoj ljubavi.

Ovdje ima mnogo vjernika. Prošle smo se noći uspjeli iskrasti do rijeke, gdje smo sedmero braće i ja bili kršteni. Nikad neću zaboraviti taj čudesan dan! Molim te, ne plači za mnom. Svrha moga boravka ovdje jasna je, a moja vjera ostaje jaka.

Voli te tvoja Varia

Neki to zovu sudbinom. Neki predodređenjem. Kako god bilo, većina se ljudi želi posvetiti nekom cilju, traže svrhu svoga života. Kršćani to poznaju kao "poziv" – Božju nakanu za njihov život. A kad ispunimo njegovu nakanu u vlastitom životu, postajemo dio daleko veće slike. Zadovoljni smo time što sve što uradimo i sve što nam se dogodi služi napredovanju Evanđelja Isusa Krista. Povezani smo. Korisni. Po prvi put u životu, bez obzira na okolnosti, osjećamo da zapravo pridonosimo nečemu što je iznad nas samih. Onoga tko se čvrsto ukorijenio u takvoj svrsi ništa ne može poraziti. Što misliš, što je glavna svrha tvoga života?

Ali, braćo, želim da vi znate da je moj položaj veoma mnogo pripomogao širenju Radosne vijesti.

Filipljanima 1,12

Ekstremna

Ekstremna pisma – peti dio

SSSR: VARIA

Najdraža Maria,

Najzad sam dobila još jednu priliku da ti pišem. Drago mi je što ti mogu reći da je sestra koja je bila veoma bolesna sada mnogo bolje. Inače, prebacili su nas u drugi logor.

U prošlom sam ti pismu pisala o mome krštenju. Ali nikad nisam imala priliku zamoliti te za oprostaj zbog sve nepravde koju sam ti nanosila prije nego što sam prihvatila Krista. Pa ja sam danas kršćanka samo zbog tvog milosrdnog stava praštanja. Molim te, prihvati moju ispriku.

Osim toga, želim vam svima zahvaliti za pakete koje šaljete. Prije svega, hvala na Bibliji. S obzirom da mi je Gospodin otkrio duboku tajnu svoje svete ljubavi, smatram se najsretnijom osobom na svijetu. Držim da mi je stradanje kroz koje prolazim darovano s posebnom milošću. Radujem se što mi je Bog pružio ovu izvanrednu prigodu da stradam za njega.

Moli za mene da ostanem vjerna do kraja. Neka vas sve Gospodin čuva i osnaži za bitku. Ne brinite za nas. Mi se radujemo i kličemo od veselja, jer nas čeka velika nagrada na nebesima!

Tvoja Varia

O Varii se više nikad ništa nije čulo, ali njezina ljubav i svjedočanstvo za Krista nikad nisu zaboravljeni. Njezin su mladi život najvjerojatnije ugasile vlasti, koje su je i zatvorile zbog vjere. Kako god bilo, njezina baština gori jarkim plamenom u srcima svih onih koji znaju njezinu priču. Njezin život donosi neoborive dokaze o neobičnoj razini prijateljstva koje pruža stradanje. Stradanje za Krista može nas dovesti tako blizu njemu, kako to ne može ni jedno drugo iskustvo. Biblija to naziva udjelom u Kristovim patnjama – ekskluzivnoj razini ljudskoga doživljaja. Približavanje Kristu kroz stradanje najbolje se shvaća kroz doživljaj iz prve ruke. Što misliš, na koji način tebe stradanje kroz koje prolaziš dovodi bliže Isusu Kristu? Kako se to dogodilo?

Da iskusim njega i silu njegovog uskrsnuća i udio u njegovim patnjama.

Filipljanima 3,10

Ekstremna

Ekstremni otisci stopala

SUDAN: PASTOR JEREMIAH LOGARA

Jeremiah Logara nije znao za mirenje sa sudbinom, nego samo za odlučnost. Muslimanski su vojnici uhitili šest dječaka iz njegove crkve i lažno ih optužili da su špijuni. Kad je Jeremiah, njihov pastor, pokušao objasniti da su dječaci kršćani, a ne špijuni, vojnici su odlučili uhititi i njega.

Islamistička je vojska pastoru Logari vezala ruke i noge, pričvrstila ih zajedno, i pomoću užeta ga podigla da visi oko metar i pol iznad zemlje. Bičevali su ga i polivali vrelin rastopljenim voskom po prsima. Sjetio se Isusove molitve u vrtu, pa je molio: "Bože, ako je tvoja volja da danas umrem, neka bude tako!" Nije mogao podnijeti ni pomisao na to da popusti pod mučenjem Arapa iz Sjevernoga Sudana, pred dječacima koji su sve to morali gledati.

No Božja je volja bila da nastavi živjeti kao svjedočanstvo ovim dječacima. Oslobodili su ga. Ali dječake su zadržali. Pastor Logara pretpostavlja da su ih silom odveli na vojnu obuku.

Kad razmišlja o ovome događaju, pastor se prisjeća i kaže: "Mislilo sam na Isusovu smrt – kako je umro da bi spasio sav svijet. Zato sam vjerovao da bi moja smrt mogla biti dio spašavanja života onih dječaka, jer sam išao po tragu moga Gospodina. Molim se da ih primjer moga stradanja za njih ohrabri da ostanu vjerni Bogu."

Djeca vole hodati po otiscima stopala svojih roditelja. Na pješčanoj se plaži nastoje na svaki način dovoljno istegnuti, kako bi stavili svoja majušna stopala u otisak koji je ostavilo stopalo mame ili tate. Puni povjerenja, oni slijede taj put ma kamo vodio. Tako nas i Isusovi otisci stopala mogu voditi preko teškoga terena. Može se desiti da ga slijedimo kroz iskušenja i muke koje nikad ne bi izabrali sami od sebe. Međutim, ako smo vjerni životu s Isusom, ako se držimo svoje riječi da ćemo ga slijediti, odustali smo od prava na izbor vlastite sudbine. A kad slijedimo Isusa dajemo jasan primjer svojoj djeci i svima drugima koji nas gledaju. Put kojim idemo veoma je važan i ostavlja snažan dojam na one koji nas promatraju. Kakav dojam ti ostavljaš na ljude koji te okružuju?

Tko tvrdi da ostaje u njemu, taj mora tako živjeti kako je on živio.

1 Ivanova 2,6

Ekstremna pobožnost

**Bože, ne molim te da moj život učiniš
lakšim; molim te da mene učiniš jačim.**

Od jednoga židovskog djeteta, pronađenoga u ruševinama židovskoga
geta u Poljskoj, nakon što su ga bombardirali nacisti.

Ekstremna

Ekstremno mjesto

RUMUNJSKA: PASTOR RICHARD WURMBRAND

Richard Wurmbbrand, rumunjski pastor koji je četrnaest godina stradao u zatvoru, jednom je ispričao priču koju je čuo od drugoga zatvorenika. Richardu je ova priča pomogla u najtežim trenucima mučenja kroz koja je prolazio. A evo što mu je taj brat ispričao:

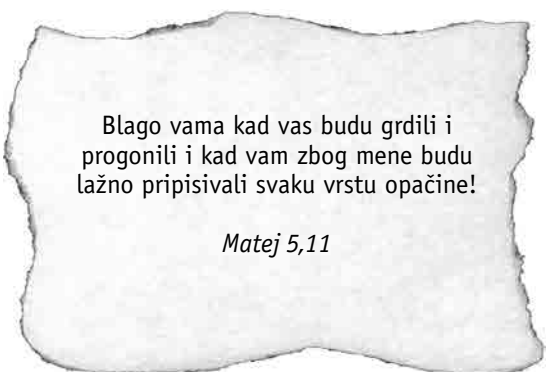
“Jednom sam otišao u cirkus i nazočio osobito upečatljivu prizoru. Strijelac je postavio upaljenu svijeću na glavu svoje žene. Potom je iskoračio iz centra arene i sa prilične udaljenosti gađao i pogodio svijeću na njezinu glavu.”

“Kad je predstava bila gotova, prišao sam joj i upitao je da li se ikad bojala da će strijelac pogoditi nju. Odgovorila je: ‘Zašto bih se bojala? Pa on je ciljao svijeću, a ne mene.’”

Kad je pastor Wurmbbrand čuo ovu priču, pomislio je: “Zašto bih se i ja bojavao mučenja? Oni ne ciljaju mene. Mogu udarati moje tijelo, no moje je pravo biće Krist koji živi u meni. Ja prebivam s njim u nebeskim prostranstvima, stoga oni ne mogu dotaći moju stvarnu osobu. S toga nevjerojatnog mjesta mogu pogledati dolje i vidjeti zaludnost njihova truda.”

Pastor Wurmbbrand je preživio godine stradanja i mnogo puta bio blizu smrti. No ova ga je jednostavna lekcija toliko ohrabrila da je čak duhovno rastao, jer je znao da je njegovo mjesto kod Krista sigurno, bez obzira na to što se događa s njegovim tijelom.

Progon, mada neopisivo bolan, ima svoja ograničenja. Ni tjelesne patnje ni emocionalne traume ne mogu uništiti najdublji dio onoga što jesmo. Ono što nosimo unutar sebe najjedrniji je dio našega bića – a to je naša duša. Kristov Duh živi u nama i štiti našu dušu od emocionalnih i tjelesnih ozljeda. Istina, naši nas neprijatelji mogu napasti, mogu čak i ubiti naše tijelo. Međutim, kad udare na nas, oni zapravo udaraju na ime Kristovo – na ime onoga koji živi u nama. A on nikako ne može umrijeti ponovno. Ma koliko naši protivnici bili usmjerni na nas, sve je to zapravo dio veće slike. Bitka možda uključuje i nas, no tiče se sveopćega rata između dobra i zla.

Blago vama kad vas budu grdili i progonili i kad vam zbog mene budu lažno pripisivali svaku vrstu opačine!

Matej 5,11

Ekstremna krila

SSSR: GRBAVAC

“Mnoge sam godine proveo po sovjetskim gulazima”, stajalo je u pismu. Rukopis je bio uređan, ali je odavao lagan drhtaj ruke – opomenu na starost i godine provedene u zatvoru.

“U logoru sam bio prisiljen raditi pod zemljom, u rudniku. Posao je bio težak, a naši stražari niti su imali samilosti, niti ljudske pristojnosti. Jednoga se dana u rudniku dogodila nesreća. Tad su mi povrijeđena leđa i od toga sam dana grbav.”

“Jedne prigode”, stajalo je dalje u pismu, “tamo se zatekao neki dječak koji nije prestajao zuriti u mene. ‘Gospodine’, upitao me je, ‘što to imate na leđima?’”

“Bio sam uvjeren da sad slijedi jedna grupa šala na moj račun, ali sam unatoč tome rekao: ‘Grbu.’”

“Dječak se toplo osmijehnuo. ‘Ne’, rekao je, ‘Bog je ljubav. On neće unakaziti. To što ti imaš nije grba; to je kutija ispod tvojih ramena. Unutra se kriju anđeoska krila. Jednoga će se dana kutija otvoriti i ti ćeš sa svojim anđeoskim krilima odletjeti u nebo.’”

“Počeo sam plakati od radosti. Čak i sada, dok ti pišem, ja plačem”, stajalo je na kraju pisma.

Mnogo progonjenih kršćana na svojim tjelima nosi ožiljke onoga što su doživjeli. Kad ih Bog mora opomenuti, čak i glasom nevina djeteta, na skrivene blagoslove koji se nalaze iza tih ožiljaka.

Na nebu postoji samo jedan podsjetnik na život na zemlji. Isus, čak i na svom uskrsnulom, proslavljenom tijelu, još uvijek nosi ožiljke progona što ga je pretrpio na zemlji. Ubrzo nakon uskrsnuća te je ožiljke pokazao svojim učenicima. Toma je, štoviše, dotaknuo ranu na njegovu boku i ožiljke na rukama. Jednoga dana, kad uđemo u nebo, i nas će zagrliti te ruke na kojima još uvijek stoje ožiljci od čavala. Služit će kao podsjetnici na blagoslove koje je donijelo njegovo stradanje. Međutim, ožiljci tegoba koje smo mi imali za vrijeme života na zemlji, na našim novim nebeskim tjelima bit će izbrisani. Oni koji su podnijeli patnje, urode i nepravdu radi Gospodina, zamijenit će svoje ožiljke, jedan po jedan, izobilnim Božjim blagoslovima.

Tako je i s uskrsnućem mrtvih:
sije se u raspadljivosti, uskršava u
neraspadljivosti.

1 Korinćanima 15,42

Ekstremna

Ekstreman povratak

KINA: PASTOR WANG MIN-TAO

“Neću to dopustiti”, rekao je pastor Wang Min-tao japanskim vojnicima. “Neću staviti sliku cara u svoju crkvu.”

Nekoliko godina kasnije, komunisti su od pastora Wanga zahtijevali da u tu istu crkvu stavi sliku njihova vođe, Mao Ce-tunga.

“Ja čak ni Isusovu sliku nemam u crkvi”, rekao je pastor. “Odbio sam ovdje staviti sliku japanskoga cara, pa tako odbijam i ovu Mao Ce-tunga.”

“Wanga su uhitili 1955. i u naredne dvije godine bio je podvrgnut surovom mučenju i ispiranju mozga. Doveden mučenjem gotovo do ludila, naposljetku je potpisao “priznanje” svih svojih “zločina” protiv Narodne Republike Kine. Ovim potpisom, pastor Wang je sebi osigurao izlazak iz zatvora.

Ali kad je izašao, nije imao mira. Govorio si je: “Ja sam kao Juda. Nalik sam Petru kad je zanijekao Isusa.” Konačno se vratio u policijsku postaju.

“Povlačim svoj potpis”, rekao im je. “Činite sa mnom što vas je volja.”

No policiji ovoga puta nije bilo dovoljno samo njega vratiti u zatvor, već su zatvorili i njegovu ženu. U jednome pismu iz zatvora, Wang je napisao: “Ne brinite za mene. Ja vrijedim više od mnogo vrabaca.”

Wang Min-tao umro je u zatvoru, kriv samo zato što je volio svoga Spasitelja.

Tko ne bi htio biti hrabar kao Petar i silovito se suprotstaviti onima koji su došli uhvatiti Isusa? A opet, tko nije jednako slab kao Petar, kad se pod gotovo istim okolnostima – pod prijetnjom protivnika – odrekao Krista? Bog nas ne kori zbog naših ljudskih osobina. On prihvaća naše slabosti i radi s nama sve dok ponovno ne postanemo jaki. Baš kao što je obnovio Petrovu vjeru i vjeru drugih vjernika, poput pastora Wanga, Bog može obnoviti i našu odvažnost. Bole li i tebe sjećanja na propuštene prilike u kojima si se trebao založiti za Krista? Moli od Boga da te obnovi još danas. On će te odmah početi pripremati za sljedeću priliku u kojoj trebaš ostati jak i postojan.

Vratite se Jahvi, Bogu svome, jer on je nježnost sama i milosrđe, spor na ljutnju, a bogat dobrotom.

Joel 2,13

Ekstremna

Ekstreman stav

RUMUNJSKA: FLOREA

“Nama je Gospodin ostavio jasnu zapovijed da se sjećamo dana odmora i da ga svetkujemo”, mirno je Florea rekao zatvorskim čuvarima. “Ne mogu raditi na ovaj dan.”

Rumunjski su zatvorenici bili prisiljeni raditi svaki dan; no Florea je svake nedjelje to odbijao. Zbog toga bi ga stražari, već rutinski, svaki put tako surovo pretukli, da napoljetku više nije mogao koristiti ni ruke ni noge. Mogao je samo pomjerati glavu.

Budući da više nije mogao raditi, bio je prisiljen sjediti u ćeliji po cijeli dan. Morao se osloniti na druge zatvorenike da će ga nahraniti. No, unatoč situaciji u kojoj se nalazio, Florea nije bio potišten.

Kad su se drugi zatvorenici tužili, Florea ih je ohrabrivao. “Kad su izgledi loši”, govorio bi, “probajte gledati gore. Kad je Stjepan kamenovan, podigao je pogled ka nebu i vidio Isusa gdje stoji Bogu s desne strane. To je utješilo Stjepanovo srce, a utješit će i vaše.” Poticao je ostale zatvorenike da ne gledaju van, ka svojim okolnostima, nego gore, ka Isusu.

Jedan od zatvorenika koji je dijelio ćeliju s Floreom bio je i Richard Wurmbrand, koji je kasnije pušten na slobodu. Ubrzo nakon toga, pronašao je Floreova devetogodišnjeg sina. Rekao mu je kakav je blagoslov njegov otac bio drugima u zatvoru.

Dječak se nasmiješio i odgovorio: “Volio bih postati čovjek kakav je bio moj otac – stradati za Krista i ohrabrivati druge u vjeri u njega.”

Kršćani nisu poolašteni na stanoviti skup okolnosti. Lijepa kuća. Savršena obitelj. Dobro zdravlje. Ne! Kršćanin je osoba sa stanovitim stavom prema svim vrstama okolnosti. Stav osobe je to što dovodi do razlike, unatoč okolnostima. Nebeski je stav usredotočen na Božju nazočnost usred iskušenja. Pretjerano obraćanje pozornosti na teškoće u kojima se nalazimo odvrća nas od nebeskoga stava. Osjećamo se opterećeno. Obeshrabreno. Beznadežno. Nasuprot tome, pobožan stav prema nevoljama koje su nas zadesile donosi nam pouzdanje da je Bog na djelu. Tada počivamo pred njegovim licem, čekajući da vidimo kako će urediti to što nas je brinulo. Nalaziš li se upravo sada u iskušenjima? Na što si usredotočen? Moli od Boga da preusmjeri tvoju energiju tako da možeš gledati izvan svoje nevolje i da možeš osjetiti da je Bog tu, pokraj tebe.

Težite među sobom za onim za čim
treba da težite u Kristu Isusu!

Filipljanima 2,5

Ekstremna

Ekstremni lanci

KUBA: KRŠĆANIN ZATVORENIK

“Potpiši izjavu!” – vrištao je kubanski časnik, na silu gurajući olovku u ruke zatvoreniku kršćaninu. “Potpiši izjavu!”

Pisana izjava pred zatvorenikom sadržavala je optužbe protiv drugih kršćana. Njegov potpis bio je sve što je Vlada trebala, kako bi mogla uhititi ostale.

“Ne mogu to potpisati”, rekao je kršćanin, mirno gledajući časnika u oči.

“Zašto ne?” – upitao je satnik, s preuveličanim mirom, koji se odmah potom pretvorio u bujicu psovki. “Zar ne znaš napisati svoje ime!”

“To je zbog lanaca, prijatelju. Lanci mi ne dopuštaju to potpisati.”

Časnik ga je grubo uhvatio za ruke i podigao ih pred njegovo lice. “Ali idiote, ti uopće nisi u lancima!” – vrištao je.

“Ali jesam”, rekao je kršćanin. “Vežan sam lancima svjedoka koji su kroz stoljeća davali svoje živote za Krista. Ja sam još jedna karika u tome lancu, i neću ga prekinuti.”

Iako su mu prijetili i bili veoma nasilni prema njemu, zatvorenik je odbio potpisati.

Kršćanski mučenici ostavljaju za sobom bogato svjedočanstvo nevjerojatne pribravnosti usred užasnih okolnosti. Njihova je snaga herojska. Riječi mudre. Mir nepomučen. Toma Akvinski je napisao: “Riječi koje mučenici izgovore pred vlastima nisu ljudske, niti su samo izraz ljudskoga uvjerenja, već pripadaju Svetome Duhu koji ih izgovara kroz osobu koja ispovijeda vjeru u Isusa.” Život po život, karika za karikom, i riječi izgovorene kroz silu Svetoga Duha usred tlačenja, oblikuju moćno svjedočanstvo. I ti imaš sav potencijal dodati svoje poglavlje tim stranicama. I ti si karika u lancu vjernika. Hoćeš li ga sačuvati da se ne prekine?”

Zato i mi, opkoljeni tolikim oblakom svjedoka... ustrajno trčimo na utakmici koja nam je određena!

Hebrejima 12,1

Ekstremna škola

LITVANIJIA: NIJOLE SADUNAITE

Raspoloženje je bilo sumorno, gotovo neprijatno. Litvanski je sud zasjedao kako bi donio odluku o kazni za Nijole Sadunaite. Njezin je "zločin", kao i "zločin" mnogih drugih, bio samo to što je bila kršćanka među komunistima.

Zatim joj je sudac dao posljednju šansu da govori. Zeljno je iščekivao da mlada žena u suzama moli za milost. Možda će se i odreći te smiješne vjere u Boga. Ali, čekalo ga je iznenađenje.

Nijole nije plakala. Lice joj je blistalo, a s njezinih je usana sijao prekrasan osmijeh. Njezine su oči zračile toplinom; tako je gledala čak i svoje optužitelje.

"Ovo je najsretniji dan u mome životu", rekla je. "Sudi mi se zbog istine i ljubavi prema ljudima."

Sad su sve oči u sudnici bile uperene u nju. "Ja imam zavidno predodređenje i slavu sudbinu. To što ću biti osuđena ovdje, u ovoj sudnici, bit će moja konačna pobjeda."

Žar u njezinu glasu bio je očigledan. "Želim samo što sam uradila tako malo za ljude. Volimo jedni druge i bit ćemo sretni. Samo onaj tko nema ljubavi bit će nesretan."

Skrenula je pogled sa suca i pogledala u druge vjernike koji su nazočili suđenju. "Moramo osuditi zlo, ali moramo voljeti čovjeka, čak i onoga koji je u zabludi. Ovo se može naučiti samo u školi Isusa Krista."

Kad dođeš do lekcije o ljudima koji su bili progonjeni radi Krista, hvataj bilješke. Razred zasjeda. Možemo čitati priče o kršćanskim mučenicima dok sjedimo u svo- me, razmjerno sigurnom okruženju. Možda čak i zadrhtimo dok listamo te stranice. Ali, jesmo li spremni upisati Isusovu ško- lu? Jesmo li spremni učiti rame uz rame s onima koji su prošli samotnom stazom ug- njetavanja? Moramo primijeniti to što smo naučili od njih o vjeri, ljubavi, svetosti i istrajnosti. Samo kada se poistovjetimo s Kristovim stradanjem kroz iskustvo dru- gih, možemo sebe doista nazvati kršćani- nom, što znači "mali Krist". Tek tad ćemo biti spremni položiti ispit.

Uzmite jaram moj na se i učite
od mene.

Matej 11,29

Ekstremna pobožnost

**Stradanje može spriječiti grijeh, ali grijeh
nikad neće moći spriječiti stradanje.**

Rukom napisan komentar, pronađen u jednom izdanju *Foxove knjige o mučenicima* iz 1800. godine.

Ekstremna

Ekstremna izjava

RUMUNJSKA: PASTOR RICHARD WURMBRAND

“Lažeš!” – vikao je poručnik Grecu na pastora Richarda Wurmbraunda. “Kaži nam istinu o svojim kršćanskim aktivnostima i o drugima iz tvoje crkve! Evo ovdje, na ovome papiru, moraš napisati sva pravila koja si prekršio u zatvoru.”

Wurmbraund je sjeo i mirno zapisao sva završna pravila koja je prekršio. Kad je završio, dodao je još jednu, završnu stavku: “Nikad nisam govorio protiv komunista. Ja sam učenik Isusa Krista koji nam je dao ljubav prema neprijateljima. Shvaćam komuniste i molim za njihovo obraćenje, kako bi postali moja braća u vjeri.” Potom je hrabro na dnu stranice potpisao svoje ime.

Grecu je pročitao “izjavu”. Kad je stigao do kraja, lice mu se smekšalo – svladali su ga osjećaji zato što je Wurmbraund mogao pisati o ljubavi prema vlastima koje su ga zatvorile i mučile. “Ta ljubav”, rekao je, “to je jedna od vaših kršćanskih zapovijedi koju nitko ne može održati.”

“Ne radi se tu o držanju zapovijedi”, blago je odgovorio Richard. “Kad sam postao kršćaninom, bilo je to kao da sam se ponovno rodio, s novim karakterom punim ljubavi. I baš kao što iz izvora može teći samo voda, tako i iz srca punoga ljubavi može teći samo ljubav.”

U mjesecima koji su uslijedili, Richard je mnogo puta svjedočio poručniku Grecuu o Kristovoj ljubavi, i on se naposljetku obratio!

Izjava o vjeri u Krista znači samo da to moraš reći dovoljno glasno kako bi te drugi ljudi čuli i to primili. To ne znači da trebaš biti nepodnošljiv s tom pričom. Ne znači ni da moraš biti iznimno otvorena osoba. Znači samo da trebaš biti otvorena knjiga u kojoj drugi mogu čitati o Isusu Kristu. A ti sam moraš biti voljan glasno je pročitati svaki put kad se ukaže potreba. Često se ustručavamo svjedočiti za Krista. Bojimo se da nekoga ne uvrijedimo. Ne želimo biti loše primljeni. No zbog te uzdržanosti možemo propustiti prigodu povesti nekoga vjeri u Krista. Što bi za tebe značilo da danas trebaš dati izjavu o vjeri u Krista? Kome ćeš danas odnijeti i objasniti Božju poruku milosti?

A sada, Gospodine, pogledaj na njihove prijetnje pa slugama svojim daj da posve neustrašivo navješćuju riječ tvoju.

Djela 4,29

Ekstremno ponovno sjedinjenje

ŠPANJOLSKA: ANTONIO HERREZUELO

Iako su ga po naređenju španjolskih vlasti spalili na lomači, bol koju je Antonio Herrezuelo osjećao bila je prije svega u njegovoj duši. Shvatio je da se njegova žena odrekla vjere u Krista, kako bi izbjegla istu takvu smrt.

I Antonio je mogao spasiti svoj život i dobiti zatvorsku kaznu kao i njegova žena. Možda bi jednoga dana bio pomilovan i njih bi dvoje ponovno bili zajedno.

Ali nije htio zaniijekati svoju vjeru. Posljednje riječi koje je izgovorio, prije nego što su mu vojnici stavili povez preko usta, bile su upućene upravo njoj: "Molim te, vrati se Kristu i primi oprostjenje. Bit ćemo ponovno zajedno u nebu. Molim te, vrati se!" – dovikivao je svojoj ženi. Mada nije bilo nade da će na zemlji ikad više biti zajedno, želio je da budu zajedno u vječnosti.

Nakon što je Antonio umro, gospođa Herrezuelo je vraćena u zatvor na odsluženje doživotne kazne. Osam se godina borila s Bogom i s vlastitim duhom. Nikako nije mogla naći mir glede svoje odluke.

Naposljetku se javno vratila vjeri u Krista i povukla svoje prethodno odricanje, unatoč prijetnjama inkvizicije šesnaestoga stoljeća. Sudac ju je osudio na smrt spaljivanjem na lomači – sad po drugi i posljednji put.

Željno je čekala smrt i ponovno sjedinjenje sa svojim mužem. Mada je umirala, ponovno je imala mir. Prvo što će mu reći bit će da se vratila vjeri.

Kakvo će se samo veličanstveno sjedinjenje dogoditi u nebu! Svi oni koji su stradali i umrli za vjeru u Krista sjat će kao svjetionici njegove milosti i milosrđa. Obitelji koje su razdvojili opaki režimi ponovno će biti na okupu. Muževi i žene. Majke i kćeri. Prijatelji i njihovi bližnji iz raznih država koji su bili otjerani u izgnanstvo, ponovno će se vidjeti. Bit će tamo i članovi ilegalne crkve i zajednica iz progonjenih naroda; pričat će kako su ih anđeli spašavali i brinuli o njima. Trebat će vječnost samo da se ispričaju sve te priče – svjedočanstva mnogih generacija mučenika koja govore o Božjoj vjernosti. Hoćeš li i ti biti tamo u nebu i slušati? Ili još bolje, hoćeš li imati vlastitu priču koju ćeš moći ispričati?

Poslije toga se, najedanput, pojavi pred mojim očima veliko mnoštvo, koje nitko nije mogao izbrojiti, iz svakog naroda i plemena, puka i jezika. Stajali su pred prijestoljem i pred Janjetom.

Otkrivenje 7,9

Ekstremna

Ekstremna milost

KENIJA: UDOVICA

“Prije nego što završimo službu na ovome sprovodu”, njezine su riječi jasno odjeknule pred grupom od oko tisuću okupljenih, “želim vam prenijeti što mi je muž rekao prije nego što je umro. Tražio je da kažem njegovim ubojicama da on odlazi u nebo ljubeći svim srcem sve ljude, uključujući i one koji su ga ubili. Oprostio im je sve što su učinili i, jer je Isus ljubav, i on će im također oprostiti.”

Stajala je nad lijesom svoga muža. Oči su joj bile pune suza, no njezin je glas bio čvrst. Modrice po njezinu tijelu govorile su da je i ona bila pretučena.

Budući da su bili kršćani, ona i njezin muž odbili su polagati prisegu plemena Kikuyu, jer nije bila u skladu s njihovom kršćanskom vjerom. Zbog toga je njezin muž pretučen na smrt, a ona je od posljedica prebijanja završila u bolnici.

Mnoštvo je sjedilo u tišini, ušutkano silom udovičinih riječi i volje. Mnogi su žitelji Kenije, 1969. godine, također trpjeli uznemiravanje i napade, jer su više cijenili svoju vjeru, nego plemensku odanost.

“Ja, kao udovica, kažem svima vama, u nazočnosti moga mrtvog muža, da ne mrzim nijednog njegovog ubojicu. Volim ih. Opraštam im, znajući da je Krist umro i za njih.”

Nitko od nazočnih toga dana nikad neće zaboraviti ni udovičine riječi, ni njezin primjer ekstremnog praštanja i milosti.

Praštanje je krajnje žestok primjer preobražaja u Kristov lik: onoga što znači biti kao Krist i iskazivati njegovu milost drugima. Nitko nikada nije morao oprostiti više nego Isus Krist. Ništa se ne može usporediti s težinom grijeha svega svijeta na njegovim plećima, tamo na Golgoti. Stoga, nikad nismo sličniji Isusu nego u trenutku praštanja onima koji nas mrze. Praštanje ne pretvara zlo koje ti je učinjeno u dobro. Praštanje tebe cijeloga pretvara u dobro i čini ti dobro. Praštanje ne oslobađa počinitelja od odgovornosti. Praštanje tebe oslobađa od tereta njegove odgovornosti i od tiranije osvetoljubivih misli. Praštanje onima koji su ti nanijeli zlo daje ti šansu sijati za Krista kao nikad prije. Gdje ćeš danas zasjati Božjom svjetlošću praštanja?

Podnosite jedan drugoga i dobrostivo opraštajte međusobno ako tko protiv koga ima nešto što je za ukor. Kao što je Gospodin vama dobrostivo oprostio, tako činite i vi!

Kološanima 3,13

Ekstremna

Ekstremna dobrota

RUMUNJSKA: BARTO

Barto je gotovo umirao od gladi. Nekoć funkcioner Komunističke partije i javni tužitelj, sad je bio odbačen kao potrošena roba od iste te partije. Bio je osuđen na prinudan rad u rumunjskome zatvorskom logoru. Njegov trbuh, nekoć pun, sad je sahnuo. Pitao se koliko će još dugo moći izdržati.

Ugledavši Bartovu krhku figuru, jedan mu je zatvorenik prišao i ponudio dio svoga obroka. "Hvala ti, prijatelju", rekao je Barto. "Koliko dugo si ti ovdje?" – upitao ga je, gutajući očima hranu.

"Dvadeset godina", odgovorio je zatvorenik. Činilo se da pogledom ispituje Bartoa.

"Pa kakav si to zločin počinio?"

"Osuđen sam jer sam davao hranu pastoru koji je bio u bjekstvu pred policijom", mirno je rekao čovjek. Barto je primijetio da se u njegovu glasu ne osjeća ogorčenje, kao što je to bio slučaj s mnogim drugim zatvorenicima.

"Tko ti je dosudio tako surovu kaznu za dobro djelo?" – upitao je Barto.

Zatvorenik je ponizno odgovorio: "Gospodine, vi ste bili državni tužitelj na suđenju. Sad me ne možete prepoznati, ali ja se sjećam vas."

Čovjek je nastavio dalje: "Ja sam kršćanin. A Krist nas uči da na zlo odgovaramo dobrim. Tada sam poželio da shvatite da je ispravno i dobro dati hranu gladnome čovjeku – čak i neprijatelju. Sada vam to mogu i pokazati." Tog je dana Barto počeo shvaćati da su njegove duhovne potrebe daleko važnije od tjelesnih.

Dobrota je put do srca tvojih neprijatelja. A može učiniti mnogo i za njihove duše. Bog rabi dobrotu kao svoj strateški izbor u radu sa nama. Umjesto da nam da točno to što zaslužujemo za sve prekršaje što smo ih učinili protiv njega, on je prema nama dobar. Njegova nam dobrota daje primjer kako bismo trebali postupati prema onima koji nas povrijede. Dobrota privlači njihovu pozornost. Neočekivana je, koliko i nezaslužena. Kao što se dogodilo s Bartom, i naša dobrota prema neprijatelju može u njemu probuditi duhovnu glad za istim izvorom samilosti koji mi imamo. No unatoč njihovoj reakciji, mi u svakom kontaktu s neprijateljima moramo slijediti primjer našeg Gospodina. Tko danas treba tvoju dobrotu?

Ili prezireš njegovu obilnu dobrotu, iščekivanje i strpljivost, a ne znaš da dobrota Božja hoće da te vodi k obraćenju?

Rimljanima 2,4

Ekstremna

Ekstremna djeca

SSSR: RODITELJI U ZATVORU

U zemljama u kojima nema vjerske slobode, kršćanska djeca često stradaju zajedno sa svojim roditeljima. Kad im uhitite oca i majku zbog rada u crkvi, djeca često ostaju siročad. Ako imaju sreće, o njima nastavljaju brinuti drugi članovi obitelji ili prijatelji, dok u najgorem slučaju, budu poslani u sirotište ili neku drugu državnu instituciju. Nema više biblijskih priča prijepavanja, ni obiteljskih molitava prije jela.

Međutim, pisma koja takva djeca šalju roditeljima u zatvor pokazuju nevjerovatnu hrabrost i istrajnost tijekom toga teškog razdoblja razdvojenosti. Njihove riječi prenose nadu u ponovni susret.

“Draga mama, neka te Bog blagoslovi. Nemoj brinuti zbog naše privremene razdvojenosti – neće trajati zauvijek. Naša će se radost uskoro obnoviti – neka te ta misao ohrabri. Mamice, ne mogu ni zamisliti kako ćemo se veseliti kad se vratiš. Ja redovito radim svu domaću zadaću. Sada je noć – a sutra je novi dan. Vrijeme se oteгло, dani sporo prolaze, ali ja znam da ćemo uskoro biti zajedno. Grlim te. Tvoja kćerka koja te mnogo voli.”

“Draga mama, kada se vratiš kući neću više misliti na usamljenost i bol. Molim te nemoj plakati, mamice. Ja te mnogo volim. Napisao sam jednu pjesmu za tebe:

Tvoje je srce od zlata mama,
u njemu si mlada i nisi sama.
Bog te s neba čuva i nad tobom sja,
uskoro ćemo biti zajedno, ti i ja.”

Kad se povede riječ o progonu, rijetko se u tome kontekstu razmišlja o djeci. A iza svakoga uhićenog roditelja ostaje barem jedno dijete. Međutim, kao što je Isus u više navrata isticao, dječja je vjera osobita. Ako dijete može biti hrabro usred žestokih okolnosti, kakvo opravdanje mi imamo? Umjesto da rastu u ogorčenju na okolnosti koje su izvan njihove kontrole, djeca progonjenih kršćana rastu u milosti. Možemo li i mi reći isto za sebe? Kao odrasli često smo u opasnosti previše se usredotočiti na udarce i borbu sa životnim teškoćama. A koristilo bi nam kad bismo se ugledali na živu dječju vjeru. Kako bi ti mogao rasti u djetinjoj vjeri? Počni danas sjećanjem na ovu djecu.

Zaista, kažem vam, tko ne primi kraljevstva Božjega kao malo dijete, taj sigurno neće ući u nj.

Marko 10,15

Ekstreman prosvjed

SSSR: BAPTISTIČKI KRŠĆANI

Bio je to prosvjed kakav svijet još nije vidio. Većina je pobuna u svijetu uglavnom nasilna; uzvikuju se parole, nose transparenti, maše se zastavama, a tu i tamo leti i kamenje. Ali 16. svibnja 1966. godine, u dvorištu Centralnoga komiteta komunističke partije, okupilo se pet stotina sovjetskih baptista. Za razliku od većine prosvjednika, ovi nisu uzvikivali parole ni zahtjeve.

Stajali su zajedno, molili se i pjevali hvalospjeve. Georgi Vins i Gennadi Kryuchov predali su peticiju sovjetskoj Vladi u ime cijele grupe: tražili su službeno priznanje svoje crkve, nemiješanje države u njezin rad, oslobođenje zatvorenih vjernika, te slobodu za građane Sovjetskoga Saveza da poučavaju i budu poučeni vjeri.

Ujutro, 17. svibnja, vojnici i agenti KGB-a opkolili su mirni skup. Oko jedan sat poslijepodne stiglo ih je još u mnoštvu autobusa; stegnuli su obruč oko prosvjednika i napali ih, tukli su ih i ugurali u autobuse. Nitko nije uzvratio udarac. Umjesto toga, uhvatili su se za ruke i ponovno počeli pjevati, nadjačavajući povike vojnika. Sve se ovo događalo javno, pred očima mnogih prolaznika koji su se okupili i promatrali nepokolebljivu vjeru kršćana. Potom su prosvjednici odvedeni u zatvor.

Ali čak su i tamo nastavili moliti i pjevati. Komunisti su odbili udovoljiti njihovim molbama, ali nije im uspjelo slomiti im duh.

Ljudi koji pretvore kršćanstvo u uzrok izlažu se opasnosti da pobrkaju nasilje s poslušnošću. Međutim, ništa ne može biti dalje od toga opisa. Radikalna poslušnost znači protiviti se svemu što je u suprotnosti s Kristovim naučavanjem. Ali nama, baš kao i sovjetskim baptistima, cilj treba biti mir, a nikako izazivanje štete. Oni koji su progonjeni zbog svoje vjere ostavljaju nam primjer mirnoga očitovanja i odlučnosti. Oni ne vraćaju zlo za zlo, nego mirno snose posljedice svoje poslušnosti Kristovim zapovijedima. Ako želiš biti radikalni kršćanin, moraš se u potpunosti povinovati Kristovim zapovijedima. U kojim te područjima života Bog poziva na radikalnu poslušnost? Što za tebe znači biti radikalni kršćanin?

Sam sebe pokaži uzorom dobra vladanja... da se posrami svaki protivnik jer ne može o nama što zlo reći.

Titu 2,7-8

Ekstremna pobožnost

Uzrok, a ne stradanje, stvara pravog mučenika.

Sveti Augustin

Ekstremni glazbeni instrumenti

KOMUNISTIČKI ZATVOR: KRŠĆANSKI PASTOR

“Zašto tako mnogo kršćana pjeva samo jedanput na tjedan? Zašto samo jedanput? Ako je u redu pjevati, pjevajmo svaki dan. Ako nije, onda nemojmo pjevati ni nedjeljom.”

Pastor je proveo nekoliko užasnih godina u komunističkome zatvoru. A bio je uhićen zbog vjere u Krista. Mada se dobro sjećao mučenja koja je podnio, nije se na to previše obazirao. Radije je govorio o trenucima radosti što ih je proveo sa svojim Gospodinom. On i drugi kršćanski zatvorenici osnovali su grupu za slavljenje – usred zatvora.

“Dok smo bili u zatvoru pjevali smo gotovo svaki dan, jer je Krist u nama bio živ. Komunisti su bili veoma ljubazni prema nama. Znali su da volimo slaviti Boga sviranjem na glazbenim instrumentima, pa su svakome od nas dali po jedan instrument. No nismo dobili ni violine ni mandoline – to bi bilo preskupo. Umjesto toga, okovali su naše ruke i noge lancima, kako bi našu žalost učinili još većom. Mi smo, pak, otkrili kako su lanci sjajan glazbeni instrument! Kad bismo zveckali s njima, zajedno u ritmu, mogli smo pjevati. ‘Ovo je dan (zvec, zvec), ovo je dan (zvec, zvec), što ga stvori Bog (zvec, zvec), što ga stvori Bog (zvec, zvec).’” Kakva radostna buka upućena našem Gospodinu!

Onima koji progon tek trebaju iskusiti čini se da je on u potpunosti usmjeren na gubitak. Gubitak slobode. Gubitak nade. Pa čak i gubitak života. Međutim, oni koji su stradali zbog vjere u Krista ne obaziru se na ono što su izgubili, već su usredotočeni na nova otkrića. Umjesto da žale za onim što nemaju, oni se raduju u onoliko slobode koliko im je ostalo. U ovoj su priči komunistički porobljivači ukrali vjernima veći dio slobode i dostojanstva. No, ti su se hrabri vjernici usredotočili na ono što im je ostalo – radost u Gospodinu. Ako je dobro pjevati Gospodinu kad imaš sve – dobro je pjevati mu i kad si sve izgubio. Što je to što ćeš ti danas učiniti kako bi se osigurao da nećeš izgubiti svoju radost u Kristu?

Dođite, kličimo Jahvi, uzvikujmo
Hridi, Spasitelju svome!

Psalam 95,1

Ekstreman primjer

KOLUMBIJA: CHET BITTERMAN

Naoružani gerilci s kapuljačama na glavama, članovi marksističke revolucionarne grupe, poznate pod nazivom M-19, svezali su dvanaestero odraslih ljudi i petero djece koji su se zatekli u zgradi misije "Wycliffeovi prevoditelji Biblije", u Bogoti u Kolumbiji. "Gdje vam je direktor? Gdje je Al Wheeler?" – vikao je vođa, unoseći se u lice jednoj tajnici. "Hoćemo Wheelera!"

"Nemoj je ozljediti", stigao je brz odgovor. "Wheeler nije ovdje."

Marksist je zamahnuo kao da će ga udariti, a onda je, predomislivši se, rekao: "U redu, tad ćemo uzeti tebe umjesto njega. Idemo!"

Njihovi su zahtjevi stigli nekoliko dana potom. "Ako vaša organizacija ne napusti Kolumbiju do 19. veljače, ubit ćemo zatvorenika." Gerilci su čak pozvali predsjednika Regana i tražili da se njihov manifest objavi u *New York Timesu* i *Washington Postu*, ili će Chet Bitterman umrijeti.

Kako se približavao naznačeni datum, formirano je sve više molitvenih lanaca. Lokalna je radio postaja primila kazetu koja je potvrđivala da Chet svjedoči gerilcima. Njegova žena, Brenda, dobila je pismo u kojemu se traži Biblija na španjolskome.

Chet je postigao svoj životni cilj – Evanđelje se emitira tamo gdje je to potrebno. Teroristi su Chetovo truplo naposljetku ostavili u jednome napuštenom autobusu. Kolumbiji, zajedno s kršćanima diljem Amerike, oдали su posljednju počast Chetu, stupajući u organizaciju, kako bi popunili prazno mjesto koje je ostalo iza njega. Sljedeće su se godine molbe za prijem u službu "Wycliffeovih prevoditelja Biblije" udvostručile.

Vodstvo primjerom poznat je princip obuke kojim se služe rukovoditelji. Prioritete kompanije mora oblikovati osoblje s najviše instance. Kad je riječ o kršćanstvu, vodstvo primjerom jednako je važno. Isus je zapravo dao takvu zapovijed. Pokazao je kako kršćanski vođe moraju dati primjer vjere koji će drugi vjernici slijediti. A Isus nam nije dao samo svoje učenje – on ga je i živio. Koliko je nas spremno živjeti prema standardu radikalne poslušnosti Kristu? Učinimo li tako, nećemo više utjecati na vlastitu sudbinu. Slijedimo li Kristov primjer, bit ćemo primjer drugima. Tko danas promatra tebe i tvoj način života? Što može naučiti iz tvoga primjera; vidi li da u stopu slijediš Krista?

Nasljedujte mene, kao što i ja nasljedujem Krista!

1 Korinćanima 11,1

Ekstremna

Ekstremne pripreme

SUDAN: SUDANSKA DJECA

Zakloni u školskome dvorištu – sasvim uobičajen prizor u Južnome Sudanu. Usred igrališta, prepunog djece koja trče i smiju se, leži golem metalni cilindar s krilcima na repu, do pola zakopan u zemlju – neeksplozivna bomba. Iz nje strši zastava, kao opomena djeci da se drže dalje od toga mjesta.

Jedan je tim misionara nedavno ovoj osnovnoj školi u okrugu Yei dostavio pomoć. Kao i većina područja u Sudanu, i ova škola jedva opstaje, jer joj nedostaju i sredstva i oprema i kvalifikovano nastavno osoblje. Škola o kojoj je riječ nalazi se u oblasti koju redovito bombardiraju islamističke vlasti Sudana.

Djeca su u školskome dvorištu svojim rukama iskopala više od dvadeset zaklona. Pokušali su sami sebi pripremiti kakvu-takvu zaštitu kad bombe počnu padati. Kad čuju motore bombardera, trče u zaklone, čuvajući se šrapnela koji lete na sve strane.

Neki uspiju stići do zaklona, a neki ne. Kad su misionari pitali što je to što bi mogli učiniti za tu djecu, odgovor je bio jednostavan: "Molite za njihovu zaštitu."

Biblija nas uči da su mnogi vjernici živjeli neizvjesnim životom i održali vjeru u Krista. Ovoj djeci stradanje, ili čak i smrt radi vjere, svakodnevna je zbilja. Nama oni predstavljaju hrabre Kristove vojnike.

Djeca iz Sudana pripremljena su za zemaljsku bitku. Ali što je još važnije, pripremljena su da jednoga dana prođu kroz nebeska vrata. Ta su djeca osigurala sklonište u zemlji koje će ih štiti od preleta zrakoplova i napada iz neprijateljskoga tabora. Međutim, njihova vjera u Krista osigurala im je vječnu zaštitu u Božjem naručju. Možda si i ti, poput sudanske djece koja se igraju pokraj neeksplozivne bombe, do sada naučio da se život često odvija samo na korak od katastrofe. Vjerojatno si i ti poduzeo korake kako bi uredio i zaštitio svoj život na zemlji, nadajući se najboljem i usred nesigurnih vremena. Ali jesi li slijedio njihov primjer i pripremio se i za život na drugome svijetu? Jesi li spreman za vječni život kroz osobnu povezanost i zajedništvo s Isusom Kristom?

Tko ima Sina, ima život; tko nema Sina Božjega, nema života.

1 Ivanova 5,12

Ekstremna revolucija – prvi dio

RUMUNJSKA: KRŠĆANI IZ TEMIŠVARA

Kad je rumunjski pjesnik Constantin Ioanid napisao pjesmu “Bog postoji”, nije mogao znati kakav će značaj njegove riječi imati u povijesti Rumunjske.

Jedne noći, 1989. godine, kršćani su prosvjedovali u gradu Temišvaru. Biskup, koji je postao marioneta komunista, otpustio je reformatorskoga pastora Tokesa, jer je ovaj vjerno propovijedao Božju riječ.

Na dan kad je pastor trebao napustiti svoj dom i crkvu, kršćani su okružili njegovu kuću, kako bi spriječili policiju da ga istjera. Skupljalo se sve više svijeta i naposljetku je pozvana vojska da ih zaustavi.

Vojnici su počeli pucati i mnogi su prosvjednici ubijeni i ranjeni. A onda se dogodilo nešto nevjerojatno. Svo mnoštvo, umjesto da pruži otpor vojsci i bori se, kleknulo je i počelo moliti. Šokirane vojnike ovo se toliko dojmilo da su odbili dalje pucati.

U međuvremenu se okupio sav grad, a mjesni se pastor obratio narodu s balkona temišvarske Opere. Recitirao je pjesmu brata Ioanida i mnoštvo je počelo uzvikivati: “Bog postoji! Bog postoji!” Okolo su kružili listići s tekstom pjesme i oni koji su znali glazbu napisanu za te stihove počeli su pjevati. Uskoro je na tisuće ljudi pjevalo istu pjesmu ponovno i ponovno.

Ta je pjesma bila početak rumunjske revolucije koja je odvela u pad komunističkoga diktatora Nicolaiu Ceaucescu.

Revolucija je ponovno oživljavanje vjere u neku veoma staru ideju – bilo da se radi o slobodi, osobnome dostojanstvu, ili čak o postojanju Boga. Ti očigledni principi ostaju nepromijenjeni tijekom razdoblja ugnjetavanja. I mada na neko vrijeme mogu postati “ilegalni”, njihovo je postojanje neosporno. Duhovna revolucija uskrisuje vjeru u Božje postojanje – mada Bog sam po sebi nikad nije bio mrtav. Revolucija počinje Božjim otkrivanjem istine. Svi mi trebamo hrabrost kako bismo ponovno oživjeli svoju vjeru u temeljnu, moćnu, životvornu tvrdnju da Bog postoji. Dio smo revolucije kad se pridružimo drugim kršćanima koji počnu živjeti u skladu sa svojim vjerovanjem. Kako bi ta duhovna revolucija izgledala u tvome životu?

Upoznat ćete istinu, a istina će vas osloboditi.

Ivan 8,32

Ekstremna revolucija – drugi dio

RUMUNJSKA: TRINAESTERO DJECE

Nakon što je u Temišvaru 1989. godine nepotrebno umrlo na stotine ljudi, prosvjedi su se spontano proširili na druge gradove diljem Rumunjske. Tijekom jednoga prosvjeda, grupa od trinaestero djece napravila je svojim tijelima živi zid, kako bi zaustavili vojnike koji su nasrtali na narod. Kako su vojnici unatoč tome nastavili stupati naprijed, djeca su kleknula i počela vikati: "Molimo vas, nemojte nas ubiti!"

Vojnici su ignorirali nedužnu djecu i počeli su pucati u njih. Djeca ipak nisu odstupila. Samo su nastavila moliti: "Molimo vas, nemojte nas ubiti!" Na mjestu na kojemu su djeca ubijena, kasnije je podignut spomenik.

Rumunjskom je počela kružiti priča da su revoluciju zapravo pokrenuli anđeli koji su okružili djecu i dali im svetu hrabrost, nužnu za suočenje sa zlom.

U svakome gradu na ulice su izvedeni tenkovi i vojne trupe kako bi zaustavili pobunu. Ali vojska je na kraju ustuknula pred miroljubivim mnoštvom. U Sibiu vojnici i časnici pridružili su se narodu, grupi od više tisuća ljudi, kad su dvojica vjerskih vođa, koji su se popeli na tenkove, pozvali sve da kleknu na molitvu. I vojsci je jednako koliko i narodu bilo dosta komunističke vladavine, tako da je uskoro postalo nemoguće ugušiti pobunu.

Vjeruje se da je mučenička smrt male grupe djece donijela zemlji pobjedu nad cijelim naraštajem komunističkih ugnjetača.

Kada u svojoj vjeri postanemo kao djeca, tad duboko želimo izvršiti ono što je Krist postavio pred nas. Poput ove djece moramo uhvatiti trenutak i iz njega izvući najviše što možemo. Rumunjska su djeca bezuspješno molila za svoj život, ali su ostala neustrašiva u svojoj misiji. Postoji li neka okolnost ili posljedica koja ugrožava tvoju vjernost misiji na koju si pozvan? Što si spreman žrtvovati da bi se potpuno predao Kristovoj stvari?

Te reče: "Zaista, kažem vam, ako ponovo ne postanete kao mala djeca, sigurno nećete ući u kraljevstvo nebesko."

Matej 18,3

Ekstremna

Ekstreman korak

NACISTIČKI KONCENTRACIONI LOGOR: MARY SKOTSOBAUGH

“...sedam, osam, devet – ti! Istupi!”, viknuo je nacista na ženu. Zapovjednik je naredio da se za kaznu ubije svaki deseti zatvorenik, jer su prethodne noći dvije žene pobjegle.

“Molim vas, smilujte mi se! Imam dijete”, molila je deseta žena.

Mary Skotsobaugh stajala je sljedeća po redu. U svome je srcu čula glas: *Istupi i reci da želiš umrijeti umjesto nje.* Potom je sama odgovorila svom unutarnjem glasu: “Zašto? Ona nije kršćanka. Židovska je komunistkinja. Kad nacisti propadnu i komunisti dođu na vlast, bit će jednako opaki.”

Onda se sjetila da je toga dana bio Veliki petak. Glas je rekao: *Na ovaj dan ni ja nisam umro za dobre, nego za zle, za grešnike.*

Tada je Mary istupila. “Želim umrijeti umjesto nje.”

Časnik se nasmijao. “Ako si toliko glupa da umreš umjesto nje, samo izvoli, prijeđi tamo. Njezin će red svakako ubrzo doći ponovno.”

Dok su je odvodili kako bi je spalili u peći, Mary je rekla stražarima: “Kad je Bog poveo svoj narod iz ropstva u Egiptu, u našoj Bibliji piše da je išao pred njima u stupu od ognja. Ja se molim da moje tijelo, kad ga spale, i samo postane stup od ognja koji će vama pokazati put ka Bogu.”

Samo jedan korak naprijed može sve promijeniti. Kršćani često žive nastojeći balansirati na rubu između sigurnosti i nepoznatog. Ali oni koji su napravili samo jedan mali korak u nepoznato, uvijek su nailazili na Božju vjernost. Noa. Mojsije. Abraham. Debora. Ruta. Marija. Pavao. Spisak biblijskih primjera veoma je dug, a da i ne spominjemo mnoštvo velikana vjere kroz čitavu povijest. Samo jedan korak vjere promijenio je njihov život od običnog u izuzetan. Poziva li Bog i tebe da danas načiniš taj korak vjere? Čuješ li njegov glas u svome srcu? Pozorno slušaj. Budi spreman krenuti. Tvoj mali korak poslušnosti može drugima pokazati put ka Bogu.

Od Jahve su koraci čovječji, i kako da čovjek razumije svoj put?

Izreke 20,24

Ekstremna pobožnost

**Mučnik je onaj tko je postao Božje oruđe
i čija se volja izgubila u Božjoj, ali je na
taj način nije izgubio nego pronašao, jer je
našao slobodu u pokornosti Bogu. Mučnik
više ništa ne želi za sebe, pa čak ni slavu
mučeništva.**

T. S. Elliot – Ubojstvo u katedrali

Ekstremna

Ekstremna tajnost

RIMSKE KATAKOMBE

Prvi su kršćani bili dobro poznati po dvije stvari: molitvama koje su održavali pod zemljom (tajno) i progonu što su ga trpjeli nad zemljom (javno). U Rimskome je carstvu sav znani svijet bio protiv kršćana. Marko Aurelije Antonije izdao je 162. godine po Kr. proglas, u kojemu je stajalo: "Onaj tko ispovijeda kršćanstvo mora umrijeti najbolnijom mogućom smrću!" Tako je za crkvu počelo razdoblje ekstremne tajnosti i to je trajalo gotovo četiri stoljeća. Crkva je doslovce živjela pod zemljom, u katakombama.

Ispod Rima je bila izgrađena ogromna mreža prostorija i hodnika, namijenjena ukopu mrtvih. Međutim, sve te prostorije postale su skloništa – tajne katedrale rane crkve. Tako su vjerni imali mjesto na kojemu su mogli neometano moliti i vršiti bogoslužja, bez straha od rimskih stražara.

Katakombe pokazuju posvećenost prvih vjernika pronalaženju mjesta na kojemu će štovati Krista. Slomljene i spaljene kosti koje su nađene u njihovim grobnicama govore o žestini progona što su ga pretrpjeli. Možda su najznačajnije od svega tajne bilješke o pobjedi i miru, napisane na zidovima. Unatoč okrutnosti koju su trpjeli nad zemljom, ispod nje su ukrašavali zidove simbolima svoje vjere i mira, što su ga primili kroz križ.

Nije neobično vidjeti šifrirane natpise na njihovim grobnicama: "Pobjedonosno u *miru* i Kristu", ili: "Odazivajući se na poziv, otišao je u *miru*", ili: "Ovdje leži Maria, počiva u *miru*". Ključ za njihovu pobjedu nije tajna: savršen mir u Isusu Kristu.

Mnogi ljudi cijeloga života čuvaju svoju vjeru kao tajnu. Smatraju da je religija privatna stvar – nešto što se odvija samo između Boga i pojedinca. Međutim, u ranoj crkvi nije bilo tako. Vjerni su bili toliko otvoreni u svojoj vjeri da ih je bilo lako prepoznati, pa samim tim i progoniti. Rimske su katacombe doista služile kao privatno mjesto štovanja; međutim, njihova vjernost Kristu nije bila tajna ni iznad zemlje. I to je bio razlog zbog kojega je toliko mnogo njih umrlo mučeničkom smrću. Nепrestana i otvorena molitva pod zemljom dala im je mir koji su imali tijekom progona nad zemljom. Da li i ti svoj kršćanski život čuvaš "ispod zemlje"? Vrijeme je da tajna izađe na vidjelo. Bez obzira na posljedice, nemoj kršćanstvo držati u tajnosti.

Uistinu, što je sakriveno,
sakriveno je da se objavi, i što
je učinjeno tajno, učinjeno je da
izide na javu.

Marko 4,22

Ekstremna

Ekstremno pouzdanje

NEW YORK

“Ali, braćo, želim da vi znate da je moj položaj veoma mnogo pripomogao širenju Radosne vijesti... i da se većina braće, ohrabrena u Gospodinu mojim okovima, usuđuje sve više i više bez straha pripovijedati riječ Božju... jer vam je s obzirom na Krista dano kao milost ne samo da vjerujete u njega nego i da trpite za nj” (Filipljanima 1,12.14.29)

Kad bi američki kršćani bili aktivniji u evangelizaciji, bi li u Americi došlo do porasta progona? *Metro ministries*, organizacija koja vrši službu evangelizacije u najopasnijim područjima grada New Yorka, iz vlastitoga iskustva zna kakve su posljedice takve službe. Kako je njihova evangelizacija prodirala sve dublje u grad, suočavali su se sa sve većim otporom. Neki su članovi misije, dok su vršili svoju službu, bili pretučeni, izbođeni nožem i silovani. Jedan je, štoviše, bio ubijen.

Njihov direktor, pastor Bill Wilson, više je puta bio napadnut nožem i pretučen. A ipak, prijetnja zla nije ga držala na odstojanju od ljudi koje voli. Čak je navukao tuberkulozu svjedočeći beskućnicima.

Debie, petnaestogodišnjakinja iz Brooklyna, jedne od najsiriomašnijih četvrti u New Yorku, govori u ime mnoštva mladih koji su u Americi doživjeli progon zbog vjere. Ona kaže: “U mojoj je školi veoma teško biti otvoreni kršćanin. Neprestano me izazivaju i prisiljavaju da se pridružim nekoj bandi.”

U mnogim zemljama u kojima nema vjerske slobode, kršćani nisu progonjeni zato što vjeruju u Krista, već zato što drugima govore o njemu. U takvim zemljama evangelizacija rađa progon, koji pak dovodi do još jačeg svjedočenja za Krista. Ono što ih treba slomiti zapravo ih čini još odlučnijim. Slično tome, ni evangelizacija u Americi, kao ni u drugim otvorenim zemljama, nije uvijek bezopasna. A ipak, treba li ta činjenica ugasiti naše oduševljenje zadatkom koji smo primili? Nacija kakva je američka, osnovana na temelju vjerskih sloboda, potpuno je nenaviknuta na stradanje i progon. Umjesto da taj princip koristimo kao odbojnik koji nas drži na sigurnome, trebali bismo se osloniti na njega tako da nas učini hrabrijima. Kao osoba koja živi u slobodi i demokraciji, imaš još i veći razlog svjedočiti svoju vjeru hrabro i s pouzdanjem. Hoćeš li progovoriti već danas?

Takvo pouzdanje po Kristu imamo
u Boga.

2 Korinćanima 3,4

Ekstremna

posvećenost

INDIJA: GLADYS STAINES

Gladys Staines imala je sve razloge kako bi bila ogorčena i ljuta. Nitko je ne bi krivio, da je napustila Indiju. Ali kad su hinduistički fanatici iz indijskoga grada Manoharpur ubili njezina muža i oba sina, Gladys i njezina trinaestogodišnja kći Esther odlučile su ostati. Gladys je nastavila raditi s oboljelima od gube na tome području.

Njezin muž, Graham, i njihova dva mala sina, Philip i Timothy, ubijeni su dok su spavali u svome džipu, parkiranom pokraj crkve. Bili su tamo kako bi služili toj zajednici vjernika. Ali prije nego što je toga strašnog jutra izašlo sunce, banda od oko stotinu Hindusa polila je njihov džip benzinom i zapalila ga. Hindusi, naoružani lukovima i strijelama, okružili su vozilo, kako bi ih spriječili da pobjegnu.

Gladys kaže da Graham nikad nije išao u evangelizaciju među Hinduse. Jednostavno je bio tamo kako bi pokazao Kristovu ljubav. A kao rezultat toga, ovaj je australijski par svjedočio obraćenju mnogih Hindusa na kršćanstvo i spaljivanju idola koje su do tada štovali. Opasnost svjedočenja u takvoj sredini nikad ih nije zastrašila ni odvratila od posvećenosti njihovoj misiji – pokazivanja Kristove ljubavi.

Na komemoraciji povodom Grahamove, Philipove i Timothyjeve smrti, Gladys i Esther su pjevale:

Jer on živi, mogu se suočiti sa sutrašnjim danom,

jer on živi, sav je strah nestao,

jer znam da on brine za sutra,

vrijedi nastaviti živjeti, jer on živi.

Riječi pjesme napisali William J. i Gloria Gaither. Muzika William J. Gaither.

Copyright © 1971. William J. Gaither, Inc.

Sva prava pridržana. Korišteno s dozvolom.

Ekstremna se posvećenost ne da zastrašiti opasnošću. Nije oslabljena brigama. Čak se ne bavi ni posljedicama. Posvećenost zna samo za jedno – zadatak koji valja izvršiti. Mnogim bi ljudima gubitak obitelji od ruke zlonamjernih stranaca bila razumna isprika za napuštanje misije. Ali ne i onima koje vodi ekstremna posvećenost. Mada ih iskušenja mogu opustošiti, posvećenost da nastave dalje nikad ne dolazi u pitanje. Bog je jedini koji nam može dati duhovnu snagu, potrebnu da nastavimo sa svojom misijom unatoč boli. Nalaziš li se ti trenutačno u takvoj situaciji? Pokušavaš li odlučiti hoćeš li nastaviti službu u Božjem djelu? Da li se dogodilo nešto što te je skrenulo s puta? Traži od Boga svakodnevnu posvećenost, kako bi prionuo na zadatak.

Oni koji žive po Duhu teže za onim što je duhovno.

Rimljanima 8,5

Ekstremna

Ekstremna tinejdžerica

KUBA: ROSE

“Rođena sam u komunističkoj obitelji u kojoj nitko nije smio ni spomenuti riječ Bog. Roditelji su mi ateisti. Moj se otac čak nalazi u vodstvu Kubanske komunističke partije. Majka je tajnica Komiteta za obranu revolucije. Moglo bi se reći da je moj dom gnijezdo komunizma. Međutim, moja baka voli Boga i učila me je o Gospodinu. Posijala je u mene sjeme Božje riječi. Nekoliko sam puta pokušala otići s njom u crkvu, no moji roditelji nisu to dopustili.”

“Jednoga sam dana prihvatila Gospodina Isusa Krista za svoga Spasitelja. Tad se moj život počeo mijenjati. Promijenio se čak i način na koji sam se oblačila. Moja majka to nije mogla prihvatiti. Prije toga nikad me nije tukla, ali sada to čini često. Kad je moj otac saznao da sam kršćanka, rekao mi je da biram između Boga i njega. Izabrala sam Boga, jer sam shvatila da je on jedini za koga vrijedi živjeti.”

“Sada, iako mi je samo četrnaest godina, prinuđena sam ići u školu daleko od kuće. Kad sam došla na ovo mjesto, bila sam jedina kršćanka, ali posijala sam sjeme Božje riječi i sada nas je četvero. Sastajemo se ispod jednog drveta – tajno – kako bismo razgovarali o Božjoj riječi. Nastavljamo sijati sjeme i čekali, uvjereni da će nas uskoro biti mnogo.”

Da nije bilo utjecaja njezine bake, Roseino bi djetinjstvo bilo obilježeno komunističkom indoktrinacijom i ateizmom. Ona je ekstremna tinejdžerica jer je pošla stopama svoje bake, koja se izložila opasnosti da bi joj svjedočila o Kristu. Sada se i sama Rose izlaže istoj opasnosti u svojem internatu, svjedočeći i sijući Božju riječ. Radeći u cilju promjene u društvu, ona poučava jednog po jednog vjernika. Međutim, Rose je, poput mnogih kubanskih tinejdžera koji žive pod Fidelom Castrom, otkrila da vjera dolazi s posljedicama. Ali ona vjeruje, unatoč izgledima, da će barem dio sjemena što ga je posijala pasti na dobru zemlju. U čiji život ćeš ti posijati sjeme Božje riječi i čekati žetvu?

Posijan na ‘dobru zemlju’ jest onaj koji čuje i razumije riječ, te rodi i donese rod: jedan stostruk, drugi šezdeseterostruk, treći trideseterostruk.

Matej 13,23

Ekstremna

Ekstremni pobjednici

RUMUNJSKA: PASTOR RICHARD WURMBRAND

“Moja žena spava u drugoj sobi jer je bolesna”, počeo je pastor Richard Wurmbbrand. “Mi smo Židovi. Njezina je obitelj stradala baš u tome koncentracionom logoru o kojemu ste upravo pričali i hvalili se da ste tamo ubijali Židove dok su držali djecu u naručju. Možda ste baš vi ubili obitelj moje žene.”

Čuvši ovo, pastorov gost, vojnik, žestoko se naljutio i ustao da ode. Ali Richard ga je zaustavio. “Sačekajte. Predlažem vam da načinimo jedan pokus. Reći ću ženi tko ste i što ste učinili. Ali ona vas neće proklinjati – neće vas čak ni ljutito pogledati. Prihvatit će vas.”

Čovjek je sjedio otvorenih usta, ali bez riječi.

Pastor je nastavio. “E sad, ako vam moja žena, koja je samo ljudsko biće, može oprostiti – koliko će vas više voljeti i oprostiti vam Gospodin Isus?”

Čovjek je zario glavu u šake. “Što sam to učinio? Kako mogu dalje živjeti, noseći krivicu za tako mnogo prolivene krvi? Isuse, molim te, oprosti mi!” Vojnik je nastavio s molitvom, predajući svoj život Kristu.

Potom je Richard otišao i probudio svoju ženu Sabinu. “Ovo je ubojica tvojih sestara, braće i roditelja”, predstavio je čovjeka, “ali sad se pokajao.” Sabina ga je zagrlila i poljubila u obraz.

“Ljubav sve pobjeđuje”, kaže popularna izreka. Kršćani pak, istinu ove izreke poznaju iz prve ruke. Kad se prepustimo na milost i nemilost gnjevu, proždire nas mržnja. Ali kada dopustimo Bogu (koji je ljubav) da preuzme kontrolu nad našim životom, otkrivamo kako se naše prirodne emocije, kao što je gnjev, potčinjavaju njemu. Tad se više čak ni ne uznemirimo zbog neke situacije koja bi nas inače veoma razgnjevila. Ljubav mora pobijediti u nama sve što je u suprotnosti s Kristovim karakterom. Krajnji rezultat je da smo toliko obuzeti ljubavlju, da čak i naši najgori neprijatelji imaju koristi od našeg preobražaja. Da li si ti iskusio pobjedu nad gorčinom i osvetom? Moli od Boga, koji je ljubav, da još danas pobijedi tvoj gnjev.

Sada ostaju vjera, ufanje i ljubav –
to troje – ali je najveća među njima
ljubav.

1 Korinćanima 13,13

Ekstremna nježnost

KAMBODŽA: TINEJDŽERICA

U sobu su upali vojnici Crvenih Kmera. Vitlali su oružjem, glasno psovali i prijetili. Kad su Crveni Kmeri preuzeli vlast u Kambodži 1975. godine, ubijeno je na tisuće kršćana. Štoviše, djecu su bacali krokodilima, kako bi vojska "štedjela municiju".

Nijedan se član male crkvene zajednice nije pomaknuo. Jedan je časnik prišao pastoru, zgrabio Bibliju koju je ovaj čitao i bacio je na pod. "Pustit ćemo vas", rekao je, "ali prvo svi morate pljunuti na ovu knjigu laži. Onaj tko odbije, bit će ubijen."

Drugi je vojnik uhvatio pastora za ruku i gurnuo ga naprijed. "Oče, molim te, oprostimi", molio je pastor, dok se spuštao da klekne na mjesto na koje je pala Biblija, a onda je ovlaš na nju pljunuo.

"U redu, ti možeš ići." Potom je časnik pokazao na jednu ženu. I ona je kleknula pokraj Biblije. Pljunula je na nju, tek toliko da zadovolji časnika.

Iznenada je ustala jedna tinejdžerica i pošla prema Bibliji. Očiju punih suza, kleknula je, podigla Bibliju i obrisala je rubom svoje haljine. "Što su to učinili tvojoj riječi?" – rekla je. "Molim te, oprostimi." Vojnik je spustio revolver na njezin potiljak i povukao obarač.

Kršćani kojima je prvotno bilo dozvoljeno otići također su bili ubijeni. Nije im pomoglo to što su učinili.

Jedno djelo nježne odlučnosti može nadahnuti zajednicu više nego sva izdaja ovoga svijeta. Tinejdžerica iz ove priče primjer je onoga što bi trebalo značiti zajedništvo u Duhu. Umjesto da ukori svoju slabiju braću i sestre, jednostavno im je dala primjer svojim nježnim postupanjem s Biblijom. Zamisli samo da su svi u toj crkvi postupili složno i na isti način. Kako bi to bilo snažno svjedočanstvo za Krista! Svaki put kad djelujemo složno, jači smo. Nježnost i samilost, uz snažan primjer, povest će one koji su slabi u ujedinjenje s jačima, te sve zajedno ka većoj predanosti. Ako si frustriran zbog onih koji vode borbu sa svojom predanošću, sjeti se da te Bog poziva da se ujediš s onima koji su slabiji od tebe i pomogneš im.

Ako što vrijedi pobuda u Kristu, ako što ljubezna utjeha, ako zajednica s Duhom, ako nježnost i samilost, učinite potpunom moju radost: budite složni, imajte istu ljubav, isto srce i jednu te istu misao!

Filipijanima 2,1-2

Ekstremna pobožnost

**Progon kršćana nema veze s ljudskim
pravima, nego s pravom prolaska – s
ceremonijom posvećenja.**

Steve Kleary

Ekstremna

Ekstremno strpljenje

SJEVERNA KOREJA

“Ovo je dar za tebe.”

“Što je to?” – upitao je misionar svoga prijatelja, spremajući se na put u Sjevernu Koreju.

“Samo uzmi. Znat ćeš kad ga trebaš otvoriti.”

Prerušen u poslovnoga čovjeka, misionar je otputovao u Sjevernu Koreju. Dodijeljen mu je vodič, komunist, sklon čestom i dugom drijemanju.

Vidjevši u tome svoju šansu, misionar se tiho iskrao iz hotela dok je njegov “vodič” spavao. Otišao je u obližnje selo i tamo se našao s malom grupom vjernika. Čim su shvatili da je mladi misionar rukopoloženi pastor, rekli su: “Moraš nas krstiti! Čekali smo nekoga tko će nas krstiti!”

U zemlji u kojoj već i posjedovanje Biblije može značiti petnaestogodišnju zatvorsku kaznu, zvanično bi krštenje vjerojatno značilo smrt.

Kako u blizini nije bilo nikakvoga jezera ili rijeke, misionar se jednostavno molio nad vjernima, jednim po jednim, simbolizirajući tako krštenje u vjeri. Ali, na njegovo zaprepaštenje, ljudi nisu bili zadovoljni. “Evo već četrdeset godina čekamo pričest”, rekli su.

Jedan je vjernik istog trena donio kolačiće od riže. Misionar je pomislio: “Imali su krštenje bez vode, možda bi mogli imati i pričest bez vina.” Onda se sjetio dara što mu ga je dao prijatelj prije nego što je pošao u Sjevernu Koreju. Brzo je uzeo svoju putnu torbu i izvadio paketić – unutra je bila boca vina. Svi su seljani plakali zahvaljujući Bogu na pravodobnu daru.

Dok mnogi ljudi u suvremenoj kulturi ne mogu ni zamisliti život bez kalendara i sata, Bog se drži svoga vremena. On se ne rukovodi tiranijom neodloznoga. Međutim, mi moramo naučiti biti strpljivi, kako bismo bili u stanju živjeti sretno unutar njegova odabira vremena. Strpljenje znači pouzdanje da je Bog na djelu, čak i kad ne vidimo dokaze. Strpljenje je princip odloženoga udovoljenja. Kad moramo čekati na Božje blagoslove, mnogo smo zahvalniji kad stignu. Ono što moramo čekati više cijenimo. Bilo da je to pričest kolačićima od riže ili neka specifična potreba koju imamo u životu, Božji je odabir vremena izvjestan. Što tebe brine s obzirom na Božji odabir vremena u tvome životu? Je li možda došlo vrijeme da se pouzdaš u njega?

U nj se, narode, uzdaj u svako doba!

Psalam 62,9

Ekstremna

Ekstremna evangelizacija

UGANDA: BISKUP HANNINGTON

“Postoji samo jedan način da se obrati mučitelj, a to je preko nekog kršćanskog zatvorenika. Oni nikad ne idu u crkvu, niti čitaju Bibliju. Ali kršćanski im zatvorenik može pokazati ljubav, čak i dok ga tuku.” Ovo je uvjerenje jedne vjernice iz ilegalne crkve.

Druga žena, koja je sav svoj život provela služeći Kristu pod izrazito opasnim okolnostima, kaže: “Kroz svu povijest crkve, kršćanski su zatvorenici dovodili svoje mučitelje vjeri u Boga. U rimskome zatvoru postoji ploča s imenima onih koji su se obratili tijekom Pavlova sužanjstva na tome mjestu. Ti bi ljudi bili u paklu da Pavao nije riskirao.” Zastala je. “Ne bježim od stradanja, ako je rezultat toga spasenje mučitelja.”

Biskup Hannington je znao da je rizik velik, kad je odlučio prenijeti Kristovu poruku ljudožderima u Ugandi. Nekoliko tjedana nakon što je stigao, ljudožderi su odbacili njegovu poruku i ubili ga. Prije nego što je umro, čuli su sljedeće, glasno izgovorene riječi: “Volite svoje neprijatelje... blagoslivljajte one koji vas proklinju, molite za one koji vas progone.”

Istu ovu poruku ponijela su i dvojica biskupovih sinova kad su se uputili u isto selo nakon očeve smrti. Bili su riješeni nastaviti s evangelizacijom onih istih ljudi koji su im ubili oca.

Neki Kristovu smrt i uskrsnuće smatraju tek podvalom koju su izmislili sanjari, sa željom da sjećanje na njihova voljenog učitelja nastavi živjeti. Ali kako onda to objašnjava mučeničku smrt većine njegovih učenika i mnogih naraštaja kršćana nakon njih. Čini se razumnim da bi priznali svoju ludost već u trenutku uhićenja, a ako ne tad, onda jamačno pred sigurnu smrt. Zašto bi spremno išli tako daleko u navodnoj podvali? Povijest zapravo bilježi njihova nastojanja da preobrate svoje mučitelje do posljednjega časa. Njihova ekstremna evangelizacija bila je dokaz njihova uvjerenja: Ovo je Evanđelje Božje. Koliko si ti uvjeren u poruku Evanđelja? Jesi li spreman nositi je do samoga kraja?

Uistinu, ja se ne stidim Evanđelja, jer je ono sila Božja za spasenje svakomu vjerniku.

Rimljanima 1,16

Ekstremno misijsko polje rada

JAPAN: FRANCIS XAVIER

Japan, zemlja okružena prelijepim gorama, primila je blagoslov kroz vjeru hrabrih kršćana, braće i sestara koji su odlučili riskirati sve, kako bi bili prvi koji će toj zemlji donijeti Kristovu poruku ljubavi i oproštenja.

Godine 1549. Francis Xavier bio je prvi misionar u Japanu. Tijekom njegove službe mnogi su se obratili i crkva je ubrzano rasla. No japanske su vlasti vidjele kršćane kao prijetnju i počeo je žestok progon. Otpor prema kršćanima rastao je poput oštih gorskih vrhova koji su parali japansko nebo, bacajući sjenu na vjerne u njihovu podnožju. U gradovima kao što je Unzen, kršćani su bacani u uzavrelu vulkansku lavu. Drugi su u Nagasakiju bili raspeti na drvene križeve. Japanska je vojska 1637. godine uhitila sve znane kršćane, njih oko trideset tisuća, i ubila sve do jednoga.

Iz tog se razloga crkva povukla u ilegalu, nadajući se da će zaštititi barem one koji su uspjeli preživjeti. Problemi su potrajali nekoliko godina. Ali Božjom milošću, crkva je opstala. Vjerni misionari nisu prestali dolaziti. Čuli su za žestok progon i odgovorili na Božji poziv: došli su i služu malobrojnim vjernicima koji su ostali.

Danas Japan ima 1.700.000 aktivnih kršćana, a crkvi se svakodnevno pridružuju novi vjernici. Xavier i suvremeni misionari predstavljaju tu vjeru veličine gorušičina zrna, što pomjera gore otpora kako bi se narod promijenio.

U životu ima mnogo toga što nam zaklanja pogled. Vjernici su često suočeni s gorama otpora već u dodiru s članovima svojih obitelji koji su okrenuti svijetu i svjetovnim stvarima i ne prihvaćaju njihova uvjerenja. Mnogi se kršćani moraju probijati kroz Alpe ateizma na svojim radnim mjestima. Najviši vrhovi progona što ga trpe od vlastite države bacaju sjenu na vjernike u zatvorenim zemljama. Međutim, iza svake gore otpora s kojim se danas suočava crkva, nalazi se prekrasan pogled. S toga se mjesta vidi prizor tisuća muškaraca, žena i djece, koji su gladni Evanđelja. A vjera može prokrčiti put do spasenja drugima. Mnogi su kršćani prije tebe bili progonjeni da bi pokazali tu istinu. Hoćeš li ti nastaviti njihov rad s vjerom koja može pomjerati gore? Na koju ćeš se goru otpora usredotočiti danas?

Zaista, kažem vam, ako imate vjere koliko gorušičino zrno te reknete ovom brdu: "Prijeđi odavde onamo", prijeći će; i ništa vam neće biti nemoguće.

Matej 17,20

Ekstremna

Ekstremna mjesta

SSSR: ZOYA KRAKHMALNIKOVA

Zoyu je izdao jedan svećenik koji je bio u zatvoru. Lažno ju je optužio, kako bi bio oslobođen i izbjegao mučenje. Tijekom suđenja, Zoya je odbila reći i jednu jedinu riječ protiv njega. Rekla je: "Kad je Juda izdao Isusa, postupio je podmuklo. A ipak, Isus ga u Getsemaniju naziva prijateljem. Zar ne bismo i mi trebali učiti iz Kristova primjera i isto se tako ponašati prema onima koji izdaju nas?"

Zoya je provela šest godina u zatvoru jer je drugima svjedočila o Kristu. To joj je vrijeme dalo jedinstven uvid u Božju riječ i njezinu primjenu na surovu životnu zbilju.

"U zatvoru, vrata na ćelijama imaju rupu koja se zove Judina. Kroz tu te rupu zatvorski stražari nadziru svakih pet minuta. Pozorno te promatraju, provjeravaju i daju ti upute. To mi je pomoglo shvatiti sljedeće: ako su komunisti toliko marljivi i ustrajno me drže na oku, koliko li su onda marljiviji i ustrajniji Bog i njegovi anđeli?"

Zoya je lako mogla dopustiti ogorčenju da zavlada njezinim srcem. Ali nije. Naučila je lekciju iz Svetoga pisma i izravno je primijenila u vlastitu životu. Ta lekcija nije bila laka, ali je učinila makar malo svjetlijim njezin život i život onih oko nje.

Kretanje na dugo putovanje bez prethodno spakiranih stvari čini se pomalo smiješnim. Tko još putuje nespreman? A ipak, kršćani svakodnevno idu na duhovno putovanje a da nisu dovoljno duhovno pripremljeni za taj put. Moramo se opremiti Božjom riječi i pohraniti je u srcu da bismo je mogli primijeniti kad zatreba. Često s mukom prolazimo na duhovnome testu jer nismo na vrijeme proučavali Božja načela. Osjećamo se kao gubitnici i onda kad možemo biti pobjednici kao Zoya, tako što ćemo primijeniti Božju riječ na situaciju u kojoj smo se našli. Tvoja te vjera u Krista može odvesti na ekstremna mjesta. Jesi li pripremljen za to putovanje? Pobrine se da sa sobom poneseš mnogo Božje riječi – trebat će ti!

Marljivo nastoj da se pokažeš pred Bogom kao prokušan, kao radnik koji se nema čega stidjeti, koji valjano propovijeda istinu!

2 Timoteju 2,15

Ekstremna gerila

PERU: JUAN

Juan je bio osuđen na petnaest godina robije u zatvoru Miguel Castro Castro zbog svoga terorističkog djelovanja. Shvatao je kako teroristi razmišljaju. Bio je član narodne vojske u sklopu komunističke grupe, koja je nosila naziv "Svijetli put". Njegov je najvažniji zadatak bio poučiti druge kako ubiti i uništiti. Bio je visoko rangiran dužnosnik i stručnjak za dinamit, oružje i uništenje. Njegov mu je posao donosio osjećaj nadahnuća i sudbine.

Juan je čak i u zatvoru nastavio svoje djelovanje. Dok je pokušavao unovačiti mladoga Fernanda za svoju jedinicu, otkrio je da njegove marksističke ideje slabo djeluju na toga momka. A onda je zauzvrat Fernando postavio Juanu jedno pronicavo pitanje: "Prijatelju, da noćas umreš, gdje bi proveo vječnost?"

Juan je osobno vidio ili organizirao smrt bezbroj ljudi, ali nikad nije razmišljao o vlastitoj smrti. Fernando ga ja pitanje počelo uznemiravati, a sam Fernando je svakodnevno nastavio razgovarati s njim i svjedočiti mu o Kristovoj ljubavi i žrtvi. Na posljetku je Juan postao vjernik.

Fernando je poticao novoga učenika: "Baš kao što si sav svoj život predao revoluciji, tako ga sada predaj Kristu, svome Gospodinu."

Tako je Juan na kraju postao vođa Božjega stada u zatvoru. U prošlosti je novačio ljude u vojne odrede; a u zatvoru je organizirao vjeronauk. Njegova misija smrti pretvorila se u pomaganje drugima da nađu vječni život.

Ljudima njihove strasti daju osjećaj nadahnuća i sudbine. Neki su doslovce zaljubljeni u svoj posao. Drugi vatreno vole svoju obitelj. Treći žude za stvarima koje su u izravnoj suprotnosti s Kristovom stvari. Oni koji progone kršćane ne mogu biti optuženi za ravnodušnost. Njihova bi nepopustljiva odlučnost gotovo bila vrijedna diavljenja, da nije krivo usmjerena. Međutim, Bog je na djelu i mijenja stari život u novi. S istom strašću koju je nekoć osjećao za marksizam, Juan je počeo novačiti ljude za Krista. Bog je njegovu izopačenu strast pretvorio u žar za Krista. Moli od Boga da preobrazi sve što negativno utječe na tvoju duhovnost. Moli ga za žarku želju u radu na unapređenju njegova kraljevstva.

Ali sve to što mi je bilo vrijedno,
izgubilo je u mojoj cijeni vrijednost
za me zbog Krista.

Filipljanima 3,7

Ekstremna

Još jedna ekstremna odluka

FILIPINI: PETER

Peter je smatrao da vrijedi riskirati. Volio je putovati sa svojim ujakom Michaelom, evangelizatorom na Filipinima, u zabačena sela u kojima su ljudi bili gladni Božje poruke o spasenju.

Putovanja su bila uzbudljiva, katkad i opasna, budući da su satima morali ići kroz guste šume kako bi stigli na cilj. Filipinci su godinama bili pod terorom Nove narodne armije, odreda Komunističke partije. Peter i njegov ujak često su se morali kriti kako bi izbjegli opasnost. Peter je volio djecu i osobito se radovao kad vidi kako im oči zaiskre i lice se ozari kad naposljetku shvate koliko ih Bog voli.

Na Veliki petak, Nova narodna armija nastojala je konačno staviti točku na misionarski rad njegova ujaka. Tako su zarobili Petera i zaprijetili da će ga ubiti ako njegov ujak ne prestane govoriti o Kristu. Peterovi su roditelji odgovorili: "Mi ne možemo reći Michaelu da prestane sa svojim radom, ali vas molimo da nam vratite sina. On nije učinio ničega krivoga."

Na kraju, s rukama vezanim na leđima, Peter je čuo kako njegovi roditelji govore vojnicima: "Za mene je uistinu život Krist, a smrt dobitak." S tim riječima, Peter je toga Velikog petka otišao kući da se sretne sa svojim Gospodinom. Njegov ujak Michael i dan danas propovijeda gorštacima o sili Kristove ljubavi i o svome mladom, vjernom nećaku, koji se zvao Peter.

Što se rizika tiče, sve je stvar izbora. Neki ljudi odluče riskirati sve što imaju, kladeći se na svjetovne stvari. Nogometne utakmice. Utrke. Broj koševa što će ih određeni igrač postići na jednoj utakmici. Drugi riskiraju vlastiti život, birajući sebična zadovoljstva u kojima nema vječnoga značaja, kao što je zlouporaba droga i alkohola. Međutim, Isus nas poziva na posve drukčiji izbor. Kaže da trebamo riskirati svoju sigurnost na zemlji, kako bismo dobili nebesku nagradu vršeći njegovu volju. A vršenje njegove volje donosi daleko veću nagradu nego što je to isplata gotovine na trkalištu ili vještačka opijenost najnovijim drogama. Jesi li ti iskusio Isusovu nagradu riskirajući svoju vjeru? Zašto jesi? Ili zašto nisi?

Ako tko htjedne vršiti volju njegovu, znat će da li je moja nauka od Boga ili ja govorim sam od sebe.

Ivan 7,17

Ekstremna pobožnost

**Mi ne molimo da budemo bolji kršćani,
već jedino onakvi kakvi Bog želi da jesmo;
kristoliki kršćani koji će na
Božju slavu spremno nositi križ.**

Iz pisma prokrijumčarenog iz ilegalne crkve u Rumunjskoj

Ekstremna pjesma

SJEVERNA KOREJA: STANOVNICI GOKSANA

Mala, smeđooka djevojčica podigla je pogled ka svojoj majci. Što će mama odlučiti?

Ranije toga dana, majku te djevojčice, njihova pastora, i još dvadeset šest stanovnika sjevernokorejskoga sela GokSana, straža je vezala i odvela pred razularenu gomilu komunista.

Jedan je stražar naredio pastoru Kimu i drugim kršćanima: "Ođrecite se Krista, ili ćete umrijeti." Od tih ju je riječi uhvatila jeza. Kako bilo tko može tražiti da se odrekne Krista? Svim je srcem znala da je on stvaran. Tako su svi u tišini odbili.

Potom se stražar obratio odraslim kršćanima: "Ođrecite se Krista, ili ćemo vam objesiti djecu." Tad je djevojčica podigla pogled ka svojoj majci. Stegnula je njezinu ruku, znajući koliko je mama voli. Majka se sagnula i s pouzdanjem i mirom prošaputala: "Danas ćemo se, voljena moja, vidjeti u raj." Sva su djeca obješana.

Potom su preostali vjernici izvedeni na pločnik i prisiljeni da legnu pred golemi parni valjak. Komunisti su im dali još jednu, posljednju, šansu: "Ođrecite se toga Isusa ili ćete biti zdrobljeni." Kršćani su već ostali bez svoje djece; više nije bilo povratka.

Dok je vozač pokretao teški stroj, iz grla kršćana lagano je krenula pjesma: "Više ljubavi, Kriste, za tebe, više ljubavi za tebe."

Više. To je ono što je Bog dao kad je poslao svoga Sina. Više. To je ono što je Isus dao kad je raspet. Više. To je ono što vjerni daju iz ljubavi prema Kristu. Žele dati više onome koji je za njih dao tako mnogo. U današnjemu svijetu, kada se daje samo onoliko koliko se mora da se čovjek snađe, i kada se takvo davanje cijeni, vjernici postavljaju novi standard. "Više ljubavi, Kriste, za tebe", više je od riječi u klasičnoj pjesmi. To je način života koji nema granice. Svaki je novi dan put otkrivanja kako dati više ljubavi Isusu Kristu. Kod nekih je vjernika taj put vodio u smrt. Drugima je "Više ljubavi, Kriste, za tebe" značilo žrtvovanje materijalnih dobara. Što "Više ljubavi, Kriste, za tebe" znači u tvome svakodnevnom životu?

Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni.

Ivan 3,16

Ekstremna

Ekstreman film

PAKISTAN

Sad su svi htjeli vidjeti taj film. Šaputali su o njemu na tržnici, pa čak i u džamiji. "O čemu se radi u tome filmu?" "Je li zbilja tako opasan, da te mogu uhititi zbog njega?"

Sporni film o kojemu je riječ, zvao se "Isus". Bio je to film visoke kvalitete, a govorio je o životu, službi, smrti i uskrsnuću Isusa Krista. Time je na velikome platnu bila prikazana nakana spasenja – oživotvorenjem priče o Isusu. U Jacobabadu, u Pakistanu, uhićeno je dvoje ljudi jer su dijelili narodu taj film i drugu kršćansku literaturu. Oba su muškarca pretučena, a lokalni su imami, muslimanski vjerski vođe, zahtijevali da se protiv njih, ali i svih drugih koji su sudjelovali u raspodjeli takvog materijala, podigne optužnica. Otišli su i korak dalje; poticali su muslimane u gradu da poduzmu mjere protiv svih kršćana. Uskoro je sva imovina mjesnoga pastora ukradena, a u blizini kršćanske škole došlo je do pucnjave. Izgledalo je da se grad nalazi na rubu sveopćeg nasilja.

Međutim, stvari su se uskoro počele mijenjati. Umjesto da ga bojkotiraju, svi su u gradu željeli vidjeti taj "grešni" film. Htjeli su iz prve ruke doznati što je to izazvalo opći metež. Crno je tržište bilo preplavljeno kopijama i naposljetku je film "Isus" bio prikazan na lokalnoj televiziji. Gradski je sudac vidio film i objavio da njegov sadržaj nije anti-islamski.

Mada to uopće nisu htjeli, imami su svojim postupcima pomogli da se poruka Evanđelja prenese svoj zajednici. Kanili su ukloniti film "Isus" iz svoje zemlje, no njihova ga je kampanja zapravo promicala. Bog ne pretvara zlo u dobro uobičajenim metodama. On blagoslivlja trud svojih slugu, ali to ne mora uvijek biti na način na koji mi očekujemo. Kršćani koji žive u zemljama u kojima nema vjerske slobode ovo uče na teži način, ali se raduju kad vide tajnu Božjega djelovanja među svojim narodom. Bog nam stvara put i način, čak i kad se nama čini da to nema nikakvoga smisla. Postoje razdoblja kad izgleda kao da je sve pošlo po zlu. Pouzdaješ li se tad potpuno u Boga? On zna što radi, čak i onda kad tebi ništa nije jasno.

Jer misli vaše nisu moje misli, i puti moji nisu vaši puti, riječ je Jahvina.

Izaija 55,8

Ekstremna

Ekstremno praštanje

PERU: RICARDO

Papir je bio prljav, poderan na krajevima. Crna se tinta razlijevala preko stranice u gotovo nečitkim škrabotinama. Na dnu je pismo bilo potpisano imenom Ricardo.

“Pišem vam iz komunističkoga gerilskog kampa u Peruu. Nedavno sam tražio neki radio program koji će me razveseliti. Mržnjom ispunjene emisije mojih drugova bile su mi isprazne. A onda sam slučajno naišao na vaš program: ‘Evandjelje na marksističkome jeziku’. Tamo ste rekli da je Isus, veliki učitelj, propovijedao praštanje neprijateljima.”

“Ta je rečenica pronikla u najdublje dijelove mog bića. Iznenada sam osjetio mir i plakao sam kao malo dijete. Ne razumijem što se dogodilo.”

“Moji su roditelji bili žrtve jednoga eksploatatora, zemljoposjednika, i ja sam svega svog života mrzio bogate. Ali iz nekog razloga, više ih ne mrzim. Ne znam to objasniti. Zar je **moguće** da ja ne osjećam mržnju?”

“Tad sam slušao vaš program prvi put. Kako sam samo bio sretan. Sad ne propuštam nijednu emisiju. Želim pročitati i knjigu o kojoj ste govorili.”

Kasnije je Ricardo napustio gerilu, kako bi se pridružio crkvi. Dvije godine potom vratio se u kamp, nadajući se da će svojim bivšim drugovima moći posvjedočiti o Spasitelju. Otada se o njemu ništa ne zna. Ako je umro, otišao je ljubeći one koji su ga ubili.

Mržnja je jedna od najotrovnijih ljudskih emocija. Uspoređuju je s kiselinom koja izjeda posudu u kojoj se nalazi. Oni koji mrze uskoro ustanove da ih je uništila vlastita gorčina. Međutim, vjernik ima duhovnu narav koja može nadvladati prirodne sklonosti. Isus pokazuje ljudima kako voljeti neprijatelje i kao rezultat toga oni se mijenjaju. Preobražaj može biti tako brz, da obraćenik ne može shvatiti kamo je nestala sva ta, godinama nakupljana, mržnja! Truješ li i ti svoju dušu mržnjom? Drže li te osvetoljubive misli noću budnim? Okreni se Isusu i moli za iscjeljenje od mržnje. Još danas oprosti onima koji su te povrijedili i nađi nadu za sutra.

Ako netko tvrdi: “Ljubim Boga”, a mrzi svoga brata, lažac je; jer tko ne ljubi svoga brata koga vidi, ne može ljubiti Boga koga ne vidi.

1 Ivanova 4,20

Ekstremna

Ekstremno blago

RUMUNJSKA: STANOVNICI DOBROGEJE

Nicolai Ceaucescu imao je genijalnu zamisao, zvanu "kolektivizacija". Kao opaki diktator Rumunjske vjerojatno je mislio da je dobra zamisao potaći ljude da dragovoljno predaju svu svoju imovinu državi, zarad općega dobra.

Poljoprivrednici, zemljoposjednici i seljaci diljem države izgubili su sve: njive, ovce, goveda, kuće, namještaj. Nekoć izrazito uspješan poljoprivredni sektor u Rumunjskoj bio je uništen. Svaki je zemljoradnik postao rob države, radeći za mizernu nadnicu na državnome imanju. Cijele su obitelji stajale u redu samo za komad kruha.

Da bi spriječio otpor naroda svojoj strategiji, diktator je u početku osobno došao pomoći. U rumunjskoj provinciji Dobrogeji, svi su seljaci bili pozvani da se okupe u centru sela i dragovoljno predaju svu svoju imovinu. Kad se nitko nije javio, Ceaucescu je vlastitom puškom ubio desetero ljudi. Potom su ponovno upitali seljane: "Tko želi predati svu svoju imovinu?"

Svirala je vojna muzika i skandiralo se komunizmu. Dok su ljudi bili primorani plesati, načinjen je propagandni video snimak koji je trebao pokazati kako je narod oduševljeno odan socijalizmu. Jedan zemljoradnik koji je sve izgubio, izjavio je kasnije: "Mislili su da su nam uzeli sve. Ali zaboravili su nešto najvažnije – naše duhovne pjesme. Tako smo posjedali po zemlji i pjesmom slavili Gospodina."

Ljudi često igraju razne društvene igre, kako bi se bliže upoznali. Tako u jednoj od njih osobu treba pitati što je to što bi ponijela sa sobom na pusti otok. Dozvoljena je samo jedna stvar, tako da odgovor na ovo pitanje mnogo govori o samome čovjeku. Mnogima je veoma teško odlučiti se, pa ih često treba podsjetiti da je to samo igra. Međutim, Rumunji nisu imali taj luksuz. Nisu se tek zabavljali društvenom igrom, već su iskusili stvaran život. Država im nije dopuštala posjedovati ni jednu jedinu stvar. Shvatili su ipak da duhovne pjesme koje su komunisti previdjeli mogu donijeti radost u njihovo selo, koje je sada ličilo na njihov pusti otok. Tako su čuvali to blago kao predragu svojinu, a Bog je na isti način čuvao njih.

Ta ti si narod posvećen Jahvi,
Bogu svome; tebe je Jahve,
Bog tvoj, izabrao da među svim
narodima koji su na zemlji budeš
njegov predragi vlastiti narod.

Ponovljeni zakon 7,6

Ekstremna

Ekstremno žrtvovanje

LIBANON: MARY

Mary je imala samo sedamnaest godina kad su muslimanski fanatici napali njezino selo u Libanonu. Ona i njezini roditelji bili su suočeni s odlukom koja je značila pitanje života ili smrti: "Prihvatite islam, ili ćemo vas ubiti."

Mary je hrabro odgovorila: "Biram Boga. Samo naprijed, pucajte!" I pucali su, ubili i otišli, ostavljajući za sobom mrtve. Dva dana kasnije, u selo je stigao Crveni križ i naišao na čudo. Mary je bila živa – paralizirana od metka, ali živa.

Svladana bolom i teško ožalošćena, Mary je prionula uz svoju vjeru i molila se. Naposljetku ju je obuzeo neobičan mir. Ovako se zavjetovala Bogu: "Svaki čovjek ima svoj zadatak. Ja se nikad neću moći udati, niti raditi neki fizički posao. Stoga predajem svoj život na žrtvu za muslimane – za ljude kao što su oni koji su ubili moga oca i majku i pokušali ubiti mene. Neka sav moj život bude molitva za njih."

Njezine molitve i neosporno svjedočanstvo za Krista doveli su mnoge muslimane vjeri u Božjega Sina. U Libanonu je 1990. godina bila najsirovija, tijekom petnaestogodišnjega građanskog rata. Na tisuće je ljudi bilo ubijeno ili ranjeno, a stotine je tisuća moralo napustiti svoje domove. Međutim, Maryno žrtvovanje vlastitoga ranjenog života ohrabrilo je mnoge kršćane da ostanu i nastave svjedočiti za Krista.

Naš najveći dar u Božjoj službi ne može stati na poslužavnik. Tek kad na sav svoj život gledamo kao na žrtvu prinesenu Bogu, sve čime raspolažemo i čime možemo biti od koristi njegovu kraljevstvu postaje neograničeno. Mnogi ljudi koji su bili progonjeni kao Mary, imaju slične priče. Oni kao čin štovanja nastavljaju prinostiti na žrtvu vlastiti život, kako bi služili onima koji ih ugnjetavaju. Sv. Terezija iz Lisieux (poznata i pod imenom Sveta Mala Terezija) jedanput je primijetila: "Radostno podnošenje stradanja u ime drugih preobraća više ljudi nego što to čine propovijedi." Većina kršćana lako nalazi opravdanja da ne bi prinijeli svoj život na žrtvu Bogu, pa kažu ili da su "previše zauzeti", ili da se "previše toga događa"; ne mogu stići. Međutim, Bog nam može otkriti jedinstvene načine na koje možemo biti njegovi svjedoci.

Štoviše, veseo sam i radujem se s vama svima, ako se i krv moja mora kao žrtva liti na žrtveni prinos vaše vjere.

Filipijanima 2,17

Ekstremna žalost

RUMUNJSKA: ARHIMANDRIT GHIUSH

Komunistički zatvor Jilava bio je osobito surov. Kroz razbijena stakla na prozorima ulazila je strahovita hladnoća. Neki su se zatvorenici čak smrznuli i umrli. U Jilavi za kršćane nije bilo sažaljenja. Zapravo su često morali podnijeti "specijalne" batine.

Jedan novi zatvorenik, Arhimandrit Ghiush, bio je pastor u gradu Liberty u Rumunjskoj. Dok je Ghiush zabrinutim pogledom premjeravao svoj novi "dom", primijetio je poznato lice – čovjeka koji je u Libertyju služio zajedno s njim. Bio je to pastor Richard Wurmbrand. "Kako je moguće da je još uvijek živ?" pitao se Ghiush. "O njemu nitko ništa nije čuo gotovo osam godina." Dva su se vjerna pastora zagrlila. Ghiush se smijeshio, sretan i zahvalan što je naišao na staroga prijatelja, koji će mu pomoći da prođe kroz užasno stradanje koje ga jamačno tek čeka.

Ali pastor Wurmbrand nije bio nasmijan. Veoma ga je žalostilo to što tako dobrog pastora vidi u zatvoru. Počeo je brinuti za njega. Hoće li preživjeti hladnoću i okrutno postupanje? Hoće li poludjeti, kao što se dogodilo drugima? Nakon osam godina u zatvoru, Wurmbrand je znao što Ghiusha čeka.

Dvoje je prijatelja neko vrijeme sjedilo u tišini. Konačno je Richard prekinuo napetost i tiho upitao: "Jesi li tužan?" Na njegovo veliko čuđenje, Ghiush je jednostavno odgovorio: "Brate, ja znam samo za jednu tugu: a to je ne biti potpuno predan Isusu."

Teško je čitati istinite priče o kršćanskim mučenicima, a da nas ne obuzmu snažne emocije. Prirodna reakcija je tuga i osjećaj sažaljenja za nevine koji su umrli tako strašnom smrću. Ali junaci i junakinje iz ovih priča željeli bi sasvim drukčiju reakciju od nas. Jer, nadali su se da će njihova žrtva nadahnuti druge na sličnu srčanost u predanosti Bogu, a ne na sažaljenje. Dakako da nas njihova smrt pogađa ravno u srce. No ono što bi nam doista trebalo slomiti srce jest shvaćanje vlastite beznačajne vjere. To je uistinu tužno. Potiče li ovo tebe, izvan ovozemaljskoga osjećaja sažaljenja, na pokajanje zbog vlastite težnje ka ugodnosti? Jesi li nakon čitanja ovih priča spoznao u sebi božanski osjećaj rješenosti? Traži od Boga da potakne tvoju odlučnost kako bi već danas živio samo za njega.

Sad se radujem; ne zbog toga što ste postali žalosni, nego zbog toga što vas je ta žalost dovela k obraćenju. Vi ste se ražalostili po promisli i volji Božjoj.

2 Korinćanima 7,9

Ekstremna pobožnost

Vjeru nije dostojno nazvati tim imenom sve
dok se ne rasplamsa u djela.

Catherine Marshall

Ekstremna

Ekstremno praštanje

RUMUNJSKA: DEMETER

Demeter je godinama stradao u komunističkim zatvorima. Za to je vrijeme njegov duh ostao snažan, no tijelo je počelo propadati. Naime, tamo se nalazio izvjesni nadzornik koji se zabavljao tako što je čekićem udarao po Demeterovoj kralješnici, što je kod zatvorenika prouzročilo trajnu paralizu. No Demeterov se kristoliki stav nikad nije pokolebao i naposljetku je oslobođen iz zatvora.

Dvadeset godina kasnije, čuo je kucanje na vratima svoga doma. Šokiralo ga je kad je ugledao onoga istog nadzornika koji je tako okrutno udarao po njegovoj kralješnici mnogo godina ranije i paralizirao ga. Ipak, i dalje je ostao nepokolebljiv u svojoj vjeri.

I prije nego što je Demeter uspio izraziti dobrodošlicu, bivši je nadzornik rekao: "Shvaćam da mi nikad ne može biti oprošteno za ono što sam ti učinio. Odveć je gnusno. Ali molim te, samo saslušaj moju ispriku i onda ću otići."

Demeter je zastao samo na trenutak, dok je sa samilošću i čuđenjem gledao u čovjeka pred sobom. Potom je blago odgovorio: "Već dvadeset godina svakodnevno molim za tebe. Čekao sam te. A oprostio sam ti još prije dvadeset godina." Ako smo spremni pokazati ljubav i praštanje svima – čak i onima koji su nas povrijedili – tad Kristova ljubav može sve pobijediti.

Većina ljudi nikad neće morati podnijeti namjerno tjelesno zlostavljanje. No emocionalne rane što nam ih drugi zadaju, mogu biti jednako razorne. Sjećanja na ružne riječi, izdaju prijatelja, težak razvod, mogu ostati s nama cijeli život. U iskušenju smo držati u sebi ozlojeđenost, ili čak insistirati na osveti prema počinitelju. Praštanje nije naša prirodna osobina, već dolazi kao neodvojiv dio Božje naravi. Ako smo sami okusili Božju milost oprostjenja, dopustit ćemo i drugima da osjete isto. Praštanje ne ovisi od toga hoće li počinitelj provi tražiti oprostaj. Ono je čin poslušnosti, kao i čin vjere. Traži od Boga da otvori tvoje srce čudu iskrenoga praštanja.

Podnosite jedan drugoga i dobrostivo opraštajte međusobno ako tko protiv koga ima nešto što je za ukor. Kao što je Gospodin vama dobrostivo oprostio, tako činite i vi!

Kološanima 3,13

Mladi kršćanin iz Istočne Europe, Jon Lugaianu, vratio se u zatvor nakon sudskoga ročišta. Zatvorski su ga drugovi sa zebljom pitali: "Što se dogodilo?"

Odgovorio je: "Bilo je baš kao onoga dana kad je anđeo došao Mariji, Isusovoj majci. Zamislite samo kako ta pobožna mlada žena sjedi sama i razmišlja i kako se pred njom pojavljuje Božji anđeo, obasjan svjetlom, koji joj objavi nevjerovatnu vijest. U svojoj će utrobi nositi Božjeg Sina."

Znatizeljni da čuju kako se ova priča uklapa u Lugaianuov doživljaj u sudnici, zatvorenici su pažljivo slušali.

Lugaianu je nastavio dalje, svjedočeći o Evandjelju mira kroz priču o Mariji. "Unatoč svoj radosti koju joj je Isus donio, Marija će jednoga dana morati stati u podnožje križa i gledati kako Isus strada i umire za grijeh svijeta. Ali Bog je Krista uskrisio i on sada vlada u nebu. Marija je znala da će jednom, kad ode u nebo, biti ponovno s Isusom i da će imati vječnu radost."

Ostali su zatvorenici bili zbunjeni ovom pričom. "Ali mi smo te pitali što se dogodilo u sudnici."

Lugaianu ih je pogledao – dok mu je lice zračilo mirom – i rekao: "Osuđen sam na smrt. Nije li to predivna vijest?" Shvatio je da je vijest koju je anđeo donio Mariji bila isto tako gorko-slatka – nakon što Isus strada, doći će do radosti u nebu. S nestrpljenjem je očekivao svoju vječnu radost pred Isusovim licem.

U mnogim kulturama smrt je tabu tema. Ljudi često čine sve što je moguće, kako bi se sklonili od onoga što je neizbježno – vlastite smrti. Vole rabiti fraze kao što su: "preminuo", "preselio" umjesto "umro". Odbijamo napisati testament ili kupiti životno osiguranje, misleći: "To se meni nikad neće dogoditi." Razne kompanije zgrću brdo novca prodajući nam proizvode koji obećavaju vječnu mladost. Ali Bog nam ne daje opciju ignoriranja smrti, već nam daje ključ pomoću kojega se možemo s njom suočiti. Anđeo koji je došao Mariji nije se ustručavao reći joj da će podnijeti strahovitu bol i tugu pod križem. Ali dao joj je nadu uskrsnuća, koja će njezinu tugu učiniti podnošljivom. Nama, kao kršćanima, Božje obećanje vječnoga života pomaže prihvatiti vlastitu smrt realistično i hrabro.

Ali Isusa – koji je "jedno kratko vrijeme učinjen nižim od anđela" radi patnje, to jest smrti, da bi milosti Božjom za svakog umro – vidimo "ovjenčana slavom i čašću."

Hebrejima 2,9

Ekstremna

Ekstremna obrana

SSSR: GEORGE JELTONOSHKO

George Jeltonoshko je znao da Vlada njegove države ne dopušta širenje Kristova Evanđelja, no njegovo je uvjerenje, da prije svega treba biti poslušan Kristovim zapovijedima, bilo jače – čak i ako je to bilo u suprotnosti sa zakonima države.

Nije se osobito iznenadio kad mu je policija došla na vrata. Shvatio je da će kad-tad saznati za njegovu službu, zbog literature koju je širio. Kad je došao dan suđenja, dodijelili su mu komunističkoga pravnog zastupnika po službenoj dužnosti. George je hrabro rekao sucu: “Ne želim odvjetnika. Prav sam, a pravедnost ne treba obranu.”

Sudac ga je upitao: “Priznajete li krivicu?”

“Ne!” – odgovorio je. “Širenje Radosne vijesti o Božjoj ljubavi dužnost je svih kršćana.”

Potom je sudac tražio od njega da se pridruži nekoj “zvaničnoj crkvi”. No, te crkve nisu bile ništa drugo do marionete u rukama države i George je odbio. Državna je crkva slijedila zapovijedi države, a ne Božje.

Sudac više nije znao što će s njim. “Gdje se sastajete radi bogoslužja?” – upitao je.

George je odgovorio: “Pravi vjernici slave Boga na svakome mjestu.”

Tako je George Jeltonoshko osuđen na tri godine zatvora, gdje je nastavio sa svojim radom i slavljenjem Boga. Bio je prav. A pravédnost ne treba obranu.

“Postupati ispravno”, poznato je geslo. Međutim, ovo je lakše reći nego učiniti, jer ono što je ispravno u Božjim očima često je u suprotnosti s omiljenim ljudskim stavovima. Spor između ispravnoga i krivoga često postaje vidljiv u učionici, na poslu, čak i u sudnici ili crkvi. Ne možemo se osloniti na to da će nam okolina reći što je ispravno. Ljudi nas mogu navesti da pobrkamo kompromis s pravédošću. Božja je riječ jedina obrana – jedino što će nam pomoći da odredimo što je ispravno u svakoj situaciji. Moguće je, pritom, da drugi ljudi neće razumjeti naše odluke, ili da se neće složiti s njima. Međutim, Bog obećava da će proslaviti našu predanost svemu što je ispravno. Oni koji nas promatraju, vidjet će svjetlo i osjetit će toplinu naših pravédnih postupaka.

Prepusti Jahvi putove svoje, u njega se uzdaj, i on će sve voditi. Pravda će tvoja zasjati kao svjetlost i tvoje pravo ko sunce podnevno.

Psalam 37,5-6

Ekstremna vatra

SIBIR: VICTOR BELIKH

“Plamenom vatre ljubavi, koju je Isus zapalio u momu srcu, učinio sam da se sibirski led istopi. Aleluja!”

Dok je izgovarao ove riječi, lice biskupa Victora Belikha ozarilo se. Otkrio je moćnu tajnu kako čovjek može prepustiti Bogu da prevlada u njegovu srcu i u najtežim okolnostima. Već je dvadeset godina stradao u samici komunističke države, bez posjeta i vijesti od obitelji i prijatelja.

Svake su noći u njegovu malu ćeliju ubacivali prost slamnati madrac. Bilo mu je dozvoljeno spavati sedam sati prije nego što uklone prostirač. Ostalih sedamnaest sati, tijekom svakoga dana, morao je hodati u krug po žalosno malom prostoru zatvorske ćelije, a ako bi se zaustavio ili pao, stražari su ga tukli ili polijevali vodom sve dok ne bi ustao i nastavio. Poslije dvadeset godina te nevjerojatne torture bio je poslan u radni logor na još četiri godine u sjeverni Sibir, gdje se led nikad ne topi. Preživio je samo zato što je dopustio Božjem ognju da otopi svu gorčinu i gnjev.

Situacija u kojoj se Belikh našao bila je rijetka, ali njegova odlučnost, dobijena kroz Isusa Krista, dostupna je svima koji stradaju. Isus je potakao vatru ljubavi u Belikhovu srcu – božansku peć koja ga je grijala dvadeset godina.

Vatra. Već sama ta riječ izaziva snažne slike. Kad je netko uzvikne u prepunoj zgradi, znači opasnost. Oličenje je ugodnosti ako kampiramo u hladnoj noći. Povezana je sa snažnim emocijama tijekom nekog “vrela” trenutka ili nečije “vatrene” naravi. Vatra se koristi i za preradu i kovanje metala u topioničarskim radionicama. Vatra osvjetljava i guta tamu. U svim ovim slikama samo je jedno postojano: vatra je povezana s promjenom. Kao i susret s vatrom, i susret s Bogom mijenja život. Da li je oganj Kristove ljubavi i tebe zapalio, podržao, prečistio, utješio i naposljetku te oslobodio kao Belikha? Ljudska okrutnost nikad ne može ugaziti plamen Božje ljubavi. Je li taj plamen živ u tebi?

Uistinu, naš “je Bog oganj koji proždire”.

Hebrejima 12,29

Jakov Pravedni vjerno je služio kao vođa tek rođene crkve nakon Isusova uskrsnuća. Nijedan nevjernik nije mogao izdržati njegovo poučavanje a da ne reagira, bilo obraćenjem, bilo bježanjem od toga čovjeka.

Iz toga su razloga židovski vođe, na čelu s velikim svećenikom, odveli Jakova na vrh hrama i rekli mu da se pred okupljenim narodom mora odreći Isusa i njegova uskrsnuća, ili će ga baciti na zemlju. Jakovu je ovo samo dalo još jednu prigodu da propovijeda očaranoj publici.

“Slušajte ljudi! Isus je obećani Mesija, Božji Sin i naš Spasitelj! On sjedi Bogu zdesna i doći će ponovno da sudi živima i mrtvima!”

U podnožju hrama, neki su počeli slaviti Boga i veličati Isusovo ime; drugi su stajali, zaprepašteni Jakovljevom hrabrošću i uvjerenjem. Taj je čovjek doista bio pravedan! Smjesta su ga gurnuli preko ruba. Jakov je propadao kroz zrak u sigurnu smrt.

U gomili je nastala mrtva tišina, a onda je netko povikao: “Pogledajte! Živ je!” Jakov nije bio mrtav, već je klečao u molitvi. Mnogi su počeli skupljati kamenje kako bi ga bacili na njega, kad se jedan svećenik probio naprijed i povikao: “Što to radite? Pravedni se moli za nas, a vi ga hoćete kamenovati?” Samo što je to rekao, drugi mu je čovjek došao iza leđa s velikom palicom i udario Jakova u glavu, na mjestu ga usmrtivši. Ukopan je na mjestu na koje je pao.

U pozadini svakog događaja o kojemu čitamo u povijesti stoji priča. Možda su se nijanse i osjećaj stvarne situacije pomalo izgubili, ali je sasvim lako zamisliti ih iz činjenica što ih bilježi povijest. Ova priča o Jakovu donosi suštinu njegove osobnosti i otvorenoga svjedočenja za Isusa. Ljudi koji su ga poznavali najbolje znaju kakva je bila njegova privrženost Gospodinu. A oni koji ga nisu poznavali, čuli su za njegov ugled hrabroga propovjednika. Njegova je smrt još jedno svjedočanstvo nepokolebljive vjere u Krista. Kršćanska povijest svjedoči o vjernosti Kristovih sljedbenika nepobitnim dokazima. Što će povijest reći o tebi? Koja je to priča koju bi želio da o tvojoj vjeri pričaju naraštaji nakon tebe?

Zato neka i oni koji trpe prema volji Božjoj, preporuče svoje duše dobrim djelima vjernomu Stvoritelju!

1 Petrova 4,19

Ekstremna

Ekstremno krštenje

SLOVAČKA: ANNMARIE

Annmarie, mlada Slovačkinja, kršćanka, već je mjesecima bila u zatvoru zbog sudjelovanja u radu ilegalne crkve. Redovito su je dovodili u prostoriju u kojoj ju je stražar tukao, kako bi iz nje izvukao informacije o drugim kršćanima u njezinoj crkvi.

Božjom milošću, Annmarie je uspjela izdržati. Čak je iskoristila to vrijeme da stražaru govori o Isusovoj ljubavi. On se narugao: "Ako mi ne odaš tajne tvoje crkve, istjerat ću batinama iz tebe svu tu ljubav."

Annmarie je odgovorila: "Ja imam momka, najslađeg od svih. On je ljubav. Njegova ljubav ne traži zadovoljstvo, već traži da ispunim druge radošću. Od kad poznajem toga momka, ni sama ne mogu ništa drugo nego voljeti. Vi sada volite mržnju. Ali ja vas molim da zavolite Ljubav."

Stražar je bio toliko ljut, da ju je tukao sve dok se nije onesvijestila. Kad je došla k sebi, vidjela ga je kako sjedi duboko zamišljen. Najzad ju je upitao: "Tko ti je taj momak?" Annmarie mu je ispričala sve o Isusu i zašto je došao.

Kad je pitao kako Isus može postati i njegov prijatelj, rekla mu je da se mora pokajati i krstiti. "Tad me odmah krsti ili ću te ubiti", zahtijevao je.

Annmarie ga je doista krstila, a on je kasnije i sam postao zatvorenik s istim onim ljudima koje je nekoć tukao.

Kad su ljudi zaljubljeni, svima govore o tome. Pričaju obitelji, prijateljima, susjedima i svakome tko hoće slušati. Ljubav ih toliko obuzima da jednostavno moraju govoriti o svojoj voljenoj osobi. Na isti je način i krštenje javna objava poistovjećenja s Kristom i njegovom zajednicom, u ljubavi koju sada imamo prema njemu. Krštenje odrasle osobe predstavlja znak svima koji mu nazoče – čak i ako je to samo još jedna osoba u zatvorskoj ćeliji – da je onaj tko se krštava spreman slijediti Isusa po svaku cijenu. Ljubav koju osjećamo prema Kristu motivira nas da svoju predanost objavimo svemu svijetu. Čak i ako nismo ugroženi, imamo li hrabrosti govoriti o svojoj ljubavi prema Isusu?

Ono što je ona (voda) unaprijed označavala, to jest krštenje, spasava sad i vas; i ono nije uklanjanje tjelesne nečistoće, nego Bogu upravljena molitva za dobru savjest, uskrsnućem Isusa Krista.

1 Petrova 3,21

Ekstremna pobožnost

**Vjera nikad nije pasivna. Zahtijeva reakciju.
Traži misiju. Pokazuje nazočnost i moć
Svetoga Duha.**

Pastor Richard Wurmbrand

Ekstremna

Ekstremna hrabrost

RUMUNJSKA: MAJKA I KĆERKA

Svi su zatvorenici bili uzrujani kad su u zatvoru vidjeli malu djevojčicu sa svojom majkom. Čak je i upravitelj zatvora rekao: "Kako ti nije žao kćeri? Ako odustaneš od kršćanstva, obje možete kući."

Žena je, razumljivo, bila potresena kad je to čula. Zatvorili su je zajedno s kćeri, nakon što je sudjelovala u demonstracijama zbog uhićenja njihova pastora. Naposljetku je ipak odlučila zaniijekati vjeru, kako bi kćerku spasila patnje. Dva tjedna potom, komunisti su je natjerali da pred deset tisuća ljudi više s pozornice: "Ja više nisam kršćanka!"

Na povratku kući, djevojčica se okrenula ka majci i rekla: "Mamice, Isus danas nije zadovoljan s tobom." Majka joj je pokušala objasniti da je sve to učinila iz ljubavi. Dijete ju je pogledalo, s pouzdanjem kakvo nadilazi njezinu dob: "Obećavam ti, ako ponovno zbog Isusa odemo u zatvor, neću plakati."

Majka je zajecala, obuzeta ponosom i ljubavlju prema svojoj kćeri, ali i osvjedočena o vlastitoj slabosti. Dok je vapila Bogu tražeći od njega snagu u teškoj odluci, vratila se u zatvor, stala pred upravitelja i rekla: "Ubijedili ste me da zaniječem vjeru radi dobrobiti moje kćeri, ali ona je hrabrija od mene." Objе su vraćene u zatvor, a djevojčica je održala svoje obećanje.

Izraelac Jošua suočio se s teškim izazovom – morao je nastaviti tamo gde je Mojsije stao i povesti dalje Božji izabrani narod. Je li to bilo opasno? Nedvojbeno. Je li Jošua osjećao tjeskobu? Vjerojatno. No primio je Božje obećanje da će biti s njim, što mu je dalo isto ono pouzdanje koje je imala devojčica iz ove priče. I Jošua i ovo dijete rano su u životu shvatili da im je za uspjeh potrebna Božja nazočnost. Bog nam zapovijeda da se utvrdimo u hrabrosti i spoznaji da nas on nikad neće napustiti. Hrabrost često nestane u suočenju s iskušenjima. Zato u vrijeme nevolje odluči vjerovati Božjem obećanju da će biti s tobom. Već danas budi poslušan i hrabar.

Nisam li ti zapovjedio: odvaži se i budi hrabar? Ne boj se i ne strahuj, jer kuda god pođeš, s tobom je Jahve, Bog tvoj.

Jošua 1,9

Ekstremna

Ekstreman savjet

ALBANIJA: VALERII NASARUK

U Albaniji, prvoj samoproglasenoj ateističkoj zemlji na svijetu, uhićen je mladi kršćanin zato što je na ruci hrabro istetovirao križ. Zvao se Valerij Nasaruk. Želio je da svi, još od prvoga rukovanja, znaju da je vjeran Bogu. Ali smetalo mu je što nije mogao i riječima svjedočiti o Božjoj ljubavi.

Na ročištu, sudac se obratio njegovoj majci: "Kažite svome sinu da ostavi taj put i bit će slobodan."

Kratko je razmislila prije nego što je sa suzama u očima rekla: "Valerij, savjetujem ti da ostaneš čvrst i da se ne odrekneš Krista, čak i ako bi to značilo tvoju smrt."

U pismu koje je potom uputila ilegalnoj crkvi, pisalo je: "Bila sam na suđenju i to mi je bilo veoma teško. Da sam barem mogla zauzeti njegovo mjesto! Najteže mi je bilo kad su na sudu tražili da savjetujem sinu da ostavi svoj put, a ja to jednostavno nisam mogla. Svijet krivi nas, njegove roditelje, zato što je osuđen i kažu da je to rezultat našega utjecaja. Čak i neki kršćani ne mogu shvatiti to što sam učinila, a onda se sjetim da je i Isus bio krivo shvaćen. Kad se borim s depresijom, prisjetim se kako je Petar savjetovao Isusa da spasi svoj život. Bog mi daje snagu da sve ovo nosim. Molim vas, molite za mene."

Bog nas voli i ima velike planove za naš život. Problem je u tome što svi drugi, također, imaju planove za nas. Učini ovo. Učini ono. Pokušaj ovo. Pokušaj ono. Riječi savjeta ne koštaju ništa, a ima ih u izobilju. Međutim, dođe vrijeme kad riječi koštaju – skupo. Svaki put kad nas neki vjernik ohrabri da nastavimo s izvršavanjem Božjega poziva u svome životu unatoč posljedicama, znamo da smo upravo razgovarali s pobožnom osobom. Sve što je suprotno tome, čak i s dobrim namjerama, loš je savjet. Čije savjete ti slušaš? Tko ti daje duhovne smjernice? Sjeti se i zabilježi posljednji duhovni savjet što si ga primio od pouzdana prijatelja. Jesi li poslušao taj savjet u potpunosti?

A ja sam daleko od toga da se ičim ponosim, osim križem Gospodina našega Isusa Krista, po kome je meni razapet svijet i ja svijetu!

Galaćanima 6,14

Ekstremna

Ekstremna usredotočenost

KINA: ME LING

“Očistila sam srce od straha od ljudi i naučila vidjeti Boga.”

Me Ling je bila mlada kad su je uhitili zbog kršćanskoga delovanja u komunističkoj Kini. Tijekom istrage, policija ju je mučila, nastojeći je natjerati da izda prijatelje iz ilegalne crkve.

U početku je Me Ling bila veoma uplašena i nikako nije mogla shvatiti kakav cilj Bog ima s njom na tome užasnom mjestu. Ali onda se sjetila propovijedi svoga pastora, koji je rekao: “Stvarno stradanje traje samo minutu, a potom provodimo vječnost s našim veličanstvenim Spasiteljem.”

Kad su je pitali kako je izdržala sav taj užas a da ne poludi, odgovorila je: “Kad bih zatvorila oči, nisam više vidjela ljutita lica policajaca ni njihove sprave za mučenje. Nепrestano sam si ponavljala Isusovo obećanje: “Blago onima koji su čista srca, jer će Boga gledati!” (Mt 5,8). Osim toga, otkrila sam da kad očistim srce od straha od ljudi, tad mogu doista vidjeti Boga. Crpila sam hrabrost od svih drugih koji su prije mene prošli kroz stradanje i usredotočila se na Gospodina, dok sve drugo ne bi iščeznulo. Kad su mučitelji shvatili na koji način se branim, zalijepili su mi očne kapke, kako ih ne bih mogla zatvoriti! No bilo je prekasno, jer je moj nutarnji vid već bio čvrsto utvrđen.”

Divimo se ljudima čije profesije zahtijevaju krajnju koncentraciju i usredotočenje. Vješti neurokirurzi, olimpijski sportaši i uspješni poduzetnici imaju jednu zajedničku crtu: usredotočeni su. A ta disciplina nadilazi inteligenciju, sportsku spretnost ili karizmu. Bez usredotočenja, ovi bi ljudi bili tek pametni, snažni, ili u najboljem slučaju zanimljivi. Njihovu uspjehu ponajviše pridonosi sposobnost da ostanu usredotočeni. Razvijanje ovozemaljskoga usredotočenja donosi ovozemaljski uspjeh, ali što je sa stvarima koje se tiču vječnosti? Ako si veoma usredotočen na privremene stvari ovoga svijeta, promašit ćeš cilj. Što bi već danas mogao učiniti kako bi se pobrinuo da ćeš biti usredotočen na Krista i širenje njegove Radosne vijesti?

Svrćajte misao na ono što je gore, ne na ono što je na zemlji.

Kološanima 3,2

Sovjetske novine Mlada Gruzija, pisale su o uhićenju troje kršćana. Njihov jedini zločin bilo je to što su započeli lanac pisama, kako bi ljudima diljem Sovjetskoga Saveza pomogli shvatiti učenje Isusa Krista.

Budući da nisu mogli tiskati Biblije i kršćanske knjige, počeli su slati višestruke prijepise ovih pisama, s molbom primateljima da i sami prepišu tekst i pošalju ga dalje. Kroz ovaj kreativan način širenja Evanđelja, na tisuće je pisama stiglo u mnoga područja Sovjetskoga Saveza. Djeca su ih osobito voljela, jer im nije bilo dopušteno ići u crkvu te su pisma postala sastavni dio njihova kršćanskog odgoja.

Osim toga, ova su pisma u to vrijeme pomogla i u učvršćivanju vjere među kršćanima diljem zemlje. Nakon mnogo godina, tijekom kojih je država nad njima vršila represiju i ometala rad crkve, vjerni su bili spremni probati nešto hrabro i novo. Iskreno su željeli da svi saznaju za Božju ljubav tako da je, unatoč ograničenjima, ta briljantna jednostavnost širenja Evanđelja pomogla da se poruka pronese kroz cijeli Tbilisi, pa čak i u neka područja Ukrajine!

U drugim je novinama stajalo: "Kršćani su preplavili naš grad svojim pismima." Članak je dalje ovaj koordinirani rad opisao kao: "uvredu od strane vjernika."

Tko je mogao predvidjeti da će običan lanac pisama imati tako dalekosežne posljedice!

Nakon pedeset godina tiranije nad kršćanima, sovjetski su se zvaničnici osjetili ugroženo zbog lanca pisama. Njihova kukavička reakcija pokazuje kakvu snagu ima Božja riječ. Ugnjetavanje ne ustupa pred ljudskim naporima. Ne smekšava zbog suosjećanja. Ono pruža otpor samo sili Božje riječi – živoj i aktivnoj u životu vjernika. Sotona drhti pred snagom Božje riječi. Jesmo li mi svjesni te sile koliko su je svjesni njezini neprijatelji? Ako je prošlo mnogo vremena od kada nisi osjetio strahopoštovanje čitajući Bibliju, moli od Boga drugu šansu. Traži od njega da ti još danas pokaže svoju moć i dopusti da iskusiš kakav učinak ima njegova riječ.

Dovijeka, o Jahve, riječ tvoja
ostaje, stalna poput nebesa.

Psalam 119,89

Ekstreman dragovoljac

KINA: SESTRA KWANG

Nakon mnogih sati teškog rada i oskudne hrane, zatvorski su stražari zahtijevali da se netko dragovoljno javi za svakodnevno čišćenje zahoda. Nijedna se zatvorenica nije odazvala.

Naposljetku je istupila sestra Kwang i dragovoljno se javila za obavljanje odvratnoga posla. Vidjela je to kao konačnu prigodu da svjedoči o svojoj vjeri drugim zatvorenicama, koje inače nikad ne bi upoznala. Tijekom boravka u tome zatvoru dovela je Kristu na stotine žena.

Njezina je pobožnost bila očigledna svima koji su je znali, no ta je pobožnost prošla kroz mnogo stradanja. Prije nego što su je zatvorili, sestra Kwang i njezin muž radili su u grupi evangelizatora koji su putovali diljem Kine i osnivali male kućne crkve.

Kad su komunisti otkrili njezine aktivnosti, uhvatili su njezina dvanestogodišnjeg sina i pretukli ga na smrt. Sestra Kwang je ipak odbila zanijekati Krista; štoviše, nastavila je raditi na izgradnji pokreta kućnih crkava.

Naposljetku, godine 1974., komunisti su odlučili da im "majka Kwang", kako su je sad znali članovi ilegalne crkve, posluži kao primjer. Osudili su je na doživotnu kaznu zatvora, u podzemnoj ćeliji, s kantom za sanitarne potrebe, i prljavom rižom kao jedinom hranom.

No nakon deset godina čudesno je oslobođena i uvijek je na svoj boravak u zatvoru gledala kao na dar – osobitu prigodu da posvjedoči Kristovu ljubav ljudima koji je inače nikad ne bi čuli.

Nekim je ljudima volonterstvo gotovo profesionalno zanimanje. Pomažu u školi svoje djece, na roditeljskim sastancima, na nogometnim treninzima... No takav je rad, u prigodama koje nisu osobito primamljive, više od izazova. Tad je često veoma teško, ako ne i nemoguće, naći taj volonterski duh u ljudima. Starački domovi, sirotišta, skloništa i sigurne kuće, posljednja su mjesta na kojima bi većina ljudi htjela provoditi svoje vrijeme. Smrad, depresivno okruženje, nelagoda – sve ih to tjera dalje od takvih mjesta. Ali, što misliš, gdje bi Isus provodio većinu svoga vremena? Gotovo svako volontersko mjesto uključuje neophodan i vrijedan rad, a ti pažljivo oslušuj, čekajući prigodu koja nije baš omiljena, kako bi se odazvao na potrebe onih koji su imali malo manje sreće od tebe. Pokušaj biti prvi koji će se dragovoljno javiti kad ti se sljedeći put ukaže takva prigoda.

I što god htjednete reći ili učiniti,
neka sve bude u ime Gospodina Isusa!
Po njemu zahvaljujte Bogu, Ocu!

Kološanima 3,17

Ekstremna

Ekstremni slušatelji

RUMUNJSKA: PASTOR RICHARD WURMBRAND

Čak i kad je rumunjski pastor Richard Wurmbrand bio zatvoren u samicu, izoliranu od svakoga svjetla i zvuka, nastavljao je propovijedati nevidljivim slušateljima.

Nakon čudesnoga oslobođenja iz zatvora i konačnoga preseljenja u SAD, pastor Wurmbrand je napisao nekoliko knjiga u kojima je opisao svoje iskustvo iz zatvora, te priložio propovijedi koje je sastavio i zapamtio dok je bio u samici. Nekoliko godina poslije toga, primio je ovakvo pismo:

Dragi pastore Wurmbrand,

Odrastao sam u pobožnoj obitelji, no zalutao sam i na kraju završio u zatvoru, ovdje u Kanadi. Želio sam se vratiti Bogu, ali nisam znao kako, pa sam molio: "Bože, ako negdje na svijetu postoji još neka ovako usamljena osoba koja te poznaje, molim te, donesi mi njezine misli." Čuo sam neki unutarnji glas koji mi je rekao da sjedim u tišini i pouzdanju i da će Bog doprijeti do mene.

I začudo, jednu noć za drugom, počeo sam slušati neku vrstu propovijedi koje su, kako se činilo, dolazile iz daleka. Pokajao sam se i, nakon oslobođenja iz zatvora, naišao sam u jednoj kršćanskoj knjižari na vašu knjigu *Propovijedi u samici*. Odmah sam prepoznao one iste propovijedi koje sam slušao u zatvoru. Hvala vam što ste mi propovijedali!

Pastor Wurmbrand je primio još dva pisma iz različitih zemalja koja su sadržavala gotovo identične priče. Anđeli su doista prenosili njegove propovijedi onima koji su vapili Bogu.

Kaže se da kršćani često ostavljaju anđele bez posla, zbog svog nedostatke vjere. Vjerni su prečesto zadovoljni tek dobrim životom s povremenim blagoslovima. Ali Bog čezne dati nam više nego što je dobro za nas. Želi nas dovesti boljim, pa čak i ponajboljim stvarima; međutim, svoje najbolje blagoslove čuva za one koji mole u vjeri. Zašto bismo uopće tražili nešto od Boga, kad on već unaprijed zna naše potrebe? Moramo tražiti u vjeri, kako bismo pokazali svoju ovisnost o njemu. Jesi li i ti zadovoljan tek dobrim stvarima koje ti je Bog dao? Tad u vjeri traži od njega još bolje. Odluči se za ništa manje od najboljega što Bog želi donijeti u tvoj život.

Nemate jer ne molite.

Jakovljeva 4,2

Ekstremna pobožnost

Da je svo čovječanstvo bilo pravedno, a samo jedan čovjek grešan, Krist bi došao i podnio isti križ i za tog jednog jedinog čovjeka. Toliko mnogo on voli svakog pojedinca.

Sveti Augustin

Ekstremna “kukavica”

TARZ: IVAN MARKO

“A Pavao i Barnaba zadržase se u Antiohiji, gdje su s mnogim drugima poučavali i propovijedali Gospodnju riječ.”

“Poslije nekog vremena reče Pavao Barnabi: ‘Vratimo se, ipak, i pohodimo braću u svim gradovima gdje smo propovijedali Gospodnju riječ, da vidimo kako su!’”

“Barnaba je htio povesti i Ivana zvanog Marka. A Pavao je zahtijevao da ne vode onoga koji ih je ostavio u Pamfiliji i koji nije išao s njima na djelo. Dođe do žestokog neslaganja, tako da se rastaše jedan od drugoga. Barnaba povede sa sobom Marka i otplovi na Cipar. A Pavao izabra sebi za pratioca Silu, te, preporučeni od braće milosti Gospodnjoj, krenu na put. Prolazio je Sirijom i Cilicijom utvrđujući (tamošnje) crkve.”

Na kraju su i Pavao i Ivan Marko završili zajedno u tamnici u Rimu, a Pavao je otkrio da je njegov mladi prijatelj uistinu dostojan u Kristu i da je vjeran sluga. Ivan Marko je napisao Evanđelje po Marku i dokazao da je sve samo ne kukavica, dok su se on i Pavao svakodnevno suočavali sa surovim tamničkim životom. Marko je u najtežim vremenima za crkvu ostao dosljedan službi, što je Pavao i priznao u svojoj Poslanici Timoteju, nešto malo prije nego što će umrijeti.

Prilagođeno iz Djela 15,35-41; 2 Timoteju 4,11

Bog pred nas često stavi mučne situacije, kako bi nam pokazao jednu od dvije istine: ili će on iskoristiti iskušenje da nam pokaže koliko smo daleko otišli u svome duhovnom razvoju, ili će dopustiti problemima da uđu u naš život kako bi nam pokazao gdje točno još trebamo rasti. Preobražaj Ivana Marka od očigledne kukavice do predanoga sljedbenika podsjeća nas da je duhovni rast proces. Svi nosimo sjećanja na razdoblja neuspjeha i padova i svi bismo voljeli da smo tada bili snažniji. Ali postupci iz prošlosti ne moraju utjecati na našu budućnost. Da li i ti kao Marko trebaš drugu šansu u kojoj ćeš pokazati svoju predanost Kristu? Moli za prilike koje će ti pomoći duhovno rasti.

Uzmi Marka i dovedi ga sa sobom,
jer mi je vrlo koristan za službu!

2 Timoteju 4,11

Ekstremna

Ekstremna propovijed

KINA

“Ubij ih i pustit ćemo te da živiš!”

Pastor se nagodio s komunistima u kineskome zatvoru u kojemu su ih držali. Ali dvije kršćanke koje su stajale pred njim bile su postojane u odluci da se neće odreći svoje vjere. Drugi zatvorenik koji je posmatrao taj užasan prizor, opisao je njihova lica kao vema blijeda, ali toliko lijepa, da nema riječi kojima bi se to moglo izraziti – beskrajno tužna, ali prekrasno ljupka. Bile su odlučne suočiti se sa smrću, radije nego okrenuti leđa svome Gospodinu.

Pastor je umovao: “Zašto bismo svi troje umrli? Ako vas ubijem, a oni me pošteđu, moći ću nastaviti rad s crkvama.”

Djevojke su mu blago rekly: “Prije nego što nas ubiješ, želimo ti se zahvaliti za sve što si nam bio. Ti si nas doveo Kristu, krstio nas i pričešćivao nas. Neka te Bog nagradi za svo dobro što si ga učinio. Osim toga, učio si nas da su kršćani katkad slabi i da počine užasne grijeha, ali da im opet može biti oprosteno. Kad budeš žalio zbog ovoga što se spremaš učiniti, nemoj biti očajan kao Juda, nego se pokaj kao Petar. I zapamti da naše posljednje misli o tebi nisu ispunjene mržnjom i gnjevom, nego ljubavlju i praštanjem. Svi katkad prolazimo kroz razdoblja tame. Mi umiremo radosne.”

No pastorovo je srce već bilo otvrdnulo i ubio ih je.

Odmah nakon toga, komunisti su ubili nje-ga.

Ljudima koji su suočeni s mogućnošću iznenadne smrti, misli se često vraćaju na prijatelje, obitelj, ili neostvarene snove. Neki se sjećaju da su u tome trenutku vidjeli sav svoj život koji im je, poput munje, sijevnuo pred očima. Međutim, ovo je sjećanje najvjerojatnije prekinuto kod onih koji padaju kao žrtve izdaje – kod onih koje ubije osoba koju su držali za prijatelja. Gnjev, gorčina i mržnja prema osobi koja se izdavala za njihova prijatelja čine se sasvim opravdanim. Može li se tu uopće računati na nekakvo praštanje? Kao kršćani, moramo praštanjem obuhvatiti sve okolnosti, čak i one koje uključuju pitanje života i smrti. I kao što je slučaj s djevojkama iz ove priče, i tvoja reakcija na izdaju donosi djelotvornu propovijed. Kako bi tvoja odluka da oprostiš mogla nekome koga poznaješ ukazati na put koji vodi k Isusu?

Budite jedan prema drugom prijazni,
puni milosrđa! Opraštajte jedan
drugome, kao što je i Bog vama
oprostio u Kristu!

Efežanima 4,32

Ekstreman štit

PAKISTAN: TAHIR IQBAL I RAYMOND LULLY

“Umrijet ću, ali se neću odreći svoje vjere!” – uzviknuo je Tahir Iqbal. Vojnici su podigli uzetoga pastora iz invalidskih kolica i navukli mu omču oko vrata. Danas slobodan hoda nebom s Kristom.

Drugi je pastor u Pakistanu čuo pucanj pred svojom kućom. Metak ga je za dlaku promašio i zadržao se u zidu iza njegove stolice. Zahvalio je Bogu što mu je ostavio još jedan dan u kojemu će moći svjedočiti o Kristu muslimanskome narodu.

Raymond Lully je napustio prestižan položaj profesora na *Oxfordu* i veći dio svojega života proveo stradajući za Evanđelje. Napisao je: “Nekoć sam bio prilično bogat i obilno sam okusio zadovoljstva ovoga života. No sve sam to rado odbacio, kako bih mogao navješćivati poznanje istine. Bio sam u zatvoru, bio sam bičevan... a sad, mada star i siromašan, ne očajavam; spreman sam, ako je to Božja volja, istrajati do smrti.”

Vjernici poput ovih imaju jedinstveno shvaćanje izraza “štit vjere”. Oni znaju da taj štit ne mora nužno sprečavati njihovo stradanje, već da im daje hrabrost za suočenje sa stradanjem. Štit vjere daje im odlučnost da nastave borbu u duhovnome ratu radi Krista, bez obzira na to koliko će ih to koštati ovdje na zemlji.

U prvome je stoljeću oprema za ratovanje uključivala štit u jednoj ruci i mač u drugoj. S prvim su vojnici mogli nastupati protiv neprijatelja, a s drugim su jurišali u napad. Što se tiče nas i naše opreme za duhovnu borbu u današnje vrijeme, da li bismo otkrili kako se na tom štitu vjere nakupila prašina dok je ležao, sklonjen, negdje u kutu? Kada izađemo iz skloništa koje nam Bog pruža kroz štit vjere, postajemo izloženi napadima neprijatelja. Bez vjere, nemoguće je izbjeći strah i obeshrabrenje. Na prvi znak otpora prestajemo raditi u korist napredovanja Evanđelja. Što je to što tebe sprečava da nastaviš širiti Evanđelje na području na kojemu imaš utjecaja? Gdje je taj zastrašujući otpor usred kojega bi trebao podići svoj štit vjere?

U svemu uzmite veliki štit – vjeru; njime ćete moći ugасiti sve goruće strijele zloga.

Efežanima 6,16

Ekstremna

Ekstremna milost

RUMUNJSKA: PASTOR RICHARD WURMBRAND

Pastor Wurmbbrand se probijao kroz gomilu zatvorenika, kako bi došao do mjesta na kojemu je neki drugi pastor nepomično sjedio na podu. Tek su ga ubacili u ćeliju. Bio je užasno pretučen. Wurmbbrand nije znao hoće li preživjeti noć.

Suosjećajno i s puno ljubavi Wurmbbrand je prišao, kleknuo pokraj pretučenoga pastora i upitao ga: "Brate, možeš li izgovoriti molitvu: 'Oče, oprosti im?'"

Čovjek se trgnuo od bola, dodirujući svoje otečeno lice puno modrica. Bilo mu je teško govoriti, pa su riječi vrlo sporo prešle preko njegovih usana: "Ne mogu."

Na te je riječi pastor Wurmbbrand osjetio kako se u njemu nakuplja sućut prema nesretnome čovjeku, no pretučeni je pastor, sa suzama u očima, počeo ponovno govoriti: "Moja molitva nije 'oprosti njima'. Moja je molitva: 'Oče, oprosti i njima i meni.' Da sam bio bolji pastor, danas bi vjerojatno bilo više obraćenih mučitelja."

Taj je umorni pastor izrazio svoju zabrinutost zbog propuštenih prilika u kojima je svoje neprijatelje mogao obratiti Kristu. Oba su pastora znala da je nekoć tobožnji kršćanski časnik uhitio i nemilosrdno pretukao jednoga mladića, koji je kasnije postao član Organizacije komunističke omladine Rumunjske. Taj je doživljaj otvrdnuo njegovo srce prema Kristu za sav život. Taj je mladić, za čije je obraćenje prilika propuštena, na posljetku postao diktator bivše komunističke Rumunjske. Bio je to Nicolai Ceausescu, čovjek koji je odgovoran za mučenje bezbroj

kršćana, uključujući i pastora Wurmbbranda i ovoga pretučenog pastora iz naše priče.

Nijedno žaljenje nije tako veliko, kao ono zbog propuštenih prilika. Na žalost, život je pun propuštenih prilika, kao što je rođenje djeteta, božićno jutro, ili čak onaj posljednji let kući. Ali ništa se ne može usporediti s propuštenom prilikom za promjenu čovjekove vječne sudbine. Nikad nećemo saznati kako bi naizgled beznačajna osoba koja sjedi kraj nas u vlaku jednoga dana mogla utjecati na svijet u korist Krista – samo da smo mi progovorili makar nešto. Također je moguće i da bi prekid naše šutnje mogao skrenuti s puta osvjedočenoga protivnika kršćanstva. Sigurno možeš nabrojiti mnogo propuštenih prilika za svjedočenje Evanđelja u tvojoj prošlosti. Bez obzira na to, zapamti da možeš promijeniti svoju budućnost, koristeći prilike koje ti se ukazuju svakodnevno, kako bi posvjedočio svoju vjeru.

Mudro se vladajte prema onima koji su vani! Iskorišćujte prigodu!

Kološanima 4,5

Ekstremna

Ekstremno posvećenje

KINA: LIU XIAOBO

Liu Xiaobo je sjedio ljut u svojoj zatvorskoj ćeliji, misleći samo na grijeh komunističkih ugnjetača. Kao vođa prosvjeda na trgu Tiananmen u Kini, žarko je molio za mirno oslobođenje kineske crkve od ograničenja kojima ju je Vlada neprestano gušila. U svojim je mislima već vidio kako miroljubivi kršćani koji propovijedaju ljubav milosrdnoga Boga pobjeđuju komuniste. Ali, sve se završilo vrlo loše.

Gledao je kako, jedan po jedan, njegovi hrabri prijatelji čvrsto stoje sve do nasilnog, gorkog kraja. A sad su i njega pronašli i uhitili. Kako je Bog mogao dopustiti da ih nadvlada takvo zlo? Njihov trud nije urodio plodom, barem ne onako kako je njegov ljudski um smatrao da je trebalo.

A onda je kroz drugoga kršćanskog zatvorenika primio Božje ohrabrenje. Shvaćajući vlastitu grešnost, nakon što je razgovarao s njim, napisao je: "Kako osoba koja nema osjećaj za grijeh, može uopće čuti Božji glas? Umjesto da se borim protiv komunista jer čine grijeh, moram se posvetiti pokušaju pridobiti ih za Krista, čak i ako bi to značilo moju smrt. Isus je u ime svoje ljubavi prema grešnicima bio prikovan na križ. Moram se posvetiti ljubavi prema komunistima. Ako to ne učinim, svi ćemo ostati na dnu ponora, umjesto da se uspinjemo prema vrhovima iznad nas."

Ljudi često misle da će život, čim se predaju Kristu, biti lak. Obično uzmu zdravo za gotovo da će se sve odvijati po njihovoj želji. Na kraju krajeva, oni su ti koji "vrše Božju volju", zar ne? Zašto njihovi naponi ne bi urodili plodom? Međutim, ubrzo stižu problemi. Može se čak dogoditi da će zbog svoje vjere morati podnijeti tjelesnu bol. Kad izaberemo da nas računaju u kršćane, često otkrijemo koliko mnogo neprijatelja ima Krist. Ta rekao nam je da će nas ljudi mrziti radi njegova imena. A način na koji odlučimo odgovoriti neprijateljima, zapravo je provjera naše kristolikosti. Jesi li spreman ljubiti svoje neprijatelje tako što ćeš moliti za njihovo spasenje? Hoćeš li im posvjedočiti o Isusu? Ako mi ne dođemo do Kristovih protivnika, tko će?

Blagoslivljajte one koji vas proklinju! Molite za one koji vas ogovaraju!

Luka 6,28

Ekstremna

Ekstremna suprotnost

RUSIJA: CLAUDIA VASILEVNA

Tajni dokumenti sovjetske policije pokazali su da je u Butovi, predgrađu Moskve, bilo ubijeno četrdeset i četiri tisuće ljudi, svi u grupama od po dvije stotine, i potom tajno ukopano. Jedne noći, tijekom pokolja, Claudia Vasilevna je otvorila vrata mršavoj, ispijenoj ženi, koja je trebala biti ubijena radi svoje kršćanske vjere, no uspjela je pobjeći. Preklinjala je Claudiu da je sakrije.

Preplašena, Claudia je odbila. Zatvorila je vrata i ostavila ženu vani, zapečativši time njezinu smrtnu presudu. Preko pedeset godina Claudia je nastojala zaboraviti lik te žene.

Nasuprot njoj i njezinoj borbi u srcu, članovi rumunjske crkve imali su mir, jer su pomogli dvojici njemačkih vojnika koji su pobjegli s puta u sovjetski zatvor. Potražili su utočište u crkvi pastora Richarda Wurmbranda. Na kraju Drugoga svjetskog rata Rumunjskom je vladala surova nacistička Njemačka. No kako je Njemačka gubila rat, sovjetska je vojska ušla u Rumunjsku i počela odvoditi Nijemce kao ratne zarobljenike. Skrivanje ili pomaganje Nijemcima bilo je kažnjivo smrću.

Vojnici su još nosili njemačku uniformu i stoga su bili lake mete. Obitelji iz te crkve složile su se zaštititi ih, jer nije njihovo bilo suditi, već pomoći svakoj osobi koja se nađe u smrtnoj opasnosti. Za to su vrijeme pružali ruke i njemačkoj djeci, znajući da čine samo ono što bi i Krist učinio na njihovu mjestu.

Kršćani često moraju birati između nevolje za tijelo i nevolje za dušu. Postoji razlika između zemaljske nevolje i vječnoga kajanja. Ekstremni kršćani žive u takvoj suprotnosti s ostatkom svijeta, da je to teško objasniti. Okolnosti u kojima se nalaze često su krajnje ekstremne. Čak i unutar naših, razmjerno običnih okolnosti, događa se da se moramo suočiti s odlukama koje zahtijevaju neobičnu hrabrost. Hoćemo li izabrati zemaljsku sigurnost ili vječni značaj? Hoćemo li preuzeti zemaljski rizik koji bi mogao rezultirati u duhovni dobitak? Kad se nađeš suočen sa situacijom koja zahtijeva hrabrost van tvojih mogućnosti, traži od Boga da ti pomogne. On će ti dati potrebnu mudrost u pravo vrijeme, kako bi donio pravu odluku.

Da budete besprijekorni i čisti,
"neporočna djeca Božja" usred
"nastranog i pokvarenog naraštaja",
u kojem svijetlite kao zvijezde u
svemiru.

Filipljanima 2,15

Ekstremna pobožnost

**Jer vam je s obzirom na Krista dano kao
milost ne samo da vjerujete u njega nego i
da trpite za nj.**

Filipljanima 1,29

Ekstremna

Ekstremna putovanja

KINA: BOB FU

Kineski profesor Bob Fu i njegova žena, držali su tajna proučavanja Biblije u zabačenim selima. Nikad ga nije prestala zadivljavati glad stanovnika tih sela za Božjom riječi.

Jedno putovanje, koje mu je posebno ostalo u sjećanju, počelo je dvanaestosatnom vožnjom autobusom, a vođa seoske crkve sve je to vrijeme stajao ispred razbijenoga prozora, sprečavajući svojim tijelom da kiša ulazi unutra, kako bi se Fu mogao odmoriti. Sljedeće su se noći vozili u malome kombiju po džombastim, blatnjavim putevima, sve dok se kombi nije zaglavio; potom su prešli na traktor i vozili se satima, dok je kiša lila kao iz kabla i dok se i traktor nije zaglavio. Potom su svu noć pješačili po mjeseci, kličući se i padajući po blatnjavim poljima.

Na određite su stigli rano ujutro, gdje ih je dočekala topla dobrodošlica. Seljani su počeli pristizati u kućnu crkvu, kako bi molili dva sata prije službe. Neki su pješačili i po osamdeset kilometara kako bi čuli Božju riječ. Kuća nije imala stolice, pa su vjernici sjedili na kamenju ili na komadima drveta. U tome su području imali još jedan blagoslov – policiji je bilo preteško pratiti ih. Nekoliko će dana moći slobodno održavati bogoslužja!

Svi su oni nadvladali ekstremne uvjete putovanja kako bi nazočili Božjoj službi, i nitko takvo što nije smatrao žrtvom. Jednostavno su, poput Davida, imali želju svakim dijelom svoga bića slaviti Boga.

Za one koji žive u zemljama bez prava na vjersku slobodu crkva ne predstavlja izbor, već osnovnu potrebu. Nasuprot tome, u slobodnim se narodima mnogi ljudi svakoga tjedna premišljaju hoće li te nedjelje otići u crkvu ili ne. Imaju li dovoljno vremena? Pada li kiša? A možda bi mogli i malo dulje odspavati? I koja je uopće tema propovijedi? Na našu sramotu, prečesto si postavljamo niz pitanja, nastojeći odlučiti je li crkva vrijedna našega utrošenog vremena. Ali za Davida i ostale, odlazak na susret s Bogom nije bilo nešto o čemu se umuje. Oni zapravo ne bi dopustili nikome i ničemu da ih u tome spriječi. Kad si ti posljednji put tražio od Boga da ti da želju za ovakvo štovanje? Traži od njega to još danas i planiraj ovoga tjedna otići u crkvu i sreći se s Bogom.

Žedna mi je duša Boga, Boga živoga:
o kada ću doći i lice Božje gledati?

Psalam 42,3

Ekstreman skladatelj

SSSR: NICOLAE MOLDOVAE

Jednog oštrog, zimskog popodneva, pijani sovjetski stražari ušli su u ledenu zatvorsku ćeliju. Jedan zatvorenik, Nicolae Moldovae, bio je pjesnik i skladatelj, kao i predani vjernik i vođa "Gospodnje vojske", evanđeoskoga pokreta u Pravoslavnoj crkvi. Zbog svoje je službe bio osuđen na petogodišnju zatvorsku kaznu u svirepom sovjetskom zatvoru.

"Lezi na trbuh!" – viknuo je stražar na Nicolaea. U tankoj košulji i kratkim hlačama, čovjek je legao na ledeni pod. Potom su stražari stali na njega i tijekom jednoga sata, u svojim teškim vojničkim čizmama, gazili po njegovim leđima, nogama i stopalima.

Kad su otišli, drugi su zatvorenici kleknuli pokraj Nicolaea da vide koliko je ozlijeđen. Na njihovo čuđenje, Nicolae je rekao: "Sastavio sam novu pjesmu dok su gazili po meni." Počeo je pjevati: "Daj mi, Bože, ne samo da govorim o budućem nebu, već da još ovdje imam nebo i svetu gozbu."

Nakon što je pušten iz zatvora, komunistička je policija pretresla njegovu kuću i oduzela mu jedinstvenu zbirku rukopisa na kojoj je Nicolae radio dugi niz godina. Stotine sati dragocjena rada, pisanja i molitve, nestali su u trenu. Nakon toga, Nicolae je skladao još jednu pjesmu: "Slavim te sa zahvalnošću za sve što si mi dao, kao i za sve drago što si mi uzeo. Ti sve činiš dobro i ja se u tebe pouzdajem."

Danas Nicolaeve pjesme pjeva sav njegov narod.

Kaže se da je život deset posto onoga što se dogodi, a devedeset posto naše reakcije na to što se dogodilo. U tome smislu, aktualne životne okolnosti nisu toliko važne, koliko čovjekov stav prema njima. Okolnosti su izvan bilo čije kontrole. Ali stav ili reakcija jesu stvar izbora. Život nam može donijeti neskladnu zbrku nota i melodija na molskoj ljestvici. Ali s Božjom pomoći, možemo odlučiti podesiti note kako bi proizvele pjesmu slavljenja i pobjede. U ludilu našega života možemo izabrati da slušamo melodiju. Kako bi ti opisao sadašnje okolnosti u svome životu? Kakav je tvoj stav prema situaciji u kojoj se nalaziš? Što je to što trebaš učiniti kako bi okrenuo list i uskladio melodiju?

Čujte, o kraljevi! Poslušajte, knezovi!
Jahvi ja pjesmu pjevam, Jahvu, Boga
Izraelova, ja slavim.

Suci 5,3

Ekstremna

Ekstremno nasilje

ALEKSANDRIJA: IVAN MARKO

Nakon što je napisao Evanđelje po Marku, Ivan Marko je putovao sijući sjeme vjere diljem Sjeverne Afrike i Egipta. Naposljetku se nastanio u Aleksandriji i tamo osnovao crkvu.

21. travnja 64. godine po Kr., Marko je držao propovijed sjećajući se Kristova pashalnog stradanja i smrti, ili onoga što ćemo kasnije zvati Uskrsnom nedjeljom. Nije se slagao s lokalnim poganskim svećenicima, tako da su oni iskoristili taj dan kako bi potakli narod da ustane protiv njega.

Pobunjenici su upali u crkvu i uhvatili Ivana Marka. Pomoću kuka i konopaca vukli su ga kroz crkvu, izvukli na ulicu i potom izvan grada. Za njim je ostajao trag krvi i komada mesa koji su otpadali dok su ga vukli po kamenju. Krv je tekla praktično iz svakoga dijela njegova tijela dok mu se svjetina rugala i ismijavala ga. Izgovarajući posljednje riječi, Marko je predao svoj duh u ruke Spasitelju i umro.

Ali svjetina žedna krvi i nasilja nije bila zadovoljna čak ni njegovom smrću i svećenici su zahtijevali da se njegovo tijelo spali, umjesto da se ukopa. Iznenada se digla tako snažna oluja koja je pobacala svjetinu na sve strane, dok je Markovo tijelo ostalo ležati tamo gdje je umro. Potom je došla grupa kršćana, uzela njegovo tijelo i upriličila mu pristojan ukop.

Isus nikad nije vodio u ratne pohode, nikad nije poticao na pobunu i nikad nije izgovarao gnjevne, ratničke riječi; a ipak, njegovi su sljedbenici bili – i dalje jesu – žrtve žestokih, nasilnih napada. Isusova poruka govori o ljubavi, miru, pomirenju; a ipak su državni činovnici i vladini zvaničnici zabranjivali Evanđelje, kao da se radi o objavi rata. U stvarnosti mi zaista sudjelujemo u ratu – naš Spasitelj i sotona neprestano vode duhovnu borbu. Zli će učiniti sve što može ne bi li spriječio Kraljevstvo, donoseći nasilan kraj kršćanstvu. Hoćeš li ti biti na pobjedničkoj strani kad se rat završi?

Jer naša borba nije protiv krvi i tijela, nego protiv Poglavarstava, protiv Vlasti, protiv Vrhovniká ovoga mračnog svijeta: protiv zlih duhova koji borave u nebeskim prostorima.

Efežanima 6,12

Ekstremna

Ekstremna milost

RUMUNJSKA: ŽIDOVKA KOJA JE OPROSTILA

Rumunjski pastor i njegova žena krili su sovjetske vojnike tijekom nacističke okupacije njihove zemlje. Sad su nacistički vojnici bili ti kojima je trebalo utočište.

Tri njemačka časnika krili su se u maloj zgradi iza njihove kuće. Pastorova žena im je krišom nosila hranu i noću praznila korpu za otpatke. Kao Židovka, osjećala je mržnju prema njihovim djelima – pobili su joj cijelu obitelj. Ali kao kršćanka, osjećala je obvezu pružiti im utočište i ponuditi tjelesnu i duhovnu pomoć.

Takva je naklonost kopkala satnika: “Ne razumijem zašto bi Židovka dovodila u opasnost vlastiti život radi njemačkoga časnika? Ja ne volim Židove i ne bojim se Boga. Moram ti reći da ti, kad njemačka vojska ponovno osvoji Bukurešt, a to će se sasvim izvjesno dogoditi, nikad neću uzvratiti ovu uslugu.”

Pastorovu ženu nije uplašilo njegovo ledeno srce. Nastavila mu je svjedočiti: “Čak i najgori zločini mogu biti oprosteni po vjeri u Isusa Krista. Ja nemam vlast za takvo praštanje, ali Isus ima, ako se pokaješ.”

Časnik je odgovorio: “Neću reći da te razumijem. Ali kad bi više ljudi imalo taj dar vraćanja dobrog za zlo, vjerojatno bi na svijetu bilo manje ubijanja.”

Časnici su uskoro pobjegli u Njemačku i nisu se pokajali. No pastor i njegova žena izvršili su svoju dužnost i pokazali im pravo značenje kršćanstva.

Isus je ispričao priču o sijaču koji je posijao sjeme na različite vrste tla, što je proizvelo različite rezultate. U njegovoj priči sjeme je Božja riječ. Poput ptica koje halapljivo gutaju prosuto sjeme pokraj puta, tako davao želi ukloniti Božju riječ od onih koji je čuju. Nasuprot tome, oni koji predstavljaju dobro tlo primaju Božju riječ i odazivaju joj se. Svaki put kad svjedočimo Evanđelje drugima, ne znamo kakva se vrsta “tla” nalazi u njihovim srcima. Ne možemo biti odgovorni za njihov odgovor – bio on pozitivan ili negativan. Jesi li obeshrabren zato što netko nije odgovorio na Evanđelje? Ti si izvršio svoju dužnost. Sad pusti Boga da izvrši svoju.

Služite dragovoljno kao da služite
Gospodinu, a ne ljudima.

Efežanima 6,7

Ekstremno propovijedanje

RUMUNJSKA: PASTOR RICHARD WURMBRAND

Godine 1991., komunistička rumunjska Vlada navukla je novu masku. Strahovito su se bojali da će ih njihovi građani, koji su doista mrzili sve njihove postupke, zbaciti s vlasti. Preklinjali su rumunjske pastore da propovijedaju, čak i na javnim mjestima. Ali naredili su im da propovijedaju posebnu poruku – ljubav prema neprijateljima – ne bi li im narod oprostio. Vlasti su smatrale da mogu manipulirati kršćanskom porukom radi svoje koristi.

Kršćani su rado prihvatili poziv i počeli otvoreno propovijedati, mada su znali da je pobuda vlasti bila tek njihovo samoodržanje. No neki su mislili: "Zašto bismo poučavali ugnjetene da vole ugnjetače?" Smatrali su da će ovakva poruka ojačati položaj vlasti.

Takvo je bilo ozračje kad se pastor Richard Wurmbbrand, nakon dvadeset pet godina izgnanstva, vratio u Rumunjsku. Bio je pozvan da propovijeda na rumunjskoj televiziji, gdje je naglasio poruku ljubavi prema neprijateljima.

Crkva se utvrdila u uvjerenju, čuvši njegove riječi: "Ljubav, jednostavno zato što je ljubav, izlaže se svakoj opasnosti – čak i opasnosti da je zlouporabe opaki – kako bi svakoga pridobila. Ne smijemo odustati naučavati ljubav prema neprijateljima, čak i ako, na neko vrijeme, Božji mrzitelji izvlače iz toga korist na našu štetu. Mi vjerujemo da Riječ *jest* Bog i naposljetku će ta Riječ promijeniti srca, dapače i onih koji mrze Boga."

Biblija je prepuna priča s iznenađujućim krajem... sve do posljednjega poglavlja. Baš kad se čini da će zlo prevladati, a sve okolnosti izgledaju kao da su se urotile protiv pravednika, Bog im donosi pobjedu. On je tvorac tih pobjeda, a na svu sreću tvorac je i našega života. Tako, nije na nama ispitivati kako tekst ide dalje. Možemo smatrati da nismo na najbolji način iskorišteni u Božjoj službi. Možemo čak i čutjeti da drugi neprestano sprečavaju sve naše napore u evangelizaciji. Međutim, naša uloga sastoji se u tome da vjerno propovijedamo Božju poruku i pustimo njega da svlada teške okolnosti. Bog i dalje piše priču, a najbolji dio tek predstoji!

Iako ste vi namjerali da meni
naudite, Bog je bio ono okrenuo na
dobro: da učini što se danas zbiva –
da spasi život velikom narodu.

Postanak 50,20

Ekstremna

Ekstremno sjećanje

TIBET: WILLIAM SIMPSON

“Tvoj je sin ubijen.”

Gospodin Simpson je toga dana primio strahovitu poruku – njegov sin William, misionar, ubijen je. William je sagradio malu školu na tibetanskoj granici, u kojoj je djecu poučavao Božjoj riječi. Njegov je otac živio u blizini i odmah je, po prijemu vijesti, pohitao u školu. Dok je pogledom prelazio po okolini, umom su mu potekla sjećanja na službu njegovoga sina.

William je godišnje prelazio više od šest tisuća kilometara jašući na konju, kako bi Tibetancima svjedočio Evanđelje. Muslimanski su fanatici u jednome tibetanskom gradu ubili pedeset tisuća ljudi, ali čak ni ovo nije zastrašilo njegovoga sina.

William je napisao: “Sva muka, usamljenost, tuga i bol, hladnoća i umor od dugoga puta, obeshrabrenja i gubici, iskušenja i provjere, ne mogu se ni usporediti sa slavom i radošću svjedočenja ove vijesti o velikoj radosti.”

Williamov je otac polako hodao kroz razrušenu školu i našao unakaženo tijelo svoga sina kako leži na podu. Kasnije je saznao da je horda dezertera iz muslimanske vojske napala kršćansku školu, ne pokazujući ni malo milosti prema njezinu osnivaču.

Budući da je i sam bio misionar, gospodin Simpson je bio veoma ponosan na Kristov primjer koji je njegov sin bio drugima. Pod njegovim je tijelom bio komad papira, umrljan krvlju. Otac ga je nježno podigao i pročitao: “U spomen na mene.”

Spomenici postoje u svim zemljama diljem svijeta. Svaki od njih proslavlja uspomenu na neko hrabro djelo ili osobnu žrtvu u vrijeme iskušenja. Ljudi su u svakom razdoblju u povijesti podizali spomenike. To je jednostavno dio ljudske prirode. Ne želimo zaboraviti one koji su platili krajnju cijenu čuvajući naše ideale slobode, pravde, ljubavi i časti. U našim su srcima pohranjena sjećanja na kršćanske mučenike koji su dali svoje živote radi Krista i njegova Evanđelja. Na njihovim sprovodima nije bilo vojnih počasti. Nisu podizane statue u njihovu čast. A ipak čitamo njihove priče i obećavamo da nikad nećemo zaboraviti. Odvoji danas vrijeme da ih se sjetiš i zahvali Bogu koji ih je nadahnuo.

Zahvaljujem Bogu svome kad
god vas se sjetim.

Filipljanima 1,3

Ekstremna pobožnost

Kad biste nam mogli pokazati da ste prava crkva Kristova, mi bismo odmah prešli na vašu stranu, jer želimo biti s Kristom. Ali vi niste došli s dokazima u korist istine. Bacili ste nas u zatvor. Možete nam oduzeti život, ali vjeru ne možete.

Odgovor episkopa Johna Balana pravoslavno-komunističkim vođama, koji su ga pokušali ubijediti da se zakune na vjernost Rumunjskoj pravoslavnoj crkvi.

Ekstreman "simbol"

KUBA: TOM WHITE

Onima koji su stradali u zatvorima radi vjere u Krista, sveta je pričest dragocjena svečanost; međutim, rijetko ju je moguće održati pod budnim okom zatvorskih stražara.

Tom White i pilot koji se zvao Mel, letjeli su iznad komunističke Kube u malome zrakoplovu, bacajući na tisuće letaka koji su potlačenoj narodu pod diktaturom Fidela Castra prenosili vijest o Kristovu Evanđelju. Uхватila ih je oluja i bili su prisiljeni sletjeti. Mada su Tom i Mel bili neozljeđeni, sletjeli su na Kubu, a komunistički su stražari čekali s napunjenim puškama. Osuđeni su na dvadeset četiri godine zatvora.

Tomova žena, Ofelia, mogla ga je dvaput posjetiti – a ona je pak imala svoju misiju. Potajno je unosila u zatvor majušni paketić soka od grožđa u prahu, obloženog plastikom i gumom. Tom je paketić odnosio u zatvorsku ćeliju, tako da su se on i ostali kršćanski zatvorenici mogli pričestiti dok stražari ne gledaju.

Tom i Ofelia White shvatili su jednu stvar: proslavljanje Isusa Krista i njegove prolivene krvi na križu, bio je najmoćniji simbol koji je i njihov brak i njihovu misiju održao ne-taknutim.

Tom i Mel su nakon osamnaest mjeseci u zatvoru bili oslobođeni. Danas Tom i Ofelia nastavljaju proslavljati Kristovu žrtvu u Oklahomi, gdje Tom rukovodi radom *Glasa mučenika*.

Krist je svojim učenicima dao zapovijed da njeguju dva tradicionalna obreda: krštenje i pričest. To su simboli posvećenosti njemu – svetkovina u čast njegove smrti i uskrsnuća. Ali koliko god to bila kršćanska tradicija, ne smije ostati samo to. Možda nam je teško shvatiti vjerne koji su dovodili svoj život u opasnost da bi proslavili spomen na Gospodnju večeru, jer ta tradicija nikad nije bila izložena opasnosti u našoj kulturi i društvu. Ali oni koji su progonjeni zbog svoje vjere, otkrivaju da se redosljed njihovih prioriteta mijenja. Tako ovi simboli postaju dragocjena manifestacija predanosti. Što kršćanski simboli krštenja i pričesti znače tebi? Kako ćeš uzvisiti svoje svetkovanje kad se sljedeći put nađeš na kršćanskom krštenju, ili kad budeš uzimao pričest?

Zatim uze kruh, zahvali i razlomi ga pa im ga dade govoreći: "Ovo je tijelo moje, koje se za vas daje. Ovo činite na moju uspomenu!"

Luka 22,19

Ekstremna

žrtva

RUMUNJSKA

U zatvoru Gheria u Rumunjskoj, zabilježena su imena zatvorenika za koje se smatralo da su prekršili pravila i svima je određeno po dvadeset pet udaraca bičem. Uprava zatvora je odredila poseban dan kad je provođena ova bolna kazna. Toga bi dana časnik išao od ćelije do ćelije i skupljao one koji trebaju biti bičevani.

Budući da su čuvari neprestano mijenjali smjene, a zatvorenika je bilo mnogo, nemoćuće je bilo sve ih znati po imenu. Tako je izvjesni zatvorenik, kršćanin, svaki put kad bi stražar došao u njegovu ćeliju i pozvao onoga koji treba biti bičevan, istupao i govorio: "Ja sam taj." Potom bi svaki put bio brutalno bičevan, uvijek umjesto nekoga drugog.

Na kraju, kad je već ovaj kršćanin bio blizu smrti nakon još jednoga žrtvenog bičevanja, drugi su ga zatvorenici pokušali utješiti, govoreći mu: "Brate, raduj se. Uskoro će sve biti gotovo. Bit ćeš u nebu. Tamo neće više biti boli, već samo radost!"

On se okrenuo, pogledao ih s ljubavlju i odgovorio: "Neka mi Bog učini po svojoj volji. Ali kad bi pitao mene, rekao bih mu da me ne vodi u raj. Više bih volio ostati u zatvoru. Znam da je gore neizreciva radost, ali u nebu nedostaje jedna stvar: žrtvovanje sebe za druge."

U svijetu koji cijeni gomilanje više nego davanje, biblijski princip žrtvovanja zvuči kao veoma čudna zamisao. Svjetovni ideal glasi: "Uzmi koliko god možeš – što brže možeš." Ali Biblija naučava drukčiji put ka uspjehu. Taj se put zove žrtvovanje – polaganje svoga života za druge. A to nije prirodno. Čak i ne zvuči privlačno našoj paloj prirodi. Ali jednom kad ga probamo, taj nas put posve obuzima i on postaje naš način života. Božji Sveti Duh koji prebiva u nama pomaže nam staviti sebe iza drugih. Zapravo je Sveti Duh taj koji nas vodi da to želimo. Jesi li ti spreman staviti potrebe drugih iznad svojih?

Nitko nema veće ljubavi od ove:
položiti vlastiti život za svoje
prijatelje.

Ivan 15,13

Ekstremna

Ekstremna legenda

IZRAEL: PRIČA O GORUNU

Prema jednoj staroj legendi, Isus je rekao svome učeniku koji se zvao Gorun: "Idi i podigni šator na gori Karmel. Ostani tamo neko vrijeme u razmišljanju i molitvi." Gorun je učinio što mu je Isus rekao.

Jednoga dana Gorun je sišao u obližnje selo. "Molim vas, dajte mi jednu deku", zamolio je seljane. "Štakori su mi izgrizli staru, pa ne mogu spavati." Seljani su mu rado dali deku, no Gorun se neprestano vraćao s istim problemom. Na kraju je netko predložio: "Bit će bolje da ti damo mačku, pa da riješiš problem zauvijek."

Nekoliko dana kasnije, Gorun je došao ponovno: "Možete li mi, molim vas, dati malo mlijeka za mačku?" Shvaćajući da će i ova potreba ići u nedogled, seljani su odlučili dati mu kravu.

Ali Gorun se ponovno vratio: "Trebam nešto s čim ću nahraniti kravu." Tako su mu dali komad zemlje. Zatim je Gorun tražio radnike koji će obrađivati tu zemlju, potom materijal za gradnju kuća za radnike, i tako dalje, i tako dalje.

Godinama kasnije, Isus je došao da vidi svoga voljenog učenika. U susret mu je, pozdravljajući ga, došao podebeo čovjek i upitao ga: "Kakav te posao dovodi ovamo? Što želiš kupiti?" Gorun, sad bogat gazda, nije čak ni prepoznao svoga Učitelja.

Ovakve priče pričaju kršćani koji žive u progonjenim narodima, gdje državni službenici često pokušavaju namamiti kršćane da odustanu od svoje vjere i službe, u zamjenu za važna radna mjesta i više novca.

Katkad trebamo priču kako bismo vidjeli stvari u drukčijem svjetlu, kako bi nas podsjetila na ono što je važno i držala nas usredotočene na zadatak koji je pred nama. Nama vjerojatno nitko neće ponuditi mačku ili kravu, no neprijatelj nas često kuša na druge načine, ne bi li nas kako skrenuo s puta. Nudi nam sigurnost u zavičaju, kako bismo odbili otići u druge zemlje noseći Evanđelje. Čak će se poslužiti i Božjim blagoslovima da nam odvuče pažnju – bračnim drugom, obitelji, poslom – čineći nas toliko zauzetim vlastitim životom, da zanemarujemo svoju misiju. Otkriva li ova priča nešto u tvome životu što te možda odvlači od Učitelja? Jesi li toliko zauzet zemaljskim zadacima, da zanemaruješ svoju duhovnu misiju?

Pazite sami na se da vam srca ne otvrdnu od... tjeskobnih briga za život, da vas ne uhvati iznenada onaj dan kao zamka.

Luka 21,34-35

Ekstremno korištenje vremena

Neki je čovjek kasno noću pješao do udaljenoga grada, kad se iznenada spotaknuo na nešto što je stajalo na putu. Sagnuo se i podigao malu vrećicu punu kamenčića. Pogledao je oko sebe, zureći kroz noć i naprežući se da vidi je li vrećicu možda netko ispustio. Kako u blizini nije bilo nikoga, odlučio ju je ponijeti sa sobom.

Noć je bila mračna, bez mjesečine, a put dug. Kako bi skratio vrijeme, počeo je bacati kamenčiće u rijeku koja je tekla pokraj puta. Buć... buć... zvuk je donosio bezopasnu rasonodu umornome putniku kojemu je put već bio dosadio. Kad je stigao na odredište, u vrećici su ostala samo dva kamenčića. Na ulasku u grad, prišao je bliže uličnoj svjetiljci na trgu. Držeći dva preostala kamenčića na dlanu, pogledao ih je pod žutim svjetlom lampe i vidio da nekako čudno svjetlucaju. Nadnio se nad njih još bliže. Na svoj užas i zaprepaštenje shvatio je da su mali kamenčići zapravo bili dijamanti!

Mudri pastor, koji je bio u zatvoru, doveo je mnoge druge zatvorenike Kristu pričajući im ovu kratku priču u mnogim prilikama. Kroz stradanje je shvatio da svaka minuta može biti iskorištena za unapređenje Božjega kraljevstva, bez obzira na okolnosti. Često je opominjao druge: "Izgubljen novac možete ponovno steći, ali izgubljeno vrijeme ne možete. Koristite svoje vrijeme mudro u Božjoj službi."

Trideset i dva milijuna sekundi u svakoj godini, a svaka ta sekunda koju živimo dragocjen je dar od Boga i treba biti iskorištena za njegove ciljeve. Ako ih uludo trošimo, te se sekunde vraćaju Bogu, ali nama se neće vratiti. Zauvijek su nestale, prohujale, baš kao i dijamanti u mulju na dnu rijeke. Isus je čak i za vrijeme raspeća, dok je visio na križu, svoj posljednji dah iskoristio kako bi ponudio spasenje zločincu raspetom pokraj sebe, ali i riječi utjehе svojoj majci. Poorh toga, služio je još i svojim ubojicama, nudeći im oprostjenje. Zamisli samo kako je dragocjeno to vrijeme moralo biti zločincu koji se tog istog dana pridružio Isusu u raj. Ispunjavaš li ti svoje dragocjene trenutke sa svrhom? Moli od Boga da ti pokaže kako ćeš ispuniti svoje vrijeme, a ne gubiti ga.

Nauči nas dane naše brojiti, da
steknemo mudro srce.

Psalam 90,12

Ekstreman rizik

KINA: DVIJE GRADITELJKE CRKVE

Dvije žene su, tjedan za tjednom, putovale na tajne sastanke crkve u privatnu kuću. Bile su već umorne i frustrirane što u njihovu selu nema crkve.

Nakon što su mjesecima molile za crkvu koja bi im bila bliže, jedna od njih je konačno rekla: "Možda Bog čeka da mi sagradi crkvu. Zašto bi slušao našu neprestanu kuknjavu, ako nismo spremne same nešto pokušati?"

Stoga su odlučile preuzeti rizik. Dvije žene i njihovi muževi sagradili su crkvu u svom selu, u kineskoj provinciji Anhui. Vlasti su odmah zaprijetile da će srušiti zgradu, ukoliko se ne registruju u Uredu za vjerska pitanja. Pristali su, a na sreću, njihova seoska oblast nije bila tako pozorno nadzirana kao što je to bio slučaj s većim gradskim crkvama. Čak su se usudili pozvati pastore iz drugih kućnih crkava kao gostujuće propovjednike, a da prije toga nisu tražili pismenu dozvolu.

Žene su evangelizirale tako što su išle u posjet mjesnoj bolnici i nalazile pacijente kod kojih nije bilo nade za oporavak. Potom bi se pomolile, tražeći od Boga iscjeljenje. Za godinu dana, crkva je porasla na više od dvije stotine članova!

Jedna je sestra rekla: "Za jednoga smo čovjeka molile neprestano dvadeset dana i nije bio iscijeljen od samoga kraja. Obitelj nam je već počela prijetiti, govoreći da ljutimo bogove. Morate biti spremni preuzeti rizik za Boga."

Evandjelje Isusa Krista je sporno, jasno i jednostavno. Zašto bi inače đavao izdvojio kršćanstvo kao religiju broj jedan na listi za odstrijel, među narodima u kojima nema vjerske slobode? Primjera radi, budisti nemaju takav sustav ilegalnih hramova, na koji su kršćani u zatvorenim zemljama primorani. Stručnjaci za meditaciju pokreta New age ne strahuju za svoj život u zemljama u kojima se vrši vjerski progon. Kršćanstvo je sporno, jer je nadmoćno u odnosu na neprijatelja. Sotona ne gubi vrijeme s palim, lažnim religijama. Vidi li tebe sotona kao duhovnu opasnost? Ili igraš na sigurno? Jesi li zbog svoje vjere prijetnja njegovim planovima? Ako je tako, očekuj sporenja. Ali raduj se, jer si dio istine!

A i svi koji hoće pobožno živjeti u Kristu Isusu bit će progonjeni.

2 Timoteju 3,12

Ekstremna

Ekstremna ljubav

RUMUNJSKA: ŽIDOVSKI KRŠĆANI

Na kraju Drugoga svjetskog rata njemački su vojnici znali da će ih Sovjeti odvesti u radne logore u Sibir i da će mnogi od njih tamo umrijeti. Sovjetska je vojska upravo preuzela grad od nacista i dvojica vojnika su, ugrabivši prvu priliku, pobjegli. Uplašeni i umorni, lutali su mračnim ulicama Bukurešta u Rumunjskoj.

Obradovali su se kad su naišli na luteransku crkvicu, jer su rumunjski luterani bili podrijetlom Nijemci. Ali kad su otkrili da su ljudi koji su bili unutra zapravo Židovi, njihov se strah vratio.

Pastor ih je odmah umirio: “Mi jesmo Židovi, ali smo i kršćani, i prema tome nikoga tko traži utočište ne predajemo u ruke njihovih neprijatelja.”

U to vrijeme, ako bi neki Rumunj bio uhvaćen da krije Nijemca, iz istih bi stopa bio ubijen. Ali za ovoga srdačnog pastora, Nijemci su – iako i dalje u nacističkim uniformama – bili izgubljene duše koje su trebale Spasitelja. Pomoći će im, baš kao što bi pomogao i progonjenom Židovu.

Rekao im je: “Mi smo strahovito stradali pod njemačkom okupacijom. Bilo da ste vas dvojica osobno za to krivi ili ne, mi nismo vaši suci. Pružit ćemo vam kao utočište naše domove i dat ćemo vam civilnu odjeću, kako biste se mogli vratiti u Njemačku. Činimo to da bismo vam pokazali Božju veliku ljubav i milost koju ima prema vama. A on je jedini koji vas može osloboditi od krivice koju nosite.”

Ljubav potiče ljude da čine čudne stvari. Par koji se voli učinit će sve što može kako bi pokazao svoju privrženost. Slično tome, majka voli dijete kao nikoga drugog na svijetu. A ipak, ljubav između Krista i vjernika nije nešto što postoji samo među njima. To je najčudnija ljubav od svih drugih ljubavi, jer ne uspijeva na isključivosti. Zapravo je to jedina vrsta ljubavi koja raste baš zato što uključuje druge. Da bismo pokazali privrženost Kristu, moramo voljeti druge kršćanskom ljubavlju. Kristovu ekstremnu ljubav pokazujemo onda kad smo spremni voljeti one koji zauzvrat ne vole nas. Koga Bog traži da voliš danas radi njega?

Nego, ljubite svoje neprijatelje, činite dobro i pozajmljujte, a da ništa ne očekujete natrag!

Luka 6,35

Ekstremna pobožnost

Bog nam neće suditi prema tome koliko smo podnijeli, nego prema tome koliko smo mogli voljeti. Kršćani koji zbog svoje vjere stradaju u zatvorima, mogu voljeti. Ja sam svjedok da mogu voljeti – i Boga i ljude.

Bivši vođa ilegalne crkve, koji je bio u zatvoru zbog svoje vjere

Ekstremna

Ekstreman heroj

SSSR: VANIA MOISEEV

Kao vojnik u sovjetskoj Crvenoj armiji, Vania Moiseev bio je neprestano opominjan zbog svjedočenja o svojoj vjeri. Mnogi ljudi iz njegova puka došli su Kristu kroz njegovo svjedočenje. Kada mu je zapovjednik naredio da prestane pričati o vjeri, odgovorio je: "Što bi slavuj radio da mu naredi da prestane pjevati? Ne bi mogao, pa tako ne mogu ni ja."

Svi koji su poznavali Vaniju kažu da je njegova vjera bila zarazna. Uskoro je bio uhićen i podvrgnut svirepom mučenju. Svojoj je majci pisao ovako: "Znam da se najvjerojatnije više nećemo vidjeti, ali nemoj plakati za mnom. Anđeo mi je pokazao nebeski Jeruzalem, i prekrasan je. Molim te, mama, daj sve od sebe da se vidimo tamo."

Dalje u pismu, nastojao ju je uvjeriti da ga je Bog ohrabrio, šaljući mu anđele. Opisao je nekoliko različitih susreta koje je imao s njima: "Anđeli su prozračni. Ako neki od njih stoji pred tobom, a čovjek stane iza njega, nazočnost anđela ne ometa pogled na čovjeka. Kad je obratno, tad bolje vidiš anđela. A kad gledaš kroz njega, možeš shvatiti i procijeniti čak i svoga mučitelja."

Na kraju je Vania, koji je imao samo dvadeset dvije godine, ubijen zbog svoje vjere. Bio je mladi mučenik, koji je zbog svoje nepokolebljive vjere postao heroj, poznat diljem Istočne Europe.

Anđeli su svuda oko nas. Njihov lik je u knjigama, po njima su oblikovani svijećnjaci, vise na borovima kao božićni ukrasi i nalazimo ih u obliku kalupa za kolače. Mnogi ljudi žale što nikad nisu vidjeli prave anđele – Božje nebeske glasnike. A ipak, svakodnevno previđamo njihovu nazočnost. Neka, ne baš prijatna osoba, kojoj zapravo samo treba prihvaćanje, može biti anđeo. Neprijatelj koji nam nanosi bol može biti baš to anđeosko biće koje želimo vidjeti. Čak i ako se na kraju ispostavi da je ta osoba samo obično ljudsko biće, ipak nas ljubav prema njoj može dovesti korak bliže nebu. Da li i ti, kao što je činio Vania, gledaš na svoj život iz nebeske perspektive? Tražiš li anđele tamo gdje si ranije vidio samo neprijatelje? Potraži potencijalne anđele koje ćeš voljeti danas.

Gostoljubivosti ne zaboravljajte, jer su njom neki, a da nisu znali, pogostili anđele.

Hebrejima 13,2

Ekstremna

Ekstremna trpeza

ISTOČNA EUROPA: GLADNI ZATVORENIK

Zatvoreni je kršćanin bio gladan i zlovoljan. Poručnik ga je došao ponovno ispitati, a on uopće nije bio raspoložen za novo saslušanje. Mislio je: "Zašto bih ja uvijek bio taj kojega ispituju?"

Stoga je on počeo ispitivati časnika: "Vjerujete li vi u Boga? Što će biti s vama kad umrete? Kako je nastao ovaj prekrasni svijet?" Naposljetku je zainteresiranom časniku uspio posvjedočiti svu poruku spasenja. Na zatvorenikovo iznenađenje, poručnik je istog časa predao svoj život Kristu!

Časnik je gladnom zatvoreniku dao i svoj ručak. Kršćanin je bio zahvalan što ga je Bog htio nahraniti i upotrijebiti, čak i u tako lošem raspoloženju u kakvom je bio.

Drugi put je ovaj isti zatvorenik bio u samici i ponovno strahovito gladan. Tada se sjetio Isusovih riječi o radovanju usred progona, jer je to blagoslov. Odmah je ustao i počeo slaviti Boga, plešući po maloj zatvorskoj ćeliji. Njegovo je radovanje ubrzo privuklo pozornost čuvara.

Kad je jedan čuvar provjerio što se događa u ćeliji, bio je uvjeren da je zatvorenik poludio. Budući da im je bilo naređeno ophoditi se veoma ljubazno s luđacima, donio je kršćaninu malo sira i štrucu kruha.

Bog je ponovno providio za njega. Kršćaninu je jedna misao sinula kroz glavu: "Bolje je biti lud u Kristu, nego 'mudrac' koji se glupo ljuti na stvari koje ne može promijeniti."

Neki ljudi imaju bolesnu potrebu neprestano sve držati pod kontrolom. Nažalost, ima stvari na koje nitko od nas nema utjecaja. Spoznaja što je to što možemo mijenjati, a što je to što ne možemo kontrolirati, tajna je uspjeha. Na primjer, ne možemo kontrolirati što će netko reći, ali možemo odlučiti moliti za one koji nas vrijeđaju. No briga za ono što je izvan naše kontrole, dio je ljudske prirode. S onim što ne možemo kontrolirati, nastojimo manipulirati. A Bog nam kaže da s tim prestanemo, da se ne trudimo utjecati na okolnosti, te da se pouzdamo u njega. Poput zatvorenika iz ove priče, Bog nas podsjeća da samo trebamo pustiti njegovu riječ da djeluje tako što ćemo joj se potpuno pokoriti. On će se pobrinuti za ostalo.

Blago vama kad vas ljudi zmrze, kad vas izopće, pogrde i odbace vaše ime kao zlo zbog Sina Čovječjega!

Luka 6,22

Još ekstremnih pisama – prvi dio

RIM: PLINIJE

Ovo što slijedi, pismo je guvernera Plinija, upućeno rimskome caru na temu rasta kršćanstva, nešto manje od sto godina nakon Kristova raspeća:

Nikad nisam nazočio nekom suđenju kršćaninu, te ne poznajem metode ni ograničenja rabljena tijekom istrage ili mučenja. Imamo li nekoga obzira prema godinama ili spolu? Ako se kršćanin pokaje od svoje religije, da li ga ipak kaznimo, ili mu oprostimo?

Ja trenutačno istragu provodim ovako – prvo ih pitam kojoj religiji pripadaju; ako izjave da su kršćani, ponovim pitanje, ali sad dodam prijetnju smrtnom kaznom. Ako istraju u svojoj tvrdnji, naredim da ih pogube. Ne vjerujem da njihova tvrdoglavost treba proći nekažnjeno.

Nedavno sam ispitivao grupu kršćana koji su se, nakon saslušanja, odrekli svoje vjere. Iz toga sam događaja, više nego ikad ranije, uvidio koliki je značaj izvlačenja prave istine uz pomoć mučenja, što sam i primijenio u slučaju dvije zatvorenice. Ali nisam otkrio ništa, osim izopačena i pretjerana praznovjerja.

Stoga sam smatrao da bi bilo mudro posavjetovati se s tobom, prije nego što nastavim s ovom stvari. Ovo je pitanje doista vrijedno tvoje pozornosti, osobito kad uzmemo u obzir broj ugroženih. To zarazno praznovjerje nije ograničeno samo na gradove, već se širi i po selima.

Pored svega toga, još uvijek se čini mogućim izliječiti ga.

Je li kršćane moguće lako “izliječiti” od kršćanstva? Kad dođe do gustog, je li većina vjernika neizlječivo vjerna Kristu, ili su manje-više mlaki? Progon je jedan od sigurnih načina da se otkrije istina. Samo Bog poznaje čovjekovo srce, međutim, progon nas upoznaje s nama samima, takvima kakvi zaista jesmo, i pomaže nam utvrditi hoćemo li napustiti Krista ili ćemo ostati vjerni. Ako smo stvarno privrženi Kristu, on će nam dati snagu koja nam je potrebna da bismo istrajali radi njega. Ali ako smo predaniji ideologiji nego osobi Isusa Krista, otkrit ćemo kako posrćemo i kolebamo se pod pritiskom. Da li si ti kao kršćanin neizlječiv slučaj, ili će se ispostaviti da su tvoja uođenja tek “pretjerano praznovjerje”?

Da smo i zaboravili ime Boga našega... zar Bog toga ne bi saznao?
Ta on poznaje tajne srdaca!

Psalam 44,21-22

Još ekstremnih pisama – drugi dio

RIM: RANA CRKVA

“Kršćanska krv koju prolijevate, sjeme je što ga sijete; izvire iz zemlje i množi se sve više.”

Kršćani u ranoj crkvi množili su se i napredovali, unatoč žestoku progonu što su ga vršile okrutne vlasti. Njihova braća i sestre bili su mučeni, sakaćeni, spaljivani i ubijani, radi vjere u Krista. Svaki ubijeni vjernik davao je onima koji su ostali još veću odlučnost. Gledali su mimo svojih strahova za vlastiti život i vidjeli samo polja zrela za žetvu, kao što je Isus opisao one koji su spremni prihvatiti ga. Sucima i vlastima, odgovornim za njihov progon, dali su sljedeći, hrabar odgovor:

A sad, o suci, nastavite s vašom demonstracijom pravičnosti i bit ćete pravedni, po mišljenju ljudi, onoliko koliko žrtvujete kršćana.

Razapinjite, mučite, sudite i mrvite nas u prah. Vaša nepravda je slavni dokaz našoj nevinosti, jer pokazuje da Bog dopušta da stradamo.

Ali, učinite najgore što možete i stvorite svoje izume za mučenje kršćana, i opet ništa od toga ne služi svrsi. Nego još više privlačite svijet i činite da se još više zaljubi u našu vjeru. Što nas više kosite, to mi brže ničemo.

Kršćanska krv koju prolijevate, sjeme je što ga sijete; izvire iz zemlje i množi se sve više.

Iako su ove riječi napisane prije mnogo stoljeća, njihova se poruka i danas ispunjava. Više od četrdeset naroda na svijetu trenutačno doživljava progon. Ipak, u većini tih naroda, crkvi se neprestano pridružuju novi vjernici, a hrabrost među njima raste. Progon nije ispunio svoj cilj smanjivanja broja sljedbenika. Zapravo je često poslužio porastu broja vjernih, spremnih na žrtvovanje. Kao Kristovi sljedbenici možemo gledati na protivnike što patroliraju poljima duša koje čekaju da prime Krista, kao na divove koji bi da nas prožderu – ili ih možemo vidjeti samo kao strašila – lažne likove sa zadatkom da nas uplaše. Hoćeš li ući u polja i obaviti žetvu, radeći za Krista?

Evo, velim vam: podignite svoje oči te promotrite njive kako su dovoljno bijele za žetvu!

Ivan 4,35

Ekstremna

Ekstreman rast

KINA: KUĆNE CRKVE

Pjesme slavljenja ispunjavale su svjež jutarnji zrak. "Četiri je sata ujutro. Odakle ovo dolazi?" – jedan se čovjek gotovo nasmijao od zaprepašćenja.

"Žetva je izobilna, moj prijatelju. Bit će ovo dug dan, ali dobar za kraljevstvo", rekao je pastor, osmjehujući se. "Hajdemo na posao!"

Činilo se da moru vjernika što su stajali pokraj rijeke nema kraja. Dok ih je krštavao, svakog s rukama podignutim u novi život u Kristu, pastor je s njima govorio milosrdno. On i njegovi pomoćnici krstili su toga dana 1100 novih vjernika.

U Kini se odvija moćan Božji pokret. Crkvi se svakodnevno pridružuju novi vjernici. Prije šest godina u jednome gradu u Sjevernome Shanxiju, kućne je crkve posjećivalo nekoliko stotina kršćana. Taj je broj do danas narastao na sedamdeset tisuća. U drugome gradu, koji ima pedeset tisuća stanovnika, odvija se žestok progon, a ipak, tri tisuće odanih vjernika sastaje se svakoga tjedna u ilegalnim crkvama.

Jedan je pastor oštromno primijetio: "Mi, vjernici, danas smo jači nego ranije. Što više oni žele srušiti stijeg kršćanstva, to se on više podiže."

Crkva u Kini već desetljećima strada pod neprestanim progonom. Vlada vodi vrlo žestoku politiku protiv crkve, u uzaludnu naporu da obuzda njezin rast. Danas, ilegalna crkva broji znatno više članova nego što ih ima Kineska komunistička partija!

Rast je znak zdravlja. Zdrave crkve rastu, baš kao i zdrave biljke. Hranljivi sastojci, svjetlo, voda i dobra zemlja, sve je što biljka treba da bi bila zdrava. Na isti način i crkva treba posebne sastojke kako bi rasla. Jedan od najmanje očekivanih sastojaka za zdrav rast crkve može biti žestok progon. On pročišćava vjernike i pomaže im cijeniti vrijednost svoje vjere. I kao što opisuje pastor iz ove priče, što je crkva progonjenija, to njezino članstvo više raste kao svjedočanstvo Kristove postojanosti. Da li si ti ogorčen, ili postaješ još bolji zbog progona? Koristiš li ga kao prednost za rast kraljevstva?

Kako je (Radosna vijest) u svem svijetu rodna i napredna.

Kološanima 1,6

Ekstreman "anđeo"

RUMUNJSKA: ANGELA CAZACU

Angela Cazacu bila je samo obična žena koja je živjela u Rumunjskoj tijekom Drugoga svjetskog rata i nacističke invazije. Život Židova i kršćana je preko noći postao živi užas. Angela je imala pune ruke posla; potajno je odvodila židovsku djecu iz geta i doturala hranu i odjeću ženama, kršćankama, koje su bile u zatvorima u okolini njezina grada.

Kasnije, kad su nacisti protjerani iz njezine zemlje i kad je upala sovjetska vojska, Angela je i dalje imala pune ruke posla. Širila je poruku Božje ljubavi i dijelila Biblije i Nove zavjete na ruskome jeziku, na željezničkim kolodvorima punim sovjetskih vojnika.

Kad je pastor Richard Wurmbrand bio u zatvoru u Targu Ocni, u zimu 1951. godine, ozbiljno se razbolio. Njegovo mršavo, ispijeno tijelo, drhtalo je od stalne hladnoće, te najhladnije, ikad zabilježene zime. Svakom je zatvoreniku bilo dozvoljeno imati samo jednu deku, a hrana je bila veoma oskudna, jer se nitko nije mogao probiti do zatvora kroz dubok snijeg.

Upravo tih sumornih dana, pastor Wurmbrand je primio paket, pun očajnički potrebne hrane i tople odjeće, koju je nesebično podijelio s drugima. Taj paket, za koji je bio uvjeren da ga je donio anđeo, vjerojatno mu je spasio život.

I ponovo je sestra Angela (anđeo na rumunjskome) imala pune ruke posla, vršeći djelo svoga Oca. Obično? Možda. Ali Bog rado koristi obične ljude kao svoje anđele milosrđa.

Prije više godina, u odgovoru na sve veći broj vijesti o nasumičnim djelima nasilja, na barijerama automobila počele su kružiti naljepnice koje su pozivale na "nasumična djela ljubaznosti". Jedno djelo ljubaznosti ili milosrđa prema neznancu, ma kako naizgled bilo beznačajno – kao što je ustupanje mjesta na parkingu trgovačkoga centra, ili trenutak vremena da bi se načinio kontakt očima s trgovcem u nekome dućanu – može biti veliko. Bog te može upotrijebiti tako da tvoj najobičniji ljubazan postupak preobrazi u moćan dar milosti u životu te osobe. Traži od Boga da ti pomogne još danas izvršiti neko nasumično djelo ljubaznosti u njegovo ime. Možda to nikad ne saznaš, ali moguće je da ćeš biti nečiji "anđeo".

Obucite se, dakle, budući da ste izabranici Božji, sveti i ljubljeni, u milosrdnu srdačnost, dobrotu, poniznost, krotkost i strpljivost!

Kološanima 3,12

Ekstremna pobožnost

Baš kao što se šišanjem tigra ne mogu ukloniti njegove pruge, tako sam ja i dalje kršćanka. I dalje imam molitvene sastanke. U početku je u mojoj kući bilo samo pet sastanaka, a sad ih je preko dvanaest.

Baka Vo Thi Manh iz Vijetnama, zatvorena zbog svoje vjere

Ekstremna

Ekstremna dovoljnost

NIGERIJA: ROSE

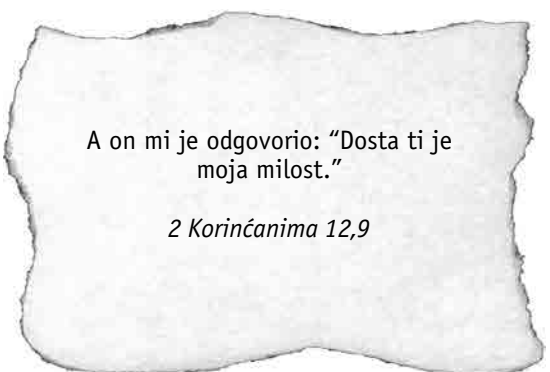
“Brzo, ulazite u ormar. Ne smijete načiniti nijedan šum, ukoliko ne čujete moj glas. Razumijete li me?” Rose je čula dva tanušna glasića svoje predškolske djece, kako joj odgovaraju: **“Da, mamice”**, a onda je izjurila kroz vrata i uputila se ka školi svoje kćeri, moleći se samo da ne bude prekasno.

Nakon što je nigerijska Vlada proglasila šerijat, islamski zakon, buknuo je žestoko nasilje protiv kršćana, jer su se oni protivili tom zakonu. Za vrijeme pobune, Roseina je najstarija kćerka još bila u školi i majka je bila uvjerenjena da tamo nije sigurna. Kad je stigla u školu, njezina je kćerka već bila odvedena u vojnu bazu na sigurno. Rose ju je naposljetku pronašla i vratile su se kući, gdje ih je drugo dvoje mlađe djece čekalo u miru.

Svoga je muža posljednji put vidjela živa prije nego što je sutradan otišao na jedan kršćanski skup. Za vrijeme tih pobuna srušeno je otprilike 260 crkava, a više od 460 kršćana je ubijeno.

U mjesecima nakon muževljeva ubojstva, Rose je crpila utjehu iz knjige Djela. Ona kaže ovako: “Isti Bog koji je dopustio da Stjepan bude kamenovan, dopustio je i da Petar pobjegne iz zatvora. Bog je uvijek vjeran i njegova je milost dovoljna.” Rose i danas radi u crkvi u kojoj je njezin muž nekoć bio pastor, i odano podiže njihovo troje djece.

Kaže se da nas Bog nikada neće odvesti tamo gdje nas njegova milost ne može sačuvati. Moramo shvatiti da njegova nakana katkad ne uključuje čudesno izbjavljenje od bolesti, smrti ili tlačenja. A ipak, njegova je milost dovoljna i on nas nije napustio. Moramo se pouzdati u to da nam Bog neće dati neku službu ili posao a da nam pritom ne da dovoljno svoje milosti da to obavimo. Katkad je njegova nakana samo provesti nas kroz iskušenje, umjesto da nas od njega oslobodi. Jesi li ti došao do točke kad si spreman potpuno se osloniti na Boga? Vjerojatno nećeš reći da je Božja milost sve što trebaš, sve dok njegova milost ne postane sve što imaš.

A on mi je odgovorio: “Dosta ti je moja milost.”

2 Korinćanima 12,9

Dvadeset dvogodišnji student Biblije je spavao kad su ga probudili povici: "Allahu Ekber!" (Alah je najveći!) Radikalni muslimani upali su u njegovu sobu i tukli ga sve dok gotovo nije izgubio svijest. Dominggus se borio pokušavajući pobjeći, no netko ga je udario srpom po vratu i zamalo mu odrubio glavu. Pretpostavljajući da će uskoro umrijeti, napadači su ga ostavili da leži u vlastitoj lokvi krvi koja se sve više širila.

Dominggus kaže da je njegova duša napustila tijelo, da su je anđeli odnijeli u nebo i da je osobno gledao svoje truplo kako nepomično leži na tlu. Više nije osjećao ni strah ni bol, već mir, dok je čekao na svoj novi život s Kristom. A onda je čuo: "Nije još došlo vrijeme da mi služiš ovdje."

Sljedeće što je Dominggus čuo bile su riječi indonezijskih medicinskih radnika. Budući da nisu znali je li mrtvac kršćanin ili musliman, nisu mogli odlučiti gdje će odnijeti njegovo tijelo i glasno su o tome raspravljali.

Dominggus se molio Bogu da mu da snage da govori. Konačno su iz njegovih usta izašle riječi: "Ja sam kršćanin." Možemo samo zamisliti kako su izgledali ljudi iz hitne pomoći kada im je mrtav student odgovorio na pitanje.

Do danas se Dominggus potpuno oporavio. Tjelesni su ožiljci ostali, no njegov je duh obnovljen novom vjerom i porukom oprostjenja. Dominggus tvrdi da je bliži Bogu i sad aktivno moli za svoje bližnje, muslimane – čak i za one koji su ga napali.

U ovome nesigurnom, novom svijetu, punom nasilja i prijetnji, kršćanima je zapovjeđeno suočiti se s budućnošću bez straha. Strah samo pogoršava ionako tešku situaciju i ne umanjuje pritisak. Mi se doista možemo s pouzdanjem suočiti s neizvjesnom budućnošću na zemlji, jer znamo da je naše vječno odredište zajamčeno. Znamo da je naša nebeska budućnost vječnost s Kristom, kao što je Dominggus jasno vidio. Na kraju krajeva, mi smo daleko više od zemaljskih tijela koja naši neprijatelji mogu osakatiti ili čak ubiti. Tvoj će se život nastaviti unedogled, nakon što tvoje tijelo bude uništeno. Tvoja je prava budućnost ono što se dešava u vječnosti, a ne ono što se odigrava ovdje, na zemlji. Koje strahove imaš glede budućnosti? Možeš li ih povjeriti Bogu i suočiti se s budućnošću bez straha?

Jahve mi je svjetlost i spasenje: koga da se bojim?

Psalam 27,1

Ekstremna

Ekstremno pjevanje

SJEVERNA KOREJA: SOON OK LEE

“Nisam znala što su ti zatvorenici pjevali, dok i sama nisam postala kršćanka.”

Soon Ok Lee bila je u zatvoru u Sjevernoj Koreji od 1987. do 1992. godine. Međutim, nije postala kršćanka dok nije prebjegla u Južnu Koreju. U početku, kad je tek primila Krista, često su joj navirala sjećanja na sve ono što je čula i vidjela dok je bila u zatvoru.

Bile su to jednostavne stvari, kao što su kršćani koji pjevaju dok odlaze u smrt. U to vrijeme nije shvaćala što im je, i mislila je da su ljudi. Budući da joj je bilo zabranjeno govoriti, nije mogla razgovarati s nekim kršćaninom. Ali sjeća se da je slušala riječ “Amen”.

“Dok sam bila tamo, nikad nisam vidjela da se neki kršćanin odrekao svoje vjere. Nijedan. Kad su kršćani šutjeli, časnike je to strahovito gnjevalo i onda su ih šutirali. U to vrijeme nisam mogla razumjeti zašto riskiraju svoj život, kad su jednostavno mogli reći da ne vjeruju, te učiniti što se od njih traži. Čak sam mnoge od njih čula kako slave Boga pjesmom dok se šutiranje i udarci pojačavaju. Časnici su ih nazvali luđacima i odvodili ih u prostoriju u kojoj su ih mučili električnim šokovima. Nisam vidjela da je ijedan odande izašao živ.”

Ali pjevanje je bilo to što je dotaklo njezino srce. Pjesma svetih mučenika posijala je sjeme u njezinu dušu i naposljetku ju je dovela Kristu.

Oni koji su znatiželjni o kršćanstvu, pomno prate vjernike, poput špijuna, kako bi se sami uvjerali što je istina. Motre. Promatraju. Bilježe u svome umu što su vidjeli. Svaki put kad kršćani prolaze kroz iskušenja, ovi se tihi promatrači često nadaju da će vjerni pasti, a da će se oni tad uvjeriti da su kršćani, na kraju krajeva, isti kao svi drugi. Međutim, kad kršćani kroz svu nevolju prolaze s osmijehom, oni su zbunjeni. Kad vjerni plješću, umjesto da plaču, čude se. Kad Kristovi sljedbenici pjevaju usred žalosti, privlači ih to što ne mogu objasniti. Ako i ti upravo sada prolaziš kroz iskušenje, imaš iznimnu priliku posvjedočiti o Kristu. Moli da tvoj radosni primjer nadahne druge.

Pun sam utjehe; preobilna je radost
moja zbog sve nevolje naše.

2 Korinćanima 7,4

Ekstremna istrajnost

TURKMENISTAN: SHAGELDY ATAKOV

“Slomi ga moralno, ili ga uništi tjelesno!” Turkmenistanski birokrate nisu više imali strpljenja za toga uličnog propovjednika.

Shageldyju Atakovu bila je ponuđena sloboda pod amnestijom predsjednika Saparmurata Niyazova, 23. prosinca 2000. godine, s tim da se zakune na vjernost predsjedniku i izgovori muslimanski kredo. Shageldy je ponovno odbio pomilovanje.

Državni su zvaničnici još ranije zaprijetili Shageldyju da prestane propovijedati. Prvi je put uhićen u prosincu 1998. god. i osuđen na dvije godine zatvora, no državni se tužitelj žalio na presudu, okarakterisavši je kao “preblagu”. Tako je Shageldy dobio još dvije dodatne godine zatvora. Trpio je tako jake bolove od surovoga prebijanja, da je molio svoju djecu da ga ne dotiču.

Njegova žena i petero djece prisilno su u veljači 2000. godine odvedeni iz svoje kuće i protjerani u zabačenu Kaakhkau, gdje su se nalazili u nekoj vrsti “seoskog” pritvora.

Kada ga je obitelj posjetila, negdje početkom veljače 2001., Shageldy se oprostio s njima kao da se više neće vidjeti. Njegova je žena primijetila da je bio sav u modricama i pretučen, boljeli su ga bubrezi i jetra, i imao je žuticu. Jedva da je mogao hodati i često je gubio svijest. Nije očekivao da će preživjeti.

Unatoč svemu, Shageldy se nije slomio. Nije se htio predati i, mada mu je sloboda bila na dohvata ruke, nije je htio prihvatiti, ako je značila odricanje od vjernosti Kristu.

Ljudi mogu živjeti bez hrane tjednima, no bez vode ne možemo dulje od nekoliko dana. Na isti način i naše duše trebaju duhovnu hranu. Možemo živjeti danima, mjesecima, pa čak i godinama bez druženja – naše će duše ipak preživjeti, unatoč usamljenosti. Možemo izdržati i bez mira, podnijeti bolest za bolešću, ma kako bila duga i ozbiljna – naše će duše, mada obošrabrene, preživjeti. Međutim, pokušamo li izdržati dugo bez nade u Isusa Krista, naše će duše usahnuti. Nemoguće je živjeti bez nade; bez Božjega dragocjenog dara, danog njegovoj djeci. Ako se osjećaš kao da ne možeš nastaviti dalje, traži od Boga da te ohrabri i motivira. S tvrdom nadom u Isusa Krista, sve ćeš podnijeti i izdržati.

Bez prestanka se sjećamo pred Bogom, našim Ocem, vaše djelotvorne vjere, požrtvovane ljubavi i postojane nade u Gospodina našega Isusa Krista.

1 Solunjanima 1,3

Ekstremna

Ekstremna vjernost

LAOS: HEZEKIAH

Ubrzo nakon što je postao kršćanin 1997. godine, Hezekiah je otišao na obuku u učeništvu i evangelizaciji na mjesto koje je u lokalnoj zajednici bilo poznato kao "Svetište". Potom se vratio u kuću svoga oca i odmah bio suočen sa zahtjevom trideset dva rođaka i stanovnika toga sela da objasni zašto se preobratio na kršćanstvo. Rekao im je: "Isus je jedini put po kojemu mogu biti spašen od grijeha i imati vječni život."

Nazočni su se razljutili a Hezekiah ih je bezuspješno pokušavao urazumiti. Na kraju ga je razjarena gomila zgrabila za kosu i počela udarati po licu, sve dok nije izgubio svijest.

Jedan ga je prijatelj uspio odvesti u svoju kuću i tamo je Hezekiah ostao četiri dana ležeći u krevetu i oporavljajući se od ozljeda. Nikad se više nije mogao vratiti u dom svoga oca, no nastavio je putovati od sela do sela po Laosu, pronoseći Radosnu vijest o spasenju.

Od ovoga prvog slučaja, Hezekiah je bio pretučen još deset puta u različitim prilikama; katkad je priželjkivao smrt, toliko su njegove patnje bile strašne. On svjedoči: "Kako sazrijevam u svome hodu s Kristom, imam sve više vjere koja mi pomaže podnijeti ove teškoće. Iskušenja kroz koja sam prolazio poslužila su jačanju moje vjere, a Bog me iz svih nevolja vjerno izbavlja. Zahvaljujem Bogu što sam trideset ljudi uspio dovesti spasonosnom poznanju Isusa Krista."

Božja vjernost svojoj djeci nije zasnovana na principu reciprociteta. Jer da jest, davno bismo bili napušteni. Umjesto toga, Bog je veoma sojestan naših slabosti, no odlučio je voljeti nas bez obzira na sve. Moramo dobro paziti da priče o kršćanskim mučenicima čitamo u svjetlu Božje vjernosti svojoj deci. Mučenici su prvi koji nas podsjećaju da njihova priča nije o njima. Ona govori o Bogu! Mada čitamo o mnoštvu vjernika koji su spremno podnijeli svakovrsno zlo radije nego da se odreknu Krista, nevjerojatan zaključak koji iz toga proizlazi nije o njihovoj ekstremnoj vjernosti, već o ekstremnoj vjernosti Boga slave. Tvoja vjernost može posrnuti, ali njegova postojana vjernost nikad ne prestaje. Odvoji danas vrijeme da zahvališ Bogu na njegovoj vjernosti.

Ako smo nevjerni – on ostaje vjeran! Ne može se, naime, odreći sam sebe!

2 Timoteju 2,13

Ekstremna

Ekstremno okruženje

RUMUNJSKA: SABINA WURMBRAND

Mlada židovska liječnica bila je veoma tužna. Jedne ju je večeri Sabina Wurmbrand pokušala utješiti: "Bog je obećao Abrahamu da će židovski narod imati sjajnu budućnost, i da će ih biti kao pijeska na morskoj obali i zvijezda na nebu."

Liječnica ju je pogledala sa suzama u očima i rekla: "Da, zgaženi smo pod nogama ovih komunističkih stražara, baš kao što se gazi pijesak na obali mora. Ne govori mi više o tvome Bogu."

Nekoliko dana kasnije, Sabina se veoma razboljela. Dok je ležala u zatvorskoj bolnici, gotovo na samrtni, ušao je upravitelj zatvora i rekao joj: "Mi komunisti imamo lijekove i bolnice, i jači smo od tvoga Boga. U ovoj bolnici ne smiješ spominjati Božje ime." Jedino se Sabina usuđivala govoriti o postojanju Boga. Druge su žene bile ushićene što se netko zapravo drznuo prkositi upravitelju.

Sutradan su Sabinu natjerali da se vrati na posao. Bog je čudesno dotaknuo njezino tijelo i ona je bila potpuno izliječena. Vijest se pročula zatvorom, tako da nije promakla ni ušima mlade liječnice Židovke.

Kasno te večeri, prišla je Sabini i rekla: "Ako je tvoj Bog kadar tako obnoviti tvoje tijelo i dati ti takav mir usred ovoga paklenog grotla, tad moram vjerovati da je on stvaran. Nijedna druga sila to ne bi mogla postići. Što trebam učiniti da se spasim?"

Svaki put kad se osjećamo kao da nam je život u ponoru, možemo biti sigurni da nas ljudi promatraju da vide kako ćemo izaći van. Čini se da kršćanstvo privlači zainteresirane gledatelje – osobito kad vodimo životne borbe. Stojeći na odstojanju, ljudi promatraju našu vjeru kako bi utvrdili o čemu se tu zapravo radi glede toga Boga. Pozorno nas motre kad smo u krizi. Međutim, kad za vrijeme iskušenja živimo po vjeri, ljudi ne mogu pobiti dokaz koji vide u našem životu. Što ljudi vide u načinu na koji ti živiš? Što tvoje reakcije na životne okolnosti govore drugima o Bogu? Ako se osjećaš kao da ti je život u ponoru, zapamti da te ljudi promatraju, kako bi vidjeli kako ćeš se nositi s tim.

Ali u svemu ovom sjajno
pobjeđujemo po onome koji nas je
ljubio.

Rimljanima 8,37

Ekstremna pobožnost

Unatoč bolnim sjećanjima, nemam vremena za ogorčenost. Moj je život ispunjen prevelikom srećom i mnoštvom predragih, brižnih ljudi, da bih dopustio da me proždere rak mržnje. Radujem se. Pjevam.

Smijem se. Svetkujem, jer znam da moj Bog suvereno vlada nad svim silama zla i razaranja koje je sotona ikad smislio. A najbolje je od svega to što moj Bog suvereno vlada u meni!

Pastor Noble Alexander, u zatvoru na Kubi bio dvadeset dvije godine – navod iz njegove knjige *I Will Die Free* ("Umrijet ću slobodan")

Ekstreman zahtjev

KINA: ZHANG RONGLIANG

Zhang je vođa jedne od najvećih grupa u okviru kućnih crkava u Kini koja, prema procjenama, ima oko deset milijuna vjernika, koji svakoga tjedna dolaze na bogoslužja. 1998. godine, Zhang i druge vođe kućnih crkava – kao predstavnici petnaest milijuna ilegalnih vjernika – potpisali su dokument pod naslovom "Ispovijest vjere kućnih crkava", koji je javno pozivao komunističke vlasti da prestanu s uznemiravanjem neregistriranih kućnih crkava.

Nekoliko mjeseci nakon što je dokument objavljen, Zhang i ostali potpisnici uhićeni su i odvedeni u zatvor. Zhang je kasnije oslobođen, pod uvjetom da se "dobro vlada" u sljedećih sedam godina. Sada putuje služeći svome raznovrsnom stadu. Budući da se ne "vlada" onako kako bi država htjela, Zhang nikad ne spava na istome mjestu dulje od nekoliko noći zaredom.

Kad je Pavao u Poslanici Rimljanima 13 napisao da se moramo pokoravati vlastima, sâm je više nego itko morao biti svjestan rizika. I mada su ga Rimljani progonili, upravo je, pozivajući se na njihov zakon, odnio Evanđelje u sam Rim. Njegov zahtjev da mu se sudi kao rimskome građaninu omogućio mu je da u Rimu navijesti Evanđelje, mada će to biti njegovo posljednje putovanje.

Poput Pavla i Zhang je preuzeo ekstreman rizik kad je iznio svoj zvaničan zahtjev. Ali su zato posljedice njegova osobnog rizika omogućile mnogima upoznati Krista.

Kao što je znao Pavao, tako i crkveni vođe u Kini znaju da je svaka vlast postavljena od Boga. Ali znaju i to da Bog neće previdjeti zlo koje čine nepravedne vlasti. Povijest pamti da su Rimljani ti koji su pogubili Pavla. Slično tome, i vjerni u Kini radi Krista trpe veliku nepravdu pod sadašnjim državnim režimom. Ako moraju riskirati vlastiti život da bi donijeli pravednost Kini, tad su pastori kao ovi spremni umrijeti. Koliko je jaka naša želja da vidimo ispunjenje pravednosti? Koliko cijesimo pravo da slobodno propovijedamo Božju riječ? Moli danas za vjerne u Kini koji su nas nadahnuli da tražimo Božju pravednost za njihove ugnjetачe. Traži od Boga da ti pokaže načine na koje bi mogao podržati njihov rad na unapređenju Evanđelja.

On ljubi pravdu i pravo: puna je zemlja dobrote Jahvine.

Psalam 33,5

Ekstremno proročanstvo

RIM: PETAR

Upita ga treći put: "Šimune, sine Ivanov, ljubiš li me?"

Petar se rastužio. Tri je puta zanijekao Krista; a sada ga on tri puta zaredom pita ljubi li ga. Ovoga je puta odgovorio polako, kao da je u svome srcu odmjeravao značenje svake riječi: "Gospodine, ti znaš sve. Ti znaš da te ljubim."

"Pasi ovce moje", ponovio mu je Isus treći put. No ovoga je puta Isus nešto dodao: "Kad si bio mlađi, opasivao si se sam i hodio kud si htio. Ali kad ostariš, raširit ćeš ruke svoje, i drugi će te opasivati i voditi kamo ti ne bi htio." Potom je rekao: "Slijedi me!" (Navodi iz Evanđelja po Ivanu 21,15-19)

Neron je progonio Petra u vrijeme kad je ovome bilo sedamdeset godina. Prema predanju, Petra su prijatelji i drugi vjernici poticali da ode iz Rima. U početku je odbijao, ali su ga na kraju ipak nagovorili da pobjegne. Kako se približio gradskim vratima s namjerom da izađe, vidio je u viđenju Isusa kako ulazi u grad. Pao je na koljena slaveći ga i upitao: "Gospodine, kamo ćeš?"

"Došao sam ponovno biti raspet. Slijedi me."

Petar se okrenuo i pošao za njim "kamo nije htio". Vratio se da se suoči s Neronom. Kad su ga vlasti uhvatile, zahtijevao je da bude raspet s glavom nadolje, jer je smatrao da nije dostojan biti raspet isto kao i njegov Gospodin.

Cilj ovog predanja nije da kaže kako je Isus zaista bio raspet po drugi put. On je umro i uskrsnuo jednom zauvijek. Ovo nas predanje prije svega treba podsjetiti da se Isus toliko snažno poistovjećuje s našim bolima i stradanjem, kao da osobno prolazi kroz njih. U Petrovome slučaju, Biblija kaže da se Isusovo ranije proročanstvo odnosilo na Petrovo raspeće. Tko bi drugi, ako ne Isus, mogao znati za Petrovo buduće stradanje? Isus je stručnjak za patnju. Zna sve o tome, prošao je kroz sve to, i želi biti s nama tijekom stradanja, rame uz rame. Ako te nešto u životu boli ili muči, Isus te razumije. Ako si povrijeđen, i on je bio. Još danas mu u molitvi dopusti da preuzme tvoj teret i tugu.

To je rekao da označi kakvom će smrću Petar proslaviti Boga. Zatim mu reče: "Slijedi me!"

Ivan 21,19

Ekstremna pastorova supruga

RUMUNJSKA: SABINA WURMBRAND

Između prekrasnoga rumunjskog krajolika i stradanja što su ga kršćani i Židovi podnijeli pod nacistima i komunistima, kontrast je bio i više nego oštar. Za Sabinu Wurmbbrand nevolja je bila trostruka: bila je i kršćanka i Židovka, a pored toga i žena glasovitoga pastora.

Jednoga je dana saznala da su njezina majka, otac, tri mlađe sestre i devetogodišnji brat zvjerski ubijeni u koncentracionome logoru. Toga je dana njezina vjera postala živa i stvarna.

Puna Božje milosti, Sabina je rekla: "Neću pokazivati tužno lice. Dužna sam Bogu biti radostan vjernik; crkvi primjer hrabrosti; a svome mužu vedra žena."

Sabina nikad nije dopustila da je njezina osobna tuga i patnja spriječe u pružanju podrške ljudima iz njezina okruženja. Smatrala je da nema izbora. Smrt i stradanje, osobito među članovima ilegalne crkve, bili su uobičajeni. Mnoge su oči bile uperene u nju kao pastorovu ženu. Ako ona izgubi nadu, kakvu bi onda nadu oni imali?

Sabina je kasnije bila tri godine u zatvoru i u radnome logoru gdje su žene, više nego bilo koji drugi zatvorenici, bile suočene sa strahovitim poniženjima i brutalnošću. Ali čak i u zatvoru, ona je bila poznata kao osoba koja je prijatelj svima i koja je uvijek imala lijepu riječ za svakoga.

Prije nego što su napustili Rumunjsku, Sabina je primila od Boga svoju nagradu. Ona i njezin muž, Richard, doveli su ubojice njezine obitelji Kristu!

Pastoralna je služba partnerstvo između pastora i njegove supruge. Provi nije potpun bez službe i poticaja onoga drugog. Bog nije pozvao nijednog kršćanina da radi i živi u izolaciji – on nas poziva u zajedništvo. Potrebni su nam drugi kršćani koji će ići s nama rame uz rame u službi koju vršimo, te nam s vremena na vrijeme pomoći mudrošću i ohrabrenjem. Od nas se ništa ne očekuje da sve to radimo sami – štoviše, ne bi to trebali ni pokušavati. Razmisli o svome radu. Tko je tvoj partner u službi? Tko moli za tebe da budeš djelotvoran svjedok na svome radnom mjestu, kod kuće, u školi? Moli od Boga da te dovede prijatelju, kršćaninu, koji će te, kad god je potrebno, snažiti i bodriti.

Poslasmo svoga brata i suradnika Božjega u Kristovoj Radosnoj vijesti – Timoteja, da vas utvrdi i ohrabri u vašoj vjeri.

1 Solunjanima 3,2

Ekstremna Snaga

INDONEZIJA: FRITZ

Fritz je molio od Boga snagu dok su se udarci strahovitom silinom spuštali na njegovu glavu. Muslimani su ga opkolili i smjenjivali se udarajući ga u lice. Jedan je napadač zamahnuo dugim nožem, očito riješen najzad se osloboditi toga kršćanskog pastora. Kad se oštrica prvi put zarila u Fritz, samo je povikao: "Isuse!" Uboli su ga više puta. Fritz je svaki put zavapio: "Isuse!" Napadači su se već počeli živcirati zbog pastora koji jednostavno nije htio umrijeti!

Napadači su nastavili divljati. Počeli su čupati klupe i propovjedaonicu iz crkve, a onda su sve to zapalili. Dvojica su muslimana zgrabila Fritz i bacila ga u vatru koja je buktala. Zadovoljni izvedenim napadom, muslimani su pobjegli. Fritz se ne sjeća mnogo što se događalo nakon toga, ali zna jednu stvar: ni jedna dlaka na glavi nije mu bila spaljena.

Ubrzo nakon napada, Fritz su odvezli u najveću bolnicu u tome području Indonezije, no tamo su mu uskratili liječenje kad su saznali da je kršćanin. Potom su ga prebacili u drugu bolnicu, gdje je dežurni liječnik rekao da će, čak i ako preživi noć, imati trajno oštećenje mozga.

Nakon dugog oporavka, Fritz danas ponovno propovijeda u novoj crkvi. Na njegovo iznenađenje, jedan od muslimana koji su ga napali potražio ga je s ciljem da mu postavi samo jedno jedino pitanje: "Tko je taj Isus?"

Tko nije sretan kad zna da ga ljudi smatraju "stručnjakom" za nešto? To može biti strojarstvo, matematika, alat, tesarstvo, umjetnost, filatelija, sport – svatko može biti stručnjak u barem jednoj oblasti. Volimo odgovarati na pitanja povezana s temom u koju smo dobro upućeni. Ali da nas netko upita: "Tko je taj Isus?", da li bismo bili pripremljeni za odgovor onako kako bi jedan "stručnjak" to trebao biti? Nije svaki kršćanin sam po sebi i evangelizator. Ali svaki kršćanin može evangelizirati, svjedočeći o nakani spasenja u svakoj prilici koja se ukaže. Da ti neki prijatelj koji ne vjeruje postavi to pitanje, kako bi odgovorio? Ako nisi siguran, razgovaraj s nekim tko jest.

Štujte u svojim srcima Krista kao Gospodina, uvijek spremni na odgovor svakomu tko vam zatraži razlog nade koja je u vama.

1 Petrova 3,15

Ekstremna

Ekstremna grupa mladih

SSSR: PASTOR SEREBRENNIKOV

Lokalne su novine prizor opisale kao "divlji". Nije se radilo o prizoru ubojstva niti slupanoga auta; bio je to prizor vjernika okupljenih na proučavanju Biblije.

Priča se pojavila u sovjetskim komunističkim novinama negdje oko 1960. godine. U njoj je, između ostaloga, pisalo: "Mladi momci i djevojke pjevaju duhovne pjesme. Primaju ritualno krštenje i drže se zloga, izdajničkog učenja o ljubavi prema neprijateljima." Priča se nastavljala dalje, otkrivajući šokantnu činjenicu da su mnogi komsomolci (članovi Komunističke omladinske organizacije) bili potajni kršćani.

"Moramo vjerovati našem Spasitelju isto onako kako su vjerovali prvi kršćani", rekao je pastor Serebrennikov grupi mladih koju je vodio. "Naš je glavni zakon Biblija. Ne priznajemo ništa drugo. Moramo žuriti da spasimo ljude od grijeha, osobito mlade."

Pastor je bačen u zatvor kad su komunisti otkrili pismo koje je napisala jedna djevojka, tinejdžerica, koja se obratila na njegovim propovijedima. Napisala je: "Šaljem vam blagoslov od našega voljenog Gospodina. Kako me samo on voli!"

Urednici toga časopisa čudili su se kako je uopće moguće da komunistički učenici odluče slijediti Krista, te su optužili komunističku školu da je "nemoćna" i "lišena svjetla". Rekli su da je kršćanstvo u stanju "ugrabiti sebi učenike ispred nosa njihovih nemarnih učitelja".

Nije bila u pitanju nemarnost učitelja.

Radilo se o pozivu Kristove ljubavi, kao što je predstavio pastor Serebrennikov i članovi njegove grupe mladih – kršćana koji su pustili da njihovo svjetlo svijetli u zemlji obavijenoj tamom.

"Ovo malo svjetlo što ga nosim ja, pustit ću da svijetu sja..." Ova poznata pjesmica iz djetinjstva ima jednostavnu melodiju i nema previše riječi koje treba zapamtiti – ostane ti u mislima danima nakon što je čuješ. Mala je djeca lako nauče, ali kasnije, osobito kako odrastamo, shvatimo da ove riječi nije baš tako lako i živjeti. Koliko prilika imamo u jednome danu pustiti to svjetlo da svijetli i proslavi Boga? Jednu ili dvije? Deset? Dvadeset? Točan broj, zapravo, nije važan. Ono što je važno jest naš odgovor na događaje s kojima se svakodnevno suočavamo. Tko zna? Možda je baš tvoje svjetlo to što drugi trebaju, kako bi pronašli put kući.

Vi ste svjetlo svijetu. Nije moguće sakriti grad koji leži na gori. Ne žele se svijeća da se stavi pod varičak, nego na svijećnjak da svijetli svima u kući.

Matej 5,14-15

Ekstremna “prodaja”

RUMUNJSKA: SABINA WURMBRAND

Sabinu je neprestano ponavljanje izluđivalo, a živci su joj bili zategnuti do pucanja. Ali časnik je bio neumoljiv: “Mi imamo metode koje ti se nimalo neće dopasti i koje će te natjerati da pogovoriš. Ne pravi se pametna s nama. Samo nam tračiš vrijeme.”

Njihova su pitanja imala za cilj natjerati je da otkrije imena drugih kršćana – onih koje je odgajala u vjeri i hrabrila da ostanu jaki, unatoč progonu. Sad je bio red na nju da bude jaka, ali nije mislila da će moći podnijeti još jedno saslušanje.

A to sljedeće saslušanje, imalo je daleko blaži i lukaviji pristup. Isljednik je bio sam i smiješio se. “Draga damo, pa vama je samo trideset i šest godina – pred vama je cijeli život. Samo nam dajte imena izdajnika”, rekao je. Sabina je i dalje šutjela.

Isljednik je nastavio: “Budimo praktični. Svatko ima svoju cijenu, pa zašto vi jednostavno ne biste rekli svoju? Samo nam kažite što tražite? Slobodu za sebe i svoga muža? Lijepu kuću i crkvu? Učinit ćemo sve i dobro se pobrinuti za vašu obitelj.”

Sabina je, s vatrenim uvjerenjem, odgovorila: “Hvala vam, ali ja sam se već prodala.”

“Prodali ste se?” – prekinuo ju je isljednik. “Za koliko i komu?”

“Božji je Sin stradao i dao svoj život za mene. Po njemu mogu otići u nebo. Možete li vi platiti višu cijenu od te?”

Očekujemo da tinejdžeri moraju proći kroz to. Kažemo da se radi o uobičajenoj fazi odrastanja. A ipak nam nikad ne padne na pamet da će nas takvo što mučiti kao odrasle. Pritisak društva. To je onaj dobro poznat osjećaj da nas je nešto ili netko “kupio”, kad god smo u iskušenju dovesti u pitanje svoja mjerila vrijednosti. Nakon što je pogodba sklopljena, osjećamo se kao naivoćine. Budale. Osjećamo se jeftino; ta izdali smo vlastite vrijednosti. Međutim, Krist je platio konačnu cijenu kako bi pridobio našu naklonost. Ako svatko ima svoju cijenu, on je odredio našu – jednom zauvijek. Njegova krv kojom nas je platio čini nas neprocjenjivo vrijednim u njegovim očima. Ti si već kupljen i otplaćen, prema tome, nemoj se potcjenjivati. Podjeti se danas na to.

Kupljeni ste!
Ne budite robovi ljudima!

1 Korinćanima 7,23

Ekstremna pobožnost

**Crkva koja se ne sjeća svoje progonjene
braće i nije crkva.**

Luteranski pastor koji je podnio strahovita mučenja,
štiteći članove ilegalne crkve

Dim što se podigao nakon sudara vlakova bio je gust i težak, a zrakom su se prolamali krici boli i patnje unesrećenih putnika, koji su ležali među slupanim vagonima, izlomljenih, krvavih tijela. Između ranjenih i umirućih hodao je kirurg, jedan od putnika toga vlaka koji je ostao neozljeđen, no njegova se prtljaga u općem metežu izgubila i on je neprestano ponavljao: "Moji instrumenti! Moji instrumenti! Samo kad bih imao svoje instrumente!"

Da je imao medicinske instrumente, taj je čovjek mogao spasiti mnoge živote. Praznih ruku, stajao je tamo praktično bespomoćan, gledajući kako mnogi umiru.

Današnja progonjena crkva nalik je tome kirurgu. Ona ima znanje i volju spasiti mnoge živote, zarobljene u olupinama komunizma ili islama. Ono što joj nedostaje jesu instrumenti.

"Poslušajte vapaj vaše braće i sestara iz zatvorenih zemalja", napisao je pastor Richard Wurmbbrand kad je prvi put došao u Ameriku. "Oni ne traže način za bijeg, ni sigurnost, ni lakši život. Traže samo instrumente kojima će se moći suprotstaviti trovanju njihovih mladih, svoga sljedećeg naraštaja, ateizmom. Traže Biblije kako bi širili Božju riječ. Kako će je širiti, ako je nemaju?"

Kršćani koji žive u zemljama u kojima nema vjerske slobode ne mogu si priskrbiti ovakve instrumente. Računaju na kršćane iz slobodnih naroda da im pomognu. "Dajte nam instrumente koji su nam potrebni", rekao nam je jedan kršćanin, "a mi ćemo platiti cijenu njihove uporabe!"

Kreda učitelju, igle medicinskim sestrama, strpljenje roditeljima, a traktor ratauru. Svaka osoba, bez obzira na zanimanje, rabi određene instrumente. Oni mogu biti složeni koliko i računalo ili jednostavni koliko je to ljudska ruka, ali naš se život uz uporabu ovih instrumenata drastično mijenja. Kao kršćanima, poznati su nam duhovni instrumenti, jer o njima čitamo u Božjoj riječi, Bibliji. Ali što je s onima koji nikad nisu čitali o instrumentima kao što su samilost, praštanje, ljubav, davanje i svi drugi darovi i talenti koje Bog nudi ljudima? Ne možeš ove duhovne istine držati za sebe, krijući ih kao tvrdica nagomilano zlato. Spremno podijeli svoje instrumente s onima koji su u potrebi, ne tražeći ništa zauzvrat.

Ali kako će zazivati onoga u koga nisu vjerovali? Kako li će vjerovati u onoga za koga nisu čuli? Kako li će čuti bez propovjednika?

Rimljanima 10,14

Uz kloparanje kotača vlaka, krhko je tijelo vijetnamske kršćanke bolno odskakivalo na tvrdom drvenom sjedalu. Ali, bila je u misiji.

Trebala je duhovnu hranu za kršćane koje je vodila u Sjevernome Vijetnamu. Tri su se zajednice molile da misija njihove čelnice bude uspješna i da im donese dragocjene Biblije.

Njezin je rad kod kuće bio zamoran. Bila je jedina zrela kršćanka u tome području i osnovala je tri crkve ni iz čega, pridobijajući jednu po jednu dušu kroz osobno svjedočanstvo. Nije imala auto, pa čak ni bicikl. Na crkvene je sastanke išla pješice, ili se vozila malim drvenim čamcem.

Suočavala se s policijskim prijetnjama i uznemiravanjem, a njezini roditelji, budisti, bili su užasnuti zbog njezine vjere. A sad je morala u tri uzastopna dana prijeći vlakom tisuću i tri stotine kilometara, nadajući se da će pronaći makar jednog vjernika koji bi joj mogao pomoći. Konačno je stigla u grad Ho Chi Minh.

Tamo je upoznala grupu kršćana sa zapada koji su došli u posjet i oni su joj dali Biblije za kršćane na sjeveru. Također su joj dali bicikl kako bi joj pomogli u službi i radu s njezine tri zajednice. Prije nego što su otišli, zajedno su se pomolili, tražeći da Bog blagoslovi njezin put i službu koju je vršila.

“Koliko imaš godina?” – upitao ju je jedan posjetitelj, baš kad se spremala poći.

Žena je zagladila pramenove teške crne

kose, sklanjajući ih s lica, i prošaputala: “Dvadeset i dvije.”

Svako čudo od djeteta ima posebne sposobnosti koje nadilaze njegove godine. Možda upoznamo nekoga tko je završio fakultet u petnaestoj, ili napisao simfoniju prije dvanaeste, ili se istakao u sportu do šesnaeste. Naša reakcija je najčešće ljubomora; voljeli bismo da smo i sami mogli učiniti nešto veliko u mladosti, te da smo za to primili priznanje. A mlada vijetnamska kršćanka učinila je baš to; s tim što vjerojatno nije imala nikakvih posebnih sposobnosti koje bi je razlikovale od vršnjaka. Ali imala je želju slijediti Isusa i svjedočiti o njemu svome narodu. Krist i tebe zove da budeš marljiv za njega. Svjedočenje o Božjoj ljubavi toliko je jednostavno, da ne zahtijeva nikakve posebne sposobnosti – potrebna je samo tvoja raspoloživost.

Vrši ove dužnosti, sav im se posveti, da tvoj napredak postane očit svima!

1 Timoteju 4,15

Ekstremna

Ekstremne upute

FRANCUSKA: FRANZ RAVENNAS I MARTIN GUILLABERT

“Kad čujete smrtnu presudu, primit ćete je kao poziv Kralja slave, koji vas zove na svoju svadbenu gozbu.”

Upute su bile teške, ali jasne. Francuski pisci Franz Ravnennas i Martin Guillabert napisali su priručnik s uputama za kršćane koji su suočeni s prijetnjom smrću. Njihova “izdavačka kuća” u vrijeme Francuske revolucije bila je zatvorska ćelija, na koju su gledali kao na “predvorje raja”.

“Kad završe s čitanjem presude”, stajalo je dalje u priručniku, “reći ćete zajedno s ostalim mučenicima koji su otišli prije vas: ‘Hvala ti, Bože’. Pjevajte radosne pjesme. Kad vam svežu ruke, recite zajedno sa svetim Pavlom: ‘Spreman sam ne samo biti svezan nego i umrijeti za ime Isusa Krista.’”

“Na putu za gubilište, govorite stražarima stihove iz Pisma o radosti stradanja i smrti za Krista. ‘Tko će nas rastaviti od ljubavi Kristove?’” (Rimljanima 8,35)

“Kad se susretete s dželatom, sjetite se riječi velikoga mučenika Ignacija: ‘Kad će doći taj sretni čas kad ću biti pogubljen za svoga Spasitelja? Koliko još moram čekati?’ Nemojte zaboraviti pomoliti se i za progornitelje.”

Ravennasu i Guillabertu je odrubljena glava. U slobodnim narodima njihove riječi zvuče toliko nestvarno da ih je teško i zamisliti, ali u narodima u kojima nema vjerske slobode, te su riječi čak i danas na snazi.

Svaki dan našega života treba početi s upozorenjem: Pazi! U svakome danom trenutku može nas zadesiti neka tragedija. Bilo da se vozimo autom, prelazimo ulicu ili prosto gledamo svoja posla i idemo za svakodnevnim obvezama, nismo sigurni da nam se neće dogoditi neka nezgoda, bolest ili namjerno djelo nasilja. Ali, unatoč tome što ne možemo živjeti zaštićeni od zla ovoga svijeta, možemo živjeti s obećanjem koje nam je Bog dao: Ništa, ali baš ništa, ne može nas rastaviti od ljubavi koju imamo u Isusu. Mada vjerojatno nećeš morati umrijeti za svoju vjeru, moguće je da ćeš biti suočen s odbacivanjem i drugim vidovima bolnoga progona. Božja će te ljubav uputiti i pomoći ti da se suočiš sa svime što bi ti se danas moglo naći na putu.

Siguran sam da nas neće ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sadašnjost, ni budućnost, ni sile, ni visina, ni dubina, ni bilo koje drugo stvorenje moći rastaviti od ljubavi Božje, koja je u Kristu Isusu, Gospodinu našem.

Rimljanima 8,38-39

Ekstremna

Još ekstremnih instrumenata

IRAN

“Mi smo glina, a on je lončar”

Bila je ponoć. Jedan je vjernik stajao kraj prozora i motrio gradske ulice, pazeći na svaki pokret koji bi mu signalizirao da policija steže obruč oko vjernih koji su se okupili na bogoslužju. Kršćani su se u južnome dijelu Irana sastajali tajno. Ovoga su puta imali i jednoga stranog gosta, što je predstavljalo dodatnu opasnost, jer bi iranska policija bila vrlo ljuta kad bi saznala da se kršćani druže s nekim tko dolazi iz inozemstva.

Nedavno je jedan vjernik bio pušten iz pritvora, a modrice po njegovu tijelu jasno su govorele kako su s njim tamo postupali. Mada ga je policija budno pratila i znala za njegov kršćanski rad, on je nastavio služiti koliko god je mogao, sve dok ga nisu uhitili.

Govorio je žarko i poticao okupljene vjernike da rastu u vjeri i postaju sličniji Kristu, bez obzira na cijenu koju će za to morati platiti. Svi su znali da će ta cijena biti visoka, jer su svi poznavali kršćane koji su bili zatvarani, pretučeni ili ubijeni. Drugi su jednostavno nestali.

Služba je trajala dugo, bila je čudesno lijepa i ispunjena štovanjem. Kad su završili, zadivljeni je strani gost upitao govornika o njegovu iskustvu iz zatvora, i stradanju koje je podnio. “Kako možeš”, dodao je, “održati takav duh nade i vedrine usred svih tih nevolja?”

“Sva su ova iskušenja samo ‘instrumenti’

u Božjim rukama”, rekao je iranski vjernik. “Tko sam ja da kritiziram instrumente koje Bog koristi kako bi me učinio svetim?”

Ljudi su opčinjeni budućnošću. Već stoljećima tražimo savjete od astrologa i svih ostalih koji tvrde da znaju što će nam se dogoditi u budućnosti. Pišemo knjige i snimamo filmove koji su zasnovani na konceptu putovanja kroz vrijeme. Želimo znati što nas čeka na životnome putu. Međutim, baš kao što glina ne može pitati lončara što će biti kad je oblikuje, tako ni mi ne možemo pitati našega Stvoritelja što će biti od nas. Ali možemo imati pouzdanje da će Bog od našega života načiniti nešto prekrasno i sveto. Po vjeri znamo da smo djelo Božjih ruku. Koji su to načini na koje bi se ti trebao pouzdati da Bog, Gospodar Lončar, stvara od tebe umjetničko djelo?

Pa ipak, naš si otac, o Jahve: mi smo glina, a ti si naš lončar – svi smo mi djelo ruku tvojih.

Izaija 64,7

Ekstremna ljubav prema križu

RIM: ANDRIJA

“Ne odrekneš li se toga Isusa, umrijet ćeš na križu”, bjesnio je upravitelj Ahaje. Taj mu je kršćanin već pričinio mnogo nepravilnosti kod vlasti u Rimu, jer je širio kršćanstvo diljem grčke provincije za koju je upravitelj bio nadležan, štoviše, prenio ga je i njegovoj ženi.

“Da sam se bojao smrti na križu, ne bih propovijedao veličanstvenost i slavu Kristova križa”, odgovorio je Andrija.

“Tad ćeš to i dobiti! Raspnite ga!”

Kad se Andrija približio križu u obliku slova X, radosno je uskliknuo: “O voljeni križu! Radujem se što te vidim uzdignuta pred sobom. Dolazim pred tebe mirne savjesti i vedar, sa željom da ja, učenik onoga koji je visio na križu, budem raspet. Što sam bliže križu, to se više približavam Bogu.”

Andrija je visio privezan za križ tri dana, propovijedajući i potičući ljude pred sobom: “Ostanite postojani u riječi i nauku koji ste primili i poučavajte jedni druge, kako biste mogli prebivati s Bogom u vječnosti i primiti plod njegovih obećanja.”

Andrija je naposljetku uskliknuo: “O, Gospodine Isuse Kriste! Ne dopusti da tvoj sluga koji visi na ovome drvetu imena tvogega radi, bude pušten ponovno živjeti među ljudima; primi me u svoje kraljevstvo.” Potom je, završivši molitvu, predao svoj duh Bogu.

Porculan. Čisto srebro. Dvadeset četvero-karatno zlato. Čak i platina. U današnje se vrijeme križevi rade od mnogo čega i u razne svrhe. Nakit. Zidni ukras. Čak i dekor za retrovizor. Sveprisutni križ. Ali unatoč svoj njegovoj popularnosti, koliko je kršćana stalo da razmisli što zapravo znači javno pokazati križ? Jednima on predstavlja instrument za mučenje – zamisli samo da u svome domu držiš izložena vješala ili električnu stolicu! Križ nas podsjeća da je Krist umro bolnom smrću. Povrh toga, on predstavlja most preko grijeha koji je nekoć razdvojio Boga i njegov narod. Isus nas je preko križa vratio Bogu. Zastani sad odmah i razmisli o značenju koje križ ima za tebe.

Uprimo pogled u začetnika i završitelja vjere, u Isusa, koji namjesto određene mu radosti podnese križ ne mareći za sramotu te “otada sjedi s desnu” Božjeg prijestolja!

Hebrejima 12,2

Ekstremno spašavanje

NIZOZEMSKA: DIRK WILLEMS

U Nizozemskoj šesnaestoga stoljeća, Dirk Willems je, u vrijeme vladavine španjolskih katolika, bio označen kao "anabaptist" i zbog toga bačen u zatvor. Sad se borio da spasi život.

Pobjegao je iz zatvora kroz malen prozor, tako što se spustio dolje pomoću užeta koje je načinio od starih krpa. Spuštajući se na zaleđenu površinu jezera koje se nalazilo duž zatvorskih zidina, pažljivo je stao na led, pitajući se hoće li propasti kroz njega. Ali dugi mjeseci gladovanja u zatvoru sad su mu dobro poslužili. Jedva da je bio težak četrdeset i pet kilograma.

Prije nego što je stigao na drugu stranu jezera, kroz noćnu tišinu prolomio se krik. "Odmah stani!" – povikao je stražar, izlazeći kroz prozor kroz koji je samo nekoliko trenutaka ranije izašao i Dirk. Bio je i previše blizu slobodi. Nastavio je hodati.

Stražar je, spuštajući se na led, ponovno povikao. Pojurio je za Dirkom, ali se nakon njegova trećeg koraka čuo prasak. Led je popustio pod njegovom težinom i stražar je propao u jezero. Sad se njegova vika pretvorila u vrištanje od hladnoće i straha: "Pomozi mi, molim te! Pomozi mi!"

Dirk je zastao, gledajući u slobodu koja je bila pred njim. Potom se okrenuo i brzo vratio preko jezera. Legao je na trbuh i ispružio ruku, kako bi spasio stražara koji je bio na ivici smrzavanja. Uz sarkastičnu zahvalnost, stražar je ščepao Dirka i vratio ga u ćeliju.

Unatoč hrabrosti koju je pokazao, Dirk je bio spaljen na lomači zbog svoje vjere.

Predani kršćani ne žive u skladu sa zdravim razumom. Čine nezamislive stvari, potpuno svojesni posljedica. Čine nemoguće, kao da se radi o nečemu sasvim običnom. Vjernici žive prema višem pozivu. Njihove su akcije i reakcije toliko neprirodne, da su često krivo shvaćene. Nekima će se i Dirkov postupak učiniti veoma neprirodnim i, dakako, čudnim. Možda čak i pomalo glupim. No, Dirk je vjerovao da samo slijedi temeljna biblijska načela. Stavio je tuđe potrebe iznad svojih. Kad se žrtvujemo, moguće je da to svijetu neće uvijek imati nekoga smisla, ali što se tiče nebeske perspektive, mi znamo da napredujemo. Živiš li ti uglavnom u skladu sa zdravim razumom? Ili predano slijediš Božje zapovijedi, pa što košta da košta?

Uzdaj se u Jahvu svim srcem i
ne oslanjaj se
na vlastiti razbor.

Izreke 3,5

Ekstremna pobožnost

Ja mrzim komunistički sustav, ali volim ljude. Mrzim grijeh, ali volim grešnika. Volim komuniste svim svojim srcem. Oni mogu ubijati kršćane, no ne mogu ubiti njihovu ljubav prema svima, pa čak i prema onima koji ih ubijaju. Uopće ne osjećam ogorčenje ili srdžbu prema komunistima, kao ni prema svojim mučiteljima.

Bivši zatvorenik koji je zbog vjere robijao pod komunističkom vlašću

Ekstremna

Ekstremna sigurnost

EGIPAT: AHMED

“Zašto svoju djecu izlažeš opasnosti?” – upitao ga je jedan od tri egipatska časnika.

Ahmed je mnogo puta bio uhićen, jer je svjedočio o svojoj vjeri i dijelio kršćansku literaturu. Ali on je svako saslušanje vidio kao šansu da svjedoči o Kristu.

“Sigurnost moje djece ne dolazi od mene”, mirno je rekao časniku. “Ona dolazi od Boga.”

“Zašto se ne želiš pokoriti vlastima?” – upitao ga je glavni časnik.

“Neću prestati svjedočiti o Isusu, jer je on put istine”, odgovorio je Ahmed. “Isus je promijenio moje srce.”

Policija ga je ispitivala o kršćanskoj literaturi koja je bila tajno tiskana. Također su ga pitali o nekim kršćanima i njihovu djelovanju. Ahmed je na oba pitanja prešutio odgovor.

“Ništa im nisam rekao”, objašnjavao je kasnije. “Nisam htio biti izdajnik Kristova tijela.” Kad su od njega tražili da uhodi druge kršćane i o tome izvještava policiju, rekao im je: “To nije moj posao.”

Drugom ga je prilikom uhitila i saslušavala turska policija, jer je u zemlju unio torbe pune kršćanske literature. “Ako ne odgovoriš na naša pitanja i ne pomogneš nam, zatvorit ćemo te, jer izazivaš probleme turskoj državi”, obećavala mu je policija.

“Isus nas nije pozvao da izazivamo probleme bilo kojoj državi”, odgovorio je Ahmed. “On želi da svjedočimo o njegovoj ljubavi i oproštenju.”

Izazivači nereda. To su ona djeca u rzedu koja ne mogu prestati pričati. Pa onda oni nasilnici u školskim blagovanicama koji drugoj djeci kradu novac za užinu. Ili one tračibabe po kancelarijama koje kleveću druge i šire glasine poput neke zarazne bolesti. Kršćani nisu pozvani da budu izazivači nereda. Zapravo nas je Isus pozvao da budemo izazivači reda. Mirotvorci. Ali ovo pravilo ima jednu iznimku: moramo biti izazivači nereda sotonini njegovim spletkama. Ne smijemo si dopustiti da nas đavao previdi kao bezopasne osobe za kraljevstvo. A molitva je naše najdjelotvornije oružje. Kako često tvoje molitve poremete sotonin rad? Budi danas zauzet molitvom u Isusovo ime protiv nankana tvoga neprijatelja.

Obucite se u bojnu opremu Božju da se mognete suprotstaviti đavolskim napadima!

Efežanima 6,11

Ekstremna

Ekstremna poslušnost

KINA: PASTOR I NJEGOVA MAJKA

Taj je pastor često bio saslušan i pretučen, ali danas ga je policajac odveo u sobu na razgovor. Rekao je: "Zanima me ta tvoja vjera. Možeš li mi reći vaših Deset zapovijedi?"

Zaprepašćen, pastor mu je počeo govoriti zapovijedi. Kad je došao do pete: "Poštuj oca svoga i majku svoju", policajac ga je prekinuo. "Sad stani. Vi kršćani vjerujete da je Bog odabrao poštovanje prema ocu i majci kao posebno važnu zapovijed. Molim te, pogledaj u kut." Pastor se okrenuo i tamo ugledao staricu vezanu lancima, izubijanu i prekrivenu modricama. Bila je to njegova majka.

Policajac je nastavio: "Pogledaj samo koliko je tvoja majka patila. Ako nam odaš tajnu ilegalne crkve, i ti i tvoja majka možete slobodno ići. Ali ako ona umre od mučenja, bez obzira što ga mi provodimo, ti ćeš biti odgovoran, jer nisi izvršio zapovijed i nisi poštovao majku. Njezina će krv pasti na tvoju glavu."

Pastor se okrenuo prema majci, koja je počela dolaziti svijesti. "Draga majko, što mi je činiti?"

Odgovorila mu je s puno ljubavi: "Još od vremena tvoga dječastva učila sam te voljeti Krista i njegovu crkvu. Nemoj izdati Boga. Ja sam spremna umrijeti za njegovo sveto ime."

Pastor je ponovo pogledao policajca i rekao s obnovljenom hrabrošću. "Bili ste veoma u pravu satniče. Čovjek prije svega mora slušati svoju majku."

"Zašto ima toliko patnje u svijetu?" – često pitaju skeptici kad žele opovrći kršćanstvo. Nikako ne mogu u sebi pomiriti zamisao o Bogu koji je pun ljubavi a dopušta da nevini stradaju. Zapravo, čak znaju uvjeravati kršćane koji prolaze kroz stradanje da njihova muka na izvjestan način dokazuje da je Božji plan nekako ispio naopačke. Da li je stradanje zaista dio Božjega plana? Da bismo odgovorili na to pitanje, pogledajmo Isusov život na zemlji. Njegovo je stradanje na križu bila suština Božjega plana – ishod je naše spasenje i njegova slava. Kad stradaš prema Božjoj nakani, ideš putem kojim je išao Isus: na križ, u grob i – konačno – u nebo. Hoćeš li vjerovati Bogu da zna što radi, čak i kad tebe to boli?

Naprotiv, radujte se što ste dionici u Kristovim patnjama, da se možete radovati i veseliti i u čas kad se objavi njegova slava!

1 Petrova 4,13

Ekstremna

Ekstremni primjeri

SAD: SOPHIJINA MAJKA

“Naša se kći Sophia 1996. godine iznenada razboljela, a bolest je izazvala trajno oštećenje mozga. Mjesecima se strahovito mučila, plakala je katkad i po tri dana uzastopno, previjajući se od bolova. Nije nas prepoznavala, niti je reagirala na nas.”

“Jedna bolničarka nije mogla shvatiti zašto nismo ljuti na Boga što je dopustio da se to dogodi. Pokušala sam joj objasniti da smo mi njegovi sluge i da se ne možemo odreći veličoga dara što nam ga je dao u svome Sinu. Četiri mjeseca nakon prvoga napada bolesti, Sophia je umrla.”

“Tog dana kad je umrla, u jednome članku *Glasa mučenika* vidjela sam sliku koja je prikazivala Sudanku, sestru u Kristu, čije su dojke bile odsječene, a ona je takva sjedila kraj svoga novorođenčeta. Njezini su je progonitelji mučili ovim užasnim mukama, prisiljavajući je da gleda kako joj dijete umire od gladi. A ja sam, tisuće kilometara daleko od mjesta na kojemu se ta sestra nalazila, razumjela njezinu bol; i plakala sam, misleći, neću si dopustiti da živim u samosažaljenju.”

“Ta žena, kao ni druge slične njoj, nisu imale medicinsku njegu, zajedništvo i ljubav braće i sestara, kakvu mi imamo. A ipak su podnijele tako mnogo, pa stoga i ja, s Božjom milošću, mogu izdržati.”

“Trebam te žive poslanice Gospodina Isusa Krista, koje očituju stvarnost činjenice da Isus živi i da ovaj svijet nije moj dom.”

Mada je Bog uvijek s nama po Svetome Duhu, često nam je potrebna duhovna podrška ljudi od krvi i mesa koji će nam pomoći u vjeri. Mučenici i drugi vjernici kroz sva stoljeća, stvarni su ljudi čiji nas primjeri hrabrosti nadahnjuju da vjerujemo da ćemo i mi možda – samo možda – biti kadri reagirati kao oni. Mada vjerojatno nećemo preživjeti posve istu nesreću kakva je bila njihova, možemo usvojiti njihov duh istrajnosti i hrabrosti u svome svakodnevnom životu. Ako te je nadahnula neka ekstremna priča o vjeri, ispričaj je drugima. Predaj primjer dalje. Pouči druge kako crpsti snagu od onih koji su otišli ispred nas, od onih koji su živjeli svoju vjeru kao primjer svima.

Očito je da ste vi pismo Kristovo, sastavljeno našom skrbi, napisano ne crnilom, nego Duhom Boga živoga, ne na pločama od kamena, nego na pločama tjelesnim – u srcima.

2 Korinćanima 3,3

Ekstremna

Ekstremno odbijanje

RUSIJA: SERGHEY MECHEV

“Kršćanstvo nije nauk koji možeš dobiti iz knjiga ili besjeda”, propovijedao je otac Serghey Mechen, sluga Marosejka crkve u Moskvi. “Isus je rekao: ‘Ja sam Istina’. Istina je specifičan način života koji postižemo tako što slijedimo Kristov primjer.”

Bila je 1923. godina i nove komunističke vlasti Rusije pokrenule su takozvanu “Živu crkvu”, koja nije bila ništa drugo do socijalizam prurušen u kršćanstvo. Otac Serghey je bez uvijanja odbio čitati propisane molitve i propovijedati razvodnjen pojam Boga, koji su komunisti odobravali. Svom je stadu nastavio propovijedati istinu, znajući da bi zbog toga mogao nastradati.

Pet je godina ovaj svećenik bio u zatvoru, a komunisti su zatvorili njegovu crkvu. No zatvor ga nije slomio, nego ga je još bolje pripremio za službu. Čim je izašao na slobodu, obnovio je rad u ilegalnoj crkvi. Vjerno je i marljivo služio, radio je dugo svakoga dana, sve dok ga njegov bivši kolega, čovjek koji je okrenuo leđa Bogu, nije izdao. Država je izdajnika nagradila tako što su mu dali mjesto profesora.

Serghey je često čitao Isusove riječi koje kažu da “dobri pastir daje svoj život za ovce”. Bio je riješen nikad ne izdati braću. Zbog svoga postojana kršćanskog djelovanja, Serghey Mechev je strijeljan 1941. godine. Njegov je život prošao, ali ostala je njegova poruka: “Istina se ne mijenja u skladu s nečijim potrebama.”

Bog ne dolazi u kutiji. On postoji u svojoj svojoj slavi i punini, ili uopće nije Bog. Neki su brzi reći da oni nisu Božji protivnici, sve dotle dok je to bog kojega oni žele da im se propovijeda. Baš kao da se nalaze u duhovnome samoposluživanju, biraju i uzimaju ono što im se sviđa, uživaju u svojoj zamisli o Bogu, a ostalo odbacuju kao nepotrebno. Ali Božji karakter i priroda ne mijenjaju se prema ljudskim hirovima. Možemo pokušati oblikovati Boga prema nekom svom modelu, no naposljetku ćemo pasti. Odbij svakoga tko, u ma kakvom trenutku, odbacuje pun Božji karakter i prirodu. Jesi li u stanju prepoznati krivovjerje kad ga vidiš?

Bog, izvor svakovrsne milosti, onaj koji vas je u Kristu pozvao u svoju vječnu slavu, sâm će vas, kad budete neko kratko vrijeme trpjeli, usavršiti, učvrstiti, ojačati i utvrditi.

1 Petrova 5,10

Ekstremno spokojstvo

RUMUNJSKA

Pastor, njegova žena i njihovih šestero male djece, upravo su pred zajutrak čitali Psalam 23. Iznenađena je u kuću upala policija. Izvršili su premetačinu, a pastora su uhitili.

Policajci su ga upitali: “Zar nemaš što reći? Kaješ li se? Je li ti žao?” Pastor je oprezno rekao: “Vi ste odgovor na ono za što smo jutros molili. Upravo smo u Psalmu 23 čitali da Bog postavlja pred nama trpezu na oči našim neprijateljima. Imali smo trpezu, ali ne i neprijatelje. A sada ste vi došli. Ako želite nešto od ovoga što je na stolu, želim to podijeliti s vama. Poslao vas je Bog.”

“Kako možeš reći nešto tako glupo? Odvest ćemo te u zatvor i tamo ćeš umrijeti. Nikad više nećeš vidjeti svoju djecu.” Pastor je, s istim spokojem, nastavio: “I o tome smo danas čitali: ‘Pa da mi je i dolinom (sjene) smrti proći, zla se ne bojim.’”

Časnik je viknuo: “Svi se boje smrti. Znam to, jer sam vidio taj strah na licima umirućih.”

“Sjena psa ne može ujesti, pa tako ni smrtna sjena ne može ubiti. Vi nas možete ubijati i odvoditi u zatvor, no nama se ništa loše ne može dogoditi. Mi smo u Kristu i ako umremo, on će nas odnijeti u svoj svijet.”

Mir. U današnjem nemirnom i žestokom gospodarstvu, mir postaje dragocjen, koliko i najjače akcije na tržištu. Srećom, svi su vjernici dioničari u Božjem daru koji smo primili po Isusu Kristu. Ali mnogim ljudima taj mir nedostaje. Neki uzimaju lijekove i brinu bez prestanka, pokušavajući naći mir odvojeno od Boga. Ali, ma kako dobar osjećaj našli, on je u najboljem slučaju samo privremen. Potom slijedi povratak u brigu i nemir. Nasuprot tome, Božji nam mir omogućuje postojan spokoj i u vrijeme stradanja. Ne postoji iskušenje koje bi moglo rastrojiti pouzdanje položeno u njega. Mada nevolja može udariti bez upozorenja, bit ćeš, poput spokojnoga pastora iz ove priče, opremljen Božjim savršenim mirom.

Otvorite vrata! Nek uđe narod
pravedni koji čuva vjernost,
čiji je značaj čvrst,
koji čuva mir jer se u te uzda.

Izaija 26,2-3

Ekstremna

Ekstremne misli

RUSIJA: KNEZ VLADIMIR

“Idemo, kneže!” – smijao se stražar, hvatajući mladića za ruku. “Da vidimo kako će ti se dopasti novi smještaj.” Stražari su izgurali kneza Vladimira iz carske palače Ghica i bacili ga u surovu zatvorsku ćeliju. U jednome uglu knez je vidio zatvorenike kako skidaju odjeću i pokri-vače s nekog mršavog mrtvaca. U daljini je čuo krike zatvorenika koje su mučili.

Mjesto na koje su ga doveli bilo je daleko od života u raskoši, kakvu je imao kod kuće. A ipak je knez Vladimir preživio nehumane uvjete u zatvoru, držeći se svoje vjere u Krista koji ga je tješio i vodio. Jedan od Vladimirovih drugova iz zatvora nekoć je rekao: “Nikada nigdje nisam čuo čistije molitve i misli o vječnoj vrijednosti, nego što je to bilo u komunističkim zatvorima.”

Vladimirove misli o vječnosti, nastale u to vrijeme, kasnije su objavljene u knjizi. Napisao je: “Blago onima koji su širili radost što je iznikla iz njihova stradanja. Onaj tko se odriče sebe radi drugih oblači se u Krista. Traži onoga koji se ne usuđuje prići ti sam. Daj onome koji ne traži. Voli onoga koji te gura od sebe. Neka moja radost nikad ne nastane zbog stradanja drugih. Neka moje stradanje donese radost drugima.”

Tko bi sanjao da će takve “čiste molitve i misli o vječnoj vrijednosti” doći od svrgnutoga kneza, koji je preživio svireposti komunističkih tamnica?

Negativne misli mogu duboko utjecati na nas. Usredotočimo li se na svoju patnju, ishod je često ogorčenje i ozlojeđenost. No odlučimo li razmišljati pozitivno usred krize, moći ćemo se uzdići iznad okolnosti. Ne samo da ćemo sebe sačuvati od obeshrabrenja i očaja, već možemo pomoći i drugima. Knez Vladimir je u svome stradanju iskusio radost. Jesi li ti sklon negativnosti kad prolaziš kroz iskušenja? Zapamti da ne možeš kontrolirati ono što se događa u životu. Ali možeš kontrolirati svoj stav. Odbij biti negativan. Moli od Boga da ti da pozitivan stav o iskušenjima kroz koja prolaziš i otvori oči kako bi mogao pomoći drugima.

I mir će Božji, koji nadilazi svaki razum, čuvati srca vaša i misli vaše u Kristu Isusu.

Filipljanima 4,7

Ekstremna pobožnost

Nemirno je srce naše dok se ne smiri u tebi.

Sveti Augustin

Ekstreman svetac

MALA AZIJA (U TO VRIJEME RIMSKO CARSTVO): SVETI NIKOLA

“Ne činite to”, povikao je Nikola, ugledavši dželatata kako diže mač da ubije jednog zatvorenika. “Ničim to nije zaslužio.” Čovjek je upravo trebao biti pogubljen zbog vjere u Isusa Krista. Nikola je hrabro zgrabio dželatov mač, prije nego što se zabio u zatvorenikovo tijelo.

“Neka bude po tvome, Nikola... Imam ja još mnogo onih koje danas trebam ubiti.” Dželat je izlazeći pljunuo i otišao prihvatiti se posla drugdje.

Nikola je hrabro svjedočio za Krista tijekom veoma teškoga razdoblja u povijesti. Godine 303. po Kr. imperator Dioklecijan započeo je jedan od najokrutnijih progona kršćana. Tad je ubijeno tako mnogo vjernika, da su čak i dželatati bili krajnje iscrpljeni, te su morali raditi u smjenama.

Nikola je bio žigosan vrelim željezom. Preživio je strahovića premlaćivanja i mnoga druga mučenja – samo zato jer je odbio zaniijekati da je Isus Božji Sin. Kako bi mogao zaniijekati onoga koji je za njega bio tako stvaran? Nikola je ostao odlučan usred velike nepravde.

Nakon što je pušten iz zatvora, ostatak je života proveo u osnivanju sirotišta i zaštiti siromašne djece. Bio je posvećen širenju Kristova Evanđelja na kreativan način. Jednanput je čak ubacio novac, umotan u čarapu, kroz prozor kuće u kojoj su živjele dvije veoma siromašne djevojčice, kako ne bi bile prodane u javnu kuću.

Mnogo godina nakon što je umro, Nikola je iz ljubavi prozvan svetim. Za mnogu djecu, noć uoči Božića predstavlja najčarobniju noć u godini, dok čekaju da dođe Djed Mraz, koji je nastao prema liku sv. Nikole. A stvarna životna priča o sv. Nikoli nadilazi heroizam i punija je ljubavi, nego što bi većina djece mogla i sanjati. Razmisli o vlastitoj životnoj priči. Da li ljudi znaju istinu o tvojoj vjeri u Isusa Krista? Ili te manje-više poznaju samo kao srdačnu i neuobičajeno moralnu osobu? Iako Djed Mraz nije stvaran, sv. Nikola jest, pa bi tako i ti trebao biti. Možda se baš i ne osjećaš kao svetac, ali svijetu su potrebni pravi primjeri odlučnih kršćana. Što je to što ćeš danas učiniti, kako bi živio svoju vjeru na stvaran način?

Ljubite Jahvu, svi sveti
njegovi: čuva
Jahve svoje vjernike.

Psalam 31,24

Ekstremna

Ekstremna Spremnost

BETLEHEM: MARIJA, MAJKA ISUSOVA

“Nisam ovako zamišljala rođenje našega prvog djeteta”, rekla je mlada žena između kontrakcija. “Jesi li siguran da je ovdje dovoljno čisto?” – upitala je svoga zaručnika, Josipa.

“Ne znam, draga”, rekao je zabrinuto. “Ali to je ono što imamo. Znamo da će Bog zaštititi ovo dijete. Mora da ima neki plan, čim hoće da se rodi baš *ovdje*.”

Dok je nailazila sljedeća bolna kontrakcija, njezin ju je zaručnik savjetovao: “Pokušaj disati u skladu s trudovima“, a onda joj je obrisao lice vlažnom krpom. “Drži se... ne bi trebalo trajati još dugo.”

Marija je rekla kroz stisnute zube: “Htjela sam roditi ovo dijete u svojoj kući. Htjela sam da tamo bude moja majka i pomogne mi.”

“Ja sam ovdje da ti pomognem”, rekao je Josip. “Morat ćemo proći kroz ovo sami. A oboje znamo da je i Bog ovdje, s nama.” A onda se blago pokušao našaliti: “Ako trebamo još pomoći, tu su nam u susjedstvu krave i ovce koje uvijek možemo pozvati.”

Grč je popustio i Marija se nasmiješila svome zaručniku. Pri sljedećoj je kontrakciji počela tiskati i uskoro je njezin sin došao na svijet. Dali su mu ime Isus, onako kako im je rekao anđeo.

Ponekad zaboravljamo na teškoće koje su Marija i Josip podnijeli, kako bi donijeli na svijet Kralja kraljeva: staja umjesto rodilišta, progonstvo u Egipat, siromaštvo i skandal. A ipak su sve spremno izdržali iz ljubavi prema Bogu.

Dok čitamo Bibliju možemo pomisliti da bi bilo lakše vjerovati u Božja obećanja kad bi ih spakirao u neki konkretan znak, kao što bi recimo bila poruka anđela. A ipak, čak je i Marija, koja je primila upravo takav znak, imala sumnje. Kad joj je anđeo Gabriel objavio da će roditi Božjega Sina, vjerojatno joj je to zvučalo kao nešto nezamislivo. Pitala je Gabriela: “Kako će to biti, jer se ja ne sastajem s mužem?” No unatoč zebnji, Marija je odlučila vjerovati u Božje obećanje i poslušati ga. Ta jednostavna spremnost donijela je svijetu Božji plan spasenja. Poziva li Bog i tebe na spremnost, unatoč sumnjama koje imaš? Poput Marijine, i tvoja spremnost na poslušnost može imati vječni učinak u Božjemu kraljevstvu.

Marija mu reče: “Evo službenice
Gospodnje, neka mi
bude po riječi tvojoj!”

Luka 1,38

Ekstremna

Ekstremna poezija

RUMUNJSKA: DIMITRU BACU

Dimitru Bacu bio je u zatvoru tijekom 1950-ih i 1960-ih godina. Jedini njegov zločin, kao i mnogih drugih, bio je taj što je bio kršćanin. Dimitru je tih dvadeset godina u zatvoru iskoristio za pisanje poezije o ljubavi prema Bogu. Pjesme su pažljivo pisane na malim komadima sapuna ili kucane o zid Morseovim znakovima, tako da bi ih i drugi mogli naučiti i preneti do ćelije do ćelije.

“Bolovi koji su slabili naša tijela nisu mogli ovladati našim srcima”, rekao je Dimitru nakon oslobođenja. “Umjesto mržnje, gajili smo ljubav, razumijevanje i mudrost.”

Evo jedne njegove pjesme, napisane u samicama punoj štakora, stjenica i ušiju.

Sinoć je u moju ćeliju došao Isus;

bio je visok; bio je tužan; ali kakvo je bio svjetlo!

Mjesečeve zrake koje sam tako čuvao iznenada su izbljedjele,

a ja sam, potresen i sretan, gledao u njega.

Došao je i stao kraj prostirke na kojoj sam bio

i tiho mi pokazao koliko je njegovo stradanje stajalo.

Svi su ožiljci bili tu, na njegovim rukama i nogama,

i rana na njegovu boku gdje je njegovo srce kucalo.

Nasmijao se i nestao. A ja sam pao na kamen

i zavapio: “Dragi Isuse, ne ostavljaj me samoga.”

Uhvatio sam se za rešetke i šiljci su mi proboli dlanove:

blagoslovljen dar, blagoslovljeni ožiljci.

Sumorna zatvorska ćelija i gubitak osnovnih sloboda obično za ishod nemaju poetsko nadahnuće. Dimitru je bio u stanju preokrenuti svoje stradanje u prigodu za slavljenje Boga, te utjecati na život drugih ljudi u korist Krista. Vlastito je stradanje počelo blijedjeti u njegovim očima, kad je shvatio koliko je Krist stradao radi njega. Kad bi doživjeli ono što je doživio Dimitru, mnogi bi se vjernici osjećali frustrirano ili uvrijeđeno, ali nikako nadahnuto. Neki bi čak sumnjali da je Bogu uopće stalo do njih. Sastavljanje pjesama u slavu Bogu zasigurno im ne bi bilo ni na kraj pameti. No Dimitru se usredotočio na Krista umjesto na zatvorsku ćeliju, te je bio ispunjen zahvalom. Kako ti reagiraš u vrijeme stradanja? Kad budeš pozvan na stradanje, hoćeš li vidjeti prepreku svojoj sreći ili priliku da slaviš Boga i služiš mu?

Ne govorim to natjeran oskudicom, jer sam u prilikama u kojima sam naučio biti zadovoljan svojom sudbinom.

Filipljanima 4,11

Ekstremno zastupanje

RUMUNJSKA: ANUTZA MOISE

Nakon što su sovjetski komunisti preuzeli Rumunjsku, počeli su progoniti Nijemce, smatrajući ih nacističkim simpatizerima. Anutza Moise odlučila je pružiti sklonište progonjenima, i to upravo onim ljudima koji su je mrzili jer je bila Židovka, a k tome još i kršćanka. Kad je tim ljudima ponudila pomoć u skrivanju od komunista, nisu mogli vjerovati da je iskrena.

“Zar nas se ne sjećaš? Ta mi smo isti oni ljudi koji su te poslali u zatvor.” – upitao ju je jedan od njih.

“Naravno da se sjećam”, rekla je Anutza. “Ali ja sam kršćanka i Bog mi ne dopušta gajiti zlovolju. Oprostila sam vam, i sad imam prigodu pomoći vam. Isus vas voli, zato ću vas i ja voljeti.”

Njezina ih je ljubav zapanjila i mnogi su se obratili zbog njezina primjera. Anutza je, zajedno s Richardom i Sabinom Wurmbrand, te s mnogim drugim vjernicima, skrbila za židovsku djecu čiji su roditelji bili ubijeni u nacističkim logorima smrti.

Kasnije se Anutza preselila u Norvešku, gdje je aktivno radila služeći židovskim vjernicima. Tijekom te službe uspjela je prikupiti 10.000 dolara, kako bi platila otkupninu za svoga bivšeg pastora, Richarda Wurmbranda, i izbavila ga iz Rumunjske. Također je organizirala put Wurmbrandovih i njihova sina Mihaia na zapad. Bez Anutzine ljubavi i zastupanja, ovaj je utjecajni pastor i osnivač *Glasa mučenika* mogao umrijeti u komunističkome zatvoru.

Kad nas Bog pozove da ga slijedimo, a mi se odazovemo, to znači ići za njim bilo kamo i činiti sve što zatraži. Budući da je Anutza taj poziv shvatila ozbiljno, postupala je u ljubavi i praštanju prema svojim neprijateljima. Mora da joj se zadatak pružanja zaštite bivšim ugnjetačima činio pregolemim, ali Anutza je bila u stanju izvršiti ga. Poslušno je izabrala praštanje iznad gorčine i osвете, te je slijedila Kristov primjer ljubavi. Što je Bog tebi rekao da učiniš? Nemoj propustiti priliku obaviti posao od vječnoga značaja.

Ljubite svoje neprijatelje! Činite dobro onima koji vas mrze!

Luka 6,27

Ekstremna čežnja

IRAN: PROGONJENI PASTOR

“Katkad mi nedostaju oni dani progona!”

Ovo su riječi jednoga iranskog pastora koji je pobjegao na zapad. U Iranu su uhićenja i policijska uznemiravanja nešto uobičajeno. Čak je zbog svoje vjere izgubio kuću i posao. Sada je bio slobodan živjeti i štovati Boga gdje god je htio. Kako je mogao čežnuti za danima progona?

“Katkad mi nedostaju ti dani”, rekao je, “jer sam tada bio pun života. Svakoga sam dana osjećao da je Isus sa mnom.”

Pastor je osnovao crkvu u blizini crte bojišnice u vrijeme iransko-iračkoga rata. Zadrživao je tako što je vozio taksi, a svoju je crkvu uvećavao svjedočeći o Kristu svojim putnicima. Za dvije godine pridobio je za Krista ljude iz devet različitih jezičkih grupa. Mnogi su vojnici dolazili na bogoslužja svakoga tjedna, a pastor je krstio petnaest muslimanskih obraćenika.

Pastor i njegova žena pouzdavali su se u Boga za svaku svoju potrebu. Kad su bombe padale oko njih, molili su za njegovu zaštitu. Kad nisu imali dovoljno novca, molili su za njegovo providenje. A Bog je svakoga dana odgovarao na njihove molitve i pomagao im.

Njihova je služba bila nagrađena. Deset članova njegove crkve i sami su postali pastori. Čak i sada, pastor može vidjeti plodove iz vremena svoga rada na prvoj crti bojišnice.

Ako nikad nisi bio zaljubljen, ne možeš znati što znači imati slomljeno srce. Ako nikad nisi izgubio voljenu osobu, ne možeš se na pravi način odnositi prema onima koji tuguju. Ne možeš razumjeti čežnju za nečim što sam nikad nisi imao. Oni koji su bili progonjeni zbog svoje vjere opisuju jedinstvenu čežnju. Ne čežnu oni za progonom, već za osjećajem zajedništva koje im je taj progon donio. Ne nedostaje im mučenje, već sve ono čemu ih je to mučenje naučilo. Krajnji rezultat uveliko nadmašuje stradanje. Želiš li doživjeti punije zajedništvo s Isusom, moraš biti spreman poslušno se žrtvovati za njega. I to je jedna vrsta stradanja.

Uistinu, naša nam sadašnja ali kratkotrajna i mala nevolja donosi izvanredno veliku i vječnu slavu.

2 Korinćanima 4,17

Ekstremna

izjava

SSSR: PETER SIEMENS

Peter Siemens je tri dana bez svijesti ležao na prljavome podu sovjetskoga zatvora. Uhićen je jer je svjedočio Evanđelje djeci. Drugi su ga zatvorenici strahovito pretukli, u zamjenu za uvjetni otpust koji su im obećali stražari. Dok su ga tukli, Peter je šutio.

Jedan ga je zatvorenik, kad je vidio da je došao k svijesti, upitao: “Zašto nisi vikao dok smo te tukli?”

“Nisam znao tučete li me samo iz zabave, bez odobrenja stražara”, odgovorio je Peter krvavih usana. “Da je bilo tako i da sam vikao, bili biste kažnjeni zbog kršenja discipline u zatvoru. Nisam htio da nastradate jer vas Isus voli, i zato vas i ja volim.”

Peterova je izjava pridobila srca okorjelih kriminalaca u njegovoj ćeliji. Pustili su glas kroz zatvor da ga nitko ne smije dirati, bez obzira na to gdje će biti prebačen, ili kakav poticaj za to nudili stražari.

Zatvorenici koji su čekali na pogubljenje čuli su za Petera i poručivali mu da žele razgovarati s njim jer trebaju pomoć. Peter se odazvao, te im je preko stražara koji su mu bili naklonjeni pričao o Kristovoj ljubavi. Moguće je da su neki od njih prihvatili Krista prije nego što je nad njima izvršena smrtna kazna. Njegov je živi primjer Kristove ljubavi pružio priliku drugim ljudima koji inače nikad ne bi čuli Evanđelje, ne samo da ga čuju već i da povjeruju.

Izgovorena riječ može biti moćna. Pravedan savjet, riječi ljubavi ili ohrabrenja mogu značiti mnogo onome tko je u potrebi. Ali što je s onima koji su u duhovnoj potrebi? Riječi Petera Siemensa bile su motivirane ljubavlju prema Kristu. Ta mu je ljubav dala hrabrost da svojim neprijateljima, u vrijeme njihove najveće potrebe, govori o Kristovoj ljubavi. Peter je bio poslušan Božjemu vodstvu i Bog je upotrijebio njegove riječi kako bi promijenio vječnu sudbinu mnogih zatvorenika. Je li Bog upotrijebio nečije riječi kako bi tebe doveo k Isusu? Kad te Bog pozove da nekome govoriš o Isusu, hoćeš li se odmah poslušno odazvati? Razmisli o vječnoj promjeni do koje mogu dovesti tvoj primjer i tvoje riječi.

Riječi kazane u pravo vrijeme, zlatne su jabuke u srebrnim posudama.

Izreke 25,11

Ekstremna pobožnost

**Progon nas ne odvodi od kuće. On nam
zapravo pomaže krenuti putem prema našoj
pravoj kući.**

Pastor J. Colaw

Ekstremno razočaranje

ISTOČNA EUROPA: ČUVENI EVANGELIZATOR

“Toga tinejdžera više nikad nisam vidio.”

Čuveni je evangelizator govorio iza zatvorskih rešetaka. Moćan propovjednik, poznat diljem Istočne Europe, govorio je kako ne može naći mir. Taj je čovjek doveo na tisuće ljudi Kristu, tako da ostali kršćanski zatvorenici nisu mogli razumjeti otkud u njemu taj osjećaj neuspjeha.

“Propovijedao sam na jednome evangelizatorskom skupu”, objašnjavao je. “Izlio sam u toj propovijedi cijelo svoje srce i na kraju je dvije stotine ljudi prišlo naprijed kako bi primili Krista. Bio sam uzbuđen, ali i iscrpljen. Dok sam odlazio, prišao mi je jedan mladić. ‘Pastore, moram razgovarati s vama’, rekao je. Odgovorio sam mu da sam odveć umoran i zamolio ga da, ako može, dođe ponovno ujutro. Više ga nisam vidio. Mene su komunisti uhitili kasnije tu istu večer. Saslušavali su me neprestano, dan i noć, tijekom pet dana. Odgovorio sam na sva njihova pitanja. Odgovorio sam, jer sam se bojao mučenja, batina koje bih dobio ako ne odgovorim. Iz straha od komunista bio sam u stanju govoriti ped dana i pet noći bez prestanka.”

“A iz ljubavi prema Bogu, nisam bio u stanju govoriti samo pet minuta dulje s tim tinejdžerom koji je tražio put u život. Kako ću stati pred Boga i položiti mu račun za dvije stotine obraćenih, kad ih je moglo biti dvije stotine i jedan?”

Katkad odlučimo propustiti priliku koju nam je Bog dao za svjedočenje, misleći da to možemo učiniti kasnije ili da će neko drugo vrijeme biti pogodnije. No druga prilika možda više nikad ne dođe. Kad odlučimo zanemariti takvu prigodu danu od Boga i mi, baš kao i spomenuti evangelizator, možda otkrijemo da je taj trenutak za uvijek prošao – bio je to dar koji se prima jedanput u životu. Tragično, ali to može biti jedan jedini trenutak u kojemu netko pita i želi čuti o Božjem daru vječnoga života kroz njegova Sina Isusa. Možda će te Bog u nebu pitati zašto nisi posvjedočio Evanđelje nekome kad si imao priliku za to. Kako ćeš odgovoriti?

Dok je dan, meni treba činiti djela
onoga koji me posla. Dolazi noć,
kad nitko ne može raditi.

Ivan 9,4

Ekstremna

Ekstreman dar

KINA: MALENA KĆERKA

“Želim razgovarati s tobom o jednome neobičnom daru”, rekao je otac, Kinez, svojoj prelijepoj crnokosoj kćeri. Nasmiješila se, naslućujući o čemu će razgovarati. Veoma je voljela kad ju je njezin mudri otac poučavao o Bogu. On je volio Krista i svi koji su ga znali bili su ganuti njegovom dobrotom i samilošću.

Otvorio je već pohabanu Bibliju i počeo: “Taj dar nalazimo u Poslanici Filipljanima 1,29. Tu piše: ‘Jer vam je s obzirom na Krista dano kao milost ne samo da vjerujete u njega nego i da trpite za nj.’ Kad nam je nešto dano, to se zove dar. Dva dara u ovome stihu jesu vjera i stradanje. Stradanje koje proizlazi iz vjere u Boga dragocjen je dar, čiju ćemo vrijednost posve shvatiti tek u nebu.”

Kćerka se nasmiješila. “Hvala ti, tata”, rekla je, pružajući ruke da ga zagrlji. “Razumjela sam.”

Ta je djevojčica izrasla u ženu i postala supruža pastora Lia Dexiana koji je bio uhićen više od deset puta i pretučen gotovo do smrti zbog svoje vjere. Ona služi zajedno sa svojim mužem i u tome je radu ustrajna, jer je još u najranijoj dobi naučila da je stradanje za Krista dar. Pastor Li i njegova žena pridobili su bezbroj duša za Krista u komunističkoj Kini i nastavljaju raditi, mada im neprestano prijeti uhićenje.

Darovi vjere i stradanja idu ruku pod ruku – kao paket aranžman. Ne samo da ih je nemoguće razdvojiti, već svaki taj dar jača onaj drugi. Ako nam je dan dar vjere u Krista, tad ćemo ići za njim. A slijediti Krista znači preuzeti rizik, suprotstavljati se popularnim trendovima, biti krivo shvaćen, a ponekad čak i podnositi tjelesnu i emocionalnu bol. Vjera često vodi u stradanje. Kad doživljavamo isto ono stradanje kakvo je doživio Isus, upoznajemo ga dublje i bolje. Ciklus otpočinje ponovno, jer stradanje jača vjeru. Ne očekuj da ćeš moći ukloniti stradanje iz svoga života, a da time ne umanjíš vjeru u Krista.

Smatrajte potpunom radošću, braćo moja, kad upadnete u razne kušnje.

Jakovljeva 1,2

Ekstremna

Ekstreman inovator

INDIJA: WILLIAM CAREY

“Oni takvo što jednostavno ne smiju učiniti”, uzviknuo je William. “Zar ne shvaćaš koliko je to krivo?”

“Slušaj, većina ljudi u ovome gradu to smatra ispravnim”, odgovorio je već razdražen vladin službenik. “To je dio njihove religije.”

William je nastavio osporavati: “Kako vezivanje žive žene za mrtvoga muža i njihovo zajedničko spaljivanje može biti ispravno?!”

Vladin je službenik na ovo samo nemoćno raširio ruke. “Williame”, počeo je, “jedan čovjek to ne može promijeniti. Odustani, vrati se svojoj crkvi i čuvaj svoje stado.”

Kad su u njegovoj denominaciji rekli da samo Bog može obratiti pogane u neznabožičkim zemljama, William se na to oglušio i krenuo na jedno od najuspješnijih misionarskih putovanja u povijesti crkve. Povrh toga, sam je naučio više jezika i objavio knjigu koja je postala izvorom suvremenoga misionarskog pokreta. Preveo je Novi zavjet na trideset četiri jezika, a Stari zavjet na osam.

William Carey se godinama borio protiv indijskoga običaja da se živa žena spaljuje s mrtvim mužem. Naposljetku je, unatoč protivljenju vlasti, uspio dobiti zabranu spaljivanja.

William je proveo sav svoj život kao inovator za Krista, suočavajući se s teškoćama, kako bi doveo do neke promjene. A bio je poznat i po tome što je poticao druge, govoreći im: “Očekujte velike stvari od Boga;

pokušajte velike stvari za Boga” (zasnovano na Izaiji 54,2-3).

William Carey je činio upravo to.

Kad se radi o svjedočenju vlastite vjere, većina ljudi spada u sljedeće kategorije: trči, idi polako i ne idi nikako. Kad Isus poziva kršćane da idu u svijet i stvaraju učenike, neki odgovaraju veoma vatreno. Poput Williama Careyja oni trče i trče svjedočeći Evanđelje. Drugi se, također, odazivaju tome pozivu, ali nekako neodlučno, na pol srca, i usporavaju, bilo s godinama, bilo zato jer su zauzeti izvršavanjem vlastitih obveza. Nažalost, mnogi vjernici spadaju pod kategoriju “ne idi nikako”. Čuju oni zapovijed, ali računaju na to da će otići netko drugi. Koja kategorija najbolje opisuje tvoj odgovor na Isusov poziv na evangelizaciju? Traži od Boga da obnovi tvoju želju za svjedočenjem. Očekuješ li velike stvari iz njegovog odgovora, budi spreman i pokušati velike stvari u njegovu ime.

Tada im se približi Isus te im reče:
“Dana mi je sva vlast, nebeska i zemaljska! Zato idite i učinite sve narode učenicima mojim!”

Matej 28,18-19

Ekstremni mučenici iz davnih vremena

RIM: CHRYSANTHES

“Sine, ne možeš vjerovati da je taj Isus stvaran”, rekao je otac.

“Ja znam da jest, oče”, odgovorio je Chrysanthos. “Vjerujem da je Isus došao na svijet da spasi grešnike kao što smo ti i ja. On je svjetlo svijeta. U idolima koje ti štuješ nema nade.”

Otac ga je za kaznu zaključao u mračan podrum gdje ga je ostavio danima, ali je i dalje čuo svoga sina kako pjeva hvalospjeve Bogu. Da bi ga odvratilo od vjere u Krista, otac ga je pokušao okružiti slastima ovoga svijeta i djevojkama, no mladić je ostao jak. Potom mu je doveo Dariju, ženu koja je štovala idole i bila neobično lijepa. Nadao se da će zbog nje zaboraviti Krista. Umjesto toga, Chrysanthos je i nju doveo spasenju i ubrzo je krštena.

Kasnije su se Chrysanthos i Daria vjenčali i uživali u čudesnoj, veličanstvenoj službi dovođenja ljudi Kristu. Kad su ih rimski vojnici pokušali vezati zbog svjedočenja, konopci su spalili s njihovih ruku. Upravitelj je potom naredio da se Chrysanthos veže za stup te da ga išibaju, ali udarci nisu ostavljali traga na njegovu tijelu. Zato su i vojnici i upravitelj pali pred njegove noge i priznali Božju silu.

U zemlji koja je štovala idole Chrysanthos je odudarao jer je vjerovao u živoga Boga, a ne u kamenje i drvoreze. Zbog njegove postojanosti mnoštvo pogana povjerovalo u Krista.

Kristovo Evanđelje nije novina. Ono je mijenjalo ljudske živote kroz stoljeća i nastavit će sve dok se Krist ne vrati. Priče iz davnih vremena istodobno su priče današnjice. Kršćanski mučenici, odjeveni u rukom šivane haljine i sandale, dijele isto srce sa suvremenim vjernicima, odjevenim u traperice, koji svoja svjedočanstva šalju e-mailom. Ne postoji generacijski jaz među onima koji su ostavili baštinu vjere i onih koji je baštine danas. Kako se ti uklapaš u ovu priču? Jesi li voljan pridružiti svoje svjedočanstvo svetima iz davnih vremena? Živi sasvim za Krista još danas i živi svoju baštinu za sutra. Možeš pomoći da se preobrazu obitelji, radna mjesta, tvoja zajednica, pa čak i cijela zemlja za Krista.

A Ti, o Jahve, ostaješ dovijeka i tvoje ime kroza sva koljena.

Psalam 102,13

Ekstremna

Ekstremno učenje

JERUZALEM: JAKOV, SIN ZEBEDEJEV

Povijest nas uči da je čovjek koji je trebao ubiti Jakova odbio to učiniti. Stoga je kralj Herod dao da im se obojici odrubi glava. Možda se to dogodilo nekako ovako:

Ovo se pogubljenje trebalo dogoditi simbolično, na isti onaj petak pashalnog dana, otprilike četrnaest godina nakon Isusova raspeća. Jakov, Zebedejev sin, odveden je u prostoriju za pogubljenje. Mnoštvo je vojnika već bilo tamo. Svjetlo uljanih lampi obasjalo je okrvavljeni pod. Koliko je Kristovih sljedbenika već pogubljeno prije njega u istoj ovoj prostoriji?

Jakov je svoga čuvara pogledao ravno u oči, ali ovaj je, uznemirena srca, samo skrenuo pogled. Jakov mu je više puta govorio o Isusu kroz maleni prorez na teškim zatvorskim vratima i činilo se da je čuvarovo srce bilo otvoreno za te riječi. Sad je njegov "prijatelj", postao njegov dželat.

Jakov je spremno kleknuo. Kad je mač dosegao točku udara, primjetno je zadrhtao kolebajući se, a onda je s treskom pao na pod pokraj Jakova, ne ozlijedivši ga. "Ne mogu!" – uzviknuo je dželat. "Neću ga ubiti! To što on kaže o Isusu istina je, i ja ne mogu ubiti njegova slugu Jakova!"

Na Herodov znak, istupili su vojnici, uhvatili dželata, svezali mu ruke iza leđa i natjerali ga da klekne na pod pokraj Jakova.

Tad im je obojici odrubljena glava.

Mentorstvo je popularan predmet i u svjetovnoj i u duhovnoj oblasti. Čini se da sve više ljudi uviđa jedinstvenu moć što je ima osoban kontakt između dvije osobe. Netko ima nešto što treba naučiti; netko drugi nešto čemu može poučiti. Netko nešto treba primiti; netko drugi ima nešto što može dati. Ugledati se na nekoga tko se ugleda na Krista, duhovna je definicija mentorstva. Jedan kršćanin pokazuje drugome kako praktično treba živjeti svoju vjeru. Koga bi ti nazvao svojim mentorom? Koje si kristolike kvalitete vidio u njegovu ili njezinu životu na koje se želiš ugledati?

Dokaži mi svoju vjeru odvojeno od djela, a ja ću tebi dokazati svoju vjeru djelima!

Jakovljeva 2,18

Ekstremna definicija molitve

KINA: VOJNIK CRVENE GARDE

Ovo zanimljivo pismo potajno je preneseno iz komunističke Kine:

“Ja sam mladi vojnik u Crvenoj gardi. Nisam vjerovao ni u kakva Boga, ni u kakvo nebo, ni u kakav pakao, ni u kakva Spasitelja – nisam vjerovao ni u što. Jedanput sam uključio radio i slučajno naišao na vašu emisiju. U početku sam bio u iskušenju jednostavno je isključiti. Dobri komunisti ne vjeruju u Boga. No program me zainteresirao, te sam više puta slušao vaše emisije. Sada vjerujem u Krista. Ali imam dva pitanja.”

“Prvo: Prihvaća li Bog sve ljude iz komunističke Kine? U svojoj emisiji govorite o crkvi, ali ja sam u Kini gdje gotovo nema crkava. Može li Bog prihvatiti nekoga bez crkve?”

Ovaj mladi vojnik nije znao koliko nezvaničnih crkava postoji u Kini, kao što nije znao da su svi koji vole Krista crkva. A onda je postavio drugo pitanje: “Hoćete li me, molim vas, naučiti moliti? Svaku emisiju počinjete molitvom i završavate molitvom. I ja bih volio moliti, ali ne znam kako.”

Taj vojnik nikad nije bio u crkvi, ali je rekao da po njegovu mišljenju molitva zapravo znači “govoriti cijeli dan na takav način, da nakon svega što si rekao možeš reći: ‘Amen.’”

Kako divna definicija molitve.

Molitva nije nešto urođeno. Zapravo, ona nikome ne dolazi sama po sebi, kao nešto prirodno, jer molitva je natprirodno iskustvo. Bog nam daje duhovnu želju za razgovor s njim. Baš kao matematika i jezici, tako se i molitva uči. Što je više prakticiramo, to ona postaje prirodnija. Mladi vjernik iz ove priče dižinira molitvu kao nešto što utječe na svako područje čovjekova života, te se stoga sav život te osobe pretvara u molitvu Bogu. Kako ti rasteš u molitvi? Nedostaje li ti praksa? Počevši od danas, traži od Boga da ti da natprirodnu želju za razgovor s njim, tako da molitva postane prirodni dio svakog tvog dana. A onda počni vježbati. Neka sav tvoj život bude molitva.

Zato nek ti se moli
pobožnik svaki.

Psalam 32,6

Ekstremna pobožnost

**Prije zatvora čuli smo za Boga; no u zatvoru
smo ga doživjeli.**

Pastor Sze – kineski vođa kućnih crkava, koji je bio zatvoren zbog svoje vjere. Preživio je gladovanje, bolesti i eksploziju u rudniku uglja, u kojemu je bio prisiljen raditi.

Ekstremna

Ekstremno ludilo

RUSIJA: ANNA CHERTOKOVA

Za Annu Chertokovu luđačka je košulja bila pravo mučenje. Mrzila je kad su joj ruke pokrivene i privezane tijesno uz tijelo. Čuvarima nije značila ništa više od životinje – nije bila vrijedna njihova obzira.

Anna je deset godina provela u jednoj ludnici u Rusiji. A uopće nije bila luda. Sudac ju je tamo poslao jer je bila kršćanka. Odbila je odreći se Krista i za suca je to bilo ludilo.

Okružena duševnim bolesnicima, Anna je katkad sumnjala u vlastito duševno stanje. U dugim noćima vapila je Bogu u svome umu, baš kao što su oni oko nje jaukali od svoga bijesa i užasa. Ipak, nije pustila gnjevu da prevlada. Vjere koje se odbila odreći na sudu, odbila je odreći se i u ludnici. Onima koji se je mogli razumjeti, Anna je čak nastojala biti svjedok i primjer Kristove ljubavi.

“Pozdravljam vas sve s ljubavlju u našem Gospodinu Isusu Kristu”, pisala je Anna iz ludnice. “Molim se Bogu da nas učini prekrasnim i savršenim u Kristu i da on preuzme brigu nad životom svakog od nas. Čvrsto vjerujem da će Bog, koji je stvorio svako srce i koji ispituje sve namisli smrtnoga čovjeka, suditi u momoj sporu s idolo-poklonstvom ateizma, te da će on presuditi i donijeti svoju pravednost.”

Kršćani se katkad mogu naći u suludim situacijama koje stavljaju na probu njihovo strpljenje i iskušavaju njihov karakter. Životne teškoće. Zbunjujuće prilike na poslu. Buntovno dijete. Možemo li se pouzdati u Boga, bez obzora na okolnosti? Možemo, ako znamo tajnu zadovoljstva. Biblija nas uči da naš unutarnji osjećaj zadovoljstva mora u nama prevladati pri suočenju s vanjskim okolnostima. Naš se stav oblikuje prema Božjem vodstvu, a ne u skladu sa situacijom. U suprotnome, rizikujemo da postanemo zbunjeni, koliko su zbunjujuće i okolnosti u kojima smo se našli. Nauči lekciju od Anne. Moli od Boga da te nauči tajnu kako biti zadovoljan unatoč okolnostima.

Ne govorim to natjeran oskudicom, jer sam u prilikama u kojima sam naučio biti zadovoljan svojom sudbinom.

Filipijanima 4,11

Proces podnošenja molbe bio je dug i glomazan, a provjera biografskih podataka opsežna. S obzirom na stroge uvjete, molba dr. Karla gotovo je odbačena zbog glasina o njegovoj povezanosti s kršćanima. Naposljetku se ipak uspio probiti kroz težak proces i postati liječnikom u tajnoj službi. Izbjegao je reći im da je kršćanin.

Obitelj se okrenula protiv njega jer su mislili da je postao komunist. Jedan po jedan, i članovi njegove crkvene obitelji, te svi oni koji su bili bliski s njim, počeli su mu okretati leđa. Nitko od njih nije znao za njegovu misiju: pronaći pastora.

U svojoj ulozi liječnika tajne službe, mogao je ulaziti i izlaziti iz zatvora, a da ga nitko ništa ne pita. Imao je pristup svakoj ćeliji i tako je – konačno – pronašao davno uhićenog pastora.

Karlo je prenio vijest drugim kršćanima, koji su potom istu vijest prenijeli vanjskome svijetu. Rečeno im je da je pastor Richard Wurmbrand mrtav, ali sad su imali dokaz da je živ. U vrijeme razgovora između Khrushcheva i Eisenhowera 1956. godine, kršćani diljem svijeta zahtijevali su njegovo oslobođenje. Naposljetku je pušten uz otkup od 10.000 dolara.

“Da nije bilo toga liječnika”, pisao je kasnije Wurmbrand, “koji se pridružio tajnoj službi samo da bi našao mene, ja bih ostao u zatvoru – ili na zatvorskom groblju.”

Tajni su agenti zvijezde velikoga ekrana. Njihova misija uključuje jednu pustolovinu za drugom i uvijek su spremni izvršiti zapovijedi svoga stožera. Na isti način i vjernici u zemljama u kojima nema vjerske slobode vode opasan život. Njihove priče mijenjaju život mnogih. Oni ne smiju oglasavati svoju misiju, ali uvijek su spremni izvući najviše iz svake pružene prilike u kojoj mogu posvjedočiti Radosnu vijest Isusa Krista. Bez obzira na geografski položaj ili životne okolnosti, Bog poziva svakog od nas da budemo njegovi duhovni agenti pod komandom nebeskoga stožera. Mi smo u misiji svaki dan – svjedočimo Božju ljubav. On nam ne jamči da ćemo vršeci taj zadatak biti sigurni, ali obećava nam vječnu nagradu.

Svima njima postao sam sve, da kako neke spasim.

1 Korinćanima 9,22

Ekstremna

Ekstremno mučeništvo

RIM: POLIKARP

Polikarp je bio učenik apostola Ivana i biskup Smirne. U poznoj životnoj dobi bio je u bjekstvu, jer su ga vlasti progonile kao kršćanina. Dok je putovao, prepoznalo ga je jedno dijete i odmah obavijestilo stražu. Kad su ga našli, Polikarp je upravo jeo, te je pozvao vojnike da mu se pridruže.

Nakon što su zajedno objedovali, Polikarp ih je pitao hoće li mu dati jedan sat da se pomoli. Vojnici su se složili, ali su kasnije požalili zbog svoje odluke. Polikarp je tako žarko molio, da su se i sami vojnici osvjedočili o svome grijehu.

Na kraju su ga odveli pred upravitelja, koji ga je osudio na smrt spaljivanjem na lomači na trgu. Upravitelj mu je dao šansu da se spasi ako zaniječe Isusa. Polikarp je odbio, govoreći: "Služio sam mu osamdeset i šest godina i za sve to vrijeme nije mi učinio ništa nažao; kako onda mogu pohuliti na svoga Kralja koji me spasio?"

Polikarpa su privezali za lomaču i zapalili drvo oko njega. Plamen se podigao oko hrabroga vjernika ali – čudesno – nije se dotakao ni vlasi na njegovoj glavi. Upravitelj je bio bijesan. Naredio je jednome vojniku da mu probode bok. Uspjeli su ubiti Polikarpa, ali nisu mogli ubiti njegovu vjeru i pobjedonosan duh.

Posljednja zabilježena Polikarpova molitva glasila je ovako: *Hvala Ti što si me učinio dostojnim da baš danas i baš u ovaj čas budem zajedno sa svetim mučenicima dionik čaše tvoga Krista, da jednom i tijelom i dušom uskrsnem na vječni i neuništivi život Duha Svetoga. Bože istiniti, o da me danas primiš među svoje mučenike kao žrtvu divnu i ugodnu kako si je priprazio, predodredio i sada ispunio.*

Polikarp daje novo značenje izrazu "aktivna mirovina". Kao vremešni svetac u svojim kasnim osamdesetim, živio je dovoljno dugo da bi ga zabrinjavalo što njegovi protivnici misle o njegovoj vjeri u Krista. Na drugome su kraju ovoga spektra mladi, vatreni pobornici vjere, koji u svojoj revnosti često se stvaraju neprijatelje jer ne znaju bolje. Većina vjernika ipak spada između ove dvije vrste. Nedostaje nam revnost iz prvih dana vjere, a još nismo u njoj živjeli dovoljno dugo da bismo bili u stanju ne obzirati se na mišljenje drugih o njoj. Na svu sreću, Isus nas prima takve kakvi smo, a ne onakve kakvi bismo trebali biti. Odluči dati mu svu svoju predanost za koju si sposoban danas i dopusti mu da te vodi u rastu ka još većoj vjeri sutra.

Moramo, braćo, uvijek zahvaljivati Bogu za vas, kako i dolikuje, jer vrlo napreduje vaša vjera.

2 Solunjanima 1,3

Ekstremna

Ekstremna sluškinja

PAKISTAN: ZEBI

“Ponovi ove stihove!” – naredili su Zebi.

“Neću to ponoviti. Ja sam kršćanka. Uvijek ću biti kršćanka.”

Budući da joj je obitelj bila veoma siromašna, Zeba je bila prisiljena raditi kao sluškinja za bogatu muslimansku obitelj. Dok je radila, gazda kuće ju je pokušao poučiti islamu i natjerati da nauči napamet stihove iz Kur'ana. Triput je to odbila, izjavljujući: “Ja sam kršćanka.” Tukli su je svaki put kad je odbila.

Potom su je poslodavci dali uhititi, lažno je optužujući da je krala iz te kuće. Majka ju je izbavila iz zatvora a onda otišla k toj obitelji kako bi obranila kćerku. Nije bila dobrodošla.

Jedan od članova te obitelji vrištao je na nju: “Vi ste nevjernice! I ti i tvoja kćerka ste nevjernice i ne zaslužujete živjeti!” Zatim su je polili benzinom i zapalili žigicu. Zeba više nikad nije vidjela majku. No unatoč toj tragediji, nastavila je slijediti Krista i nedavno je krštena.

Danas u Pakistanu postoji škola šivanja koja je osnovana s ciljem da pomogne mladim kršćanskim djevojkama, kao što je Zeba, da više ne moraju tražiti posao sluškinja kako bi prehranile obitelj. Unatoč svojoj boli, Zeba nije ogorčena i sanja o tome da svoju vjeru podijeli sa svojim sunarodnjacima. Želi postati učiteljica Biblije.

Božje je kraljevstvo u ispravnu položaju samo kad je okrenuto naopačke. Značaj osoba u njegovoj hijerarhiji u obrnutom je redoslijedu u odnosu na način na koji svijet vrši strukturu ljudi u društvu. Umjesto talentiranih, lijepih i bogatih na vrhu liste, u nebeskome su poretku na prvome mjestu ponizni sluge. Zeba u očima svijeta nije nitko i ništa, ali ona vrši važan posao za kraljevstvo. Sluga ne mora uvijek biti osobito nadaren, ali zato je uvijek na raspolaganju za rad. Takva osoba drugima ne mora mnogo vrijediti, ali je u Božjoj službi neprocjenjivo vrijedna. Što znači živjeti suprotno ostatku svijeta? Potčiniš li se Bogu kao sluga, saznat ćeš iz prve ruke kakav je to osjećaj. Jesi li spreman poniziti se do uloge sluge i učiniti sve što je potrebno za širenje Božje Radosne vijesti?

Naprotiv, tko želi biti velik među vama, neka bude vaš poslužnik!

Matej 20,26

Ekstremna

Ekstremna promjena

KINA: CHANG SHEN

Prije obraćenja, Chang Shen je bio poznat kao kockar, ženskaroš i lopov. Kad je u svojim srednjim godinama ostlijepio, svi koji su ga znali rekli su da je to Božja kazna za sva zla što ih je počinio.

1886. godine, Chang je putovao stotinama kilometara u jednu misionarsku bolnicu u kojoj su ljudima vraćali vid. Vid mu se djelomice vratio, a po prvi put u životu čuo je i za Krista. "Nikad nismo imali pacijenta koji je s takvom radošću primio Evanđelje", saopćio je liječnik.

Kad je tražio da bude kršten, misionar James Webster rekao mu je: "Vrati se kući i reci svojim bližnjima da si se promijenio. Ako i dalje budeš slijedio Krista kad ti kasnije dođem u posjet, krstit ću te." Pet mjeseci potom, Webster je stigao u njegov kraj i tamo zatekao na stotine vjernika. S velikom je radošću krstio novoga evangelizatora.

Kasnije je jedan nespretni, domaći liječnik oduzeo Changu ono malo vida što mu se bilo vratilo, ali on je i dalje nastavio putovati u razna sela. Mada su ga neki pljuvali i odbacivali, i dalje je na stotine ljudi pridobijao za Krista.

Kad se digao takozvani "bokserski ustanak" (podigli su ga članovi kineske tajne organizacije 1900. godine, kako bi onemogućili strani utjecaj u Kini – op. prev.), kršćani su odveli Changa u gorje i sakrili ga u pećinu. Tada su "bokseri" u obližnjemu gradu uhitili pedeset kršćana s nakanom da ih ubiju, no rekli su da će ih sve poštediti ako se pojavi Chang. Kad je vijest stigla do njega, rekao je: "Rado ću umrijeti umjesto njih." Tri dana kasnije Changu je odrubljena glava, a preostali lokalni kršćani bili su pošteđeni.

Poruka Evanđelja prenosi vijest o velikoj razmjeni. Isus nudi mogućnost zamjene staroga života za novi početak. Pogledaj samo kako je promijenio Changa, od čovjeka koji je živio samo za sebe u osobu potpuno predanu Kristu. Bez obzira na to koliko smo propast izazvali u starome životu, možemo biti obnovljeni i možemo biti u ispravnome odnosu s Bogom. Zato je naše osobno svjedočanstvo tako moćno. Promijenjen život predstavlja snažan dokaz o činjenici spasenja. Ne govorimo više onako kako smo govorili. Ne živimo više onako kako smo živjeli. Tko bi trebao čuti o promjenama što ih je Krist načinio u tvome životu?

(Velim i zaklinjem) da sa sebe skinete i odložite staroga čovjeka koji pripada prijašnjem načinu života, čovjeka koji u varavim požudama ide u propast, te da se iz dana u dan obnavljate duhom u kojem mislite i da se obučete u novoga čovjeka, stvorena na sliku Božju u istinskoj pravедnosti i svetosti.

Efežanima 4,22-24

Ni droga, ni građanski rat ne mogu zaustaviti širenje Evanđelja u Kolumbiji.

Juan i njegova žena Maria misionari su među domaćim stanovništvom sjevernoga Calija u Kolumbiji. Cali je pod kontrolom Revolucionarnih oružanih snaga Kolumbije (FARC), ljevičarske gerilske grupe. Mnogi kolumbijski pastori i misionari suočili su se s otporom FARC-a i napustili to područje. Međutim, kad se Juan tri godine ranije sastao s grupom od pedeset gerilaca, njih dvadeset je primilo Krista. I kao što on kaže: "Zamijenili smo oružje za ono što je Božje."

Sada Narodna oslobodilačka armija (ELN) učestalo napada crkve na tome području. Nedavno je zatvoreno više od dvadeset crkava, a mnogi su pastori pobjegli, spašavajući goli život. Gerilci često upadaju zahtijevajući da im se preda sav novac od desetka i priloga, ili će pastoru oduzeti život. Danas je Juan jedini pastor koji je ostao na tome području i ne prima apsolutno nikakvu pomoć izvana.

On i njegova žena ipak su odlučili ostati i nastaviti služiti ljudima. Kažu ovako: "Ako treba umrijeti zato što propovijedamo Božju riječ, tad ćemo radije umrijeti, nego ostaviti crkvu."

Juan ne osuđuje one koji su otišli, niti govori o teškoćama s kojima se suočavaju. Više voli svjedočiti o onome što Bog čini i o svome "bremenu" za službu. Njegov um nije zaokupljen opasnošću, nego dopiranjem do ljudi u Kolumbiji, kako bi ih doveo Kristu.

Isus nam u ovom stihu daje sliku tovarne životinje pod bremenom. Međutim, životinja se ne bori protiv težine svoga tereta, jer on zapravo uopće nije težak. Biti pod bremenom Evanđelja, nije isto što i biti opterećen zemaljskim brigama. Breme Evanđelja jednostavno znači da je osoba svjesna duhovnih potreba drugih ljudi. Juan ima "breme", ali je to breme lako. Slijedimo li Kristov primjer, tad moramo nositi breme zbog izgubljenih ljudi. A to je breme lako jer ga neprestano dajemo dalje. Ne trebamo Radosnu vijest čuvati samo za sebe. Jesi li bio odbacivan dok svjedočiš o Kristu? Možda si smatrao da trebaš popustiti pred protivljenjem. Neka te motivira Isusovo breme za izgubljenima, tako da ostaneš tamo barem još jedan dan.

Jer jaram je moj sladak
a moje breme lako.

Matej 11,30

Ekstremna pobožnost

**Ako mi kršćani ne nastavimo svjedočiti
Evandjelje, ako ne nastavimo punim
gasom naprijed, pregazit će nas vlastiti
auto. Budemo li se i dalje držali “tihoga
svjedočenja”, njega više uopće neće biti i
kršćanstvo će umrijeti u Americi.**

Ray Thorne; misionar u progonjenoj crkvi

Ekstreman evangelizator

KINA: PASTOR LI DEXIAN

“Propovijedat ću dok ne umrem.”

Pastor Li Dexian propovijedao je tek nekoliko minuta kad su pripadnici Službe javne sigurnosti (PSB) upali u kuću. Izvukli su ga van i tukli, kao i ostale članove kineske crkvene zajednice.

U policijskoj postaji ponovno su ga tukli, sve dok nije počeo povraćati krv. Udarali su ga po licu njegovom Biblijom, a onda su ga ostavili na betonu u zatvorskoj ćeliji da krvari, jedva pri svijesti.

Kad je sedam sati kasnije oslobođen, vratio se svojoj službi. Sljedeći put kad je propovijedao u toj crkvi, u prostoriju je upalo sedam pripadnika PSB-a, uzvikujući optužbe protiv njega. Kad su unutra ugledali zapadnjake koji su došli u posjet, izašli su, ali su se petnaest minuta kasnije vratili s pojačanjem. Izvukli su Lija van i počeli udarati njegovom glavom o kameni zid.

“Zašto ga morate tući”, uzviknuo je jedan stranac. “Što je s tom ‘vjerskom slobodom’, koju proklamirate u Kini?”

PSB je strance odveo u postaju, kao i ženu koja je bila vlasnica kuće u kojoj se crkva sastajala. Njezin je sin bio taj koji je obavijestio pripadnike PSB-a da crkva upravo održava službu.

U selu se nakon napada više ne održavaju veliki sastanci, ali crkva nije prestala s radom. Sada se skupljaju u više od četrdeset manjih grupa, a novi vjernici svakoga tjedna pronalaze Krista.

Kad protivnici pokušaju držati crkvu u svojim šakama, ona se poput kapljica ži-ve samo podijeli u manje jedinice. Crkve u zemljama u kojima nema vjerske slobode vjerojatno nikad neće biti mega-crkve, tipične za zapad, koje se prostiru na 16 hektara površine; međutim, njihova posjećenost nastavlja rasti. Zapravo, jedna crkva u Koreji ima daleko veći broj vjernika nego što ih zajedno ima nekoliko zapadnih megacrkava. Ali je ta korejska crkva, slično strategiji koja se vodi u Kini, sačinjena od nekoliko tisuća manjih kućnih grupa, ili “ćelija”. Ono što se nama čini kao prepreka evangelizaciji, samo je prerusena prilika. Odustaješ li odveć lako kad naiđeš na otpor? Ili možeš istrajati i naći neki drugi put kojim ćeš širiti poruku Evanđelja?

Ako doista ustrajete u vjeri,
utemeljeni i postojani i neodjeljivi od
nade Radosne vijesti koju ste čuli.

Kološanima 1,23

Ekstremna sila

BANGLADEŠ: IDRIS MIAH

“Želi li Abu biti kršćanin, morat će to biti na nekom drugom mjestu. Opolikli smo mu kuću i bili smo spremni istjerati ga van, a kuću zapaliti.”

“Dok smo se približavali, čuli smo kako s nekim razgovara. *Da nije pozvao nekog da mu pomogne?* – pitali smo se. A onda smo čuli kako moli za cijelo selo i traži da nam Isus oprostí za ono što se spremamo učiniti! To nas je još više razljutilo, te je nas dvadeset petero jurnulo prema kući da ga uhvatimo. Ali tamo se nalazila neka nevidljiva sila koja nam nije dopustila ući unutra, i mi smo u strahu pobjegli.”

“Kad sam došao kući, nisam mogao zaspati. Neprestano sam mislio na Abua i njegovu molitvu. Naposljetku sam, u tri ujutro, ponovno otišao do njegove kuće. Zamolio sam ga da mi kaže nešto o Isusu. Nakon tri sata razgovora s Abuom, molio sam se Isusu da mi oprostí i predao sam mu svoj život. Požurio sam kući i sve što mi se dogodilo ispričao svojoj ženi te je i ona, zajedno s našom djecom, postala kršćanka.”

Nakon samo nekoliko dana, Idris Miah, vjernik iz Bangladeša koji nam je ispričao ovu priču, morao se suočiti s kušnjama. Opušten je s posla, a djeca su mu izbačena iz škole. Ipak kaže da i dalje ima radost, jer Isus prebiva u njegovu srcu.

Često ne možemo birati okolnosti svoga života, ali možemo izabrati stav i reakciju. Taj nam je izbor uvijek na raspolaganju, bez obzira na okolnosti. Zato, kad se poput Abua nađemo na rubu katastrofe, hoćemo li se odlučiti za pobožnu, kristoliku reakciju, ili ćemo se predati panici i ogorčenju? Unatoč njihovu najvećem trudu, drugi nas ne mogu naljutiti, niti podvrci pritisku. O tome odluku donosimo sami. Na isti način možemo odlučiti ugledati se na Krista pri svakoj reakciji na protivnike. Tko zna što se iz toga može izroditi? Moli od Boga da ti i danas pomogne odlučiti se za ispravnu reakciju na svaku tešku situaciju.

Kad zazovem, usliši me, Bože, pravdo moja, ti što me u tjeskobi izbavi: smiluj mi se, usliši moju molitvu!

Psalam 4,2

Ekstreman “rob”

DJEVIČANSKI OTOCI: LEONARD DOBER

Leonard Dober se pitao je li Isus smatrao križ preteškim; a onda se sjetio njegove molitve u Getsemaniju, koja se završavala riječima: “Ali neka ne bude moja, nego tvoja volja!” Leonardov je zadatak izgledao nemoguće, ali on je tražio Božju volju, a ne svoju.

Dober je utvrdio da ga Bog poziva da odnese Radosnu vijest robovima na Djevičanskim otocima. Kanio je to učiniti tako što će sam sebe prodati u roblje i onda će, radeći s njima rame uz rame, moći svjedočiti o Isusovoj ljubavi. Pomisao na to da će biti rob užasavala ga je i izazivala u njemu gađenje. Bojao se kako će postupati prema njemu. “Ali Krist je bio spreman umrijeti za mene na križu”, mislio je. “Nijedna cijena koju treba platiti služeći mu, nije previsoka.”

Ali nisu gospodari robova bili ti koji su Dobera najsurovije progonili, već njegovi prijatelji, kršćani. Sumnjali su u njegov poziv na službu robovima i ismijavali su ga, govoreći mu da je budala kad namjerava učiniti nešto takvo. Ali Dober se nije dao odvratiti. Stigao je na Djevičanske otoke kasnih tridesetih 18. stoljeća.

Kad je postao sluga u upraviteljevoj kući, bojao se da će na tome položaju biti odveć udaljen od robova kojima je došao služiti. Stoga je otišao iz upraviteljeve kuće u blatnjavu kolibu, gdje je mogao raditi s ljudima zbog kojih je bio tu.

U samo tri godine, Doberova je služba donijela trinaest tisuća novih obraćenika.

Isusovi frikovi. Tako svijet naziva one čija im se vjera čini pomalo radikalno. Čudaci. Ekstremi. Dober je bio “Isusov frik” osamnaestoga stoljeća – slobodan čovjek koji je odlučio živjeti kao rob, kako bi te ljude priodobio za Krista. Bio je spreman učiniti sve što je moguće kako bi iscijedio i posljednju kap predanosti iz svog srca na službu Kristu. Što se njega tiče, to je značilo da postoji specifičan plan koji nije imao smisla nikome, osim njemu samom. Jesi li i ti po koji put bio otpisan zbog svoga čudljivog odbijanja da igraš prema pravilima većine? Ako te Bog pozove da učiniš nešto radikalno za njega u tvojoj obitelji, crkvi ili zajednici, moraš poslušati. Pusti druge neka te nazivaju budalom, važno je da te Isus smatra vjernim.

Uistinu, ako smo bili “izvan sebe”,
to je radi Boga; ako smo “zdrave
pameti”, to je radi vas.

2 Korinćanima 5,13

Ekstremna

Ekstremno štovanje

STARI BABILON: DANIEL

Daniel je čuo naredbu kroz prozor svoje sobe: "Svako onaj koji bi u roku od trideset dana upravo molbu bilo na kojega boga ili čovjeka, osim na tebe, o kralju, bit će bačen u lavovsku jamu."

Daniel je otvorio kapke na prozorima. Na krovu preko puta, stajala su dvojica kraljevih savjetnika koji su ga mrzili. Gledali su u njega prodorno, s bijesom u očima. Susrećući njihov pogled, Daniel im je srdačno kimnuo; i oni su zauzvrat kimnuli njemu, a licem im se razlio lukav osmijeh.

Daniel je otišao do svih prozora u svojoj odaji i širom ih otvorio. Pred svakim je bio promatrač. A onda je otišao na sredinu sobe, gdje su ga svi mogli vidjeti, kleknuo, i počeo se moliti Bogu.

Kralj se ražalostio kad su stražari doveli Daniela. Bio je prevaren. Njegov se ukaz nije mogao opozvati, mada je cijeli dan pokušavao naći načina da izbavi Daniela, kojega je smatrao dobrim čovjekom.

Naposljetku je morao narediti da ga odvedu. Prije toga mu je rekao: "Bog tvoj, kome tako postojano služiš, neka te izbavi" (Daniel 6,17). Vojnici su odveli Daniela u jamu, a kralj je išao za njima. Daniel nije rekao ni riječi; poklonio se kralju i ušao u jamu, među lavove. Potom su na ulaz u jamu stavili kamen koji je kralj zapečatio.

Daniel je otišao na sredinu jame, kleknuo i počeo se moliti svome Bogu.

Ekstremno štovanje nije vrsta slavljenja. Nije ni specifična metoda, ni osobita tradicija. Ne utvrđuje se raspravom treba li rabiti orgulje ili suvremene pjesme slavljenja. Zapravo ono nema baš ništa s načinom na koji slavimo Boga. Ekstremno je štovanje definirano time kada i gdje ga vršimo. Kad nas nešto vuče na molitvu u vrijeme najvećeg pritiska, to je ekstremno štovanje. Kad pjevamo hvalospjeve dok su naši protivnici najjači, i to je ekstremno štovanje. Baš kao i Daniel, ni mi ne smijemo dopustiti da nam okolnosti diktiraju kada i gdje ćemo štovati Boga. Moramo biti spremni živjeti svoju vjeru u svako doba, na svakom mjestu. Jesi li voljan još danas služiti Bogu ekstremnim štovanjem?

Kralj reče Danielu: "Bog tvoj, kome tako postojano služiš, neka te izbavi."

Daniel 6,17

Ekstremna

Ekstremno odbijanje

SJEVERNA KOREJA

“Molili su me i molili, ali ja im je nisam mogao dati”, pričao je čovjek. “Znam da bi kršćani trebali dijeliti s drugima ono što imaju, ali od nje se nisam mogao rastati.” Tužno je držao ispruženu ruku, kako bi njegovi slušatelji mogli vidjeti tu tako važnu imovinu.

“Zaista sam želio, ali nisam mogao. Vidite, ljudi u Sjevernoj Koreji rekli su da već pedeset godina mole za Bibliju. Ali ja im nisam mogao dati svoju, jer sam i sâm za nju molio dvadeset godina i upravo sam je dobio od jednog pastora iz Južne Koreje.”

Duboko je uzdahnuo dok su mu misli odlutale do ljudi u Sjevernoj Koreji koji su živjeli u takvoj potrebi, očajnički moleći za samo jedan primjerak te knjige. Privio je svoju Bibliju na grudi. Pobjegao je iz komunističke zatvorske države i sad je živio slobodno u Južnoj Koreji.

Biblije su u Sjevernoj Koreji rijetkost. Vjernici ih zbog protivljenja komunista smatraju većim blagom od zlata. Jedan je čovjek bio pretučen nasmrtno željeznom šipkom, jer je uhvaćen na kineskoj granici kako pokušava unijeti Biblije u Sjevernu Koreju. Nažalost, ovakve se priče čuju neprestano.

“Ne mogu zaboraviti te ljude”, rekao je čovjek uzdahnuvši. “Ne mogu zaboraviti izraz ljubomore na njihovim licima kad sam im pokazao svoju Bibliju. Osjećam se tako loše zbog njih.”

Služi kao izvordan podmetač za čašu ili zgodno mjesto za odlaganje daljinskoga upravljača. Njezine torde korice pomažu kad treba napisati pismo na recepciji hotela, ili za hvatanje pepela, palog s cigarete. Nonšalantno ukrašava i sobni stočić, dok leži pokraj zdjele s bombonima i TV programa. Iako ta knjiga ostaje bestseller godinu za godinom, ne bi se reklo da je itko zapravo mnogo čita. To je Biblija. Ona se zloupotrebljava i zanemaruje izvan onih mjesta na kojima se njezina prava vrijednost vrlo dobro poznaje. Koliko bismo morali za nju moliti dvadeset godina! Što bi ti trebao učiniti kako bi obnovio žar za Božjom dragocjenom riječi?

U zapovijedima tvojim moja je
naslada, jer ih ljubim.

Psalam 119,47

Ekstremna

Ekstreman vid

SSSR: LIUBA GANEVSKAYA

Liuba Ganevskaya je više puta pretučena u sovjetskome zatvoru. Ali kad god bi pogledala u svoga mučitelja koji je držao bič iznad njezinih leđa, nasmiješila bi mu se.

“Zašto se osmjehuješ?” – zapanjeno ju je upitao.

“Ne vidim te onako kakvim te sada otkriva zrcalo”, rekla je Liuba. “Vidim te onakvim kakav si zacijelo bio – prekrasno, nevino dijete. Istih smo godina. Možda smo se nekoć skupa igrali.”

Bog je otvorio Liubi oči da toga čovjeka vidi drukčije. Vidjela je koliko je bio iscrpljen; on je bio umoran od zadavanja udaraca, koliko i ona od primanja. Osim toga, bio je i frustriran, jer je nije mogao natjerati da otkrije aktivnosti drugih vjernika.

“On je tako sličan tebi”, rekao je Bog Liubinu srcu. “Oboje ste zarobljeni u istoj životnoj drami. Ti i tvoj mučitelj prolazite kroz isti veo suza.”

Budući da je toga čovjeka gledala Božjim očima, promijenio se i Liubin stav prema njemu. Nastavila je razgovarati s njim. “Vidim te i onakvim kakav se nadam da ćeš biti. Nekoć je živio gori progonitelj od tebe – Savao iz Tarza – a postao je apostol i svetac.” Pitala je, sada već smirena čovjeka, kakav to teret leži na njemu kad ga je otjerao u takvo ludilo da prebija osobu koja mu nije nanijela nikakvo zlo.

Svojom sestrinskom ljubavlju i brigom, Liuba je svoga mučitelja uvela u Kristovo kraljevstvo.

Zemaljsko osjetilo vida često je ometeno nizom oboljenja: astigmatizmom, kratkovidnošću, glaukomom i drugima. I baš kao što našem osjetilu vida mogu pomoći korektivne leće, i očima našega srca pomaže duhovna intervencija. Kad se oslanjamo na vlastitu percepciju, u drugima vidimo samo loše; dobro ne vidimo. Međutim, Bog onima koji žele vidjeti život iz nebeske perspektive daje duhovni vid. Tako možemo početi gledati na netolerantnoga šefa ili na nekoga tko nas vrijeđa kao na ranjene pojedince koji trebaju ljubav. Iza zastrašujuće krinke buntovnoga tinejdžera možemo vidjeti preplašenu djevojku ili mladića koji vapi za prihvaćanjem. Možeš li druge ljude vidjeti nebeskim očima? Do kakve bi razlike duhovni vid doveo u tvoje životu?

Ja, Jahve, u pravdi te pozvah... da otvoriš oči slijepima.

Izaija 42,6-7

Ekstremna pobožnost

**Radije ću biti obješana,
nego izdati svoga Gospodina.**

Saleema, devetnaestogodišnja kršćanka iz Pakistana, koja je bila
žestoko progonjena zbog svoje vjere

Ekstremna

Ekstremno poštovanje

RUMUNJSKA: VALERIU GAFENCU

Valeriu Gafencu i njegova obitelj izgubili su oca i strahovito stradali pod komunističkom torturom. A ipak, on o komunistima ne govori ništa loše, iako su nanijeli toliko boli njegovoj obitelji. Kako može toliko trpjeti i ne govoriti protiv svojih mučitelja?

On odgovara: “Kad je kralj David bio u velikoj nevolji, Šimej je bacao kamenje na njega, psovao ga i proklinjao, optužujući ga za zločin koji ovaj nije počinio (2 Samuelova 16). Jedan od Davidovih vojnika bio je spreman ubiti Šimeja, no kralj to nije dozvolio. Pustio ga je neka proklinje, jer mu je tako naredio Gospodin. David je znao da nije kriv za ono za što ga Šimej optužuje, no znao je da jest kriv za drugi grijeh o kojemu Šimej nije znao ništa.”

“Komunisti su nas nazivali banditima i neprijateljima naroda, što mi nismo. Ali jesmo svi krivi što nismo uzorni sveti koji se sve više preobražavaju u Kristov lik. Naš odgovor komunističkome nedjelu ne smije biti mržnja, već unutarnja obnova. Svetost što teče iz nas uništiti će zlo. Grčka riječ za Boga, *theos*, dolazi od riječi koja znači ‘teći.’”

Valeriuovo svjedočenje u zatvoru dovelo je mnoge ljude Kristu. Sve do dana svoje smrti, odbijao je reći i jednu jedinu lošu riječ protiv onih koji su mu nanijeli toliko boli.

Zaslužuje li neprijatelj poštovanje? Vjerojatno je teško razmišljati u tome smjeru. Međutim, iz primjera progonjene crkve možemo naučiti da je Bog kadar dovesti nas bliže sebi, čak i preko naših neprijatelja. U tome smislu, možemo poštovati ulogu koju oni imaju u našem životu. Ružimo li svoje neprijatelje, možda pokazujemo prezir prema većem Božjem planu. Ako si brz prokleti svoje neprijatelje zbog onoga što ti čine, stani i razmisli zašto je Bog dopustio tu situaciju u tvoje životu. Olakšavaš li ili otežavaš Bogu da te nečemu pouči kroz to? Ako otežavaš, onda ćeš se zasigurno ponovno suočavati s tim, sve dok ne naučiš reagirati drukčije.

Nemojte suditi pa sigurno nećete biti suđeni! Ne osuđujte, pa sigurno nećete biti osuđeni! Opraštajte, pa će vam biti oprošteno!

Luka 6,37

Ekstremna

Ekstremne glasine

KINA: KINESKI VJERNICI

“Do nas su stigle glasine kako ljudi sa zapada tvrde da u Kini nema progona kršćana.” Ovim je riječima počinjalo pismo grupe kineskih vjernika.

“Ovdje se u zatvoru nalazi više od stotinu braće, a mnogi kršćani mlađi od osamnaest godina trpe snažan pritisak policije. Bacaju nas u jame za smeće, tuku nas električnim palicama, a neki nakon prebijanja ne mogu više stajati, već samo puze.”

“Nekolicina ovo nije mogla izdržati. Otkrili su policiji imena i adrese svojih suradnika. Takvi su osuđeni, a oni koji nisu rekli ništa na kraju su oslobođeni, zbog nedostatka dokaza.”

“Progon je za nas nešto normalno. U većini slučajeva oslobode nas nakon saslušanja. Tada se vraćamo u područja s kojih dolazimo i nastavljamo propovijedati.”

“Neki se mladi žele potpuno posvetiti Bogu i punovremenoj kršćanskoj službi. Daleko od svojih kuća, spremni su provesti cijeli svoj život u opasnom pothvatu, lutajući od mjesta do mjesta kao evangelizatori. Prati-mo ih sa strahom i trepetom, plašeći se da ćemo i sami nakon propovijedanja Evanđelja pretrpjeti brodolom.”

“Platili smo visoku cijenu za Evanđelje – s mnogo krvi i znoja; mnogo je suza proliveno, mnogo života žrtvovano, uz mnogo teške i hrabre borbe u žestokim olujama.”

Glasine da je progon kršćana u Kini pre-stao, svakako su netočne. Zapravo bi one mogle biti sredstvo kojim se neprijatelj služi, kako bi potisnuo molitve i podršku koju progonjeni vjernici trebaju. Često i sa-mi smatramo da ako sebi kažemo da nešto ne postoji, tad možda stvarno i ne postoji. Ako se štitimo od vijesti o progonu i teško-me životu vjernika, vjerojatno ćemo početi vjerovati da progon doista ne postoji. No, ma koliko mi skrivali ili nijekali tu istinu, ona se zbog toga neće promijeniti. Naša braća i sestre u zatvorenim zemljama pro-gonjeni su i dan danas. Sad kad to znaš, kako ćeš reagirati? Hoćeš li moliti? Slu-žiti? Slati pomoć? Provedi neko vrijeme u razmišljanju i molitvi o svojoj reakciji.

Sjećajte se sužanja,
kao da ste zajedno s njima bačeni u
okove; zlostavljanih,
kao da i sami živite u tijelu!

Hebrejima 13,3

Ekstremna

Ekstremno pitanje

RIM: PTOLOMEJ

“Jesi li ti kršćanin?” Ovo je pitanje bilo postavljano triput. Sva tri puta odgovor je bio: “Jesam.” Troje je kršćana umoreno mučeničkom smrću. Te, 150. godine po Kr., rimski upravitelj Urbik nije imao milosti za kršćane.

Ptolomej je bio optužen za naučavanje da spasenje dolazi samo po vjeri u Isusa Krista. Mrzio je izopačenost i bezbožnost koji su vladali u to vrijeme. Stoga, kad ga je Urbik pitao da li je kršćanin, nije mogao lagati. Morao se držati pravednosti i hrabro odgovoriti: “Jesam.” Zbog toga je okovan lancima i više puta pretučen.

Onda su ga ponovno doveli pred Urbika. I opet mu je postavljeno samo jedno pitanje: “Jesi li ti kršćanin?”

Bol i stradanje nisu mogli promijeniti zbilju. “Jesam”, ponovno je odgovorio Ptolomej.

Čuvši za Ptolomejevo uhićenje, jedan je stariji čovjek došao Urbiku i molio ga da poštedi njegovu dušu. “Zašto da pogubiš tako dobrog učitelja? Kakva korist od toga tebi ili caru? Nije prekršio nijedan zakon. Samo ispovijeda da je kršćanin.”

Zainteresiran čovjekovom obranom, Urbik je i njemu postavio samo jedno pitanje: “Jesi li ti kršćanin?” Čovjek je hrabro ostao pri svome: “Da, jesam.”

“Tad se možeš pridružiti učitelju.”

I kao da ovo nije bilo dovoljno, došao je još jedan čovjek s istim prigovorom. I ponovno je postavljeno isto pitanje: “Jesi li ti kršćanin?”

Troje je Božje djece pogubljeno jer je svaki od njih rekao: “Jesam.”

Pitanje je sasvim jednostavno. “Jesi li ti kršćanin?” Izravno je. Osobno. Da ili ne, i eto istine. Pa u čemu je onda problem kod odgovora? Ne, problem nije u tome što kršćani ne znaju odgovoriti na ovo pitanje. Stvarni je problem u tome što nam drugi ne postavljaju to pitanje dovoljno često. Ne živimo na tako poseban, očigledan način, da bi nekome palo na pamet da se zapita zašto se razlikujemo. Moramo priznati da nam je tek nekoliko ljudi postavilo isto pitanje koje je bilo upućeno Ptolomeju. To je pravi problem. Kad je posljednji put tvoj način života dovoljno snažno potakao interes tvojih kolega na poslu, prijatelja ili susjeda, da se raspitaju o tvojoj veri? Dobro znaš odgovor – a sad živi tako da drugi imaju razloga postaviti ti to pitanje.

Vi ste sol zemlji. Ali ako sol obljutavi, čim će se ona osoliti?

Matej 5,13

Ekstreman osmijeh

RUMUNJSKA: MILAN HAIMOVICI

Hladna, mračna zatvorska ćelija, bila je prepuna rumunjskih kršćana koji su bili riješeni donijeti Isusovo svjetlo u tamu koja ih je obavijala. Jedan od zatvorenika bio je Židov, vjernik, i zvao se Milan Haimovici.

Jednoga je dana Milan započeo razgovor s drugim zatvorenikom koji je bio velik znanstvenik, ali bezbožan čovjek. Milan nije pripadao istom kulturnom ni intelektualnom nivou kao taj profesor, no pričao mu je o Isusu. Profesor ga je s prezirom prekinuo: "Kakav si ti lažac! Isus je živio prije dvije tisuće godina. Kako možeš reći da hodaš s njim i govoriš s njim?"

Milan je odgovorio: "Točno je da je on umro prije dvije tisuće godina, ali je i uskrsnuo i živi. Živ je i danas."

Profesor je nastavio izazivati Milana: "Dobro, kažeš da on razgovara s tobom. Kakav mu je izraz lica?"

Milan je odgovorio: "Katkad mi se smiješi."

"Ma, kakva laž", smijao se profesor. "Pokaži mi kako se smiješi." Milan je ljubazno pristao. Bio je izbrijane glave, sama kost i koža, s tamnim kolotovima oko očiju. Nedostajalo mu je nekoliko zuba i nosio je zatvorsku uniformu; ali na njegovim se usnama pojavio predivan osmijeh. Njegovo je prljavo lice zasjalo, a na njemu se ogledao savršen mir, silno zadovoljstvo i velika radost.

Bezbožni je profesor pognuo glavu i priznao: "Čovječe, pa ti *jesi* vidio Isusa."

Osmijeh je prirodan ljudski izraz pozdanja, mira i zadovoljstva. Ali osmijeh u vrijeme boli i stradanja ili, štoviše, u agoniji, može dati natprirodni dokaz Božje nazočnosti. Živi li Isus Krist, Božji jedinorođeni Sin, doista u našim srcima, tad bi neki od nas tu radosnu vijest trebali saopćiti i vlastitim licima! Pa i u crkvi katkad pjevamo hvalospjeve, a izgledamo kao da smo na sprovodu – misli su nam tisuće kilometara daleko od riječi koje izgovaramo. Što tvoje lice otkriva o tvome odnosu s Isusom? Jesi li svjedok onima s kojima se mimoilaziš na ulici? Je li tvoje lice dokaz Kristova zadovoljstva u tvome srcu? Ili su ti obrve namrštene, čelo izbrazdano brigama, a usne vječno čvrsto stisnute? Moli od Boga da ti pomogne biti svjestan te tihe poruke i da te ispuni svojom radošću.

Nadom se veselite, u nevolji budite strpljivi, u molitvi ustrajni!

Rimljanima 12,12

Ekstremna

Ekstreman izazov

JUDEJA: J. OSWALD SMITH

Gospodin Isus Krist se služio osobitom strategijom kad je nahranio pet tisuća ljudi koji su ga u stopu pratili iz susjednih gradova. Padalo je večer, a učenici su mu prišli i predložili da pošalje narod u okolne zaseoke, da si kupe hranu i nađu prenočište. No Isus je imao drukčiji plan. Zapovjedio je narodu da posjeda na travu u grupama. Nakon što je uzeo hranu i blagoslovio je, učenici su je počeli dijeliti, od prvoga reda pa nadalje, dajući svakome njegovu porciju.

Propovjednik i pisac J. Oswald Smith na ovome mjestu postavlja jedno neobično pitanje: “Jesu li se učenici na kraju prvoga reda vratili i ponovno dijelili hranu istome redu, pitajući svakoga želi li drugu porciju?”

“Naravno da nisu! Da su to učinili, oni iz zadnjih redova bi ustali i snažno prosvjedovali. Sigurno bi rekli: ‘Vraćajte se ovamo! Dajte i nama da jedemo! Zašto bi oni u prvim redovima dobili dvije porcije, prije nego što mi dobijemo jednu?’”

“I bili bi u pravu. Govorim o drugome Kristovom dolasku. A mnogi još nisu čuli ni za prvi. *Zašto bi netko čuo Evanđelje dva puta, prije nego što ga svi čuju jedanput?* Nijedan pojedinac u cijeloj toj grupi od pet tisuća ljudi nije dobio drugu porciju, prije nego što su svi dobili prvu.”

Mnogi se kršćani boje odlaska u zemlje u koje još nije kročila misionarska noga. Daleko je lakše ostati na poznatu teritoriju. A ipak, Isus je zapovjedio vjernima da idu “svim narodima” i nađu nova mjesta na kojima se za Kristovo ime još ne zna. Smithovo realistično tumačenje ovoga događaja predstavlja pravi izazov našoj metodologiji, kad se radi o evangelizaciji. Zašto je većina ljudskih resursa i novčanih sredstava određena i usmjerena ka narodima koji su već čuli Evanđelje? Zapravo su mnogi od ovih naroda u opasnosti od prevelikoga broja crkava, dok u isto vrijeme drugi nemaju nijednu Bibliju prevedenu na njihov jezik. Može li tvoja podrška pomoći da se ovo dovede u ravnotežu? Može li tvoj život dovesti do razlike u budućim evangelističkim nastojanjima?

Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni.

Ivan 3,16

Ekstreman talac

ENGLESKA: BILL I JOHN

Bill i John su bili u blizini pristaništa u južnoj Engleskoj, kad su ugledali brod na čijoj se krmi vijorila rumunjska zastava. Bilo je to u vrijeme čvrste komunističke vladavine u Rumunjskoj.

Nakon nekoliko razmijenjenih riječi, shvatili su da pred sobom imaju misijsko polje rada, pa su odvezali svoje kutije pune Biblija i ukrkali se na brod. Ušli su u neurednu prostoriju, u kojoj je bila sabrana sveukupna posada koju je činilo trideset petero ljudi. Bill i John su objasnili zašto su došli i počeli vaditi Biblije na rumunjskome. Posada im je istoga časa posvetila svu svoju pažnju. Većina njih nikad nije čula za Boga i njegova Sina, Isusa.

Kad su Bill i John otkrili da nemaju dovoljno Biblija na rumunjskome, dvojica su krupnih mornara dohvatili Bila za ruke i blago ga, ali odlučno, posadili na stolicu. Pomirljivo su objasnili na lošem engleskom da će Bill ostati s njima dok se John ne vrati s Biblijama za svakog od njih.

Biblijski talac – Bill, nije znao da li da se smije ili da plače, ali to je bio jedini način da Rumunji budu sigurni da će se John vratiti. U komunističkoj zemlji, punoj prekršenih obećanja, ti ljudi nisu vjerovali nikome.

John je odjurio u ured i natrpao svoju torbu rumunjskim Biblijama. U roku od jednoga sata ponovno je bio u onoj neuređnoj prostoriji, gdje je posada sa zahvalnošću primila Biblije i oslobodila svoga “taoca”.

Širiti dalje. To je ono što je Isus rekao da treba činiti s njegovom porukom Evanđelja. Kako god znamo, kamo god išli, što god radili, moramo biti spremni širiti vijest o Kristu. Ta nas predanost može odvesti do nekoga pristaništa, ili jednostavno do prvih susjeda koji ne vjeruju. Ovako ili onako, moramo biti spremni svjedočiti Božju riječ onima koji duhovno propadaju. Osjećaš li poticaj za širenje vijesti o Kristu? Jesi li svjestan mogućega vremenskog ograničenja za dovršenje te misije? Ne gubi više ni trenutka, misleći kako će netko drugi obaviti tvoj dio posla. Što bi danas mogao učiniti da proširiš Radosnu vijest?

Prema tome, vjera dolazi od propovijedanja, a propovijedanje biva riječju Kristovom.

Rimljanima 10,17

Ekstremna pobožnost

Molimo se za vlasti u Sudanu, ali i zahvaljujemo Bogu za njih. Hvala njihovoj policiji i ratu koji vode protiv kršćana – užasu, prijetnjama, uhićenjima – pogledajte samo kako crkva raste! Pogledajte što nam je Bog dopustio ovdje učiniti, usred svega toga! Pogledajte koliko se ljudi obraća Kristu!

Sudanski kršćanin

Ekstreman pisac

KINA: KATI LI

Posjetitelji su u tajnosti i tiho ušli u dom starije Kineskinje. Provukli su se iza zavjese, a onda puzili više od stotinu metara kroz dug, mračan tunel, koji se završavao u nečemu što je izgledalo kao male pečinske prostorije.

U jednoj od prostorija, devetnaestogodišnja kršćanka Kati Li radila je za malim primitivnim pisacem. Kati bi u toj pećini radila po mjesec dana, tiskajući ilegalne knjige i drugi kršćanski materijal. Da je otkrije, više se nikad ne bi smjela pokazati u javnosti.

Ali kako je tajni pisac proizvodio sve više knjiga i traktata, tako je Služba javne sigurnosti (PSB) postajala sve sumnjičavija, pa su počeli ispitivati seljane. No oni koji su znali za pisac nisu baš bili voljni surađivati.

Naposljedku, bijesni zbog odbijanja seljana da surađuju, PBS je počeo rabiti dinamit: dizali su jednu po jednu kuću u selu u zrak, dok konačno nisu došli do kuće starije Kineskinje s početka ove priče. Pećina je bila otkrivena, a pisac zaplijenjen. Radnici su ipak uspjeli pobjeći, neozlijeđeni.

Do dana današnjeg, Kati Li i ostali radnici žive skrivajući se. Da ih pronađu, istoga bi trena bili uhićeni i najvjerojatnije pogubljeni. Nikad više neće vidjeti svoje prijatelje i obitelj. Ali Katin rad i svjedočanstvo nastavljaju živjeti kroz knjige i traktate koje tiska. Do danas ih je pročitao na tisuće kineskih kršćana.

Može biti ometano. Može biti i skretano s puta. Može čak i privremeno biti obustavljeno. Ali Božje kraljevstvo neprestano napreduje. Nemoguće ga je zaustaviti. Krist ga je pokrenuo kad je svojim učenicima dao zapovijed o Velikom poslanju. Od toga dana, svi koji su pridodani kraljevstvu nastavili su rasti punom snagom, unatoč otporu neprijatelja. Nema sumnje da su mnogi pokušali sasvim zaustaviti Evanđelje, no nije im uspjelo. Jesi li ti ometan u svojoj službi? Brine li te da će se tvoj dio posla završiti zbog nepredviđenih okolnosti? Zapamti da Bog s tobom još nije završio. Tvoj će se rad na širenju Evanđelja nastaviti sve dok mu budeš vjerran.

Siguran sam u ovo isto da će onaj koji je počeo dobro djelo među vama dovršiti ga do Dana Krista Isusa.

Filipljanima 1,6

Ekstremno “bogatstvo”

JUGOISTOČNA AZIJA: KRŠĆANI IZ PLEMENA HMONG

“Jednoga su vjernika proboli kroz usta dugim nožem, a drugome, koji je uhvaćen s Biblijom, u grlo su sipali ključalu vodu. Cijelu su jednu obitelj utopili.”

Vjerni iz plemena Hmong u Jugoistočnoj Aziji složili su se da snime svoja svjedočanstva na video vrpce. Željeli su ohrabriti kršćane na zapadu.

Jedan od njih svjedoči: “Komunistička vlast smatra da je ugrožena jer se mnogi pripadnici plemena Hmong obraćaju na kršćanstvo. Tuku nas, pokušavajući nas natjerati da se vratimo štovanju zlih duhova.”

“Lokalna nam je policija zabranila da budemo kršćani. Prijete da će nas uhititi i čak ubiti”, dodaje jedna žena. “No trebamo li umrijeti za Kristovo ime, spremni smo.”

Ovi su vjernici spremni suočiti se s još većom opasnošću, kako bi obznanili svijetu da čvrsto stoje u vjeri unatoč progonu. Plemena Hmong je najveće u Jugoistočnoj Aziji, a kršćanstvo kod njih doživljava najveći rast. Istodobno, ovo je i najprogonjenija grupa ljudi.

Druga je žena rekla: “Zahvaljujem Bogu što smo ostali jaki. Zaista vjerujem da je progon samo provjera naše vjere u Krista. Progon donosi istinito bogatstvo. Rađa srebrom i zlatom. Samo molite da ostanemo vjerni do kraja.”

Čelik se obrađuje kroz proces kaljenja – zagrijava se do ekstremno visoke temperature, udaranjem oblikuje i onda hladi. Potom se proces ponavlja ponovno i ponovno, zagrijava se, pa kuje tako da nečistoće otpadnu, a onda hladi kako bi se metal mogao povezati. Sličan proces kaljenja jača i našu vjeru. Kad se oko nas loži vatra mržnje drugih, kad smo izubijani progonom a onda rashlađeni ponovnim uvjerenjem u Božju nazočnost, naša je nečistoća otpala, a vjera je osnažena. Prepoznaješ li proces kaljenja u svome životu? Nemoj se odupirati ni jednom njegovom dijelu. Uči od svoje braće i sestara iz plemena Hmong. Tvoji neprijatelji ne shvaćaju da ćeš zbog njihove mržnje postati jači.

Da se vrijednost vaše vjere,
dragocjenija od propadljivog zlata
koje se kuša u vatri, pokaže na hvalu,
slavu i čast u času kad se objavi Isus
Krist.

1 Petrova 1,7

Još jedan ekstremni “krijumčar”

ISTOČNA EUROPA: MIHAI

Mihaiev se *Volkswagen* polako približavao kontrolnome punktu na graničnome prijelazu. Zabrinut, prošaputao je kratku molitvu: “Dragi Isuse, molim te zaštititi svoju riječ, da je graničari ne pronađu i ne zaplijene.”

Graničari su mu strogo naredili da izađe van iz vozila, a onda počeli s mnoštvom pitanja: “Što te dovodi u našu zemlju? Ideš li k nekome? Ako ideš, tko je to? Imaš li oružje?”

Mihai je oprezno odgovorio na svako pitanje, no srce mu je tuklo kao da će iskočiti, dok je krajičkom oka promatrao kako jedan graničar gleda ispod svakoga sjedala u kombiju. Mihai je od dugoga stajanja postajao sve umorniji. Zadovoljni njegovim odgovorima, graničari su mu najzad dozvolili da uđe u njihovu zemlju, a njegovo je dragocjeno blago ostalo sakriveno njihovu pogledu.

Godinama je ovaj hrabri, mladi kurir, krijumčario evanđeosku literaturu u komunističke zemlje Istočne Europe, a njegov tajni tovar nikad nije bio otkriven. Mihai je bio običan čovjek, čija je neobična vizija bila pravi izazov. Naime, on nije imao noge – bile su amputirane gotovo do bokova – no bio je riješen ne dopustiti svome hedikepu da mu stane na put.

Kao i apostol Pavao, i Mihai je znao da će Kristova sila biti savršena u njegovoj tjelesnoj slabosti. Nakon što je dobio metalne proteze umjesto svojih nogu, natrpao bi kršćansku literaturu u šupljinu svake od njih, a onda revno krenuo na svoja putovanja.

Ali ovo blago nosimo u zemljanim posudama da se ona izvanredna uspješnost pripisuje Bogu, a ne nama.

2 Korinćanima 4,7

Kad se radi o služenju, Bog je poslodavac koji svima daje jednake mogućnosti. Mihai je svoja osobna ograničenja, umjesto kao takva, vidio kao izvorstan način na koji će se pridružiti Bogu u kreativnome radu. Svaka prepreka može biti mogućnost za jedinstvenu službu. Na primjer, oni koji dolaze iz tragičnih, razvedenih obitelji, mogu služiti drugima koji se nalaze u sličnoj situaciji i kojima osobe koje to nisu preživjele ne mogu pomoći. Na što si u svome životu dugo gledao kao na kočnice koje ti ne daju biti koristan u Božjemu kraljevstvu? Razmisli o njima iz Božje perspektive. Potom ih ponudi Bogu i gledaj kako će ih on upotrijebiti na svoju slavu i tvoj dobitak.

Još ekstremnoga blaga

TADŽIKISTAN: CRKVA SONMIN

Bila je nedjelja i vjernici iz crkve Sonmin u Dušanbeu, glavnome gradu Tadžikistana, okupili su se na redovitom bogoslužju. Mada je njihova zemlja sad bila slobodna od ugnjetačke komunističke vlasti, radikalni muslimani su se i dalje svim silama protivili crkvi. Progon je samo promijenio mjesto, iz jedne terorističke vlasti u drugu.

Samo što je pastor koji je bio u posjetu završio propovijed, prolomila se snažna eksplozija u zadnjem dijelu crkve. Bomba. U samo jednome trenu vjernici su od slavljenja Boga prešli u izbezumljen juriš, spašavajući goli život. Pokušavali su pobjeći u hodnik, ali ih je na tome putu presjekla druga bomba. Krv i mrtva tijela bili su razasuti na sve strane po crkvi koja se nekoć zvala "svetilište".

Jedna je starija žena ležala na podu, nemoćna pomaći se. Biblija koju je čitala samo trenutak ranije na službi, pala je kraj nje, umrljana njezinom krvi. Bila je otvorena na stranici na kojoj je žena zaokružila tri stiha, davno prije napada na crkvu. "Ali ovo blago nosimo u zemljanim posudama da se ona izvanredna uspješnost pripisuje Bogu, a ne nama. U svemu trpimo nevolje, ali nismo u tjeskobi; ne znamo kamo bismo se okrenuli, ali ne očajavamo; progone nas, ali nismo ostavljeni u pogibli; obaraju nas na zemlju, ali nismo uništeni" (2 Korinćanima 4,7-9).

Radikalni su muslimani nevine ljude smatrali nečim što je dobro žrtvovati za njihovu stvar. No smrt je vjernika zasjala sjajem dragulja kao svjedočanstvo Božje vjernosti. Neprijatelji su mogli oboriti tijelo starice – njezinu "zemljanu posudu" – ali je njezino unutarnje blago otkriveno nekoliko dana nakon napada, kad se njezin duh već bio digao u nebo. Danas smo svjesniji više nego ikad da smrt od ruke neprijatelja može doći nenadano. Ali ipak, ne moraš se bojati smrti. Na kraju krajeva, najgore što nam neprijatelji mogu učiniti jest da ubiju naša smrtna tijela. Tvoje tijelo nije ono pravo "ti". Utješi se danas, znajući da blago tvoje duše nitko ne može dotaći.

Mi uvijek i svuda na svom tijelu nosimo smrtnu patnju Isusove, da se na našem tijelu očituje i život Isusov. Mi se uvijek, dok smo živi, predajemo smrti zbog Isusa, da se i život Isusov očituje na našem smrtnom tijelu.

2 Korinćanima 4,10-11

Ekstremna

Ekstremni počeci

SAD: RICHARD I SABINA WURMBRAND

Jednog prekrasnog jesenskog dana 1967. godine, bračni par Wurmbbrand je sjedio pred svojim starim pisačim strojem, za malenim kuhinjskim stolom u svome novom domu – Sjedinjenim Državama. Nije prošlo mnogo vremena od kad je pastor Richard Wurmbbrand sjedio u hladnoj, mračnoj zatvorskoj ćeliji u Rumunjskoj, zbog svoga rada u ilegalnoj crkvi. Njegova žena, Sabina, bila je osuđena na prinudan rad u zatvorske logoru.

Par je sada razmišljao o poruci koju im je Bog dao. Željeli su svjedočiti o kušnjama i pobjedama s kojima su se suočavali progonjeni kršćani u komunističkim zemljama diljem svijeta. Njima je rumunjska tajna policija zaprijetila da ne smiju govoriti protiv komunizma, no zastrašivanje ih nije moglo zaustaviti. Jednostavno su morali podići glas o stradanju Kristova tijela – glas na koji se u velikoj mjeri u slobodnome svijetu nitko nije obazirao, ili ga je prosto zaboravljao.

Riječi su lagano tekle na papir i uskoro su imali gotovo prvo izdanje biltena *Glasa mučenika*. Počeli su sa samo stotinu dolara i nekoliko stotina imena i adresa kršćana koji su htjeli pomoći.

Vizija rođena u zatvorskoj samici izrasla je u organizaciju rasprostranjenu diljem svijeta, posvećenu službi progonjenim crkvama. Milijuni primjeraka biltena *Glasa mučenika* počeli su se dijeliti po cijelome svijetu na više od deset jezika.

Početi negdje. To je mjesto s kojeg se pokreću sve dobre ideje u Božjoj službi – negdje. Služiti Kristu znači da nije važno gdje si počeo, kada ili kako – sve dok si makar počeo. Mnogi nastavljaju odlagati svoje snove, umjesto da negdje počnu. Govorimo si da ćemo služiti Kristu – jednoga dana; kad djeca porastu i odu od kuće; kad napokon platimo sve račune, da bismo potom bili u stanju dati i desetak. Svaki put kad kažemo da ćemo početi služiti Kristu kad završimo nešto drugo, promašili smo svrhu svoga poziva. Na što je Bog tebe pozvao? Ne kad te je pozvao da to učiniš, nego što je to što želi da učiniš? Što sada činiš, kako bi počeo ispunjavati njegov poziv?

Mudro se vladajte prema onima koji su vani! Iskorišćujte prigodu!

Kološanima 4,5

Ekstremna

Ekstreman sin

GRČKA: TIMOTEJ

Iako je Timotej bio mlad, Pavao ga je poticao da bude primjer svima. Mladić je dokazao da može živjeti prema tim uputama.

Timotej je bio iz Listre, jednog od gradova koje je Pavao posjetio na svome prvom misionarskom putovanju. Njegov je otac bio Grk, a majka i baka bile su židovske kršćanke i snažno su utjecale na mladoga Timoteja. Zapravo, Biblija ističe da su upravo one bile njegovi primjeri u vjeri. Pavao je vjerojatno primijetio da Timotej ima potencijala i sam postati snažan vjernik. Kad je Pavle krenuo na svoje drugo misionarsko putovanje sa Silom i Lukom, Timotej im se pridružio na putu u Makedoniju.

Pavao je Timoteja smarao svojim sinom u vjeri. Kad je crkva u Efesu trebala pastora, Pavao je tamo ostavio Timoteja da poučava i hrabri vjerne u tome gradu. Timotej je u velikoj mjeri bio dio Pavlova života i službe. Vjeruje se da je bio nazočan i na njegovu pogubljenju u Rimu, budući da je Pavao tražio da mu dođe u posljednji posjet.

Nakon Pavlove smrti, Timotej se vratio u Efes, kako bi tamo vodio crkvu. Nastavio je osuđivati štovanje idola koji su mnoge u Efesu učinili veoma bogatim. Kad je Domicijan odobrio drugi veliki progon kršćana u Rimu, idolopoklonstvo je uzelo još više maha. Timotej je bio kamenovan na smrt oko 98. godine po Kr. – vjeran i predan do kraja, kao što je Pavao i mislio da će biti.

Od nikoga se ne očekuje, a još se manje potiče, da kršćanski život živi sam. To je, zapravo, nemoguće. Kao što je Pavao savjetovao i poučavao Timoteja, tako i mi trebamo nekoga tko će nam pokazati put i vjerovati u naše potencijale da možemo nešto promijeniti za Krista. Rastemo promatrajući druge koji nam daju primjer vodstva u crkvi, zajednici, obitelji i školi. Ali dok na toj stazi preuzimamo svoju ulogu, i nama su kraj nje potrebni "fanovi" koji će nas bodriti, dok idemo ka još većoj predanosti. Tko je tvoj primjer vjere? Tko je preuzeo odgovornost da te pouči kako ćeš živjeti za Krista? To može biti bliži član obitelji, prijatelj ili pastor. Zahvali Bogu na njihovu utjecaju u tvome životu.

A ti ostani u onome što si naučio i čvrstom vjerom prihvatio, jer znaš od kojih si to naučio.

2 Timoteju 3,14

Ekstremna pobožnost

Došao sam do spoznaje da Bog, u svojoj mudrosti, dopušta mučeništvo u svakom naraštaju, dijelom i zato što bi se bez njega stvarnost Kristove smrti za nas sve više gubila u izmaglici vremena... Dok promatramo mučenike, magla koja katkad prekriva Golgotu prvoga stoljeća, razilazi se i mi vidimo... Krista prikovanoga na križ.

Mark Galli

Ekstremna

Ekstremna lica

RUMUNJSKA: ZATVORENI PASTOR

“Zadivljujuće je kako se Isus može vidjeti na licima drugih vjernika. Njihova lica svijetle; izvanredno je to dostignuće na Božju slavu, jer lica kršćana mogu svijetliti i u komunističkim zatvorima. Nismo se prali – ja se nisam oprao tri godine – ali je Božja slava svijetlila čak i iza tog skorenog sloja prljavštine. Osim toga, vjernici uvijek na licima imaju pobjedonosan osmijeh”, pisao je jedan zatvoreni pastor.

“Znam za druge kršćane koji su, kao i ja, bili oslobođeni iz zatvora. Poput njih, i mene su na ulici prolaznici zaustavljali i pitali: ‘Gospodine, što je to u vama? Izgledate kao posebno sretan čovjek. Što je izvor vaše sreće?’ Govorio bih im da to dolazi iz mnogo godina stradanja u komunističkim zatvorima radi moga Spasitelja.”

“Nisu to mogli shvatiti, jer nisu mogli misliti dalje od svojih teškoća. Nisu naučili živjeti u Duhu i iskusiti Božju blizinu. Mnogi bi mislili: ‘Da ti samo znaš što je sve mene snašlo u životu – muž me tuče; žena mi neprestanano zanovijeta; djeca mi slamaju srce...’ Istina, ima mnogo tjelesnih teškoća i oluja u čovjekovoj duši. Pa što onda? Kako se one uopće mogu porediti s radošću poznavanja Isusa?”

Što Isus da, nitko ne može oduzeti. On nam daje radost po Svetome Duhu koji prebiva u nama. Stoga, mada naše okolnosti mogu izgledati mračno i prijeteće, naša će radost i dalje svijetliti. Čak ni najmračnija prljavština, nakupljena tijekom tri godine boravka u komunističkome zatvoru, ne može zamaskirati kršćansku radost. To dakako ne znači da smo sretni zbog svoje nevolje. Nije nam drago žalostiti se. Ali ipak ostajemo radosni zbog Kristove nazočnosti u dubini te žalosti. Jesi li ti izgubio svoj osjećaj radosti? Shvati da ga nitko ne može oduzeti od tebe. Ako te radosti nema u tvome životu, to je zato što si sam, svojevoljno, odustao od nje, zbog svojih okolnosti. Moli od Boga da već danas obnovi tvoju radost u njemu.

Tako se i vi sada žalostite, ali ću vas opet vidjeti, te će se obradovati vaše srce, i vaše vam radosti nitko neće moći uzeti.

Ivan 16,22

Ekstremna

Ekstremno iscjeljenje

PAKISTAN: ASIF

Asifu je slomljena noga kad ga je na ulici u njegovu rodnu Pakistanu udario auto. Bol je bila strahovita, a onda je osjetio nečiju ruku na nozi. Podigao je pogled i istovremeno čuo kako se žena moli Isusu da ga iscijeli. Asifa je počeo obuzimati bijes, jer je bio musliman. A onda je neka čudna energija prostrujala njegovim tijelom. Noga se ispravila i kost se vratila na mjesto. Na kraju je nakon nesreće odšetao kući.

Željani da čuju što više o tome "Isusu" koji ga je iscijelio, čitao je o drugim Isusovim čudima u Bibliji koju mu je dala žena što se molila za njega. Asif je sa svim pitanjima koja je imao otišao imamu u njegovoj džamiji. "Zašto te uopće zanima Isus?" – narugao se imam. "A kako me može ne zanimati?", pitao je Asif. "Pa on me iscijelio!"

Imam je zajedno s drugim ljudima iz džamije zaključao Asifa u jednu prostoriju i prisilio ga da popije otrov, misleći da će, umre li prije nego što prihvati Krista, ipak uspjeti ući u raj. No Asif se probudio i zazvao Isusa.

Iznenada je jarko svjetlo ispunilo prašnjavu prostoriju. Asif se tada zavjetovao. "Ovaj život pripada tebi. Sve dok živim na zemlji, radit ću za tebe."

Od toga vremena, Asifa se odrekla njegova obitelji, a više je puta pretučen jer odbija prestati govoriti ljudima o svome novom prijatelju Isusu Kristu.

Katkad moramo iskusiti Božju silu prije nego što u nju povjerujemo. Zapravo, mnogi nevjernici radije raspravljaju o religiji sa sigurne udaljenosti, nego da se nose s osobnim duhovnim susretom. Osobno iskustvo nitko ne može osporiti. Samo je osoba koja ga je doživjela stručnjak po tom pitanju. A susresti Boga znači iskusiti njegovu silu i osjetiti njegovu nazočnost. Biblija nam daje mnogo primjera nevjernika koji su se susreli s Božjom silom. Neki su odgovorili slavljenjem Boga. Drugi su odbacili njegovu silu i snosili posljedice. Kako god bilo, osoba više nikad nije ista nakon iskustva s Bogom. To je kao da Bog govori tordoglavo sumnjičavu srcu: "Ja sam stvaran. Što ćeš sad s tim?" Kako je Bog tebi pokazao da je stvaran? S kim možeš podijeliti svoje iskustvo?

Po čuvenju tek poznavah te dosad,
ali sada te oči moje vidješe.

Job 42,5

Ekstremni baloni

SJEVERNA KOREJA: GLAS MUČENIKA

“Bako, vidi što sam pronašla!” Djevojčica iz Sjeverne Koreje bila je veoma uzbuđena. Držala je nešto što nikad ranije nije vidjela. Baka je gledala, ali svojim, već oboljelim očima, nije mogla razabrati pojedinosti. Zato je pozvala djevojččinu majku. **“Molim te dođi i reci mi što je ovo dijete pronašlo?”**

Staričina kćerka je ušla u sobu i uzela predmet iz smežuranih ruku svoje majke. Počela je čitati otisnuti tekst na veoma dobro izrađenom plastičnom balonu: “Gospodin Isus vas voli. Vaša braća i sestre nisu vas zaboravili. Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina.”

Baka je uzviknula. “Pa to je Pismo! Poslali su nam stihove iz Svetoga pisma na balonima! Čitaj dalje!”

Plastični su baloni nosili riječi ohrabrenja za tri naraštaja u Sjevernoj Koreji. Sastojali su se od poruke kršćana za zapada i preko šest stotina biblijskih redaka koji su vodili čitatelja od stvaranja, preko križa, do drugoga Kristova dolaska. U prošleme desetljeću, u Sjevernu Koreju je ubačeno preko sto tisuća ovakvih “biblijskih balona”.

Služba *Glasa mučenika* našla je jedinstven način da ovom potlačenom narodu donese Božju riječ i Evanđelje. Psalam 19,2 kaže: “Nebesa slavu Božju kazuju, naviješta svod nebeski djelo ruku njegovih.”

Isto kao s balonima u ovoj priči, Bog želi pustiti ohrabrenja iz Pisma da plove kroz naš um i srce kad nam najviše trebaju. Ali on nam ne može prizvati u sjećanje retke koji nikad nisu ni postojali u našem umu. Zaista je ironično, ali iako živimo u slobodnome društvu često se ponašamo kao da živimo u zatvorenoj zemlji – kao što je slučaj sa Sjevernom Korejom – i bez pristupa Božjoj riječi. Bibliju čitamo sporadično i rijetko – kao da je uopće nemamo. Možda je došlo vrijeme da zamoliš Boga da pusti svoju riječ neka plovi duž granica tvoga zatvorenog uma. Ukleši u svoj dnevni raspored određeno vrijeme za čitanje Biblije i moli od Boga da obnovi tvoju želju za njegovom riječi.

Svako je Pismo od Boga nadahnuto i korisno za pouku, za karanje, za popravljavanje i odgajanje u pravедnosti, da čovjek Božji bude savršen – opremljen za svako djelo ljubavi.

2 Timoteju 3,16-17

Ekstremna

Ekstremna istina

PAKISTAN: NADIA NAIRA MASIH

Petnaestogodišnja Nadia Naira Masih predana je kršćanka. Dok je živjela kod kuće, njezina je uobičajena navika bila da rano, svako jutro, moli i čita Bibliju. Mada je roditelji nisu vidjeli od veljače 2001. godine, pretpostvljaju da je s istom praksom nastavila i u domu svoga otmičara.

Musliman koji se zove Maqsood Ahmed oteo je Nadiu. Maqsoodova majka, tada prijatelj Nadiine obitelji, pomogla mu je namamiti Nadiu van iz kuće, i tad su je prisilili da uđe u auto s Maqsoodom, dvojicom njezine braće i njihovim prijateljem; svi su do zuba bili naoružani strojnicama. Od tada je nitko nije vidio.

Otmica mladih djevojaka nije česta pojava u Pakistanu, ali je uobičajeno da pakistanska policija gleda na drugu stranu kad se zločin čini protiv kršćana, osobito kad im se ponudi mito. Kako se tvrdi, upravo to se dogodilo u slučaju otmice Nadie, a lokalna je policija bila vrlo spora u rješavanju ovoga slučaja.

U Nadiin roditeljski dom dostavljena je potvrda u kojoj se kaže da se ona udala za Maqsooda. Nadalje je objašnjeno kako je u skladu s tim činom zvanično preobraćena s kršćanstva na islam. Međutim, Nadia je samo tinejdžerica. Iako suočeni s ljutnjom i gubitkom, Nadiini roditelji ipak ne govore ništa protiv Maqsooda. Umjesto toga, pouzdaju se u Boga koji je dovoljno moćan učiniti što je potrebno, kako bi Nadiu vratio kući.

Pouzdanje je nešto što čovjek ne može sasvim razumjeti, sve dok to ne bude sve što ima. Nadiini roditelji znaju što znači pouzdati se. Oni se ne pouzdaju nužno da će se Nadia zaista vratiti jednoga dana. Umjesto toga, oni imaju puno pouzdanje da je Bog u stanju sigurno je vratiti kući. Razlika je ogromna. Kad bi se pouzdali u određen ishod, to bi pouzdanje bilo uzdržano ako se stvari ne odvijaju onako kako su zamislili. Ali oni su odlučili pouzdati se u Božju neiscrpnu moć i sposobnost da to učini. Ako Bog u svojoj mudrosti odluči ne dozvoliti njezin povratak, oni će se pouzdati u njega još više. Ovisi li tvoje pouzdanje u Boga o ishodu? Ili imaš pouzdanja u njega unatoč ishodu?

Bog naš, kome služimo, može nas izbaviti iz užarene peći i od ruke tvoje, kralju; on će nas i izbaviti. No ako toga i ne učini, znaj, o kralju: mi nećemo služiti tvojemu bogu niti ćemo se pokloniti kipu što si ga podigao.

Daniel 3,17-18

Ekstremna

Ekstremna izvjesnost

RIM: JUSTIN

“Ako te bičuju ili ti odrube glavu kao zločincu, vjeruješ li da ćeš ipak otići u nebo?” – pitao je Rustik, rimski prefekt.

“Vjerujem da ću, ako sve to podnesem, primiti ono što mi je Isus obećao”, odgovorio je Justin. “Jer znam da njegov dar života ostaje sa svima koji ostaju u njemu, čak do svršetka svijeta.”

“Misliš li onda da ćeš tamo primiti nekvu nagradu?”

“Ne mislim; ja to znam. Siguran sam u to.”

Rustik se nestrpljivo nagnuo u svojoj stolici: “Moraš prinijeti žrtvu našim bogovima.”

Justin se nije ni pomaknuo: “Nijedna osoba, koja je sposobna normalno razmišljati neće pohuliti na zajedništvo s Bogom, okrećući se bezbožnosti.”

Rustiku je sad već bilo dosta: “Ukoliko ne poslušаш, bit ćeš nemilosrdno pogubljen.”

“Znam da se nemam čega bojati, umrem li radi njegovog svjedočanstva. Smrt iz takva razloga smatramo našim spasenjem i pouzdanjem pred Kristom”, odgovorio je Justin.

Ostali koji su stajali s Justinom, rekli su: “Radi što hoćeš, mi smo kršćani i ne prinosimo žrtve idolima.”

Rustik je izrekao kaznu kršćanima koji nisu htjeli izvršiti njegov zahtjev: “Ovi ljudi, koji su odbili prinijeti žrtve bogovima i povernuti se naredbama cara, neka budu bičevani i potom neka im se odrubi glava, prema zakonu.”

Kada je Justin rekao svojim dželatima: “Možete nas ubiti, ali nam ne možete nanijeti nikakvo zlo”, jesu li to bile riječi luđaka? Da se nije zbunio, budući da mu se valjalo suočiti s očito izvjesnom, vlastitom smrću? Ne! Samo je bio siguran u jednu stvar: dar vječnoga života što ga daje Isus Krist. Dok je razmišljao o kraju svoga zemaljskog postojanja, Justin je gotovo mogao vidjeti ljepotu svoga nebeskog doma. Bojiš li se više gubitka života na zemlji nego što si siguran u vječni život na nebu? Smrt nije pravo vrijeme za sumnje. Dovedi u red svoje stavove i uvjerenja dok si još živ na zemlji i dok se još osjećaš dobro. Primi Božji dar vječnoga života kroz spasonosnu povezanost s Isusom Kristom.

Ne bojte se onih koji ubijaju tijelo, a duše ne mogu ubiti! Bojte se radije onog koji može i dušu i tijelo uništiti u paklu.

Matej 10,28

Ekstreman pisac

ENGLESKA: JOHN FOXE

John Foxe, mladi profesor na Magdalen koledžu, vapio je u molitvi: "Oni sebe nazivaju tvojim svećenicima i poslanicima, a štujtu samo sami sebe i svoju političku moć. Pomozi im shvatiti da nema potrebe za nekim drugim posrednikom između Boga i čovjeka, osim Isusa Krista i njegove riječi."

Netko je slučajno čuo njegovu molitvu i odmah o tome obavijestio upravu koledža. Optužili su ga da zastupa uvjerenja koja vode u pobunu protiv države i zvanične crkve. Kad je odbio zaniijekati svoja uvjerenja, vijerće ga je izbacilo sa sveučilišta.

Zbog ovoga je John imao velikih teškoća naći posao učitelja. Jednoga dana, iscrpljen od gladi, sjedio je u crkvi i molio. Iznenada se pred njim pojavio čovjek kojega John nikad u životu nije vidio i gurnuo mu u ruku nešto novca. "Razveseli se", rekao je. "Za nekoliko ćeš dana dobiti novi posao." Nekoliko dana kasnije John se zaposlio kao privatni učitelj.

Pod vladavinom kralja Henrika VIII, kršćani kakav je bio John bili su tolerirani. Ali kad je na prijestolje došla kraljica Marija I, dala je pogubiti svakoga tko je prkosio religijskim ukazima države. Tijekom njezine petogodišnje vladavine umrlo je tri stotine ljudi. John i njegova trudna žena pobjegli su iz Engleske u Belgiju, jedva umakavši uhićenju.

U obranu onih koji su umrli zbog svoje vjere, John je napisao knjigu pod naslovom *Foxova knjiga o mučenicima*.

Jedna je stvar čitati o progonu, a nešto je posve drugo doživjeti ga. Na isti način, mnogi ljudi čitaju o životu predanih kršćana i dive se njihovoj hrabrosti – iz daleka. Nisu iz prve ruke iskusili vjeru, kako bi je mogli nazvati svojom. Mada veličaju hrabrost mučenika, ne mogu se povezati s njezinim izvorom: osobnim zajedništvom s Isusom Kristom. Mogu čitati poruku Evanđelja, ali ne odgovaraju na nju vjerom. Mučenici su živjeli i umrli pozivajući druge, čak i svoje protivnike, na vjeru u Krista. Zovu li možda i tebe da se opredijeliš za Krista, čak i sada dok čitaš njihove priče? Nemoj samo veličati njihovu vjeru, kad si i sam pozvan iskusiti je iz prve ruke.

I mi smo, sigurno, primili Radosnu vijest kao i oni. Ali njima riječ koju su čuli nije koristila ništa, jer se nisu pridružili onima koji su je s vjerom čuli.

Hebrejima 4,2

Ekstremna pobožnost

**Zatvor nije prepreka za
koristan kršćanski život.**

Pastor Richard Wurmbrand

Ekstremna

Ekstremna kazna

ENGLESKA: JOHN WYCLIFFE

Jednog hladnog engleskog jutra 1428. godine, nekoliko je ljudi bez imalo poštovanja bazalo kroz groblje. Jedan od njih, ugladeno odjeven u religijski odoru, rekao je: "Evo ovdje. Tu kopajte. Završimo s tim."

Kad su lopate konačno udarile u nešto tvrdo, čovjek u otmjenoj odori stao je pokraj lijesa, pogledao ga praznim pogledom i rekao: "Otvorite ga."

"Ali, gospodine, on je tu već pedeset godina!" – odgovorio je jedan od onih što su kopali. "Unutra nije mnogo toga ostalo!"

Klerik se naježio, a onda se, slegnuvši ramenima, otarasio razdraženosti. "Tad izvadite svu tu stvar van. Sve ćemo spaliti."

Što je to moglo toliko naljutiti ovoga čovjeka? Čemu iskopavanje nečijega tijela pedeset godina nakon njegove smrti, da bi ga ceremonijalno spalili kao krivovjerca? Oko 1376. godine, John Wycliffe je objavio doktrinu prema kojoj je "vlast utemeljena na milosti". Ova izrazito sporna poruka kaže: "Evandjelje je samo po sebi dovoljno da upravlja životom svakoga kršćanina na svijetu."

Wycliffe je, također, počeo prevoditi latinsku Bibliju na engleski, te je tajno dijeliti u obliku brošura. Nastavio je s tim radom sve do svoje smrti, 1384. godine, stotinu i trideset tri godine prije protestantske reformacije.

"Otarasite se tog pepela, bacite ga u rijeku!" – naredio je čovjek, dok je vatra jenjavala. "Ovo bi trebalo biti posljednje što smo čuli o Johnu Wycliffeu i njegovu uče-

nju." Proći će još stotinu godina prije nego što će u Engleskoj biti odobreno čitanje Biblije na engleskome.

Crkveni su velikodostojnici učinili sve što je bilo u njihovoj moći kako bi uništili "ostatke" Johna Wycliffea. Umjesto toga, ispostavilo se da je svaki trun pepela Johnova spaljena tijela pronio novu žeđ za Božjom riječi diljem Europe. Njihova nastojanja ne samo da su promašila cilj, nego su zapravo pomogla Kristovoj stvari. Isto tako, često vidimo kako naš neprijatelj, sotona, pokušava učiniti sve što je moguće da se riješi kršćanstva. No ti mu se napori, u najboljem slučaju, vrate kao bumerang. Bog dopušta progon da nadahne vjerne i da ih dovede k još većoj privrženosti. Dopušta li da se progon nad tobom svrši prema Božjem planu? Uskoro ćeš se uvjeriti da te protivljenje tvojih progonitelja čini snažnijim i da njihove kletve donose Božje blagoslove.

I ne samo to nego se ponosimo i nevoljama, svjesni da nevolja rađa strpljivost, strpljivost prokušanost, a prokušanost nadu.

Rimljanima 5,3-4

Ekstremno mučeništvo – prvi dio

RIM: KARP

“Moje je prvo i izabrano ime kršćanin. U svijetu me zovu Karp.”

“Poznate su ti careve naredbe”, rekao je namjesnik. “Moraš štovati svemoćne bogove Rima. Stoga ti savjetujem da priđeš i prineseš im žrtvu.”

“Ja sam kršćanin. Poštujem Krista, Božjega Sina, koji je ne tako davno došao spasiti nas i osloboditi od đavlova ludila. Neću prinijeti žrtvu tim idolima. Oni u najboljem slučaju predstavljaju duhove, a istina je da zapravo predstavljaju demone. Nemoguće je da im prinesem žrtvu.”

“Moraš to učiniti. Cezar je tako naredio.”

“Živi ne prinose žrtvu mrtvima.”

“Zar vjeruješ da su bogovi mrtvi?”

“Nikad nisu bili ljudi, niti su kad živjeli da bi mogli umrijeti. Oni koji ih štiju uhvaćeni su u zamku smrtne obmane.”

“Pustio sam te da predugo govoriš besmislence, a sad sam ti još dozvolio da pohuliš na bogove i njegovo veličanstvo cara. Sad moraš prestati ili će biti prekasno. Ili ćeš prinijeti žrtvu, ili ćeš umrijeti!”

“Ne mogu prinijeti žrtvu. Nikad to nisam činio i neću sada početi.”

Namjesnik je naredio da ga objese, a onda su mu oderali kožu svojim instrumentima za mučenje, dok je on uzvikivao: “Ja sam kršćanin! Ja sam kršćanin! Ja sam kršćanin!”

Kao i namjesniku iz ove priče, tako i drugima koji je ne razumiju, poruka križa zvuči kao ludost. Takvi smatraju da se onome što ne razumiju moraju protiviti. Možda se boje onoga što ne mogu shvatiti. Možda ih ponos sprečava da ponizno prihvate Božje Evanđelje vjerom. Ma kakav bio razlog, radije će propasti, nego se pouzdati u poruku križa. Moramo shvatiti da oni koji govore protiv kršćanstva, često to rade zato što sami nisu u stanju prihvatiti istinu vjerom. Moliš li za one koji se protive Evanđelju? Dok moliš za one koji progone druge, traži od Svetoga Duha da im pomogne shvatiti poruku križa.

Bez sumnje, govor o križu ludost je za one koji propadaju, a za nas koji se spasavamo sila je Božja.

1 Korinćanima 1,18

Ekstremno mučeništvo – drugi dio

RIM: PAPILA

Namjesnikova se pažnja okrenula Papili, koji je stajao nedaleko od mjesta na kojemu je Karp krvario. "Imaš li djece?" – upitao ga je namjesnik.

"Oh, da, po Božjoj milosti imam mnogo djece."

Netko je iz svjetine što je stajala okolo, povikao: "Hoće reći da ima djecu po svojoj kršćanskoj vjeri."

Čuvši ovo, namjesnik se još više razgnjevio. "Zašto mi lažeš i kažeš da imaš djecu?", vikao je.

"Govorim vam istinu. U svakoj provinciji i gradu imam djecu u Bogu."

Namjesnikov gnjev nije popuštao. "Prinijet ćeš žrtvu, ili ćeš proći isto kao Karp! Što sad kažeš?"

Papila je smireno odgovorio: "Služim Bogu još od svoje mladosti. Nikad nisam prinosio žrtve idolima. Kršćanin sam. Ne postoji ništa što bih mogao reći, a što bi bilo veće ili vrednije divljenja, nego da sam kršćanin."

Namjesnik je naredio da i njega objese pokraj Karpa, a potom su i njemu oderali kožu željeznim instrumentima za mučenje. Papila nije od sebe pustio ni glasa, već je kao hrabar borac izdržao mučenje do kraja.

Kad je namjesnik vidio njihovu nevjerovatnu postojanost, naredio je da Karp i Papila budu živi spaljeni. Oba su na svojim nogama sišli u arenu, zadovoljni što će uskoro biti slobodni od ovoga svijeta. Papila je prikovan za lomaču i kad je plamen buknuo i vinuo se u vis, on se tiho pomolio te predao svoju dušu Bogu.

I ja, kad dođoh k vama, braćo, da vam navijestim svjedočanstvo Božje, ne dođoh s visokim govorom ili s mudročću.

1 Korinćanima 2,1

Kršćani često brinu što će reći kad budu pozvani braniti svoju vjeru. Kad se prilika ukaže, hrabrimo se, vježbamo i propitujemo sami sebe, kao studenti pred ispit sredinom semestra. "Što ako me pitaju o Trojstvu?" "Što ću reći ako me pitaju o sudbini onih koji nikad nisu čuli Evandjelje?" "Kako se brani djevičansko rođenje?" A zapravo ne možemo naći bolje i istinitije riječi od vlastitoga svjedočanstva o vjeri u Krista: "Ne postoji ništa što bih mogao reći, a što bi bilo veće ili vrednije divljenja, nego da sam kršćanin." Svo naše vježbanje neće ujeriti nevjernika tako kako to može naša spremnost da iskreno posvjedočimo o Kristovoj ljubavi.

Ekstremno mučeništvo – treći dio

RIM: AGATONIKA

Karp je bio prikovan za lomaču, i dok se plamen obavijao oko njega, polako ga zahvatajući, on je radosno molio: “Slava neka je tebi, Gospodine Isuse Kriste, Sine Božji, što mene, grešnika, smatraš dostojnim umrijeti mučeničkom smrću kao što si ti umro!” A onda je svoju dušu predao nebesima.

Dok je Karp molio, Agatonika je vidjela kako se Božja slava prostire pred njim. Nebo se otvorilo i otkrilo svadbenu svečanost Božjega Janjeta. Pred njom su bili raskošno postavljeni stolovi, a na njihovu je pročelju stajao Isus. Srce joj je snažno tuklo i prepoznala je poziv s neba.

Skočila je na noge i povikala: “Ova je trepeza pripravljena i za mene. Moram primiti taj objed slave.”

S tribina se začuo vapaj: “Sažali se na svoje dijete, na svoga sina!”

“On ima Boga da brine za njega”, odgovorila je Agatonika, “jer je Bog taj koji providi za svakoga. Što se mene tiče, idem i bit ću s njim.”

Skočila je u arenu, skinula gornju odjeću i ushićeno dopustila da je prikuju za lomaču.

Svi koji su stajali pored, briznuli su u plač. Vikali su iz glasa: “Ova kazna je svirepa i nepravedna!”

Iz plamena, Agatonika je molila: “Gospodine, Gospodine, Gospodine, pomози mi, jer dolazim k tebi!” Potom je predala svoju dušu i pridružila se svome Gospodinu. Bila je to 165. godina poslije Krista.

Lančana reakcija. To je onaj neočekivani efekt što ga život neke osobe ima na nekoga drugog – nešto što je neobjašnjivo i neplanirano. Počelo je s Karpom, koji je pokazao put hrabrosti Papili, dok su i jedan i drugi mučeni zbog svoje vjere. A onda se žena koja je sve promatrala, nadahnuta nevjerojatnim ishodom njihova mučeništva, bacila u naručje vjere, spremno umirući na lomači. Danas lančanu reakciju možemo vidjeti u buđenju crkve i na sveučilišnim kampusima. Vidimo je i u selima, županijama i zajednicama, na nekoliko kontinenata, gdje jedan život potiče drugi na još veću predanost. Koliko je vremena prošlo od kad si ti doživio lančanu reakciju predanosti u tvojoj crkvi ili zajednici? Moli da probuđenje počne s tobom – najvažnijom karikom u lancu.

Poživi nas, a mi ćemo
zazivati ime tvoje.

Psalam 80,19

Ekstreman bjegunac

KINA: LO LIEU

Lo Lieu je oprezno hodala zakrčenom ulicom u Kini, neprestano gledajući preko ramena, kako bi se uvjerila da je nitko ne prati i da je nisu prepoznali. Prošla je pokraj još jednoga plakata na kojemu je bila njezina slika i natpis s nagradom od gotovo šest stotina dolara za onoga tko je uhvati.

Kad joj je bilo samo sedamnaest godina napustila je svoj dom da bi služila Bogu. Osnovala je organizaciju koja je pomagala u uspostavljanju neregistriranih kućnih crkava – ilegalnih u očima komunističkih vlasti. Njezin ju je rad doveo u vezu s kršćanima iz inozemstva, koji su tajnim kanalima unosili Biblije u njezinu zemlju.

Nakon gotovo deset godina službe, uhitila ju je policija. Pretrpjela je žestoko saslušanje. Jedanput je bila tako pretučena da je pala u komu. Nekoliko se sati nije mogla probuditi. Ali Lo je odbila odati informacije o drugim vjernicima s kojima je radila.

Oslobođena je mjesecima kasnije a da nije policiji otkrila ništa o svome radu. I dalje je bila pod prismotrom. Nekoliko godina kasnije, ponovo je uhićena, zajedno s još petero vjernika, a sva je njezina imovina zaplijenjena. Ovoga je puta osuđena na tri godine prinudnoga rada u radnome logoru.

Nakon što je odslužila kaznu, Lo je puštena na slobodu, ali je i dalje meta policije. Unatoč opasnosti od ponovnoga uhićenja, ona nastavlja živjeti kao bjegunac za Krista, čineći i dalje “zločin” ljubavi prema Kristu i svjedočenja njegove ljubavi drugima.

Razmisli o ovome: da postoji naredba za uhićenje svih predanih kršćana, tko bi tebe prijavio vlastima? Bi li tvoj blagonaklon duh i zahvalan pozdrav svakoga tjedna pri kupovini, jasno stavio do znanja lokalnome trgovcu tko si? Bi li te oni koji u nekom redu, ili na parking, čekaju zajedno s tobom, mogli identificirati kao potencijalnoga vjernika, zbog tvoje uljudnosti i strpljivoga čekanja da dođeš na red? Bi li ljudi na tvome radnom mjestu raspravljali treba li te prijaviti, ili imaju konkretne dokaze o tvojoj vjeri u Krista? Bi li se tvoja obitelj borila s odlukom da te prijavi policiji? Ili bi bili sigurni da se tvoji stavovi i postupci zapravo ne poklapaju s opisom “predanog kršćanina”? Što misliš? Što trebaš učiniti?

Prema tome, svaki će od nas dati Bogu račun sam za se.

Rimljanima 14,12

Ekstremna

Ekstreman plod

PAKISTAN: SAFEENA

Safeena je tiha, draga djevojka. Odrastajući u Pakistanu, shvatila je da će joj, kao ženi i kršćanki, mogućnosti u životu biti ograničene i vrlo slabe.

Stoga, kad je dobila posao kuharice i spremačice u jednoj bogatoj muslimanskoj obitelji, bila je presretna što će moći nešto zaraditi i pomoći svojoj osiromašenoj obitelji.

A onda je, u svoje vrijeme, Safeenina ljepota i otmjeno vladanje privuklo sina njezinih poslodavaca. Obratio se svojim roditeljima s molbom da mu dopuste oženiti je, ali Safeena je bila kršćanka. Vršili su pritisak na nju da se obrati na islam, ali je ona hrabro i postojano odbijala. Nakon više tjedana pritisa djevojka je htjela otići, no znala je da njezina obitelj očajnički treba taj novac.

Mladić je naposljetku odustao od pokušaja da je ubijedi da bude njegovom ženom i donio je surovu odluku. U svojoj zlobi i iskvašenosti odvuкао je Safeenu u spavaću sobu i tamo je silovao.

Safeena je bila slomljena. Odmah je napustila taj posao, ali prije nego što je uspjela podići optužnicu, njegova se obitelj okomila na nju i rekla policiji da je djevojka krala. Odmah su je uhitili i dalje je stradala od zlostavljanja u zatvoru.

Safeena ne žali što se čvrsto držala svoje vjere u Krista, ali i dalje vodi borbu sa sramotom zbog onoga što joj se dogodilo. Hrabro se pouzdaje u Božja obećanja o tjelesnome i emocionalnome iscjeljenju, istodobno se boreći da oprostí silovatelju.

O nekoj religiji možemo mnogo naučiti, istražujući rezultate u životima onih koji tu religiju slijede. Ovo je priča o obitelji koja je slijedila krivoga boga, krivim putem. Religija ove obitelji potakla ih je na manipuliranje, seksualnu izopačenost, laži i nepravdu. Nasuprot tome, Safeenin Bog, Bog ljubavi, vodio ju je da bude vrijedna, poštovana i postojana. Jednoga dana, Bog će pomoći Safeeni da smogne snage i oprostí onima koji su joj nanijeli toliko zla. Dobro pazi kad čuješ druge kako govore da su sve religije u biti iste. Pozvani smo biti kontrolori plodova – trebamo pažljivo ispitivati plodove ljudskih života, kako bismo otkrili njihove pobude. Pazi da te ne prevari ono što čitaš o raznim religijama. Promatraj rezultate u životima slijedbenika tih religija.

Prepoznat ćete ih po njihovim rodovima. Zar se s trna bere grožđe ili s drače smokve? Tako svako dobro stablo rađa dobrim rodom, a zlo stablo rađa zlim rodom.

Matej 7,16-17

Ekstremna pobožnost

**Što snažnije davao udara,
to ćemo se više radovati njegovu porazu.
Samo neka dođe!**

Kršćanin iz Sudana

Ekstremna “skrovišta”

BANGLADEŠ: ANDREW

Andrewova služba u Bangladešu dovela je do krštenja 749 muslimanskih obraćenika. Osim toga, za vrijeme njegove službe podijeljeno je više od 3.000 Biblija i Novih zavjeta, te preko 137.000 evanđeoskih traktata.

Ali, Andrew je jasno vidio kakve se opasnosti kriju u tolikom broju obraćenih muslimana, te je osnovao mjesto za bogoslužje koje je služilo i kao sigurna kuća. Kršćanske obitelji i pojedinci iz cijele zemlje dolazili su u to skrovište, ali ne radi odmora ili sigurnosti. U tim su skrovištima novoobraćeni kršćani od izlaska do zalaska sunca poučavani učenishtvu i evangelizaciji.

Nakon što završe obuku, šalju ih u neko drugo selo u kojemu ih nitko ne zna. To mjesto postaje njihovo novo misijsko polje rada! Svi ti kršćani dolaze u koloniju kako bi se sklonili od opasnosti, samo da bi bili obučeni za još opasnije situacije! No oni znaju da nisu sami; pred njima je otišlo na stotine njihove braće i sestara koji pronose Isusovo ime diljem Bangladeša.

Andrewov rad nije bez rizika. Policija ga često privodi, a radikalni muslimani, koji se boje njegovih dostignuća, više su ga puta pretukli. I njegova obitelj neprestano trpi prijetnje. Andrew želi osigurati skrovišta za obraćene muslimane, no taj je posao daleko od sigurnog. Za sve one koji su uključeni u tu službu, ali i za njegovu obitelj, taj rad predstavlja svakodnevnu opasnost; međutim, njegovi učenici primaju vječni život i kad završe svoju školu odlaze dalje, pružiti istu tu mogućnost drugima.

Pokušaj zamisliti ratara kako pokušava sam požnjati obilnu ljetinu. Koliko god marljivo radio, jednostavno neće imati dovoljno vremena kako bi mogao obaviti taj zadatak dok traje sezona. Isus je izgubljene ljude usporedio s poljem duša spremnih za žetvu. Taj zadatak zahtijeva previše posla, da bi ga bilo tko mogao obaviti sam. Stoga smo svi pozvani primijeniti strategiju sličnu Andrewovoj u Bangladešu i njegovim sigurnim kućama. Moramo reći drugima kako će oni reći drugima o Kristu. Nije dovoljno samo preobratiti ljude na kršćanstvo. Moramo pridobiti učenike, koji će zauzvrat naučiti kako stvarati druge učenike. Jesi li i ti ratar koji se sa žetvom bori sam? Ili pokazuješ drugima kako se radi na toj njivi?

Tada reče svojim učenicima: “Žetva je velika, a poslenika malo. Zato molite Gospodara žetve da pošalje poslenike u žetvu svoju.”

Matej 9,37-38

Ekstremna

Ekstremna postojanost

AZERBEJDŽAN: PASTOR ROMAN ABRAMOV

Pastor Roman Abramov i njegova žena predano su radili tri godine, kako bi osnovali crkvu u Ismaillyju u Azerbejdžanu. No u godini selidbe u to mjesto, vlasti su ih uhitile s nakanom da ih protjeraju iz grada.

U crkvu na tjedna bogoslužja ne dolazi više od desetak članova, ali oni nastavljaju svjedočiti Evanđelje Isusa Krista. S obzirom na pritisak koji lokalni zvaničnici vrše na potencijalne stanodavce, Abramovi su imali velikih problema iznajmiti stan, no nekako su uspjeli prikupiti sredstva i sagraditi kuću, u kojoj će istovremeno i živjeti i održavati bogoslužja u skladu sa zakonom.

Kad su počeli održavati crkvene sastanke u svome novom domu, posjećenost je rasla, ali vrlo sporo. A onda su prošloga prosinca u njihovu kuću došli imami i rekli im da nemaju pravo održavati kršćanske službe.

Pastor Abramov je branio svoju crkvu i pozvao ih da i sami dođu i nazoče bogoslužju. Jedan od njih je prihvatio poziv i dolazio je više puta. Međutim, drugi je optužio kršćane da gaze po Kur'anu, te je podnio molbu oblasnim vlastima da zatvore crkvu. Potom su lokalni zvaničnici počeli odlaziti k članovima crkve, uznemiravati ih, ispitivati, a neke su i osudili na po deset dana zatvora.

Unatoč sudskim presudama i strahu od mnogih žitelja toga mjesta, pastor Abramov vjeruje da će probuđenje doći. Njegov dom ostaje otvoren svima koji žele doći i nazočiti bogoslužjima.

Voljeli bismo da u životu možemo proći bez nekih stvari. Teškoće su jedna od njih. Zašto se katkad čini da život nije ništa drugo, do niz problema? A ipak, Biblija nas uči da nije ni bila nakana da život teče bez teškoća. Kao djeca, često bismo odustajali ako zadatak postane pretežak. Nađemo na teškoću i prekidamo. Ali kako smo rasli, učili smo ustrajati – ostati uporni i privesti djelo kraju. Na isti način, kako rastemo u vjeri, učimo vrijednost postojanosti. Jesi li još uvijek nezrela osoba koja se lako obeshrabri i dolazi u iskušenje odustati? Reci Bogu da si spreman "odrasti".

Samo neka ta postojanost urodi savršenim djelom da budete savršeni i neporočni: bez ikakva nedostatka!

Jakovljeva 1,4

Ekstremno brijanje glave

SAD: PARK GILLESPIE

Ljudi su često spremni dati mnogo kako bi pomogli progonjenoj braći i sestrama u svijetu. Ali nastavnik znanosti i društvenih nauka, Park Gillespie, koji predaje sedmome razredu, vjerojatno je prvi koji je dao svoju kosu!

Nakon što je grupa kršćanskih radnika govorila na Parkovu času o Sudanu, njegovi su učenici dobili viziju kako pomoći izbjeglicama, ljudima koji su bili progonjeni zbog svoje vjere. Tako usrdno sažaljenje koje je obuzelo učenike, iznenadilo je čak i njihove nastavnike.

I tako, ono što je počelo kao poticaj učenicima sedmoga razreda da prikupe pokrivače za stradale Sudance, uskoro se proširilo na cijelu školu, a na kraju i na zajednicu. Park je stupio u kontakt s televizijom WBTV iz Charlotte u Sjevernoj Karolini i rekao im što djeca čine kako bi olakšali bol postradalim Sudancima.

Pokrivači su se već počeli gomilati u učionicama, a pitanje troškova transporta još nije bilo riješeno. Kada je reporter WBTV-a došao napraviti reportažu, Park je rekao da će obrijati glavu ako ovi pomognu u plaćanju transporta. Ubrzo nakon što je priča objavljena, novac je počeo pristizati.

Tako je Park, iz ljubavi prema ljudima koje nikad u životu nije vidio, obrijao glavu. Naposljetku se cijela škola skupila na opće brijanje glava, a reporter WBTV-a bio je tamo i sve to snimio. Amerikanci često smatraju da ne mogu ničim pomoći progonjenim kršćanima u drugim zemljama. Park je dokazao nešto drugo.

Park i njegovi učenici pokazuju nam kako se sažaljenje može pretvoriti u kreativnost, potom u predanost i naposljetku u plaćanje cijene. Park i njegovi učenici rado su platili tu cijenu – sve do posljednje vlasi na glavi! Sažaljenje je prirodna reakcija na stradanje, ali samo po sebi nije dovoljno. Moramo ga uključiti u kreativno rješenje problema. Potom moramo predano raditi u smjeru pokretanja rješenja i moramo biti spremni platiti cijenu. Gdje si ti u tome procesu? Jesi li svoje sažaljenje proveo u djelo nekim kreativnim idejama? Jesi li se posvetio tome da pomogneš u donošenju promjena? Jesi li spreman već sada platiti cijenu?

A kad vidje mnoštvo naroda,
sažali se nad njim.

Matej 9,36

Ekstremna

Još jedna ekstremna kazna

PAKISTAN: AYUB MASIH

“Ova me ćelija ne može spriječiti da volim svoga Gospodina Isusa Krista”, pisao je Ayub Masih. Sad je već više od pet godina u zatvoru zbog lažne optužbe.

Kršćani su u Pakistanu često lažno optuživani za huljenje na Muhammeda, osnivača islama. Prema muslimanskim pravilima, huljenje je zločin koji nosi smrtnu kaznu. Ayub je u neobaveznom razgovoru s jednim prijateljem, muslimanom, često raspravljao i šalio se o spornim temama; tako je jedne prilike razgovor skrenuo na knjigu *Sotonski stihovi* – kontroverzno djelo protiv islama. Netko ih je slučajno čuo i pod pritiskom drugih, Ayubov je “prijatelj” podnio tužbu protiv njega.

Ayub je uhićen i osuđen na smrt, zbog huljenja na Muhammeda. Ubrzo nakon toga, u njegovu je selu izvršena racija i svih je dvanaest kršćanskih obitelji koje su tamo živjele protjerano iz svojih domova. Ayub se izjasnio da nije kriv po optužnici, te podnio žalbu na sudsku presudu. Već pet godina u zatvoru strpljivo čeka odgovor suda.

Trenutačno se nalazi u centralnome zatvoru Sahiwal u Multonu, u Pakistanu. Dobro zna da će, čak i ako ga oslobode, njegov život i dalje biti u opasnosti, te da će donijeti opasnost svojoj obitelji i zajednici. Negdje početkom 1998. godine na njega je pokušao atentat, a jedan je imam ponudio nagradu od deset tisuća dolara onomu tko ubije Ayuba.

U muslimanskim zemljama, u današnje vrijeme, razgovor o vjerskim temama za koje se smatra da su suprotne islamu, može značiti smrt. Ironično, ali i sami poštovatelji islama suočavaju se sa smrtnom kaznom. Biblija nas uči da je kazna za grijeh duhovna smrt. Onaj tko nije s Kristom, suočit će se s vječnom smrću. Ali slava Bogu, Krist je platio smrtnu kaznu za sve koji vjeruju, čak i za muslimane. Isus Krist je umro umjesto nas tako što je raspet na križu. Njegova nam smrt omogućuje vječni život s Bogom u nebu. Zahvali danas Bogu što je tvoja smrtna presuda preinačena i što si pomilovan. I moli za ljude u muslimanskim zemljama koji mogu ubijati kršćane na zemlji, ali koji će se bez Krista u vlastitome životu, sami suočiti s vječnom smrću.

Jer je plaća grijeha smrt, a milosni dar Božji jest život vječni u Kristu Isusu, Gospodinu našem.

Rimljanima 6,23

Ekstremna

Ekstremna logika

SUDAN

“Otpjevaj ovu pjesmu (muslimansko vjerovanje) ili ćeš umrijeti”, vikao je sjevernosudanski vojnik. Zarobljeni je kršćanin vidio mržnju u njegovim očima i pitao se koliko je života taj čovjek oduzeo. Vojnik je pritisnuo veliki nož na kršćaninovo grlo.

Logika mu je govorila: “Pjevaj! Bog zna da si pod prinudom. Zašto bi izgubio život jer nisi rekao nekoliko riječi u koje svakako ne vjeruješ?”

S druge strane, znao je da Biblija naučava da riječi imaju veliku moć. Sjetio se da je ispovijedanje vjere u Krista izuzetno moćno. “Bi li i bogohulno ispovijedanje vjere bilo jednako moćno”, pitao se, “čak i ako tako ne mislim?” Činilo se da pitanja vode međusobnu bitku u njegovu umu. Njegova se logika borila s njegovom ljubavlju prema Kristu.

Kršćani u Sudanu često su suočeni s ovakvim odlukama i vidjeli su mnoge svoje prijatelje i članove obitelji ubijene zbog vjere u Krista. Ti su mučenici odlučili ne pjevati muslimansko vjerovanje, jer nisu željeli zagaditi svoj duh bogohulnom pjesmom, te time riskirati da će nanijeti bol Božjemu srcu.

Njihova je obrana protiv argumenata koje nameće logika da Krist koji živi u njima ne može pjevati takvu pjesmu – stoga, moraju snositi posljedice. Isti taj Krist koji živi u njima i koji ne može pjevati takvu pjesmu, ne boji se ni prijetnje smrću. Ovi vjernici sebe već smatraju mrtvima u Kristu – a Kristu u njima ni na koji način nije moguće nauditi.

Svakoga se dana suočavamo s borbom između logike i vjere. Logika nam kaže da se složimo. Vjera nam kaže da idemo uz dlaku popularnim stavovima. Slušamo li logiku, mogli bismo svoja uvjerenja ostaviti po strani, kako bismo izoršili naredbu neke druge osobe. Koliko često pjevamo tuđu pjesmu, samo da bismo izbjegli sukob? I posao može biti taj koji zahtijeva varljive postupke. Tad ti logika kaže da šutiš, kako bi zadržao posao. Osjećaš li da si ipak predugo slušao glas razuma, traži od Boga da ti pomogne okrenuti se njemu i pratiti njegov glas. Moli ga za vjeru koja ti je potrebna, kako bi mudro govorio ispravne stvari u krivom logičkom trenutku.

S Kristom sam razapet na križ; živim – ali ne više ja, nego Krist živi u meni.

Galaćanima 2,19-20

Ekstremna

Još ekstremnih krijumčara

SSSR: KRŠĆANI IZ ILEGALNE CRKVE

Sovjetski je graničar patrolirao svojom uobičajenom rutom. Po završetku Drugoga svjetskog rata, granice su bile strogo čuvane od svih sumnjivih aktivnosti. Dvije su prijetnje smatrane najvažnijim: sovjetski građani koji su pokušavali pobjeći i krijumčari koji su u zemlju pokušavali unijeti ilegalne predmete, kao što je Biblija.

Ovaj je stanoviti vojnik bio raspoređen na granici između Sovjetske Socijalističke Republike Ukrajine i Rumunjske. Hodao je polako kroz mirnu, hladnu noć, osvjetljavajući lampom naprijed-natrag preko tek napadalog snijega.

Njegovo je sanjarenje iznenada prekinuto, jer je lampa osvjetlila neke neravnine u snijegu. Otisci stopala! Idu prema Rumunjskoj! Podignuo je pištaljku do usana i dugim, prodornim zviždukom dao znak za uzbunu.

Ubrzo su se oko njega okupili drugi graničari. "Ovuda! Ovuda!", skočio je i viknuo, pokazujući na četiri para otisaka. "Ne mogu biti daleko! Možda ih možemo uhvatiti prije nego što uđu u Rumunjsku!" Grupa se uputila naprijed toliko brzo koliko je mogla kroz noć.

Na zvuk pištaljke, četvoro se rumunjskih kršćana ukočilo u mraku. Napregnuto su slušali dok su se uzvici stražara i lajanje pasa polako, ali sigurno, udaljavali. Okrenuli su se i nasmiješili jedno drugom. Kad im je vođa kimanjem odobrio da produže dalje, krenuli su, pažljivo hodajući *unatrag* u Ukrajinu i noseći svoj dragocjeni tovar Biblija svojoj braći i sestrama u ilegalnoj crkvi.

Biblija kaže da se naši duhovni neprijatelji služe lukavstvima kako bi omeli kršćanstvo. Nasuprot njima, mi koji naviještamo Evanđelje mira izgledamo kao nevini mamci za vukove. Međutim, Isus nas je poučio da prepoznamo opasnost, svjesni da smo ovce među vukovima, te da svoje planove uskladimo prema toj spoznaji. Moramo rabiti preciznu strategiju i vještu taktiku, kako bismo preduhitrili i nadmudrili protivnike. Sotona ima moć, ali Bog je taj koji je svemoguć. On će ti omogućiti da izvojuješ pobjedu nad neprijateljima. Tvoj je zadatak da moliš za mudrost i hrabrost pri ispunjavanju Božjih pobjedonosnih nakan. Jesi li trenutačno suočen sa specifičnim problemom? Jesi li molio i tražio od Boga mudrost dok se pripremaš za sljedeći korak? Vjeruj mu da on zna kako pomrsiti račune tvojim neprijateljima – ta radi to već godinama.

Evo, šaljem vas kao ovce među vukove. Zato budite mudri kao zmije, a bezazleni kao golubovi!

Matej 10,16

Ekstremna pobožnost

Kako Krist više nije na zemlji, on želi da njegovo Tijelo, Crkva, otkrije svijetu njegove muke svojim mukama. Budući da smo mi njegovo tijelo, naša su stradanja i njegova.

John Piper – *Desiring God* ("Žudnja za Bogom")

Ekstremna

Ekstreman nagon

VIJETNAM: LINH DAO

Dok su se Linh Dao i njezina majka približavale zatvoru, djevojčica je znala što treba učiniti. Ali morat će to učiniti tako da izgleda spontano, kao reakcija djevojčice svladane osjećajima.

Linhin je otac ilegalni pastor u Vijetnamu. Godinu dana ranije, kad je Linh imala deset godina, četiri su policajca upala u njihov dom i sve ispremetali, tražeći Biblije koje je ona krila u svojoj naprtnjači. Oca su joj uhitili i osudili na preodgoj kroz težak rad.

Kad su došle do ograde, načinjene od niza povezanih lanaca, koja ih je odvajala od Linhina oca, djevojčica je ugrabila priliku. Brzo se provukla kroz rupu na ogradi i bacila se u naručje svome tati, čvrsto ga grleći. Stražari su je iznenađeno pogledali, no ostavili su je na miru. Kakvu štetu, na koncu, može nanijeti malena djevojčica?

Tako je Linhina obitelj uspjela prošvercati u zatvor malu olovku i predati je ocu, kojom je on na cigaretnome papiru pisao stihove iz Biblije i propovijedi. Ove "cigaret-propovijedi" kružile su od ćelije do ćelije i mnoge zatvorenike dovele Kristu.

Linh Dao je danas spontana tinejdžerica koja ne brine o riziku čineći ono što je ispravno. Želi poći stopama svoga oca i propovijedati Evanđelje. Iz prve su joj ruke poznate opasnosti svjedočenja vjere u komunističkome Vijetnamu, no ostaje "impulzivna", kako bi bila poslušna Kristu a ne ljudima.

Jedan od razloga zbog kojega kršćani nisu impulzivniji u svjedočenju za Krista u tome je što, umjesto jednoga, slušaju dva glasa. Nagonska poslušnost ne može doći iz podijeljene pažnje. U srcu čujemo Božji glas koji nam odmah govori što trebamo učiniti u određenoj situaciji. "Reci to sad. Posvjedoči svoju vjeru." Međutim, u isto vrijeme čujemo i vlastiti glas koji nam donosi sva moguća opravdanja. "Ne sada. Kasnije. Što to radiš?" Bog nam nudi nepodijeljeno srce koje sluša samo njegov glas. Kako sazrijevam u vjeri, uviđamo da poslušnost dolazi prirodnije – postaje nagonska, koliko i refleksi. Čiji ćeš glas poslušati danas?

Usmjeri srce moje da se boji
imena tvojega!

Psalam 86,11

Ekstremna sila

BANGLADEŠ: ABDULLAH

Otkada je Abdullah prihvatio Isusa, njegova se obitelj svim silama trudila natjerati ga da promijeni mišljenje. Ipak je njegov otac čovjek kojega je poštovalo cijelo selo, ali i sav Bangladeš, budući da je odmah pokraj svoga imanja sagradio džamiju.

Pošto razgovor nije uvjerio Abdullaha da se vrati islamu, pribjegli su batinama. Kad ni batine nisu djelovale, pozvali su druge ljude da dođu i tuku ga još surovije. Ništa nije vrijedilo; Abdullah se uporno držao vjere u Krista. Naposljetku mu je majka, veoma razdražena, prestala davati hranu: stavljala je na njegov tanjur samo pepeo. Abdullah se molio Bogu da mu da snage, i ostao je snažan.

U krajnjoj nuždi, obitelj je pozvala imama da dođe i održi obred kojim će osloboditi dječaka od "đavla" koji ga je zaposjeo. Imam je došao u njihov dom i recitirao muslimanske molitve nad dječakom. Pjevao je i skandirao. Polagao je ruke na dječaka. Plesao je i vikao. Ali Duh koji je prebivao u Abdullahu ostao je postojano unutra. Nakon pet sati, imam je, iscrpljen, odustao.

"Abdullahov je Duh silniji od moga", rekao je dječakovu ocu i otišao. Abdullaha nitko nije mogao skrenuti s puta kojim je pošao, niti se on mogao zaustaviti u svjedočenju o tom silnom Duhu drugima. U nekoliko kratkih mjeseci, dječak je doveo dvadeset sedmero muslimana vjeri u Krista, ulijevajući u sve njih Kristova Duha!

U pokušaju da na kreativan način riješe problem potencijalne energetske krize, suvremeni inženjeri nastoje napraviti automobile koji će doslovce ići na baterije. Začkoljica je u tome što automobili u tome slučaju moraju imati pristup izvoru energije, kako bi napunili baterije. Bilo kako bilo, taj je koncept još uvijek toliko nov, da punktova s punjačima ima tek nekoliko i međusobno su veoma udaljeni. A bez energije, automobil je bespomoćan. Na isti način, i kršćani koji pokušavaju biti djelotvorni svjedoci odvojeno od sile Svetoga Duha, jednako su bespomoćni. Pored redovitoga učenja Božje riječi moramo se osloniti na Svetoga Duha za mudrost, zaštitu i silu u svjedočenju. Pokušavaš li i ti obaviti sve zadatke za Isusa u vlastitoj snazi, umjesto da dopustiš njegovoj sili da teče kroz tebe?

Ali, primit ćete snagu pošto Duh Sveti dođe na vas.

Djela 1,8

Ekstremna ljubav za Božju riječ

ENGLESKA: MLADA SLUŽAVKA

U šesnaestome stoljeću, kralj Filip II oštro se obračunavao s onima koji su pokušali samostalno tumačiti Sveto pismo. Za vrijeme njegove vladavine, onaj koga bi uhvatili da čita Bibliju bio je obješen, spaljen na lomači, utopljen, rastrgan na komade, ili živ zakopan.

Tako je kraljeva inkvizicija bila poslana provjeriti kuću gradonačelnika Bruggea i vidjeti ima li tamo netko tko čita Bibliju. Tijekom pretresa našli su jednu Bibliju. Svi su nazočni poricali da išta znaju o tome. A onda je ušla jedna mlada služavka. Kad su je upitali za Bibliju, rekla je: "Ja je čitam!"

Gradonačelnik ju je pokušao obraniti, tvrdeći: "Ma, ne! Ona ne zna čitati."

No služavka se nije htjela braniti lažima. "Istina je. To je moja Biblija. Čitam je i dragocjenija mi je od svega na svijetu!"

Osuđena je na smrt gušenjem, tako što će biti zazidana u gradski zid. Uoči smaknuća, jedan ju je zvaničnik upitao: "Tako si mlada i lijepa, a evo, sad ćeš umrijeti?"

Odgovorila je: "Moj je Spasitelj umro za mene. I ja ću umrijeti za njega."

Kad je ostala još samo jedna cigla da se zid potpuno zatvori, ponovno su joj rekli: "Pokaj se! Samo reci jednu jedinu riječ kajanja!"

Umjesto toga, rekla je da je njezina jedina želja biti s Isusom i dodala: "Gospodine, oprosti mojim ubojicama!"

Nekima je ona samo knjiga – bestseller koji je godinama na samome vrhu najprodavanijih knjiga. Drugima je tek nešto poput obiteljske tradicije – nešto što se daje na vjenčanjima, rođendanima i sprovodima. Ali onima trećima, Biblija je Božja sveta, nadahnuti riječ. Takvi vjernici prijanaju uz te riječi kao da su pisma voljenoga bića i neprestano ih čitaju. Što vide u istini Božje riječi? Što ih čini spremnima izložiti se smrtnoj opasnosti, samo da bi je čitali? Traži od Boga odgovor. Ako je njezina istina za tebe i dalje tajna, moli da ti Bog otvori oči da njegove riječi vidiš jasnije. Jer bez njegove pomoći, one će ostati samo mrtvo slovo na papiru. Ali Bog ih može oživjeti.

Otvori oči moje, da gledam divote
tvoga Zakona!

Psalam 119,18

Ekstremna

Ekstremno svjedočenje

SJEVERNA KOREJA: NEPOZNATI MAJKA I SIN

“Što se dogodilo?” – upitala je majka u Sjevernoj Koreji svoga sina koji je, očito potresen, ušao u kuću.

“Bio sam sa svojim prijateljem, kad su nas presrela dvojica policajaca. Moga su prijatelja srušili na zemlju i optužili ga da je kršćanin. On se nije pokušao obraniti. Čak i dok je u njega bila uperena puška, lice mu je ostalo mirno.”

“Pogledao me ravno u oči, ne izgovarajući ni riječi. A ja sam znao što mi govori. Želio je da vjerujem isto što i on. A onda je samo rekao: ‘Blagoslovi ih.’ Pogubljen je na licu mjesta samo zato što je kršćanin, a ja sam to gledao. Pa ja čak ni ne znam što je to kršćanin. Ništa ne razumijem.”

Nakon što se povjerio majci, ona je obuhvatila rukama njegovu glavu i jednostavno rekla: “Ja razumijem.” Onda mu je počela govoriti o istini o Isusu Kristu, njezinu Spasitelju. Pričala mu je o Isusovu čudesnom rođenju i spasenju koje dolazi kroz njegovu smrt na križu. Iako ju je mučilo to što se nikad ranije nije usudila govoriti o tome sa svojim sinom jer se brinula za njegovu sigurnost, bila je zahvalna što im je Bog dao drugu priliku. “Dok su meci probijali srce tvoga prijatelja, Bog je u tvoje srce posijao sjeme nade.”

Danas taj mladić tajno prenosi Biblije u Sjevernu Koreju i vrijedno radi na osnivanju kućnih crkava.

Kada ga je rodila, majka je ovome mladiću dala tjelesni život, ali je u prvome trenutku propustila priliku pomoći mu da primi vječni život kroz novo rođenje. Tjelesni život nestaje, ali Božji dar vječnoga života traje zauvijek. Kad posvjedočimo Božju riječ onima koje volimo, Bog im nudi vječni život. Jesi li ti propustio priliku posvjedočiti o Božjoj nakani spasenja onima koje voliš? Moli od Boga da ti da drugu šansu, kao što je dao majci ovoga mladića. Nemoj čekati da se desi tragedija prije nego što iskoristiš priliku.

Jer ste ponovo rođeni, ne iz raspadljiva, nego iz neraspadljiva sjemena: riječju živoga i vječnog Boga.

1 Petrova 1,23

Ekstremna

Ekstremna pjesma

SJEVERNA KOREJA: ELIZABETH PRENTISS

“Osjećam se tako prazno”, plakala je Elizabeth Prentiss. Gubitak dvoje djece bio je poražavajući. Mada je već iskusila strahovitu bol u životu jer je ostala bez osjećaja u obje noge i više nije mogla hodati, njezina je vjera u Krista uvijek čuvala osmijeh na njezinu licu i jedinstvenu sposobnost da hrabri druge.

Ali ovoga je puta žalost bila prevelika i preteška za podnijeti. “Bože, molim te, pomoz mi slomljenom duhu”, molila je.

Bog je uslišio njezinu molitvu. Jedno poslijepodne, potaknuta svojom dubokom tugom, napisala je ovu, dobro poznatu, pjesmu:

*Više ljubavi za tebe, Kriste, više
ljubavi za tebe!*

*Počuj molitvu koju molim
savijenih koljena.*

*Više ljubavi, Kriste, za tebe...
više ljubavi*

*Nekad sam tražila zamaljsku
radost, mir i odmor;
sada tražim samo tebe, ti mi
daj što je najbolje...*

Neka žalost obavij svoj dio, pošalji i tugu i bol;

*Divni su tvoji glasnici, divan je
njihov pripjev,*

*kad mogu sa mnom pjevati: Više
ljubavi, Kriste, za tebe...*

Elizabeth nikad nije saznala kakvu će utjehu i utjecaj njezina pjesma imati na suvremene kršćane. Kad je bivši sjeverno-korejski vođa Kim Il Sung otkrio trideset kršćana koji

su živjeli skrivajući se, izveo ih je na javno pogubljenje. Ti su kršćani, dok su ih vodili na smaknuće, pjevali Elizabethinu pjesmu: “Više ljubavi za tebe...”

Isus nam ne brani tugovati. On zna da katkad moramo plakati. Ali nas previše voli da bi dopustio da se ugušimo u tim suzama boli. On dopušta da žalost traje toliko dugo koliko je potrebno da djeluje u našem životu, pomažući nam da rastemo i postanemo što sličniji njemu. I onda, baš kad pomislimo da više ne možemo izdržati, vidimo kako naš život mijenja smjer nabolje. Doći će dan kad ćemo se osjećati jačima. Teret će izgledati lakše. Poput sjevernokorejskih kršćana koji su u neprekidnom iščekivanju progona, konačno ćemo znati kako izgleda radovati se čak i dok stradamo. Jesi li i ti iskusio snažno djelovanje žalosti? Je li ona donijela više ljubavi za Krista?

Naprotiv, preporučujemo sami sebe u svemu kao Kristovi službenici... čini se da smo žalosni, a zapravo smo uvijek veseli.

2 Korinćanima 6,4.10

Ekstremna

Ekstremno skladište

RUMUNJSKA: PASTOR RICHARD WURMBRAND

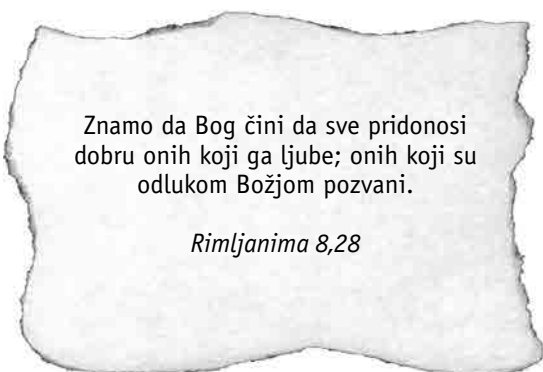
Pastor Richard Wurmbbrand otvorio je teška čelična vrata i ušao u veliku betonsku prostoriju. Pogledao je naokolo po knjigama koje su bile naslagane po podu. Široko se osmjehujući, sa suzama u očima, podigao je jednu knjigu i pokazao je svome prijatelju. Bila je to dječja Biblija na rumunjskome jeziku.

Nakon što se sabrao, rekao je: “Bio sam upravo ovdje, gdje se sad nalazi ovo skladište. Točno tu sam bio tri godine, jedan metar ispod zemlje, u samici. Za to vrijeme nisam vidio ni sunca ni mjeseca. Tukli su me gotovo svaki dan. Sad su ovdje spremljene Biblije i moje knjige. Bog to nije mogao bolje izvesti!”

Kad je 1989. godine komunizam u Rumunjskoj pao, radnici *Glasa mučenika* kupili su od komunista jednu knjižaru i velik tiskarski stroj za šaku dolara. Otisnuli su na tisuće Richardovih knjiga i Biblija i trebali su mjesto na koje će sve to privremeno pohraniti. Novi gradonačelnik Bukurešta ponudio im je skladište ispod Ceaucescuova dvorca – istog onog mjesta na kojemu je Richard proveo mnoge godine u zatvoru, moleći za službu svojoj domovini Rumunjskoj!

Dok je bio u zatvoru, stražari su mu govorili da nikad neće izaći na slobodu, niti će ikad više izvršiti bilo kakvo korisno djelo za Boga. Danas je upravo mjesto na kojemu su mučili ljude postalo mjesto služenja!

Vanila, maslac, šećer, brašno i kakao čine listu sastojaka za savršenu čokoladnu tortu. Miješanjem svih ovih sastojaka dobije se slatki desert. Ali ako svaki od tih sastojaka uzmemo pojedinačno, sam za sebe – kao recimo vanilu – okus više neće biti tako sladak, već gorak. Na isti je način Bog majstor, glavni kuhar, koji miješa sastojke u našem životu, radeći od nas sladak prinos na njegovu slavu. Pojedinačno iskustvo samo po sebi može biti gorko, ali kad se sve pomiješa u cjelinu, ispostavi se da je naš život božanska tvorevina. Pro-laziš li trenutačno kroz gorka iskušenja? Sačekaj i vidjet ćeš kako će Bog upotrijebiti to iskustvo i dodati smjesi druge sastojke. Vjeruj mu, čekaj i vidjet ćeš.

Znamo da Bog čini da sve pridonosi dobru onih koji ga ljube; onih koji su odlukom Božjom pozvani.

Rimljanima 8,28

Ekstremna pobožnost

Drugima možeš pomoći samo srazmjerno tome koliko si sam stradao. Što je veća cijena, veća je i tvoja pomoć. Što je cijena manja, manje ćeš moći pomoći. Dok prolaziš kroz žestoka iskušenja, provjere, nevolje, progon i borbu – i dok istodobno dopuštaš Svetome Duhu da djeluje u tebi kroz Isusovu smrt – iz tebe će poteći život ka drugima, i to život Kristov.

Watchman Nee, kršćanin iz Kine,
koji je u svojoj zemlji bio u zatvoru zbog vjere

Ekstremna

Ekstremna vjernost

RUMUNJSKA: PASTOR RICHARD WURMBRAND

Dvanaestero je učenika stajalo sa svojim pastorom pokraj ograde. S druge se strane prostirao velik jarak, iza kojeg se nalazila pećina, napravljena ljudskom rukom. Pred ulazom u pećinu, tamo-amo je hodao ogroman lav.

Pastor im je rekao: “Vaši su praočevi zbog svoje vjere bili bacani ovakvim divljim zvijerima. Znajte da ćete i vi morati stradati. Neće vas baš bacati lavovima, ali stradat ćete od ljudske ruke koja će biti gora od kandži ovih životinja. Zato sada i ovdje odlučite želite li se zavjetovati na vjernost Kristu.”

Učenici su se međusobno pogledali. Pred njima je stajao njihov pastor Richard Wurmbbrand, čovjek koji je četrnaest godina stradao u zatvoru zbog svoga rada u ilegalnoj crkvi. Ovo je bio pastorov posljednji tjedan u Rumunjskoj, jer je za njega i njegovu obitelj plaćena otkupnina i kroz nekoliko će dana otići.

Richard nije znao hoće li učenici s vjeronauka koji je držao stradati pod brutalnom rukom nevjernih komunista, no želio je u njih usaditi vjeru koja će preživjeti i najsurovije muke i iskušenja. Zato je svoje učenike doveo u lokalni zoološki vrt da vide lavove.

Mada veoma mladi, učenici su shvatili što im njihov pastor želi reći. Sa suzama u očima, odlučno su odgovorili: “Zavjetujemo se na vjernost Kristu.”

Richardova je pouka ovim mladim ljudima došla pravodobno. Mada, u tome trenutku, možda, i nisu u potpunosti shvaćali što se podrazumijeva pod mučeništvom i mada se, možda, nikad s tim neće morati osobno suočiti, ova im je ilustracija pomogla donijeti važnu odluku. Učvrstili su svoju vjernost Kristu unaprijed. Donošenje odluka unaprijed ključ je za uspjeh u vrijeme protivljenja. Moramo pouzdano znati kome smo vjerni, prije nego što naša vjernost bude stavljena na provjeru. Trenutak najvećega pritiska nije pravo vrijeme za vaganje opcija i odlučivanje o uvjerenjima. Tad je vrijeme da svoja, već određena uvjerenja stavimo u pogon. Jesi li ti već utvrdio svoja uvjerenja, ne čekajući da dođu iskušenja, tako da ni šef, ni supružnik, ni obitelj, ni država, ni vlast, niti itko na svijetu ne može promijeniti tvoje mišljenje?

Onaj koji i nas i vas jača u Kristu,
onaj koji nas je pomazao, jest Bog.

2 Korinćanima 1,21

Ekstremno svjedočanstvo

ARMENIJA: BARTOLOMEJ

Kralj Astiags je bio bijesan. "Pokvario si mi braću, ženu i nekoliko moje djece!" – vikao je. "Narušio si štovanje naših bogova! Aštartini svećenici vape za tvojom krvlju! Ako ne prestaneš propovijedati toga Isusa i ne prineseš žrtvu našim bogovima, umrijet ćeš najbolnijom smrću!"

Nakon što su se apostoli razdvojili, Bartolomej je, navješćujući Evanđelje, putovao kroz Likoniju, Siriju, gornju Aziju, sve do Indije. Onda je otišao u armensku prijestolnicu Albanu, gdje su mnogi prihvatili Krista. Tu su ga doveli pred kralja da mu se sudi.

"Nisam ih pokvario", odgovorio je Bartolomej, "već sam ih obratio na istinu. Neću prinijeti žrtvu tvojim lažnim bogovima. Samo sam propovijedao štovanje jednoga istinitog Boga i radije ću zapečatiti to svjedočanstvo vlastitom krvlju, nego pretrpjeti brodolom svoje vjere ili savjesti!"

Kralj je bio razjaren. Da bi ušutkao Bartolomeja, naredio je da ga šibaju i muče. Bartolomej je i dalje pozivao ljude da se drže istine. Onda su ga objesili na križ, da visi u obrnutome položaju, i živog ga oderali. On je i dalje uporno molio sve okupljene da dođu jednome istinitom Bogu i njegovu Sinu, Isusu Kristu. Naposljetku je kralj naredio da se Bartolomeju odrubi glava sjekirom, čime je ušutkao njegove pozive ljudima, ali i sačuvao njegovo svjedočanstvo i zapečatio njegovu vjeru u Isusa Krista.

Možda neki ljudi slušaju i čitaju priče o mučenicima s osjećajem poraza. Ipak su svi oni, baš kao i Bartolomej, na kraju umrli od ruke svojih neprijatelja. Ni Isus nije bio pošteđen sličnih zaključaka. Oni koji pobijaju njegovu uskrsnuće razmišljaju o njemu kao o čudesnome učitelju čija je služba tragično prekinuta njegovom preranom smrću. Je li smrt doista znak sotonine pobjede? U Isusovu slučaju ne. Zapravo, Isusova je smrt bila Božja konačna pobjeda nad grijehom. U slučaju kršćanskih mučenika, svjedočanstvo koje su dali svojom hrabrom smrću dovelo je vjeri daleko više ljudi nego što bi njihov život ikad mogao. Moguće je da čovjek oda slavu i čast Bogu svojom smrću, jednako kao i svojim životom.

Oni su ga pobijedili Janjetovom krvi i riječju svoga svjedočanstva, jer su prezreli svoj život sve do smrti.

Otkrivenje 12,11

Ekstremna

Ekstremne izjave

RIM: APOSTOL PAVAO

Pavao je pisao Timoteju: "Bij plemenitu bitku vjere, postigni vječni život u koji si pozvan" (1 Tim 6,12). Njemu je boj bio dobro poznat.

Neka svoja iskustva opisao je Korinćanima: "Naprotiv, preporučujemo same sebe u svemu kao Kristovi službenici velikom postojanošću: u nevoljama, u nuždama, u tjeskobama, pod udarcima, u tamnicama, u bunama, u naporima, u bdjenjima, u postovima... čini se da umiremo, a zapravo evo živimo; čini se da smo kažnjavani, a zapravo nismo ubijani; čini se da smo žalosni, a zapravo smo uvijek veseli; čini se da smo siromasi, a zapravo smo oni koji mnoge obogaćuju; čini se da smo ljudi bez ičega, a zapravo smo oni koji posjedujemo sve" (2 Kor 6,4-5.9-10).

Dok je bio u tamnici osuđen na smrt, Pavao je pisao Filipljanima: "Za me je uistinu život Krist, a smrt dobitak. Ali ako mi je dalje živjeti u tijelu, to za me znači plod – rad... Pritisnut sam, i to s dvije strane: imam želju umrijeti i biti s Kristom, jer je to mnogo bolje... Ali je ostati u tijelu potrebnije radi vas. I potpuno uvjeren u to, znam da ću ostati i boraviti s vama svima za vaš napredak vjere u veselju" (Fil 1,21-25).

Međutim, nekoliko godina kasnije pisao je Timoteju: "Plemenitu sam borbu izvojevao, trku dovršio, vjeru sačuvao" (2 Tim 4,7). U Rimu, u svojoj šezdeset četvrtoj godini, Pavao je pogubljen po naređenju imperatora Nerona i otišao je svome Gospodinu Isusu.

Kad god nam je potrebno nadahnuće da nastavimo dalje unatoč stradanju, ne trebamo gledati dalje od života apostola Pavla. Njegova je trka izdržljivosti počela s nevoljama od samoga starta. Prošao je kroz mnoštvo zastrašujućih iskustava, zabilježenih u Djelima. A ipak, sve što je morao podnijeti smatrao je ništavnim u poređenju s poznavanjem Isusa Krista i navješćivanjem njegova imena. Možeš li i ti, kao Pavao, reći za sebe isto, kad se radi o stradanju? Može li tebe netko ili nešto odvratiti od cilja da poznaješ Krista i da ga obznaniš drugima? Bojiš li se da sad trčiš posljednji krug u svojoj vjernoj službi, obrati pozornost na Pavlove ohrabrujuće riječi i svladaj zadihanost.

Meni ni najmanje nije do života; samo da dovršim svoju trku – službu koju primih od Gospodina Isusa: svjedočiti za Evanđelje milosti Božje.

Djela 20,24

Ekstreman “krstitelj”

JUDEJA: IVAN KRSTITELJ

Ivan Krstitelj nikad nije propustio prigodu u kojoj je mogao govoriti o pravедnosti. Kad je kralj Herod Antipa uklonio svoju ženu, a uzeo ženu svoga brata, Ivan ga je ukorio. Rekao mu je da time krši Božji zakon. Herod ga je zamrzio zbog toga prijekora, ali ga se i bojao, jer je narod Ivana smatrao prorokom. Herod je htio ubiti Ivana, ali nije se usuđivao jer bi time riskirao žestoku reakciju javnosti. Međutim, pod pritiskom svoje nove žene, Herodijade, uradio je što je mogao – bacio je Ivana u tamnicu.

Dok je bio u tamnici, Ivan je poslao svoje glasnike k Isusu, kako bi provjerio je li Isus onaj kojega su čekali i o kojemu je prorokovao. Kad je Isus potvrdio da on doista jest taj, Ivan se opustio u spoznaji da je njegova misija završena. Mesija je stigao. Ivan je znao da sve što će mu se sada dogoditi više nema većega značaja. Sad je bio važan samo Isus.

Na Herodov rođendan, njegova je žena Herodijada poslala svoju kćer da pleše pred njim. Herodu se to toliko svidjelo, da se djevojci nepromišljeno zakleo da će joj dati sve što zatraži, a ona je lukavo zatražila da joj na pladnju da glavu Ivana Krstitelja. Herod, u neprilici pred gostima, nije imao kud, niti je imao hrabrosti odbiti taj sramni zahtjev, te je poslao ljude u tamnicu da Ivanu odrube glavu i donesu je djevojci.

Mnogi se dive njihovoj odvažnosti i veličaju njihovu hrabrost, ali mučenici nisu ni živjeli ni umrli da bi im se netko divio. Moguće je toliko se diviti njihovom životu, da se potpuno izgubi uvid u pravu svrhu toga života. Oni koji su ubijeni radi svoje vjere, umrli su da bi uzveličali Isusa, a ne da bi ga zasjenili. Naša reakcija na njihov život treba biti još veće poštovanje za Gospodina, a ne strahopoštovanje prema tijelu i krvi. Tvoja težnja ka većoj predanosti nema veze s pohvalama i priznanjem. Tvoja pobožnost nije uvjetovana nečim što bi moglo tvoje ime upisati u kršćansku dvoranu slavnih. Tvoja predanost mora donijeti slavu Isusu – i samo njemu.

On mora rasti,
a ja se umanjivati!

Ivan 3,30

Ekstreman registar

KOMUNISTIČKI ZATVOR: FLORICA

Florica je bila sumnjičava i suzbijala je nadu. Već su tjednima gledali kako žene odlaze iz zatvora. Nitko nije znao kamo ih odvođe kad ih prozovu, a one se okupe u zatvorskom dvorištu. Možda ih zaista oslobađaju.

Stoga je, kad je čula svoje ime, riješila pomiriti se sa sudbinom i prihvatiti Božju volju, ma kakva ona bila.

Upravitelj, koji je sjedio s druge strane stola, rekao je: "Prije svega moraš znati da sam ja ovdje moćniji od Boga. U svakom slučaju, sve do sada tvoj Bog nije ni na koji način intervenirao u tvoju korist. Zar se nisi u to i sama do sada uvjerala? Hoću reći, do sad si morala shvatiti da u komunističkome društvu nema potrebe za Bogom! Pa tako ni tebi Bog ne treba. Ako ikad izađeš oдавде, osobno ćeš se uvjeriti u nevjerovatne uspjehe koje smo postigli u posljednjih nekoliko godina, a to je tek početak!"

Florica je pogledala dokumente koji su ležali na stolu pred njim i odgovorila: "Vidim da ste moćni. I uvjerala sam da ovdje imate dokumente o meni koje nikad nisam vidjela i koji mogu odlučiti o mojoj sudbini. Ali i Bog ima svoj registar. Nitko od nas ne bi imao život bez njega. Prema tome, bilo da me on i dalje drži ovdje ili me oslobodi, prihvatit ću to kao nešto što je najbolje za mene."

Tri dana kasnije, Florica je oslobođena.

Kad djeca pođu u školu, vrlo brzo nauče kakva je moć školske ploče i krede. S dječje točke gledišta, kad učitelj napiše nečije ime na ploči, jasno je da je to konačan znak odgovornosti i krivice buntovnog učenika. Dok smo bili djeca, čeznuli smo za tim da se imena onih koji su nam izazivali nevolje nađu napisana na ploči. Znali smo da će kazna biti brza i sigurna. Ali, jesmo li izgubili dio toga dječjeg pouzdanja? Jesmo li toliko iscrpljeni od nagomilanoga zla u današnjem svijetu da više ni ne vjerujemo da Bog i dalje "bilježi imena"? Biblija nas uči da je cijeli svijet kriv pred Bogom. Prema tome, nemoj biti na kraj srca kad vidiš da zlo naizgled prolazi nekažnjeno. Bog će ih dovesti na optuženičku klupu.

Da zanjeme svaka usta i da cijeli svijet bude podvrgnut kazni Božjoj.

Rimljanima 3,19

Prvi su kršćani bili duhovni revolucionari. U društvu koje je štovalo idole, a one koji su to odbijali zvalo "ateistima", kršćani su bili radikalne snage koje su prijetile da će ugroziti opstanak Rimskoga carstva. Suprotstavljali su se pravilima većine te su ih stoga smatrali prijetnjom rimskim vlastima. Toliko su ih mrzili, da smaknuća nisu bila samo mnogobrojna, već su ih ubijali s jezivim poletom.

Kršćani su bili revolucionari koji su navješćivali posljednji sud i predstojeći preobražaj svijeta kroz Kristov povratak, kako bi mnogi bili spašeni. Za Krista su govorili da ima višu vlast od rimskoga cara. Stoga su rimski carevi na sve strane slali dekrete koji su nalagali da svi koji ispovijedaju kršćanstvo moraju biti osuđeni na smrt bez daljnjeg suđenja. Za te "pobunjenike", koji su se usudili osporavati careve propise, nije bilo inače obvezatnog sudskog procesa. Rimski imperator kumovala desetini ekstremnih razdoblja progona, od kojih je svaki sljedeći bio užasniji od prethodnoga.

Ti su revolucionari bili poznati pod nazivom *mučenici*. Taj je naziv primjenjivan na one svjedoke koji su svoje svjedočanstvo donosili pred suce i careve s postojanošću i čvrstinom savršeno discipliniranih vojnika. Bili su označeni kao mučenici ili *ispovjednici*, čak i kad nisu umirali tijekom ispitivanja. Jednostavno, to su bili ljudi koji nisu mijenjali mišljenje. Mučeništvo označava osobu koja je bila *svjedok* vjere u Isusa Krista, unatoč okolnostima. Svaki Kristov svjedok, revolucionar je suvremenoga doba.

Mučenici su tijekom povijesti, baš kao i mi danas, bili vojnici u duhovnome ratu. Ta je bitka počela kad je Isus porazio sile zla umirući na križu. Svojom je smrću razoružao pakao i sve demone pakla. Mučenici nastavljaју Kristovu bitku, ne boreći se tjelesnim oružjem, već duhovnim. Vjera što je ispovijedaju, njihovo je izabrano oružje. Oni stupaju na neprijateljski teritorij, kao što su to zemlje u kojima nema vjerske slobode, i neustrašivo navješćuju Kristovu pobjedu nad sotonom. Njihova najvrednija imovina nije život, nego svjedočanstvo. Zato su i spremni dati život da bi sačuvali uvjerenja. Odakle ćeš ti preuzeti bitku? Jesi li spreman uzeti u ruke oružje svoga svjedočanstva?

Postigni vječni život u koji si pozvan
i za koji si dao lijepo priznanje pred
mnogim svjedocima!

1 Timoteju 6,12

Ekstremna pobožnost

Poslanje

Molio sam Gospodina
da pomogne mojim bližnjima,
da odnese Evanđelje u daleke zemlje,
da utješi bolesne, ali on mi je rekao,
ako me voliš, budi moje ruke.

Molio sam Gospodina
da ode umirućima,
i siročićima na ulici,
da posjeti zatvorenike,
ali on mi je rekao,
ako me voliš, budi moje noge.

Molio sam Gospodina
da pogleda siromašne,
da pazi na svako dijete koje plače,
da vidi potrebu svakog čovjeka,
ali on mi je rekao,
ako me voliš, budi moje oči.

Rekao sam Gospodinu: Želim ti služiti,
ali ne znam gdje trebam početi.
Ljubav je odgovor, rekao mi je,
ako me voliš, budi moje srce.

G. Shirie Westfal

Ekstremna

Ekstremna otpornost

PATMOS: APOSTOL IVAN

Što radiš s nekim koga kuhaš u ključalome ulju, a on ne umire?

Kaže se da je rimski car Domicijan naredio da apostola Ivana skuhaју u ključalome ulju, ali Ivan je nastavio propovijedati iz dubine lonca. Drugi su ga put prisilili da popije otrov, no kao što je obećano u Evanđelju po Marku 16,18, ni to mu nije naudilo. Stoga je Ivan, koji je u jednome razdoblju bio vođa crkve u Efezu, bio protjeran na otok Patmos, 97. godine po Kr.

Sve je ovo Ivan preživio, jer Bog tad još nije dovršio svoje djelo koje se trebalo ostvariti kroz njega. Još nije stiglo Otkrivenje.

Dok je bio u špilji na Patmosu, Ivan je dobio viziju. Ta je vizija pretočena u knjigu Otkrivenja. Bila je to knjiga koja će djelovati kao pokretačka sila za evangelizaciju u doba rađanja crkve. U njoj se nalaze proročanstva o događajima koji će pratiti Kristov povratak. Ivan je pisao o Kristovu drugom dolasku i radosno ga pozdravljao. Čak i danas ova knjiga nadahnjuje vjernike da očekuju slavan Kristov povratak.

Dvije godine nakon Ivanova progonstva, Domicijan je umro i Ivan se vratio u crkvu u Efezu. Najmlađi Kristov učenik poživio je dugo i postao najstariji. Umro je u miru u Efezu u dobi od osamdeset godina, nakon što je više od pola stoljeća proveo u postojanu služenju Isusovoj crkvi.

Nemoguće je iz Božje službe otići u miru. Ako ne vjeruješ, pitaj Ivana. U vrijeme u koje su ljudi u prosjeku umirali daleko mlađi, Ivan je živio osamdeset godina, sve vrijeme vjerno služeći Gospodinu. Možda i sam vodiš borbu pitajući se od kakve si koristi u Božjoj službi. Možda se osjećaš prestaro, pa se uhvatiš kako razmišljaš da bi Bog mogao umjesto tebe upotrijebiti nekoga mlađeg. Ili si možda mlad i sam, pa se pitaš nije li ipak bračni par u službi nešto što se Bogu više sviđa. Umjesto da te pusti da odustaneš na osnovu vlastitih izgovora, Bog želi izgraditi u tebi duhovnu otpornost koja se ne da lako obeshrabriti. Počni već danas, tražeći od Boga da ti otkrije sljedeće korake u njegovoj službi.

Ja, Ivan, brat vaš i sudionik nevolje, kraljevstva i ustrajnosti u Isusu, bijah zbog riječi Božje i zbog Isusova svjedočanstva na otoku zvanom Patmos.

Otkrivenje 1,9

Ekstremna

Ekstremna neposlušnost

JERIHON: RAHABA

Kad je Jošua poslao dvojicu svojih uhada da odu i izvide područje Jerihona, oni su se sakrili u kuću bludnice Rahabe. Rahabina je kuća bila sagrađena kraj gradskih zidina, koje su bile podignute kako bi nepoželjnim posjetiteljima spriječile ulazak u grad. Kad je kralj čuo da su izraelski uhode u gradu, odmah je poručio Rahabi da izvede ljude koji su ušli u njezinu kuću.

Rahaba nije poslušala naredbu svoga kralja i sakrila je uhode, štoviše, lagala je kako bi ih zaštitila. Kasnije te noći, potajno ih je izvela iz grada, spustivši ih kroz prozor niz konopac preko gradskog zida.

Rahaba nije znala mnogo o izraelskome Bogu, no bila je spremna pomoći njegovu narodu. Odbila je poslušnost poganskim vlastima i, štoviše, dovela vlastiti život u opasnost. Kao rezultat toga, život joj je bio pošteđen.

Slično djelo tajnog izvlačenja iz grada nalazimo u Djelima 9,25. Pavao je odmah poslije obraćenja proveo u Damasku nekoliko dana s učenicima, propovijedajući i poučavajući u sinagogama. Židovi su bili toliko zbunjeni Pavlovom promjenom, da su ga smatrali prijateljom. Zato su ga učenici u košari spustili preko zida, kako bi izbjegli gradska vrata i spasili mu život od Židova koji su se dogovorili da ga ubiju.

Neki kršćani vjeruju da neposlušnost vlastima u zatvorenim zemljama opravdava progon. Da li kineski kršćani koji odbijaju registrirati se uz zvaničnu crkvu zaslužuju batine koje trpe? Da li muslimani u islamskim zemljama koji se obrate na kršćanstvo zaslužuju biti kamenovani na smrt? Mada se određeni biblijski tekstovi mogu različito tumačiti, svi kršćani se slažu da ne možemo dopustiti državi da nas prisiljava na neposlušnost Božjim zakonima. Dakako, to ne znači da je kršćanima dopušteno provoditi osobnu osvetu protiv države. Neposlušnost je opravdana samo onda kad smo prisiljeni birati između lojalnosti Kristu i lojalnosti državnim zakonima. Kako ti stojiš po tom pitanju? Proučavaj Sveto pismo i donesi odluku za sebe.

Jer nema vlasti osim od Boga.
I one koje postoje, od Boga su
uspostavljene.

Rimljanima 13,1-2

Ekstremna

Ekstremna obmana

SJEVERNA KOREJA: STARICA

“Učiteljica nam je jednoga dana rekla da ćemo igrati posebnu igru. Šapnula nam je da postoji jedna posebna knjiga koju naši roditelji možda drže sakrivenu negdje u kući. Trebali smo sačekati da naši roditelji odu na spavanje, potražiti tu knjigu, i sutradan je tajno donijeti u školu, gdje će nas čekati specijalno iznenađenje. Otišla sam kući i odmah počela tražiti knjigu.”

“Bila sam jedno od četrnaestero djece koji su sutradan u razred donijeli knjigu crne boje, Bibliju. Za nagradu smo dobili jarko crvene marame, a drugi su učenici pljeskali dok je učiteljica paradirala s nama kroz učionicu.”

“To sam popodne trkom otišla kući, jer nisam mogla dočekati da kažem mami kako sam osvojila crvenu maramu. Nije bila u kući. Nije je bilo ni u hambaru. Čekala sam, ali ni ona ni tata nisu dolazili i ja sam se počela bojati. Bila sam gladna, a vani se smrkavalo. Činilo mi se da ću se razboljeti, bilo mi je muka, i naposljetku sam zaspala u stolici.”

“Sutradan je došla policija i rekli su mi da se sada nalazim pod starateljstvom države. Nikad više nisam vidjela svoje roditelje.”

Ovu je priču ispričala jedna starica iz Sjeverne Koreje. Nikad više nije čula ništa o svojim roditeljima i još uvijek se muči da nađe oprostaj. Ona je samo jedna od mnogih koji su prošli kroz ovakvo iskušenje.

Suprotno popularnoj karikaturi, đavao se ne pojavljuje u crvenome odijelu, držeći vile u rukama. Lako bismo prepoznali tako očigledan pokušaj približavanja zloga. Stvar je u tome što, baš kao djevojčica iz ove priče, na njega često nabasamo u posve drukčijem svjetlu. Đavlovi su predstavnici često impresivni ljudi na visokim položajima. Pomisli samo na utjecaj što ga ima slatkorječiv poslovni partner. Zamisli moć kojom sveučilišni profesor gospodari nad svojim studentima. Kao što je otkrila djevojčica iz ove priče, neprijatelj igra prljavo. Moramo se ostaviti naivnosti i biti na oprezu protiv đavla, ma gdje naišli na njega ili njegove predstavnike. Jesi li ti laka meta za neprijatelja? Ili će te zateći budnog i na straži?

Nije ni čudo, jer se sâm sotona pretvara u anđela svjetla. Prema tome, nije ništa osobito ako se i njegove sluge pretvaraju kao da su sluge pravедnosti.

2 Korinćanima 11,14-15

Ekstreman zatvorenik

VIJETNAM: TO DINH TRUNG

To Dinh Trung prošao je stotine kilometara na svome biciklu, putujući džombastim blatnjavim putevima kako bi služio plemenu K'Ho. To je jedno od šezdeset plemena među kojima vijetnamske vlasti ne dopuštaju evangelizaciju. Čim je 4. travnja 1995. godine ušao u selo, policija ga je iznenada svukla s bicikla i počela ga tući. Snimali su ga i izrugivali mu se pred cijelim selom.

Odveli su ga u zatvor i tamo držali šest mjeseci, prije nego što mu je počelo suđenje. Kad je jedne prilike otpjevao dječju pjesmicu "Voli Gospodina dan i noć", izrečena mu je dodatna zatvorska kazna.

Naposlijetku je, zahvaljujući pritisku koji je jedna kršćanska humanitarna organizacija vršila na Vladu, Trungu pružena mogućnost da izađe iz zatvora šest mjeseci ranije. Ali, mada ga je kod kuće čekala odana žena i dvoje male djece, evangelizator nije bio spreman otići iz zatvora! Vidio je to kao još jednu božansku priliku za propovijedanje izgubljenima. Na kraju krajeva, što mu mogu učiniti? Pa već je bio u zatvoru!

Kroz Trungove napore u zatvoru u blizini Quang Ngajja, mnogi su došli Kristu. Nakon što je čuo da mnogi kršćani mole za njega i potpisuju peticiju za njegovo oslobađanje, kako je mogao odustati od prilike da pruži primjer tako što će se odreći svoga života u ime Božjega kraljevstva? Trung je odbacio priliku da izađe ranije na slobodu i odlučio ostati u zatvoru i nastaviti sa svojim radom evangelizatora.

Trung je jednom bio sužanj države, podvrgnut svakovrsnoj okrutnosti i mučenju. Ali kad je odlučio ostati u zatvoru do kraja izrečene kazne, postao je sužanj Isusa Krista. Država ga je pokušala slomiti. Njegov novi Gospodar – Isus – obnovio ga je. Država je pokušala ušutkati njegovu poruku. Isus ju je odnio u svaku zatvorsku ćeliju, stvarajući od Trunga dvaput većeg evangelizatora nego što je bio prije osude. Trung nas podsjeća kako izgleda radovati se u slobodi pod Kristovom vladavinom, čak i kad se osjećamo zarobljeno brigama i nesrećama ovoga života. Možda se i ti osjećaš kao zatvorenik u nekoj sličnoj obeshrabrujućoj situaciji. Dopusti Isusu da te oslobodi tako što ćeš pristati da on bude stvarni Gospodar tvoga života.

Ja, Pavao, sužanj
Krista Isusa za vas, pagane...

Efežanima 3,1

Ekstreman pastor

SUDAN: PASTOR LUKE

Pastor Luke se teška srca oprostio sa svojom ženom i petero djece, prije nego što je teškim korakom otišao iz izbjegličkoga kampa i vratio se svojoj službi u Južnome Sudanu. Proći će tri mjeseca dok ponovno ne vidi svoju obitelj, jer radi na području koje je posebno snažno zahvaćeno građanskim ratom i napadima islamskih vlasti.

Crkva pastora Lukea nema zgradu, jer je većina zgrada uništena u gotovo dva desetljeća sudanskoga građanskog rata. Sastaju se svakoga tjedna u sjeni golema drveta, u čijoj je kori urezan križ. Za vrijeme službe, vjernici sjede na zemlji ili stoje naokolo, dok pastor Luke stoji pokraj urezana križa i propovijeda.

Da je pastor Luke ostao sa svojom obitelji, provodio bi s njima vrijeme svaki dan. Daka-ko, humanitarni bi radnici i bez njega nastavili pribavljati hranu raseljenim Sudancima i skrbiti za njihove tjelesne potrebe. Međutim, Bog je pozvao Lukea da skrbi za njihove duhovne potrebe. Tko bi pošao umjesto njega, da on nije htio?

Luke služi na području koje ranije nije imalo funkcionalnu crkvu. On poštuje Božju zapovijed da bude so i svjetlo na području iscrpljenom ratom. Teško mu je – katkad veoma mučno – neprestano ostavljati svoju obitelj. A ipak, Bog je nagradio njegovu žrtvu živom “crkvom pod drvetom”, koja ubrzano raste.

Rad u Božjoj službi katkad nas odvaja od onih koje volimo. Sam Isus je, u dobi od trideset godina, ostavio sve što mu je bilo drago i znano u rodnome gradu i obitelji, kako bi započeo svoju službu. Kad bismo slijedili Božji plan za naš život, taj bi nas put često odveo daleko od svega što nam je poznato, prema nepoznatom. Ali, mada nas taj put može rastaviti od onih koje volimo, od doma, udobnosti i sigurnosti, nikad nismo rastavljeni od Kristove ljubavi. Njegova je ljubav naš stalni pratilac i stoga nikad nismo sami. Tuguješ li za kućom? Obitelji? Prijateljima? Ako si uvjeren da slijediš Božju volju za svoj život, moraš ostati vjeran zadatku. Krist će biti tvoj stalni pratilac.

Tko će nas rastaviti
od ljubavi Kristove?

Rimljanima 8,35

Ekstreman TV propovjednik

VIJETNAM: BRAT K'BE

Kad su djeca brata K'Bea prvi put vidjela svoga oca na vijetnamskoj televiziji, bila su oduševljena. No to je oduševljenje brzo splasnulo, kad su čuli spikera kako govori da je njihov otac zločinac. Tvrđili su da je počinio mnogo "krivičnih djela" protiv vijetnamskih vlasti.

A "zločini" brata K'Bea bili su u tome što je propovijedao Evanđelje na neregistriranim sastancima u kućnim crkvama. Vlasti su ga dovele na televiziju kako bi ga posramili i upozorili druge ljude da ga se čuvaju. Napravili su igrokaz s njim pred kamerama i na radiju, kao da ga je policija privela na ispitivanje, no sve što su postigli bilo je da se Evanđelje širi još dalje. To mu je samo dalo govornicu s koje će dosegnuti mnoge ljude za Krista. Oni koji su ga vidjeli na televiziji, pitali su za njegovu vjeru i on im je mogao govoriti o Kristu.

K'Be objašnjava: "Doveli su me na televiziju kako bi me ljudi mogli prepoznati. Susjedi su me pitali: 'Zašto ostavljaš obitelj?' Rekao sam im da će se Bog pobrinuti za to. Moram ići. Žetva je spremna, a poslanika je malo."

Kad su vidjeli da javna sramota ne može odvratiti K'Bea od službe, policija mu je zaprijetila da će ga uhititi čim ga sljedeći put nađu da propovijeda. "Moja se žena raduje što su naša imena upisana u Knjigu života i što moje lice svjedoči s televizije. Policija tako pomaže u širenju Evanđelja. Oni mogu zatvoriti crkvu, ali ne i naše svjedočenje."

Vjernici mogu biti prikivani na lomače, okivani u zatvorskim ćelijama, ili zaključavani u tvrđave. Mogu čak i umrijeti. Ali Evanđelje ipak nastavlja živjeti. K'Be nas podsjeća da Evanđelje nije ujetovano crkvenom zgradom, sastancima ili nekim vjernikom. Zgrada se može zatvoriti. Sastanci se mogu prekinuti. Vjernik može biti u zatvoru; može biti i ubijen. Je li tvoje shvaćanje kršćanstva usko vezano za nekog pastora, crkveno zdanje ili neku aktivnost? Bi li tvoja vjera i dalje rasla (kao što raste među vjernima u zatvorenim zemljama) kad bi svi ti vanjski oblici nestali? Božja riječ bi i dalje ostala, unatoč svim ograničenjima. Bi li i dalje mogao naći načina da živiš svoju vjeru, kao što je učinio brat K'Be?

Tako to uči moja Radosna vijest, za koju trpim nevolje sve do okova kao kakav zločinac. Ali riječ Božja nije okovana.

2 Timoteju 2,8-9

Ekstremna pobožnost

Prigoda da budemo Gospodnji sluge postoji u svako doba i na svakome mjestu. Oni koji pružaju otpor ne bi smjeli utjecati na to. Duhovno gledano, mi imamo samo jednoga Vođu. On upravlja našim koracima.

Tom White – stradao u kubanskom komunističkom zatvoru, jer je iz maloga zrakoplova izbacivao evanđeoske traktate nad tim otokom.

Ekstremna liječnica

RUMUNJSKA: DR. MARGARETA PESCARU

U komunističkoj Rumunjskoj svaki je zatvor imao liječnika koji je često bio nazočan na saslušanjima, te upućivao mučitelja na najbolje metode koje će izazvati bol bez smrtnoga ishoda. No neki su liječnici svoju zakletvu shvaćali ozbiljno te prezirali to što su komunisti činili.

Takva je liječnica bila jedna prelijepa kršćanka, koja se zvala Margareta Pescaru. Pri ulasku u zatvor svo je medicinsko osoblje bilo pretresano, no dr. Pescaru je, na veliki vlastiti rizik, više puta uspjela unijeti lijekove. Njezini su nesebični napori spasili mnoge živote.

Jedanput je radila na odjeljenju za oboljele od tuberkuloze. U to su vrijeme komunisti imenovali "preodgajatelje", koji su rabili sva sredstva za koja su smatrali da bi im mogla pomoći ubijediti osobu da se odrekne svega u što je vjerovala i zavjetuje se na vjernost komunizmu.

Preodgajatelji su bili nemilosrdni, te su pod njihovim mučenjem mnogi kršćani umirali. Kad je dr. Pescaru čula da takvi ljudi dolaze u zatvorsku bolnicu, kako bi svoje razorne metode primijenili na tuberkuloznim bolesnicima, učinila je nešto nezamislivo. Otišla je vrhovnim vlastima svih zatvora i tamo zastupala bespomoćne zatvorenike. Nitko ne zna kako, ali uspjelo joj je zadobiti milost zvaničnika.

Zahvaljujući njezinim hrabrim naporima, u komunističkoj je Rumunjskoj na neko vrijeme prestalo mučenje nevinih ljudi.

Pokušati. To je razlika između kretanja naprijed i stajanja u mjestu. Pokušavati. To je nešto što kršćani predano čine kad su usredotočeni na Kristovo Evanđelje. Pokušali smo. Reći da je bar netko pokušao, jedini je način na koji vjernici pristaju suočiti se s neuspjehom. Istina je – jednostavno ne znamo što će se dogoditi, ukoliko ne pokušamo. Možda prebrzo odbacujemo kreativne ideje koje nam padnu na pamet kad se radi o širenju poruke Evanđelja na poslu, kod kuće, ili u zajednici u kojoj živimo. Mislimo da neće djelovati. Uvjeravamo sami sebe da su protivnici odveć jaki. Ali ništa od toga nećemo pouzdano znati ukoliko ne pokušamo. Jesi li voljan pokušati biti poslušan Kristu po svaku cijenu, počinjući već danas?

Tako pripremljena ući ću kralju
i unatoč zakonu, pa treba li da
poginem, poginut ću.

Estera 4,16

Ekstremna

Ekstremne tapete

KOREJA: ROBERT J. THOMAS

Robert J. Thomas i njegova žena otišli su u Koreju kao prvi misionari, u srpnju 1863. godine. Žena mu je ubrzo nakon dolaska umrla. Godine 1866., nakon što je naučio jezik i već nekoliko mjeseci evangelizirao u Koreji, Thomas je putovao američkim brodom *General Sherman* duž rijeke Teadong, ka mjestu na kojemu se danas nalazi glavni grad Sjeverne Koreje. *Sherman* se ubrzo nasukao na pješčani sprud. Korejski vojnici na obali bili su podozrivi i uplašeni, te su se ukrkali na brod, mašući dugim, blještavim noževima.

Shvativši da će biti ubijen, Thomas je izvadio Bibliju na korejskome jeziku i pružio je prema njima, govoreći: "Isus, Isus." Odrubili su mu glavu.

Dvadeset pet godina nakon Thomasove smrti, netko je u tome području otkrio malu gostinjsku kuću koja je na zidovima imala čudne tapete. Na njima su bili otisnuti znakovi korejskoga pisma. Vlasnik kuće je objasnio da je on osobno zalijepio stranice te knjige na zidove, kako bi sačuvao djelo. I on, kao i mnogi gosti, vole tu doći i "čitati zidove". Bila je to Biblija koju je Thomas dao svojim ubojicama.

I mada na tome području danas vladaju komunisti, crkva živi. Rad Roberta J. Thomasa – zvanog "privremeni misionar" – nastavlja se u Sjevernoj Koreji, gdje Božja riječ više nije samo zalijepljena po zidovima, već je skrivena u srcima.

Zamisli da sadiš vrt u proljeće, a na ljetu moraš otići. Činilo bi ti se da si uzalud potrošio svo ono vrijeme i napore u sisanju, plijevljenju i zalijevanju sjemena rajčice, paprike i dinja. Isto možemo reći i za naše svjedočenje za Krista. Samo što su ovdje ulaganja daleko veća nego u košaru rajčica. Ako ne vidimo korist u plodovima našega rada, bit će nam teško vjerovati da će taj rad biti cijenjen i poštovan. Zapamti, Bog je taj koji daje da sve što je posijano uzraste. Možemo imati pouzdanja da će on nastaviti djelo koje smo započeli – čak i kad nas premjesti na neko drugo mjesto. Koji je to vrt gdje bi brigu o rastu trebao prepustiti nekom drugom?

Ja sam posadio, Apolon je zalio, ali je Bog činio da raste. Stoga: niti je što onaj koji sadi, niti onaj koji zalijeva, nego onaj koji čini da raste – Bog.

1 Korinćanima 3,6-7

Ekstremna

Ekstremna ustrajnost

RIMSKO CARSTVO: BLANDINA

Blandina je bila sluškinja, toliko ispunjena Božjom silom, da su oni koji su se smjenjivali mučeći je, napokon odustali. Zapravo je izgledalo da je mučenje činilo Blandininu vjeru jačom. Hrabro ju je očitovala, govoreći: "Ja sam kršćanka, mi se nećemo postidjeti."

Blandina je bila progonjena u vrijeme vladavine rimskoga cara Marka Aurelija Antonija (161-170. g. po Kr.). Bilo je to vrijeme kad su kršćani vjerno zapisivali svoja stradanja. Nadali su se da će istinitim pričama o ustrajnosti ohrabriti druge vjernike koji će doći nakon njih.

Blandinu su potom objesili o kolac, no i to je podnijela, služeći kao ohrabrenje drugima koji su nazočili njezinu mučenju. Budući da je preživjela i taj scenarij, odveli su je u arenu i bacili lavovima, zajedno s još jednim petnaestogodišnjim dječakom, kršćaninom, po imenu Pontik, kojega je njezin primjer ohrabrio. Blandina pred zvjerima nije pokazala očaj, već se "radovala i klicala svome odlasku, kao da je pozvana na svadbeno veselje".

Dvapat su je bacali izglednijim lavovima koji je nisu ni dotakli. Ponovno su je vratili u tamnicu, neozlijeđenu. Naposljetku su je "trgali lavovi, bičevali su je, stavili je u mrežu koju je prevrtao razjareni bik i napose su je odveli da sjedi gola na užarenoj metalnoj stolici". A ipak, Blandina je živjela i ohrabivala sve one koji su joj bili u blizini, da ostanu postojani u svojoj vjeri. Na kraju, kad je ničim nisu mogli natjerati da se odrekne svoje vjere, ubili su je mačem.

Mada nisu povezane s kršćanskim svjedočenjem, postoje veoma teške i bolne situacije koje u životu jednostavno nije moguće izbjeći. Podizanje teškoga djeteta. Težak radni kolega. Teške životne okolnosti. Ima dana kad mislimo da više nećemo moći podnijeti pritisak i kad dolazimo u iskušenje odustati. Ali bez obzira na okolnosti, Bog nam daje ustrajnost i snagu da uradimo sve na što nas je on pozvao. Blandinu je pozvao da podnese mučenje. Nas možda potakne da potražimo pomoć u roditeljstvu, da se suočimo s radnim kolegom, ili da obavimo neki drugi, naizgled nemoguć, zadatak. Nadahnuti Isusovim imenom, možemo biti njegovi svjedoci. Ma kakav nam scenarij bio namijenjen, Bog je s nama i daje nam strpljivost, pa čak i radost. U kojim je područjima života tebi potrebna ova ekstremna ustrajnost, koja dolazi samo od našega milostivog Boga?

Da se, ojačani svakovrsnom snagom...
osposobite za savršenu postojanost
i strpljivost; da veselo zahvaljujete
Ocu, koji nas učini dostojnima
sudioništva u baštini svetih u svjetlu.

Kološanima 1,11-12

Ekstreman lopov – prvi dio

SSSR: NIKOLAI KHAMARA

Nikolai Khamara je bio uhićen zbog krađe i osuđen na deset godina zatvora. Tamo je promatrao kršćane i pitao se kakva su to bića. Bili su ljudi, ali bili su radosni i kad stradaju, a pjevali su čak i u najmračnijim trenucima. Kad su imali komad kruha, dijelili su ga s onima koji nisu imali ni to. Lica su im sjala dok su razgovarali s nekim koga Khamara nije mogao vidjeti.

Jednoga su dana dvojica kršćana sjela kraj Khamare i upitali ga što ga je dovelo u zatvor. On im je ispričao svoju tužnu priču, koju je završio riječima: “Ja sam izgubljen čovjek.”

Jedan ga je kršćanin s osmijehom upitao: “Kad netko izgubi zlatan prsten, kakva je vrijednost toga prstena, sad, kad je izgubljen?”

“Kako glupo pitanje! Zlatan prsten je zlatan prsten. Ako si ga ti izgubio, naći će ga netko drugi.”

“Odličan odgovor”, rekao je kršćanin. “Sad mi reci, kakva je vrijednost izgubljena čovjeka? Jer izgubljen čovjek, čak i ako je lopov, preljubnik ili ubojica, ima svu vrijednost čovjeka. Toliko je vrijedan, da je Božji Sin napustio nebo zbog njega i umro na križu, kako bi ga spasio.”

Kršćanin je nastavio govoriti lopovu: “Možda si i bio izgubljen, ali Božja te ljubav može naći.” Kad je to čuo, Khamara je predao svoj život Isusu.

Kako se mjeri vrijednost? Uglavnom uložnim vremenom, novcem ili osjećajima. To znači da način na koji osoba tretira svoju imovinu, aktivnosti ili čak odnos s drugima, otkriva koliko to što ima cijeni. Uzmi u obzir, na primjer, razliku u postupanju prema starome radnom odijelu, ili novome kostimu. Ili suprotnost u brizi za papirnu čašu i za kristalni pehar. A koliko se samo suza prolije kad se izgubi neka dragocjenost, ili kad je netko koga volimo ozlijeđen. Koliko, dakle, vrijede ljudi... a s njima i ti? Baš kao što je kršćanin rekao Khamari, toliko su vrijedni da je Isus napustio nebo i umro na križu za svoja izgubljena i pobunjena stvorenja. Eto koliko ih Bog voli. I ti si voljen; cijenjen si. Raduj se i raširi ovu Radosnu vijest drugim “voljenima” u tvojoj blizini.

Ali Bog pokaza svoju ljubav prema nama time što je Krist, dok smo još bili grešnici, umro za nas.

Rimljanima 5,8

Ekstreman lopov – drugi dio

SSSR: NIKOLAI KHAMARA

Khamara je otišao u zatvor kao lopov, a izašao kao kršćanin. Nakon puštanja na slobodu, pridružio se ilegalnoj ruskoj crkvi.

Nešto kasnije, uhićen je pastor Khamarine crkve. Vlasti su ga mučile, nadajući se da će izdati crkvu, ali on im nije rekao ništa. A onda su uhitili Khamaru. Dovedli su ga pred pastora i rekli mu: “Ako nam ne odaš tajne, mučit ćemo Khamaru pred tobom.”

Pastor nije mogao podnijeti da netko strada zbog njega. Ali Khamara mu je rekao: “Budi vjeran Kristu i nemoj ga izdati. Ja sam sretan što ću moći postradati za Kristovo ime.” Onda su Khamari počeli kopati oči.

Pastor to nije mogao podnijeti. Vikao je Khamari: “Kako to mogu gledati? Pa ti ćeš ostati slijep!”

Khamara je odgovorio: “Kad mi oduzmu ove oči, vidjet ću još više ljepote nego što sam gledao do sada. Vidjet ću Spasitelja. Moraš ostati vjeran Kristu do kraja.”

Kad su isljednici rekli pastoru da će Khamari odsjeći jezik, Khamara je rekao: “Slava neka je tebi Gospodine, Isuse Kriste! Eto, rekao sam najveće riječi koje se mogu izgovoriti. A sad mi, ako želite, možete odsjeći jezik.” Bivši je lopov od isljednika ukrao šansu da mu ukrađu vjeru. Umro je mučeničkom smrću.

*Khamarina je priča pouka o suprotnosti-
ma između Božjega i đavlova kraljevstva.
Biblija nas uči da one koji su došli da
ukradu, ubiju i unište prepoznamo kao pri-
padnike đavlova kraljevstva. Neprijatelj
je Khamari ukrao oči, uništio sposobnost
govora i na kraju ga ubio. Nasuprot to-
me, Isusovo je kraljevstvo život – život do
krajnosti. Kao takav, Isus je Khamari dao
novi život, te je bivšega lopova obnovio
u pravednika. Ova dva kraljevstva vode
međusobnu borbu, a naši su životi plijen.
Khamara je “dezertirao” i prešao na drugu
stranu kad su mu dva vjernika pokazala
kako se može priključiti Božjem kraljev-
stvu. Što ti radiš kako bi doveo druge ljude
u Božje kraljevstvo?*

Lopov ne dolazi, osim da ukrade,
zakolje i uništi. – Ja sam došao da
ovce imaju život i da ga imaju u
izobilju.

Ivan 10,10

Ekstremni prijevodi – prvi dio

ENGLESKA: KRŠĆANSKA UDOVICA

Šestero muškaraca i jedna udovica odvedeni su pred sud, jer su počinili nečuven zločin protiv Engleske crkve. Učili su svoju djecu molitvu "Oče naš" i Deset zapovijedi na engleskome jeziku!

U Engleskoj se 1519. godine Biblija smjela čitati samo na latinskome. No obični su ljudi govorili engleski. Tako su vjernici tajno preveli neke dijelove Biblije na engleski i oprezno raznosili prijevode od kuće do kuće. Sad su bili uhvaćeni i odlučeno je da ih javno spale na lomači.

Između sedam zatvorenika, sreća se osmjehnula samo udovici; sud je pokazao milost i njoj je bilo dozvoljeno da ode. Nitko nije prigovarao, jer je bila sama i kod kuće je imala djecu za koju je netko trebao brinuti.

Stražar koji se zvao Simon Mourton velikodušno se ponudio otpratiti udovicu kući. Primio ju je pod ruku i, dok su hodali, čuo je neki klopot iz rukava njezina kaputa. Zavukao je ruku i izvadio engleske prijevode Biblije, isti onaj materijal po kojemu su učili svoju djecu. I, mada je upravo izbjegla smrtnu kaznu, odbila je odreći se tih prijevoda, uvjereni da njezina djeca i dalje moraju upoznati istinu Božje riječi. Sad je njezina sudbina bila zapečaćena.

Odmah potom, šestero muškaraca i hrabra udovica privezani su za tri drvena stupa i živi spaljeni.

Živimo u digitalno doba, doba kućnih alarmnih uređaja i video nadzora, koji bi se mogli mjeriti s onima postavljenim u bankama. Jasno je što najviše cijenimo – naše kuće i imovina previše su dragocjeni da bismo dopustili da ih izgubimo. Međutim, kršćanima koji su živjeli u šesnaestome stoljeću, najdragocjenija je imovina bilo Sveto pismo. Kao ustrajna udovica iz ove priče, oni su i najmanje dijelove Biblije smatrali toliko vrijednim, da su ih plaćali životom. Bez obzira na to što su se vremena promijenila, vrijednost Božje riječi nije. I dalje svojim životom moramo pokazivati drugima da je ona dragocjena – mada najvjerojatnije nećemo morati umrijeti zbog toga. Znaju li drugi ljudi koliko mnogo ili malo cijeniš Sveto pismo? Znaju li koliko vrijednost Božija riječ ima u tvome životu?

Draži mi je zakon usta tvojih no
tisuće zlatnika i srebrnika.

Psalam 119,72

Ekstremna pobožnost

**Kršćanski misionari moraju biti prijavljeni
i protjerani bez iznimke, jer su svi oni
prepredeni vukovi koji služe kao oruđe
imperijalizma.**

Javno upozorenje koje je Vlada Sjeverne Koreje izdala svome narodu

Ekstremna

Ekstremni prijevodi – drugi dio

ENGLESKA: WILLIAM TYNDALE

“Ali gospodine Tyndale”, rugao se učeni doktor teologije, “morate priznati da se ljudi bolje snalaze sa zakonima crkve koje razumiju, nego s Božjim zakonom u Bibliji!”

Tyndale se na ovu opasku veoma uzrujao. “Čikam i svećenike i njihove zakone! Odluči li Bog da nastavim živjeti, neće proći dugo a svaki će seljanin što ide za plugom upoznati Sveto pismo bolje nego što ga oni znaju!” Ova je primjedba izazvala neprijateljstvo između Tyndalea i zvanične crkve. Uskoro je napustio Englesku i otišao na kopno, gde je izdao svoju “nezakonitu” inačicu Novoga zavjeta na engleskome.

Godinama su Tyndaleovi mali Novi zavjeti tajno prenošeni u balama pamuka, na njemačkim brodovima i na sve druge načine na koje se moglo neopaženo ući u Englesku. No Tyndalea je potom izdao “prijatelj” Henry Philips, te su mu sudili zbog krivovjerja.

William Tyndale je bio u tamnici više od godinu dana, čekajući pogubljenje. Vjeruje se da je za to vrijeme završio prijevod Staroga zavjeta na engleski. Njegove posljednje riječi, prije nego što će ga spaliti na lomači u listopadu 1536. godine, bile su: “Gospodine! Otvori kralju oči!”

I Bog je to učinio. Samo godinu dana nakon Tyndaleove mučeničke smrti, monarhija je dopustila da se Biblija po prvi put legalno tiska na engleskome. Standardna *King James* verzija pojavila se sedamdeset pet godi-

na kasnije. A današnja verzija istog tog prijevoda Biblije poklapa se s devedeset posto Tyndaleova teksta od riječi do riječi.

Protivoljenje ne treba izjednačavati s neuspjehom. Katkad je ono samo to – protivljenje. I najdobronamjerniji suradnici katkad se mogu suprotstaviti našoj viziji za službu. Možda nas iznenadi njihova kritika, pa počnemo preispitivati svoj poziv. Kad nam Bog da viziju za službu, kao što ju je dao Tyndaleu, moramo ostati vjerni zadatku, unatoč izgledima. Kritika ne smije zadati udarac našem entuzijazmu – treba nas učiniti još predanijima, da usavršimo svoju viziju. Je li Bog tebi dao viziju za službu? Možda, kao i Tyndale, neko vrijeme nećeš vidjeti rezultate svoga rada, ako ih uopće vidiš. U međuvremenu će te možda netko kудiti. Ti, ipak, ostani vjeran zadatku, a Bog će se pobrinuti za kritike i kritičare.

Jer zbog tebe podnesoh pogrdu.

Psalam 69,8

Ekstremno hrabra djeca

SJEVERNA KOREJA: CHENG LEE I HONG JUN

Komunisti govore djeci u Sjevernoj Koreji da ih čeka užasna sudbina ako ih ikad uhvate da bježe iz svoje zemlje u Kinu. Ali djeca su znala – budu li imali dovoljno sreće te pobjegnu, pomoć trebaju tražiti u zgradi koja na sebi ima križ. Dva dječaka iz Sjeverne Koreje, koji su uspjeli doći do kineske crkve, ispričali su svoje priče pastoru.

“Ja se zovem Cheng Lee. Moja sestra i ja gledali smo naše roditelje kako umiru od gladi. Uspjeli smo prijeći preko rijeke Yalu dok je bila zaleđena. Kad smo bili na drugoj strani, sestra mi je rekla: ‘Ostani tu. Ja moram otići malo dalje sama.’ Nije se više vratila.” Cheng ima samo šest godina.

Hong Jun, jedanaestogodišnji dječak, kaže: “Želim se vratiti u Sjevernu Koreju i govoriti drugima o Kristu.” A onda je plačući zapjevao:

Gospodine, daj nam glas Evanđelja,
za našu voljenu braću koju si ti zavolio prvi.

Gdje su svi oni? Gospodin ih traži.

Gospodine, pošalji nas k njima, voljenoj korejskoj braći.

Gospodine, pošalji nas k njima, voljenoj korejskoj braći.

Ma gdje bili, dopusti da procvjetaju kao cvjetovi.

Nekoliko mjeseci kasnije, Hong Juna su oteli iz sela i na silu vratili u Sjevernu Koreju. Možda upravo sada svjedoči svojim porobljivačima.

Hrabrost je nešto što ljudi i ne znaju imaju li, sve dok to ne zahtijeva situacija. U presudnome se trenutku vidi imamo li je ili ne. Isto se može reći i za karakter – određena će situacija definitivno otkriti imamo li ga ili ne. Iz toga proizlazi da su karakter i hrabrost dvije stvari koje je veoma teško simulirati. Na svu sreću, Isus Krist nam daje neopozivu hrabrost i neoporan karakter kad su nam najpotrebniji. Možemo hiniti da smo samouvjereni, ali samo nas Isus može učiniti hrabrima. Možemo imati provoklasan ugled u društvu, ali samo nam Isus može dati karakter potreban u ono vrijeme kad nitko ne gleda. Gdje u svome životu vidiš karakter i hrabrost na djelu?

Kad vide Petrovu i Ivanovu
neustrašivost... počnu se diviti.
Prepoznali su u njima Isusove
pratioce.

Djela 4,13

Ekstremna

Još jedno ekstremno svjetlo

PAKISTAN: ZAHID

Zahid je bio pakistanski musliman, imam koji je napadao kršćane i palio njihove Biblije. A onda je jednu Bibliju zadržao za sebe i počeo je proučavati, kako bi dokazao da je kršćanstvo laž.

“Čitao sam Bibliju tražeći proturječnosti koje bih mogao upotrijebiti protiv kršćanske vjere”, priča Zahid. “Iznenada se u mojoj sobi pojavilo jarko svjetlo i ja sam čuo glas koji me poziva po imenu. Svjetlo je ispunilo cijelu sobu.”

“Zahide, zašto me progoniš?”, upitao je glas.”

“Bio sam uplašen. Nisam znao što ću. Pitao sam: ‘Tko si ti?’”

“Ja sam put, istina i život”, rekao je glas. Sljedeće tri noći, svjetlo i glas su se vraćali. Četvrte sam noći kleknuo i prihvatio Isusa za svoga Spasitelja.”

Budući da se obratio na kršćanstvo, Zahid je uhićen i bačen u zatvor kao nevjernik i izdajnik islama. U zatvoru su ga mučili dvije godine i na kraju je osuđen na smrt. Dok su mu stavljali omču oko vrata, rekao je svojim dželatima da je Isus “put, istina i život”. Želio je da njegov posljednji dah posluži za spasenje njegovih sunarodnjaka.

Iznenada su dotrčali stražari i rekli da se pogubljenje zaustavlja, a Zahid je naposljetku pušten na slobodu. Nitko ne zna zašto je presuda ukinuta, ali Zahid i danas putuje Pakistanom kao evangelizator.

Ljudi koje je dotakla smrt, uglavnom govore isto. Zaključuju da Bog zacijelo ima neki razlog zbog kojega im je produžio život. Nažalost, televizijski intervjui uglavnom ne donose priču o tome u što se pretvorio taj razlog! Jesu li otkrili što je Božja nakana u njihovu životu, ili ne? A Bog, zapravo, ima istu nakanu za život svakog od nas. Želi da ga poznajemo i da ga obznamimo drugima. Neki, poput Zahida, moraju proći kroz jedinstveno iskustvo, kako bi stigli na ta stanovita mjesta na kojima trebaju obznani Boga. No naša misija, u biti, uvijek ostaje ista. Jesi li ikad osjećao da te Bog drži na ovoj zemlji iz nekog posebnog razloga? Taj je razlog da ga poznaješ – i da ga obznaniš drugima.

“Ja sam put, istina i život” – reče mu Isus. – “Nitko ne dolazi k Ocu, osim po meni.”

Ivan 14,6

Ekstremna moć

RIM: VINCENT

Užad oko njegovih zapešća i gležnjeva još se jače zategla i rimski je kršćanin Vincent osjetio kako mu se ruke čupaju iz ramena i noge ispadaju iz kukova.

Rimski car Decije, stajao je pokraj sprave za mučenje za koju je Vincent bio vezan. "Umrijet ćeš u strašnim mukama", rekao je mladome kršćaninu.

"Nema časnije smrti, od smrti mučenika", odgovorio je Vincent s punim uvjerenjem. "Ja vidim nebo, a tvoji mi se idoli gade."

Bijesan, car je naredio da već osakaćena kršćanina još više muče. No ni tad im nije uspjelo skinuti Vincentu osmijeh s lica. Kroz bol je rekao caru: "Ti možeš uništiti samo moje tijelo, koje svakako mora propasti. Ali u meni živi neki drugi Vincent nad kojim ti nemaš nikakve vlasti. Taj Vincent ne može biti stavljen na sprave za mučenje, niti ubijen." Vincent je čekao smrt s osmijehom.

Naposljedku su ga vojnici skinuli sa sprave za mučenje, ali njegovim mukama još nije bio kraj. Svukli su mu odjeću i bacili ga u ćeliju, čiji je pod bio prekriven izlomljenim staklom. Kako nije mogao stajati, Vincent je morao ležati na oštrome staklu. Ali i tu je s njim bio Božji mir. Stražari su kasnije izvijestili cara da je ležao na izlomljenu staklu kao "da se odmara na postelji od cvijeća".

U suvremenoj je kulturi pojam moći povezan s vlastima i uredima. Moć je rezervirana za one koji izvana izgledaju važno, kulturno i otmjeno. Međutim, povijest nam pokazuje da su ljudi na moćnim položajima bili neuspješni ukoliko nisu imali unutar-nju snagu pomoću koje su izvršavali svoju dužnost do kraja. Nasuprot tome, Bog je nama namijenio unutar-nju snagu preko nazočnosti Svetoga Duha. Stradanje je njegova učionica u kojoj nas uči što znači biti jak. U stanju smo izdržati više nego što možemo zamisliti. Hrabri smo preko svih naših granica. Možda se osjećaš kao da te je stradanje učinilo slabijim. Traži od Boga da ti pokaže kako te ono, zapravo, može učiniti jačim. Napni mišiće. Vidjet ćeš da si jači nego što misliš.

Da se, ojačani svakovrsnom snagom kako to odgovara moći njegova božansva, osposobite za savršenu postojanost i strpljivost.

Kološanima 1,11

Ekstremna

Ekstremni vojnici

RIMSKO CARSTVO: ČETRDESET VJERNIH LJUDI

Car Konstantin je 320. godine po Kr. u Rimskome carstvu ozvaničio kršćanstvo. Međutim, Licinije koji je kontrolirao istočni dio imperije, prekršio je sporazum sa zapadom i nastavio progon kršćana.

Kad je Licinije naredio da svi vojnici pod njegovom komandom prinesu žrtve rimskim bogovima, četrdeset je kršćana iz "Gromovničke legije" to odbilo. Njihov general Lizije naredio je da ih bičuju, trgaju kukama i potom okuju u lance. Kako su se i dalje odbijali pokoriti naredbi i odustati od štovanja svoga Boga, on je naredio da ih svuku do gole kože i ostave na zaleđenu jezeru dok ne popuste.

Onoga tko se odrekne svojih uvjerenja čekala je topla kupka. Ljudi su zajedno molili da se njihov broj ne prekine. Međutim, kako se smrkavalo, jedan od njih više nije mogao izdržati hladnoću i potrčao je prema toploj kupki.

Jednoga stražara, koji je promatrao četrdeset hrabrih vojnika kako pjevaju Kristu, naljutilo je to što je jedan od njih popustio Lizijevim naredbama. Njegova se ljutnja pretvorila u uvjerenje, a uvjerenje u vjeru. Strgao je odjeću sa sebe i istrčao na zaleđeno jezero, ispunjavajući njihovo obećanje da će ih biti "četrdeset hrabrih Kristovih vojnika"!

Tog je dana četrdesetero ljudi umrlo zajedno. Onaj koji se odrekao svoje vjere radi tople kupke, također je umro.

Kršćanska se zajednica sastoji od predanih pojedinaca koji djeluju usklađeno. Bilo da je to kršćanski kampus, kršćanska služba, crkva ili obitelj, skupine braće i sestara snaga su s kojom se može računati. Uvijek stojimo čvršće kad stojimo zajedno. Bog nas kroz cijelo Sveto pismo potiče da se okupimo u zajednici predanih – u obitelji vjere. Više nego što se oslanja na snagu brojnosti, kršćanska zajednica podupire vjeru svojih članova. Kao u ovoj priči, ja ki nadoknađuju za slabe. Jesi li ti našao svoju kršćansku zajednicu? Jesi li uvjerio svoju crkvu, obitelj ili neku drugu grupu u svoju ljubav i vjernost, unatoč cijeni?

Dijeli sa mnom tegobe kao dobar vojnici Krista Isusa!

2 Timoteju 2,3

Ekstremna

ljepota

LENJINGRAD: AIDA SKRIPNIKOVA

“U zatvoru je najteže bilo živjeti bez Biblije.”

Aida Skripnikova je bila prelijepa mlada žena. U svojim ranim dvadesetim godinama, stajala je na uglu ulice u Lenjingradu i dijelila ljudima pjesme koje su govorile o njezinoj ljubavi prema Isusu i radosti što ga poznaje kao svoga Gospodina i Spasitelja. Uskoro je bila uhićena, no dokazala je da je odana svojim uvjerenjima, mada je bila osuđena na godinu dana zatvora.

Do svoje dvadeset i sedme godine, Aida se suočila s četvrtom zatvorskom kaznom zbog svoje riješenosti da obrani Evanđelje. Ostala je iskrena i otvorena, a u jednoj je publikaciji rekla: “Ne možemo šutjeti o onome što cijelom našem životu daje značenje – o Kristu.”

Ispostavilo se da je taj četvrti boravak u zatvoru bio najteži. Stražari su je neprestano pokušavali natjerati da zaniječe vjeru i činili su to svim sredstvima, od zlostavljanja do nuđenja čokoladom. Ali ono što joj je najteže palo bio je život bez Božje riječi. Bibliju su joj oduzeli, a za kaznu je bila osuđena na deset dana samice. Kasnije je dobila Novi zavjet i čuvala ga je kao nešto vrednije od života.

Kad je najzad oslobođena, bilo ju je teško prepoznati – njezina je blistava ljepota nestala i izgledala je nekoliko desetljeća starije. No Božja je ljubav i dalje sjala iz njezina osmijeha, vraćajući neusporedivu ljepotu koja je dolazila iz njezina unutarnjeg bića.

U mnogim dućanima, kreme za njegu kože nadmašuju broj konzervi s povrćem. Odjeljci s kozmetičkim proizvodima pretrpani su formulama koje nam obećavaju da će obnoviti i vratiti ljepotu našem vanjskom izgledu. Kad bismo samo bili toliko zabrinuti za našu unutarnju osobu, koliko smo zabrinuti za vanjski izgled! Mučnici nas uče da cijesimo obnovu onoga što stvarno jesmo unutra, u sebi. U unutarnjem biću. A to je osoba koju nijedan oblik niti količina mučenja ne može poraziti. To je to biće koje se razvija u Kristov lik. Možda želiš ostaviti dojam na drugu u skladu sa svjetskim standardima. Međutim, Bog smatra da je tvoje unutarnje biće daleko sposobnije privući druge. Jesi li usredotočen na svoju unutarnju osobu, barem koliko i na spoljašnji izgled? Na koje načine tvoje unutarnje biće postaje sve ljepše, kako stariš?

Vaš nakit neka ne bude vanjski...
nego skrivenost – srce obučeno u
neraspodljiv nakit, krotak i miran duh
– ono što je dragocjeno pred Bogom.

1 Petrova 3,3-4

Ekstremna pobožnost

**Molio sam za snagu –
i Bog mi je dao teškoće da postanem
snažniji.**

**Molio sam za mudrost –
i Bog mi je dao probleme koje trebam
rješavati.**

**Molio sam za napredak –
i Bog mi je dao mozak i mišiće da djelujem.**

**Molio sam za hrabrost –
i Bog mi je dao opasnosti koje trebam
svladati.**

**Molio sam za ljubav –
i Bog mi je dao prigode.**

**Nisam primio ništa što sam želio –
a primio sam sve što mi je trebalo.**

Moje su molitve uslišane.

Od obitelji Michaela Joba, indijskoga kršćanina, studenta medicine,
koji je ubijen u lipnju 1999. godine, zbog evangelističkoga
djelovanja njegova oca

Ekstremno “učenje” – prvi dio

ENGLESKA: DR. ROWLAND TAYLOR

Ljudi iz Hadleya molili su dr. Rowlanda Taylora da ne ide biskupu Winchestera i lordovu savjetniku. Znali su da je biskup bijesan zbog učenja dr. Taylora.

Već skoro dvadeset godina, u Engleskoj je legalno distribuirana Biblija na tome jeziku. Dr. Taylor je sve pripadnike crkve učio da čitaju Bibliju i slijede njezino naučavanje. Nasuprot tome, vjerski su vođe pod okrutnom vladavinom kraljice Marije I, zahtijevali strogo pridržavanje uobičajnih pravila crkve.

Nakon što je biskup iznio niz uvreda i optužbi na račun Rowlanda, ovaj je odgovorio: “Ja sam kršćanin. Nisam pohulio na crkvu. Zapravo ste vi, po vlastitoj optužbi, krivovjerci. Krist je umro jednom zauvijek za grijehe svijeta. I to je dovoljno. Vi i vaši običaji ne možete ponuditi više od toga.”

Dr. Taylor je sljedeće dvije godine bio u tamnici. Kad je saznao da će biti spaljen na lomači izvan Hadleya, skakao je od radosti. Nije bio zabrinut za svoju sigurnost. Umjesto toga, radovao se što će još jedanput proći kroz Hadley i vidjeti svoju braću i sestre u vjeri.

Dr. Rowland Taylor je umro mučeničkom smrću, u zimu 1555. godine.

Jezik ljubavi izražava se na mnogo različitih načina. Ljudima je potrebno da čuju ljubav na jeziku koji razumiju, kako bi je prepoznali. Neki muževi svojim ženama nose zajutrak u krevet, kako bi pokazali da ih vole. Drugima je opet potreban neki poseban dar, kako bi riječi “volim te” čuli jasno i glasno. Poduzeća koja se bave proizvodnjom čestitki nadaju se da ćemo to reći napismeno. Međutim, Isus kaže da je jezik njegove ljubavi poslušnost. To je način na koji izražavamo ljubav prema njemu. Kad smo mu poslušni, pokazujemo da ga volimo. Taylor je ubijen mučeničkom smrću jer je vjerne učio da govore jezikom Isusove ljubavi. Učio ih je da čitaju Bibliju i da se drže njezina naučavanja. Pokaži danas Isusu da ga voliš i odaj počast uspomeni na dr. Taylora.

Odgovori mu Isus: “Ako me tko ljubi, držat će moju riječ.”

Ivan 14,23

Ekstremno “učenje” – drugi dio

ENGLESKA: DR. ROWLAND TAYLOR

Prije nego što je spaljen na lomači, dr. Rowland Taylor je zapisao ove prekrasne riječi:

“Govorim svojoj ženi i djeci: Gospodin vas je dao meni i Gospodin me uzima od vas i vas od mene – blagoslovljeno neka je ime Gospodnje! Znam da je on vjerniji i milostiviji od bilo kojega muža ili oca. Pouzdajte se u nje-ga kroz našega voljenog Spasitelja. Vjerujte mu, volite ga, bojte ga se i slušajte ga. Moli-te mu se, jer je obećao da će pomoći. Mene ne smatrajte mrtvim, jer ću živjeti vječno i nikad neću umrijeti. Samo idem pred vama, a vi ćete doći kasnije, u naš vječni dom.”

“Govorim vama, moji dragi prijatelji iz Hadleya, i svima onima koji su slušali moje propovijedi, da odlazim odavde mirne savje-sti što se tiče moga poučavanja, i molim da i vi zajedno sa mnom date hvalu Bogu na tome nauku. Jer sam, sukladno svome skromnom talentu, navješćivao drugima ono što sam skupio iz Božje knjige, blagoslovljene Biblije. Prema tome, ako vam ja, ili anđeo s neba, propovijeda drukčije Evanđelje od onoga koje ste primili, neka Božje prokletstvo siđe na takvog propovjednika!”

“Odlazeći odavde s pouzdanom nadom, bez imalo sumnje u vječno spasenje, zahvaljujem Bogu, mom nebeskom Ocu, po Isusu Kristu, mom sigurnom Spasitelju.”

Rowland Taylor

Možeš li se sjetiti svog omiljenog učitelja iz djetinjstva? Možda pamtiš parfem koji je ona koristila. Ili jedinstven način na koji je on prolazio rukom kroz kosu. Uvijek nam u sjećanju ostaje nešto što je svojstveno samo toj osobi. Međutim, kako odrastamo, tako učitelje cijenimo iz drugih razloga. Sjećamo se onoga čemu su nas učili – lekcija koje nikad nećemo zaboraviti. A onoga tko nas je prvi učio Božjoj riječi sjećamo se zauvijek. Ne možemo si dopustiti da zaboravimo osnovne istine koje nam je prenio naš učitelj, o Božjoj ljubavi i spasenju. Kad netko drugi dođe u ime prosvještavanja ili kakvog drugog visokog nauka, Božja će ti istina pružiti zaštitu i pomoći će ti da prepoznaš neistinu. Ta je istina više od sjećanja. Ona je tvoje najveće blago.

Čuvaj moje zapovijedi, i bit ćeš živ, i nauk moj kao zjenicu oka svoga.

Izreke 7,2

Ekstremna

Ekstremna obitelj

KAMBODŽA: HAIM I NJEGOVA OBITELJ

U kambodžanskoj džungli, Haimu i njegovoj obitelji dali su lopate i rekli im da iskopaju vlastite grobove. Bili su taoci Crvenih kmera, koji su kršćane smatrali "neprijateljima slavne revolucije".

Dopustili su im da kleknu, drže se za ruke i pomole se. Onda je Haim počeo poticati vojnike da se pokaju i prihvate Isusa za svoga Gospodina i Spasitelja. Vojnici su bili zbunjeni samilošću u njegovu glas, unatoč suočenju sa smrću.

Dok je govorio, jedan je njegov sin skočio i pobjegao u šumu. Vojnici su potrčali za njim, ali ih je Haim zaustavio. Njegov ih je mir uvjerio da sačekaju i vide što će učiniti.

Dok je njegova obitelj klečala, a vojnici stajali oko njih s uperenim puškama, Haim je zakoračio na rub šume: "Sine, može li se nekoliko ukradenih dana života bjegunca u toj šumi usporediti s prilikom da se pridružiš svojoj obitelji ovdje, oko groba, znajući da ćemo uskoro vječno biti slobodni u raju s Kristom?" Samo trenutak kasnije, iz grmlja se začulo šuškanje i odande je izašao Haimov sin, sav u suzama, i kleknuo pokraj svoga oca.

Haim je pogledao u vojnike: "Sad smo spremni otići."

Ali nijedan vojnik nije mogao povući okidač. Ubrzo je, ipak, došao neki časnik, koji nije nazočio dječakovu povratku, izgrdio je vojnike, nazivajući ih kukavicama, i ubio kršćane.

Neke su obitelji poznate po tome što su ekstremno povezane. Druge se hvale da su ekstremno bogate. Neke druge, opet, upućuju na svoj ekstreman poslovni značaj. Iako Bog sve ovo može upotrijebiti, njegova se zamisao o utjecaju veoma razlikuje. Što je to što obitelj čini korisnom u Božjemu kraljevstvu? Ekstremna poslušnost. Nije dakle važna veličina obiteljskoga auta, već predanost te obitelji Kristu. Bog je obitelj osmislio kao mjesto na kojemu roditelji svojim primjerom uče djecu kako će biti poslušni Kristu. Mada je scenarij koji se dogodio Haimu jedinstven, i mi možemo biti poslušni toliko koliko to od nas traži određena situacija. Kako bi ti okarakterizirao predanost svoje obitelji? Koju bi obitelj naveo kao primjer ekstremne pobožnosti?

Tko god vrši volju Božju,
on mi je brat, sestra i majka.

Marko 3,35

Ekstremna

Ekstremno služenje lažima

SSSR: STUDENT

Bezbožni se profesor nasmiješio na Lenjinovu fotografiju koja je visila odmah pokraj vrata, a onda je zakoračio ka vrču koji je stajao na stolu. Izvadio je vrećicu nekog praha, i kako je njezin sadržaj polako sipao u vrč, voda je u njemu postajala crvena.

“Evo, to je svo čudo”, počeo je sa svojim lekcijom. “Isus je krio u rukavima prah poput ovoga, a onda je hinio da je čudom pretvorio vodu u vino. No ja mogu i bolje od Isusa; ja mogu ponovno pretvoriti vino u vodu.”

Izvadio je drugu vrećicu praha i sipao ga u crvenu tečnost. Ona je ponovno postala bistra. S trećom kesicom, bila je opet crvena.

Jedan student, koji je sjedio za svojim stolom, mahao je glavom, nimalo impresioniran. Naposljetku je izazvao profesora: “Druže profesore, zadržali ste nas ovim što ste učinili. Zamolit ćemo vas još samo jedno – **sada popijte svoje vino!**”

Profesor se samozadovoljno nasmiješio i rekao: “E to ne mogu. Prah je otrovan.”

Kršćanin je odgovorio: “Eto u tome je sva razlika između vas i Isusa. On nam svojim vinom daruje radost već dvije tisuće godina, dok nas vi svojim vinom trujete.” Profesor je gnjevno izjurio iz učionice i dao da se student uhiti i baci u zatvor. Ali vijest o ovoj događaju pročula se nadaleko i ohrabrila mnoge u vjeri.

Neprijateljevo obećanje o lakoj zamjeni je laž. Mnoge robne kuće imaju politiku povrata robe, orijentiranu na korisnika, kako bi ovaj mogao zamijeniti kupljenu robu i biti zadovoljan. Tako ljudi stoje u redovima, kako bi zamijenili manji broj za veći ili jednu boju za drugu, sve u nadi da će im to pomoći da izgledaju mršavije ili ljepše, ili prosto sretnije. Slično tome, mnogi ljudi stoje u redu s Božjom istinom u rukama. Rečeno im je da zamijene tu istinu za bilo što i to će ih učiniti zadovoljnim korisnicima. Ali sve njih na kraju čeka razočaranje. Bog želi da prozreš neprijateljeve laži. Drži se Božje istine – po svaku cijenu.

Njih koji su istinu Božju
zamijenili lažju.

Rimljanima 1,25

Ekstremna molba

INDONEZIJA: DELORES

Delores je već bila stara. Umorila se od trčanja i zaplakala: "Bože, smiluj nam se, smiluj se svojoj djeci!" Bježala je da spasi život, zajedno s drugim vjernicima, dok su napadači zasipali artiljerijom njezino selo. Oslanjajući se na grubo urađen štap, penjala se korak po korak uz strmu gorsku stazu, dok nije stigla na sigurno. Smjestila se u improviziranom izbjegličkom kampu, zajedno sa stotinama drugih ljudi koje je nasilje otjeralo od kuće.

Delores je jedna među nekoliko milijuna kršćana koji žive u Indoneziji – zemlji koju sačinjava više od trinaest tisuća otoka. Osim toga, muslimansko je stanovništvo u Indoneziji najbrojnije u svijetu. Godinama su muslimani i kršćani živjeli u miru na istome mjestu, ali sad su se suočili s novim neprijateljem: grupe fanatičnih muslimana nedavno su počele poticati na *džihad* na otocima. Danas, među muslimanima i kršćanima na tome mjestu više nema mira.

U jednome gradu, kršćani su se okupili ispred upraviteljeva ureda u mirnim demonstracijama, i pjevali "Sve ti predajem". Tražili su da vlasti priznaju koliko su kršćana ubili militantni muslimani. Čak i dok su mirni vjernici pjevali, muslimanske su snage izvršile napad na jedno selo i sravnile ga sa zemljom. Mnoge zajednice koje su bile vrlo uspješne, sad su samo hrpa pepela i ruševina.

Delores je samo jedna od mnoštva progonjenih indonežanskih vjernika koji vape Bogu za pomoć. Otkrievanje govori o mnoštvu mučenika koji čeznu za Božjim sudom i pravednošću. Ne smijemo dopustiti da ti ljudi vape Bogu sami. Mi živi moramo im se pridružiti u toj molitvi. Fizički možemo biti jednu svjetlosnu godinu daleko od njih u svojim udobnim domovima, ali naša iskrena podrška samo je jednu molitvu dalje. Kada molimo za njihovu sigurnost i oslobođenje, sjedinjujemo naša srca sa stradalnicima. Hoćeš li moliti danas za Delores i sve druge vjerne u Indoneziji? Hoćeš li zamoliti Boga da ih štiti dok putuju po bespuću, bježeći od nasilja, i da usliši naše molitve za njihovo izbaavljenje iz nevolje?

Oni počеше vikati svom snagom:
"Dokle ćeš, sveti i pravi Vrhovniče,
odgađati sud i osvetu naše krvi nad
stanovnicima zemlje?"

Otkrievanje 6,10

Ekstremna

Ekstremna molitva

ŠVICARSKA: MICHAEL SATTLER

Michael Sattler nije bio iznenađen presudom – da mu odsijeku jezik i potom ga spale na lomači kao krivovjerca. Bilo je šesnaesto stoljeće, a Michael je bio anabaptist, član pokreta vjernika koji su tražili povratak na novozavjetni oblik crkve. Međutim, europske vjerske i društvene institucije na anabaptiste su gledale kao na prijetnju.

Gomila znatizeljnika počela se okupljati na trgu. Jedan od nazočnih bio je dvadeset petogodišnji Klaus von Grafeneck, koji je stajao pokraj osuđenika i promatrao kako se dželat priprema za Michaelovu predstojeću smrt.

Michael je unatoč, sad već nerazumljivu govoru, počeo moliti: “Gospodine, otvori oči ovome mladiću...”

Klaus je iznenada odskočio, šokiran spoznajom da taj zločinac moli za njega!

Dok ga je dželat vezivao, Michael se okrenuo gomili i zaplajući onim što je ostalo od njegova jezika, rekao: “Obratite se!” A onda je zatvorio oči i molio: “Svemogući, vječni Bože... ja... na današnji dan, svjedočim u korist istine i zapečatit ću je vlastitom krvlju.”

Na te riječi, dželat je Michaela bacio u vatru. Kad je vatra spalila uže kojim su mu bile vezane ruke, Michael ih je podigao ka nebu i molio: “Oče, predajem svoj duh u tvoje ruke.”

Klaus je bio toliko ganut što je osuđenik molio za njega, da je ostavio pisani dokaz o Michaelovoj smrti, odajući mu na taj način priznanje. Završio je riječima: “Neka Bog i nama pomogne da svjedočimo o njemu tako hrabro i ustrajno.”

Molitva je kršćansko tajno oružje. Ona katkad tiho, a katkad posve otvoreno govori o nečijoj vjeri u Krista. Kad je Klaus čuo kako osuđenik moli, to ga je natjeralo da zastane i razmisli. Na isti način, kad drugi gosti u restoranu vide kako molimo za blagoslov hrane koja je pred nama prije nego što počnemo jesti, možda ih natjera-mo da i oni stanu i razmisle o Bogu. Čak i ako samo na trenutak zarobimo nečiju mi-sao i okrenemo je ka Kristu, obavili smo svoju dužnost. Kao što je Michael doka-zao s Klausom, molitva mijenja živote i nadahnjuje predanost. Ali Bog ne može upotrijebiti molitvu koje nema. Zato nađi vremena i tiho moli za nekoga koga si da-nas sreo. Nikad ne znaš što će se dogoditi kao rezultat te molitve.

Molite u jedinstvu s Duhom u svakoj prigodi, i k tome bdijte sa svom ustrajnošću i svakovrsnom molitvom za sve svete.

Efežanima 6,18

Ekstremna pobožnost

**Riječ "misionar" ne postoji u Bibliji,
ali riječ "svjedok" postoji.**

Jim Elliot, misionar u Ekvadoru, koji je ubijen mučeničkom smrću dok je pokušavao odnijeti Evanđelje indijanskom plemenu Auca – navod Elizabeth Elliot u knjizi *My Savage, My Kinsmen* ("Moji urođenici, moji rođaci")

U Rimu 303. godine po Kr., za vrijeme Dioklecijanove vladavine počeo je takozvani "veliki progon" kršćana. U to je vrijeme Dioklecijan izdao zvaničan ukaz protiv kršćanstva, s nakanom da uništi tu vjeru. Među opširno opisanim naredbama, nalazile su se i sljedeće:

Kršćani koji drže javne službe trebaju biti izbačeni iz tih prostorija.

Sve optužbe protiv kršćana treba prihvatiti i pozdraviti.

Kršćane treba mučiti zbog njihove vjere.

Sveta pisma im treba oduzimati i odmah spaliti.

Sve crkvene zgrade treba srušiti.

Kršćanima se sva građanska prava moraju snažno osporiti.

Starješine, biskupe i crkvene vođe treba uhititi, kako bi prinijeli žrtve rimskim bogovima.

U to je vrijeme mladi književnik Euzebijje dokumentirao zvjerstva počinjena protiv rane crkve. Najveće mu je nadahnuće bio crkveni vođa i teolog koji se zvao Pamfilije. Pamfilije je bio uhićen i mučen 308. godine po Kr., ali ne prije nego što je značajno utjecao na Euzebijjev život.

Euzebijje je napisao: "Svojim smo očima vidjeli domove molitve srušene sa zemljom... i nadahnuta Sveta pisma bačena u vatru... i pastore crkava, među kojima su se neki morali sramno skrivati kojekuda."

Pamfilijevo pogubljenje 309. godine nije odvratilo Euzebijja da napiše djelo *Povijest Crkve*.

Euzebijje je kasnije i sam bio uhićen zbog doprinosa kršćanstvu. Međutim, život mu je bio pošteđen. Bog ga je zaštitio, kako bi nastavio pisati svoju poruku budućoj crkvi. Njegova su djela otvorila oči kasnijim naraštajima o patnjama s kojima se suočavala rana crkva. Njegove bilješke o životu i smrti, o zavještanju kršćanskih vođa, podsjećaju nas na veliku baštinu kršćanskih junaka. Ako danas možemo učiti iz hrabre vjere i besmrtnne ljubavi naših praotaca koji su bili progonjeni, onda ta djela nisu bila uzalud. A ni njihovo stradanje. Što ti činiš danas kako bi nadahnuo sljedeći naraštaj na još veću predanost? Traži od Boga da ti pomogne ostaviti vlastitu baštinu.

O Gospodu će se pripovijedati
sljedećem koljenu; o njegovoj pravdi
naviještati narodu budućem.

Psalam 22,31-32

Ekstremno prikrivanje

SAUDIJSKA ARABIJA: BRAČNI PAR

Bračni par iz jedne strane zemlje stigao je u naftom bogatu Saudijsku Arabiju.

Živjeli su i radili u toj muslimanskoj zemlji, koju su nazvali svojim novim domom. Sastajali su se na bogoslužjima s drugim stranim radnicima koji su također bili kršćani. Međutim, upražnjavanje kršćanstva u Muhammedovoj duhovnoj prijestolnici, ne samo da nije popularno, već je i protuzakonito. Ali bračni par je, bez obzira na to, prihvatio rizik kazne zatvorom, deportacije, pa i smrti, kako bi vjerno nastavili štovati Boga.

Dugi niz godina živjeli su u miru. No jednoga je dana u njihovu kuću upala saudijska policija. Odveli su ih u postaju radi saslušanja o vjerskoj pripadnosti. Njihovo računalo, u kojemu je do tada već bilo mnogo informacija i adresa drugih kršćana s toga područja, zaplijenjeno je. Bojali su se da će sve te ljude uskoro zadesiti ista sudbina kao i njih.

Muž je ostao u zatvoru, a ženu su oslobodili optužbi i pustili. Ona je podnijela nekoliko žalbi stranim vladama, tražeći da joj pomognu izbaviti muža iz zatvora. Pouzdala se u one koji se zalažu za slobodu. Ipak, sve te zemlje nisu bile voljne intervenirati u njezinu slučaju. Njezin je muž ostavljen da se pita hoće li ikad više vidjeti svoju ženu. Njihov je slučaj jedan od mnogih tajnih progona što se vrši nad kršćanima u Saudijskoj Arabiji. Istina će, ipak, jednog dana izaći na vidjelo.

Saudijska Arabija je zemlja koja, prema izvješćima, ima najveći broj izvršenja smrtnih kazni u svijetu. 1999. godine država je potrošila više od milijun dolara na tvtke koje se bave odnosima s javnošću, kako bi osigurala tajnost o kršenju ljudskih prava. Ipak, neće moći vječno čuvati svoju tajnu. Moramo moliti da se čuje glas kršćana u saudijskim zatvorima i da se na taj glas odgovori još za našega života. Znamo – kad se Krist vrati, neće biti te tvtke koja će ih moći zaštititi od njegove osude. Ali što možemo učiniti danas? Molitva je prvi korak ka promjeni. Nije tajna – protivnici su moćni. Ali Bog je moćniji. Što ti radiš da bi dozvao njegovu moć u ime kršćana koji stradaju u zatvorima?

Jer nema ništa sakriveno što neće trebati da se očituje; ništa tajno što sigurno neće trebati da se sazna i na javu iziđe.

Luka 8,17

Ekstremna neposlušnost

RIMSKO CARSTVO: TEBANSKA LEGIJA

Godine 286. po Kr., 6.666 pripadnika Tebanske legije primilo je od imperatora Maksimilijana naredbu za marš na Galiju, gdje su mu trebali pomoći u borbi protiv pobunjenika Burgundana. Svaki član legije bio je pobožan kršćanin.

Nakon što su putovali teškim vrljetnim stazama preko Alpa, Maksimilijan je zahtijevao da svi prinesu žrtve prije nego što uđu u bitku. Svaki vojnik Tebanske legije odbio je takvo sramoćenje svoga Boga. Cara je njihova neposlušnost toliko naljutila, da ih je pokušao natjerati tako što je naredio da se svakom desetom vojniku odrubi glava. Ipak, legionari nisu bili ništa manje odlučni i ostali su pri svome stavu. Car je još jedanput pokušao promijeniti njihovo mišljenje, naredivši svojim vojnicima da se vrate kroz vrstu i opet ubiju svakog desetog. Svi su ti ljudi umrli s velikim dostojanstvom i uvjerenjem, baš kao da su poginuli u boju. No, ni ovaj drugi masakr nije bio ništa djelotvorniji od prvoga.

Preostali su vojnici nakon pokolja svojih drugova bili još odlučniji da odbiju prinijeti žrtve idolima. Ne želeći umrijeti, a po nalogu svojih časnika, napisali su izjavu o odanosti caru, gdje su ustvrdili da ih njihova vjera i predanost Bogu čini još vjernijima caru. Nadali su se da će ga to umiriti, no učinak je bio upravo suprotan. Razjaren, car je naredio ubojstvo svih preostalih članova legije iz Tebe.

Nepoštovanje je u vojsci najveća uvreda. A ipak, Tebanska legija nije imala izbora, jer bi nepoštovanje Boga bio još veći zločin. Ljudi upravljaju pomoću ovlasti. Međutim, samo Bog daje ovlasti. Biblija nam navodi primjere u kojima Božji narod odbija povinovati se ljudskim vlastima kad su njihovi zahtjevi u suprotnosti s Božjim zapovijedima. Sjeti se samo hebrejskih babica, ali i Mojsijevih roditelja koji nisu ispoštovali faraonove naredbe. Sjeti se Daniela i njegovih drugova, koji su odbili služiti tuđim bogovima. Njihov primjer, kao i primjer ovih hrabrih vojnika, podsjeća nas da smo dužni priznati ljudsku vlast, ali da Božju vlast moramo poštovati više od svega. Kad su ljudske naredbe u izravnoj suprotnosti s Božjim zapovijedima, morat ćeš razmisliti o prihvaćanju rizika neposlušnosti.

Ali im Petar i Ivan odvrata: "Sami prosudite je li pravo pred Bogom da se više pokoravamo vama nego Bogu!"

Djela 4,19

Ekstremna

Ekstremno suzdržavanje

RIM: SEBASTIJAN

Sebastijan je svakodnevno prolazio hodnicima palače. Marljivo je radio, kako bi došao do ovako visokoga položaja u kraljevoj gardi, ali čim je stigao u Rim, suzdržavao se od idolopoklonstva, svojstvenog tadašnjem životu u carskome gradu. Želio je samo svesrdno služiti Kristu.

Kad je car Dioklecijan saznao za njegovo suzdržavanje, nisu ga više zanimali podaci o njegovoj službi. Suočio ga je s tim i saznao za njegovu vjeru. Na to je naredio da ga odvedu van grada i gađaju strijelama dok ne umre. Vojnici su odradili svoj posao i ostavili Sebastijanovo tijelo truležu. Uskoro je došla grupa kršćana te su uzeli njegovo tijelo kako bi ga pristojno ukopali.

Kad su ga podigli, jedan od njih je povikao: “Pa on se pomjera!”

“Tiho!” – upozorio ga je drugi. “Odnesimo ga negdje na sigurno.”

Sebastijana su prenijeli u kuću jednoga od njih, gdje mu je pružena pomoć i gdje se oporavljao od ozljeda. Čim se osjećao dovoljno dobro, otišao je pred cara. Budući da je jednom okusio nadu s neba, zadovoljstva ovoga svijeta sad su mu se sviđala još manje.

Car je dakako bio šokiran kad je vidio Sebastijana koji se, kako se činilo, vratio iz mrtvih. Naredio je da ga uhvate i pretuku na smrt, a onda njegovo tijelo bace u kanalizaciju. Kršćani su ipak uspjeli doći do njegova tijela i sahraniti ga u katakombe.

Seksualni nemoral. Psovanje. Krađa. Laganje. Varanje. Previše kršćana definira sebe isključivo prema onome što ne čine. Dakako, postoji sva sila akcionosti koje Bog zabranjuje svome narodu. Međutim, suzdržavanje samo po sebi i samo za sebe ne donosi nikakvu korist. Sebastijan nije umro mučeničkom smrću samo zbog svoga suzdržavanja – u suprotnome svi bismo bili poubijani samo zato što smo dobre osobe. Sebastijan je umro mučeničkom smrću zbog svoje iskrene, otvorene vjere. I mi se moramo tako suzdržavati od zla, kako bismo u potpunosti prigrlili Božje zapovijedi. Poslušnost. Štovanje. Ljubav. Služba. Definiraj svoju vjeru prema onome što činiš, a ne samo prema onome što ne činiš. Jesi li poznat samo kao dobra osoba, ili kao dobra osoba sa iskrenom, otvorenom vjerom?

Zla puta klone mi se noge da riječ
tvoju sačuvam.

Psalam 119,101

Ekstremna

Ekstremna sloboda

MORAVSKA: PAUL GLOCK

Paul Glock je bio u neprilici. Nalazio se u zatvoru zbog svojih anabaptističkih uvjerenja, a nadzornik mu je dao neke slobode na osnovu njegovog obećanja da neće pobjeći. Bilo mu je dopušteno donositi drva, popravljati cipele i obavljati druge sitne poslove, no ukoliko se u blizini pojavi neki neznanac morao se držati van vidokruga, kako vjerski vođe ne bi saznali za njegovu slobodu.

Paul je bio zbunjen zbog te slobode. Njegov nadzornik, Klaus von Grafeneck, bio je nazočan na pogubljenju drugoga anabaptiste Michaela Sattlera, 1527. godine. Mada samo običan promatrač, Klaus je bio ganut Sattlerovom molitvom za njega, samo čas prije nego što će ga pogubiti. To se dogodilo dvadeset pet godina ranije, i Klaus je vjerojatno u srcu nosio suosjećanje prema nepravedno progonjenim anabaptistima.

Paul nije imao što izgubiti. Njegovi žena i dijete već su bili mrtvi; imao je samo kršćansku braću u Moravskoj. Ali nije podlegao iskušenju da pobjegne. Jer da je to učinio, Klaus, koji je bio tako dobar prema njemu, našao bi se u velikoj nevolji, a postupanje prema anabaptistima iz toga područja, koji bi se ubuduće mogli naći u zatvoru, bilo bi dovedeno u pitanje. Paul je riješio biti čovjek od riječi.

Bog je kasnije proslavio njegovu odluku. 1576. godine, tvrđavu u kojoj su ga držali zahvatio je požar. Paul i još jedan zatvorenik pomogli su da se vatra ugasi i time stekli slobodu prije nego što su vjerski vođe, koji su se snažno suprotstavljali Paulu, mogli opozvati tu odluku.

Priče o mučenicima koji su bili zatvarani nisu građa za hollywoodske filmove, u kojima dovitljivi likovi kopaju tunele i prave tajne prolaze. Zaplet radnje ne ovisi o zatvorenikovu bijegu iz opasnosti. Zapravo, poput Paula Glocka, mučenici ne bježe, čak i kad imaju priliku za to. Njihove priče govore o tome kako svaku situaciju upotrijebiti za Božju slavu, unatoč okolnostima. Razmisli o tome kako su Pavao i Sila doveli svoja tamničara i njegovu obitelj Kristu, samo zato što nisu pobjegli iz tamnice. Jesi li i sam zaokupljen traženjem izlaza iz teškoća koje su te snašle? Što ako se nalaziš baš tamo gdje Bog želi da budeš? Možda on hoće da izdržiš umjesto da pobjegneš.

Poslije ih odvede gore u svoj stan,
dade im jesti, vrlo se veseleći sa svim
domom što je našao vjeru u Boga.

Djela 16,34

Ekstremna

Ekstreman svjedok

PAKISTAN: SHERAZ

Snaga toga pisma nije dolazila iz rečenice napisane u jednom redu: "Prestanite propovijedati muslimanima!" Način isporuke načinio je daleko veći dojam; pismo je bilo priloženo uz okrvavljeno tijelo mladoga studenta Biblije koji se zvao Sheraz. I on i pismo bili su bačeni pred vrata njegove crkve u blizini grada Lahorea, u Pakistanu.

Sheraz se nije držao savjeta iz pisma. Kako god je išao, propovijedao je o ljubavi Spasitelja koji je umro za njegove grijehе. Propovijedao je radnicima u tvornici u kojoj je i sam radio, na biblijskome koledžu i vlastitoj obitelji.

Šedam dana ranije Sheraz je radio u tvornici (tim je poslom skrbio za svoje roditelje i tri sestre), kad se upustio u polemiku s nekim kolegama, muslimanima. Oni su se veoma razgnjevili, a drugi su radnici kasnije pričali da je rasprava bila uzavrela. To je bio posljednji put da je Sheraz viđen živ.

Sherazu je bilo jasno u kakav se rizik upušta. Mnogi su kršćani u Pakistanu bili ubijeni, jer su svjedočili o svojoj vjeri. Drugi su bili optuženi za bogohuljenje i bačeni u zatvor. Ali poruka Evanđelja bila je predobra i Sheraz je jednostavno nije mogao čuvati samo za sebe.

Ni članovi njegove crkve nisu poslušali savjet iz pisma. Nastavili su propovijedati muslimanima, nudeći Isusovu ljubav svima koji su bili zarobljeni mržnjom i strahom islama. I oni su, dakako, bili svjesni rizika, no nastavili su i nastaviti će svjedočiti, čak i ako budu morali poći za Sherazovim primjerom.

Svjedočenje je najdjelotvornije kad je iskreno. Ne moramo znati napamet teološku definiciju pokore, kako bismo drugima rekli kako je Isus promijenio naš život. Sve što Isus hoće od nas jest da svjedočimo o onome što smo vidjeli svojim očima i čuli svojim ušima. Naše je osobno iskustvo najmoćniji argument u korist naše vjere u Isusa Krista. Nitko ga ne može osporiti, jer se dogodio osobno nama. Ustručavaš li se svjedočiti o svojoj vjeri? Bojiš li se da ćeš reći nešto krivo, ili da će te zbuniti nečije pitanje? Samo reci ono što znaš da je istina. Tvoje te osobno iskustvo čini stručnim svjedokom u slučaju kršćanstva.

Mi ne možemo drukčije nego govoriti što smo vidjeli i čuli.

Djela 4,20

Ekstremna pobožnost

**Isus nam je rekao da idemo.
Nikad nije rekao da ćemo se vratiti.**

Autor nepoznat

Ekstremna lista

SAUDIJSKA ARABIJA: PROGONJENI KRŠĆANI

“Je li moje ime na listi?” Ovo je pitanje neprestano bilo u glavi svakog kršćanina u Jeddahu, u Saudijskoj Arabiji, nakon što je vjerska policija iznenada upala u dom jednog kršćanina i oduzela mu računalo u kojemu su se nalazile informacije o kršćanima na tome području. “Jesu li moja vrata sljedeća na koja će pokucati?”

Prabhu Isaac bio je prvi kojega je posjetila *mutawa*, ili vjerska policija. Isaac je bio državljanin Indije, ali u Saudijskoj Arabiji zakonom je zabranjeno promicanje bilo koje druge vjere osim islama. Čak je i javno pokazivanje križa krivično djelo. Vjerska je policija bila zabrinuta što saudijski građani, navodno, kontaktiraju s kršćanima. Odbili su dopustiti Isaacu pristup konzulatu njegove zemlje, unatoč uvjetima međunarodnoga prava. Ispitivali su čak i njegovu ženu i upozorili je da ne smije imati kontakta s vanjskim svijetom.

A onda je uhićen drugi vjernik, Eskinder Menghis, nakon što su njegovo ime pronašli u Isaacovu računalo. Sljedeći je bio Wilfredo Caliuag. On je ubrzo nakon uhićenja poslan u bolnicu, navodno zbog “toplotnoga udara”. Međutim, oni koji su ga vidjeli kažu da je njegovo tijelo bilo puno modrica i izubijano, kao da ga je policija zlostavljala.

Saudijska Arabija je zatvorena za Evanđelje, ali su hrabri kršćani, koji odlaze na rad među muslimanski narod, počeli sijati sjeme vjere u svoje prijatelje i radne kolege. Posao je težak i rizik velik, ali Radosna vijest čini da Kraljevstvo napreduje.

Kršćani se u Saudijskoj Arabiji boje da će se njihovo ime naći na crnoj listi vjerske policije. Ipak, prije nego što su im oduzeta računala i prije nego što su se njihova imena našla na listama za odstrel, već su bila zapisana na drugoj, daleko važnijoj listi. Biblija nas uči da u nebu postoji Knjiga života u kojoj su navedena sva imena vjernih. Oni, čija su imena zapisana u Knjizi života bit će spašeni. Oni, čijih imena tamo nema, bit će izgubljeni za vječnost. Ako si prihvatio Isusa Krista za svoga Spasitelja, pusti neka tvoje ime bilježe svi protivnici kršćanstva, ma tko bili, i ne boj se. Važnije je pitanje jesi li prije svega na listi s Kristom?

Njegova imena sigurno neću ‘izbrisati iz knjige života’; štoviše, njegovo ću ime priznati pred svojim Ocem i njegovim anđelima.

Otkrivenje 3,5

Ekstremna kazna

AFGANISTAN: STRANI HUMANITARNI RADNICI

Talibani. Naziv za ekstremnu islamsku vlast u Afganistanu danas je poznat diljem svijeta. Prakticiranje kršćanstva oduvijek je bilo krivično djelo u ovome tvrdokornom narodu koji vode talibani.

Nisu htjeli djecu, odlučila je afganistanska Vlada. Htjeli su njihove očeve. Djeca su navodno poučavana kršćanstvu, pa su bila uhićena naknadno. Stranci kojima je bilo dozvoljeno ući u zemlju kako bi podijelili humanitarnu pomoć, unijeli su unutra i kršćanske knjige i drugi materijal. U mnogim narodima, humanitarna pomoć predstavlja jedina otvorena vrata za Evanđelje. Međutim, vlasti su se brzo dočepale materijala.

Vlada je odlučila da neće okriviti djecu što su bila izložena takvom poučavanju. Njihovi su roditelji krivi jer nisu ispunili svoju dužnost vodstva i brige za svoju djecu. "Ovo će uhićenje biti lekcija roditeljima da moraju paziti na svoju djecu i znati što im djeca rade", rekao je talibanski zamjenik ministra za unapređenje vrlina i sprečavanje poroka.

Zvanične su primjedbe upućene nakon što je u kolovozu 2001. god. uhićeno osam stranih humanitarnih radnika zajedno s brojnim Afganistancima koji su radili za kršćanske organizacije. Već u studenome 2001. strancima je suđeno jer su muslimanima propovijedali o Isusu Kristu, a to je optužba za koju se može dosuditi smrtna kazna. Afganistanskim će radnicima biti pružena prilika da se vrate

na islam. Odbiju li, bit će im suđeno kao otpadnicima. I njima u tome slučaju prijeti smrtna kazna.

Najmanje dvoje iz ove grupe radnika američki su kršćani, čija se priča o nepravедnoj kazni doima kao velika nesreća. Međutim, ono što izgleda kao tragedija može zapravo biti veća Božja nakana. Samo razmisli o Isusovu životu. Površno gledano, njegova je smrt izgledala kao nešto najgore što se moglo dogoditi. Činilo se da je njegova služba gotova. Međutim, Bog je upotrijebio njegovu nepravédnu kaznu kako bi nama donio spasenje. Na isti način, činjenica da su ti radnici spremni podnijeti najtežu kaznu kako bi donijeli Radosnu vijest drugim ljudima, pročula se diljem svijeta, te dovela mnoge vjeri u Krista i nadahnula vjerne. Stradaš li i ti pod nepravédnim okolnostima? To ti je Božji osobit dar.

Na njega pade kazna – radi našeg mira.

Izaija 53,5

Ekstremna “jama”

RUMUNJSKA: SHENIA KOMAROV

Tad se pojavio pas; gledao je u njega iskeženih zuba i trgao povodac. “Napadni!” – viknuo je njegov gospodar, zatvorski čuvar, satnik Nudii.

“Gospodine, smiluj mi se!”, zavapio je Shenia Komarov, kršćanski zatvorenik. Znao je da su opaki stražarski psi rastrgali mnoge zatvorenike i molio se Bogu da ga spasi.

Golemi je vučjak pojurio prema njemu, no iznenada se zaustavio. Šćućurio se u strahu, ne mrdajući. Nudii mu je ponovno naredio da napadne, čak ga je i tukao, no pas je ostao na mjestu.

Zatvorenici nisu dobili gotovo ništa da jedu i kad je Komarov ponizno zamolio za samo malo hrane, navukao je na sebe Nudiijev gnjev.

Danima kasnije, Komarov se molio: “Gospodine, na kraju sam snage od gladi, poruge i žalosti. Molim te, okončaj to. Daj mi da umrem i počivam u miru, ili učini čudo kao što si učinio Iliji.”

Istog trena pred njim se pojavio Nudii – mada je ovoga puta bio bez svoga psa. Komarov je pomislio da mu je Bog uslišao molitvu i da će uskoro umrijeti. Umjesto toga, satnik ga je odveo u kuhinju i dao mu juhe i kruha da jede. Potom je dao hranu i drugim kršćanima u zatvoru.

“Oprosti mi što sam slao psa na tebe”, rekao je Nudii kršćaninu. “Sad me to muči.”

Komarov je oprostio stražaru i zahvalio Bogu na učinjenju čudu.

Mnogi se ljudi mogu povezati s pričom o Danielu i lavljaj jami. Njihove teške okolnosti sličje zlokobnoj sudbini koju su opaki ljudi pripremili Danielu. Ali njegova je priča pobjednička. On se uzdigao iznad strašnih okolnosti jer je vjerovao Bogu da će ga spasiti. I mi se isto tako možemo naći u okolnostima – od kojih su neke čak opasne po život – koje su van naše kontrole. Bog nas može izbaviti iz te zastrašujuće stvarnosti i dati nam svoj mir. Moramo mu samo vjerovati da će se on pozabaviti našom “jamom” problema. Koja je to zastrašujuća situacija s kojom se sada suočavaš? Moli od Boga da ti podari osjećaj njegove zaštite i nazočnosti. Vjeruj mu da će te provesti kroz te kušnje i izvesti na sigurno.

Moj je Bog poslao svog Anđela;
zatvorio je ralje lavovima te mi ne
naudiše, jer sam nedužan pred njim.

Daniel 6,22

Ekstremna "obraćenja"

INDONEZIJA: MLADA KRŠĆANKA

Hladna je voda prskala preko gomile ljudi, okupljene ispred seoske džamije u Indoneziji. Mjesto su okružili naoružani, u bijelo obučeni ratnici džihada. Obredno je pranje zapravo bila prinudna priprema te grupe za prelazak na islam. Ljudi su znali da će se morati preobratiti, ili će im na licu mjesta odrubiti glavu.

Jedna je mlada djevojka plakala za svojom vjerom, jer je mislila da obredno pranje može promijeniti vjeru. Nije znala da se vjera u Krista nalazi u njezinoj duši, bez obzira na to što se događa s njezinim tijelom. No plakala je i iz straha jer je znala da će biti obrezana, zajedno sa drugim muškarcima, ženama i djecom u grupi. Prisilno je obrazanje bila neka vrsta završnog čina primanja nove vjere. A ona nije htjela novu vjeru i vapila je Bogu.

Indonezija je nekoć bila oaza mira i tolerancije. Mada je u tome narodu više muslimana nego igdje u svijetu, problemi su bili rijetki i beznačajni. Muslimani, kršćani i budisti živjeli su jedni kraj drugih, radeći zajedno, bez mržnje i neprijateljstva.

No, to se promijenilo. Ekstremni je islam uvukao naciju u džihad, ili sveti rat, i sada je svaki kršćanin meta. Mnogi odrecituju muslimanski kredo samo da spasu goli život; ali u svojim se srcima i dalje mole Bogu, znajući da samo on može pružiti spasenje.

Ljudi nas nastoje promijeniti iz vana prema unutra. Ali Bog je jedini koji nas može promijeniti i on to čini iznutra prema van. Prije nego što smo došli Kristu, većinom smo se trudili uklopiti u svjetovne standarde, gubeći time iz vida naše stvarno "ja". Bili smo prisiljeni postati onakvi ljudi kakvi nikad nismo mislili da ćemo biti. Međutim, kad Bog jednom promijeni čovjeka u njegovoj nutrini, tad je taj čovjek zauvijek promijenjen. Više nas nije moguće pomjeriti. Više nas nije moguće ponovno pretvoriti u staro "ja". Kao što je otkrila djevojka iz ove priče, drugi ljudi mogu utjecati na nas i do određenoga stupnja provoditi kontrolu nad nama. No nikad nas više neće moći promijeniti, budući da je Krist to već učinio. Jesi li ti doživio tu "promjenu" o kojoj nas uči Biblija?

Te reče: "Zaista, kažem vam, ako ponovo ne postanete kao mala djeca, sigurno nećete ući u kraljevstvo nebesko."

Matej 18,3

Ekstremna učtivost

SSSR: PETAR

Uskrsnuli je Spasitelj s dvojicom svojih učenika bio na putu za Emaus. Razgovarao je s njima o onome što se nedavno dogodilo u Jeruzalemu. Mada ga oni nisu prepoznali, govorio im je o Božjoj nakani glede Mesije. Kad su stigli u selo, Isus se ponašao kao da će nastaviti dalje. Zašto? Zar nije želio ostati i nastaviti razgovor?

Petar, ruski vjernik, smatra da je Isus samo bio učtiv. Nije htio ostati, ukoliko netko nije to zaista želio. Petar je doživio da komunisti osvoje njegovu zemlju. Policija je upadala ljudima u kuće kad god je htjela. Naposljetku je jedan kršćanin pričao Petru o Spasitelju koji nježno kuca na njegovo srce i čeka da ga ovaj pozove, kako bi ušao unutra. Bio je impresioniran tako učtivim Isusom, te je spremno otvorio vrata. Isus je postao njegov Spasitelj i Gospodin.

Petru je bilo jasno značenje obraćenja. Bio je promijenjen. Bog ga je poslao da radi u ilegalnoj crkvi. Tu je učio iz primjera drugih. Zreliji su mu kršćani pokazali kako će svjedočiti i živjeti svoju vjeru. Uskoro je Petar išao na brojna putovanja i tajnim kanalima unosio u Sovjetski Savez kršćansku literaturu. Postajao je sve hrabriji. Nešto ga je tjeralo da ne bude samo učenik, već da stvara učenike, dovodeći druge ljude Kristu.

Na kraju je uhićen i bačen u zatvor. Nitko ne zna što mu se dogodilo.

Rumunjski pastor Richard Wurmbrand jednom je rekao: "Ne smijemo se zaustaviti kad pridobijemo dušu za Krista. S tim smo obavili samo pola posla. Svaka duša pridobijena za Krista mora postati ona koja i sama pridobija duše. Rusi nisu bili samo obraćeni, nego su postali 'misionari' u ilegalnoj crkvi. Izlagali su se opasnosti i bili smjeli i odvažni za Krista..." Kako osoba poput Petra izrasta iz spašenog u onoga koji spašava druge? Baš kao što je netko pokazao njemu kako će postati kršćanin, pokazao mu je i kako će rasti u vjeri. Ljudima se mora pokazati kako dati više za Krista. Je li tvoj rast u vjeri primjer drugima? Bog te poziva da budeš učenik, ali i onaj koji stvara učenike.

Štoviše, rastite u milosti i pravoj spoznaji našega Gospodina, Spasitelja Isusa Krista!

2 Petrova 3,18

Ekstremna

Ekstremna sjećanja

KUBA: TOM WHITE

Prije nego što se njihov mali zrakoplov srušio na izolirani kubanski otok, Tom i njegov pilot mjesecima su iz njega marljivo ispuštali evanđeoske traktate, ne znajući hoće li Kubanci doći do njih. Ali sad je, kao osuđenik na dvadeset četiri godine robije u zatvoru Combinado Del Este, iz prve ruke čuo izvješće o stanju kubanske crkve. Pa, bila je veoma živa!

Osjećao se privilegirano što je bio u zatvoru s tako mnogo kršćana koje je upoznao. Međutim, satnik Santos je odlučio staviti ga u samicu, ledenu kao hladnjak. Sad je već bilo teško ostati pozitivan i sačuvati srce da ne postane hladno kao ta ćelija.

Spavanje je bilo nemoguće, prosto zato što je pod bio leden. Jedini način na koji se mogao malo odmoriti bilo je da stane tridesetak centimetara udaljen od betonskoga zida i čelom se osloni na njega.

Dok je vodio mentalnu bitku kako ne bi odustao, pjevao je hvalospjeve. Skupljao je svu svoju snagu usredotočivši se na snagu druge braće u zatvoru. Oni su ga ohrabrivali i govorili mu da mole za njega. Također se oslanjao na mnogobrojna nadahnuta svjedočanstva kojih se sjećao iz jedne knjige koju mu je majka dala još kao tinejdžeru.

Tomu je uspjelo preživjeti to teško doba zato što mu je društvo pravilo sjećanje na tu knjigu. A naslov je *Foxova knjiga o mučenicima*.

Kad je netko drugi prošao kroz slične muke i iskušenja prije nas, nekako se i naš put čini lakšim. To se zove snaga osobnoga svjedočanstva. Kad čitamo o nečijem iskustvu, to nam pomaže bolje sagledati vlastitu situaciju. Katkad se može dogoditi da se nađemo u osobnoj verziji Tomove samice. Možda ćemo prolaziti kroz nešto potpuno sami. Tijekom toga usamljeničkog razdoblja, najbolje društvo koje možemo imati jesu priče drugih hrabrih vjernika. Biografije mučenika i drugih kršćana mogu nas utješiti, ohrabriti i nadahnuti, baš kao i prijatelji od krvi i mesa. Prolaziš li trenutačno kroz bol ili nevolju? Ublaži svoju usamljenost pričama tvoje kršćanske braće i sestara. Crpi snagu za danas i na du za sutra.

Stoga, tješite jedan drugoga
tim riječima!

1 Solunjanima 4,18

Ekstremna pobožnost

Što više progona – to više rasta!

Omiljeni citat pastora Samuela Lame – vođe kineskih kućnih crkava,
koji je zbog svoje vjere bio dvadeset godina u zatvoru

Ekstremna

Još jedan ekstreman misionar

INDIJA: AMY CARMICHAEL

24. listopada 1931. Amy Carmichael je molila: "Bože, molim te, učini sa mnom što ti hoćeš. Uradi sve što će mi pomoći da ti bolje služim." Kao misionarka u Indiji i majka mnogoj indijskoj djeci koju je spasila od prostituisanja u poganskim hramovima, Amy je navikla da moli i pouzdaje se u Boga, te da čeka da on odluči o ishodu.

Kasnije, istoga tog dana, Amy je pala, iščašila gležanj i slomila nogu. Zbog nastalih komplikacija, ostala je obogaljena i sljedećih je dvadeset godina uglavnom bila vezana za svoju sobu.

Ali Amy nije gubila vrijeme razmišljajući o svome stanju. Preusmjerila je svoju energiju na pisanje i ohrabivanje vjernika diljem svijeta. Poslala je na tisuće pisama iz svoje postelje, napisala trinaest knjiga i mnoštvo pjesama.

Zar ti nemaš rane?

Rane? Ožiljke?

Ipak sluga treba da je Gospodaru sličan;

probodena stopala prate i mene;

može li daleko stići

onaj tko nema rane i ožiljke?

Iz knjige *Mountain Breezes* ("Gorski povjetarac") od Amy Carmichael, Copyright © 1999. The Dohnavur Fellowship.

Izdanje *Christian Literature Crusade*, Forth Washington, PA. Korišteno s dozvolom.

Amy je postala bogalj, a ipak su je njezine rane dovele bliže Bogu. Živjela je u ugodnu zajedništvu sa Spasiteljem, kojega je sad bolje razumjela zbog svojih ožiljaka. Ljudi koji prođu kroz specifičnu tragediju stvaraju karakterističan međusobni odnos i osjećaju trenutačnu povezanost. Oni koji dolaze iz obitelji u kojima su roditelji bili razvedeni, odnose se jedni prema drugima na način na koji je to ostalima nemoguće. Isto je i s Kristom. Kad stradamo, naš odnos prema Isusu dolazi na posve drukčiju razinu. Osjećamo da on poznaje našu bol i nekako imamo snažniji osjećaj za njegovu. Što tebe tvoje rane uče o Isusu? Dopuštaš li im da te povedu u još prisnije zajedništvo s njim?

Nevoljnog on bijedom njegovom
spasava i u nesreći otvara mu oči.

Job 36,15

Ekstremna šifra

RUMUNJSKA: PASTOR RICHARD WURMBRAND

Sam, u podzemnoj ćeliji, pastor se tužio Bogu: "Rekao si da daješ sunce i kišu i zlima i dobrima. Pa što sam onda ja? Dobar ili zao?"

Bog je odgovorio njegovu srcu: "Ti si nešto sasvim drugo i to u cjelini – ti si Božje dijete. A Božje dijete ne čeka ni sunce ni kišu. Ono treba biti to koje daje sunce. Ti si svjetlo u mračnome svijetu, stoga svijetli. Umjesto da se tužiš zbog onoga što nemaš, zašto ne bi davao? Mnogo je duša u ćelijama oko tebe."

Pastor Wurmbbrand je molio: "Kako da dovedem nekoga spasenju, kad sam sâm u ćeliji?"

"Sâm i razmisli o tome."

Potom se Richard nečega sjetio i kucnuo u zid. Dakako, odmah je čuo povratno kuckanje s druge strane zida. Tako je počeo učiti zatvorenike sa svake strane zida Morseovim znakovima. Naposljetku su mogli odlično komunicirati – i Richard je počeo propovijedati Evanđelje. Drugi su, prema svome redosljedu, prenosili propovijed zatvorenicima kraj svojih ćelija.

Njegov je novi stav dopustio Bogu da naizgled beznadežnu situaciju preokrene u učinkovitu metodu širenja Evanđelja kroz zatvor.

Godinama kasnije, Richard je čuo nekoga kako svjedoči da ga je u vrijeme boravka u rumunjskome zatvoru, zatvorenik iz susjedne ćelije doveo Kristu tako što je kucao poruku u zid.

Suočavanje s činjenicama može biti težak zadatak. Kad je pastor Richard Wurmbbrand procijenio svoju situaciju, činjenice nisu izgledale nimalo dobro. Međutim, njegovo ga je stradanje zapravo odvelo u novo otkriće. Shvatio je da je čovjekov stav daleko važniji od činjenica. Naoružan stavom obnovljene nade, ponovno je procijenio činjenice. Nije mogao govoriti. Ali mogao je kucati Morseove znakove. Tako je čak mogao propovijedati Evanđelje – njegovu pravu ljubav. Kad nas pritisnu neprijatne okolnosti, moramo obratiti pozornost na svoj stav. Trebamo biti spremni na stradanje, kao što je to bio Krist. No, moramo odlučiti da nas to neće poraziti. Preživjet ćemo. Spadaš li i ti među one koji prije svega vide činjenice? Ili si osoba vjere?

Prema tome, budući da je Krist umro tijelom, i vi se oboružajte istom mišlju.

1 Petrova 4,1

Ekstreman rad

SJEVERNI VIJETNAM: BRAT DA

Brat Da je bio odan član Komunističke partije u Sjevernome Vijetnamu, kad je prvi put na radiju čuo jednu kršćansku emisiju. U početku je tu ideju odbacio kao glupo praznovjerje, ali nakon dva mjeseca slušanja više nije mogao odbijati Krista. Bio je veoma uzbuđen zbog svoje novootkrivene ljubavi prema Bogu i činilo se da je ona ovladala cijelim njegovim srcem. Uskoro je mnogo svojih bližnjih pridobio za Krista.

Ali njegovo uzbuđenje nije bilo dugoga vijeka. 29. prosinca 1998. godine, u njegovu je kuću upala vijetnamska policija, bijesna zbog njegova evangelističkog djelovanja, i pod prijetnjom oružjem izvela ga van. Njegovi žena i djeca mogli su samo gledati dok ga je policija odvodila u zatvor.

U radnome je logoru Da morao raditi u ciglani. To je značilo svakodnevno prenošenje dvije tisuće cigala. Ako nije ispunio normu, bio je svirepo pretučen. I upravo kad je mislio da više neće moći izdržati, bio je oslobođen 15. listopada 2000. godine.

I dalje u kućnome pritvoru, Dau su naredili da prestane govoriti o svojoj vjeri. Rečeno mu je: "Upravo si izašao iz radnoga logora. Želiš li se tamo vratiti? Dobro razmisli."

Ali Da je bio posvećen "radu ljubavi" za Boga, te je nastavio svjedočiti o Kristu ljudima oko sebe. Nikakav fizički rad – čak ni svakodnevno prenošenje dvije tisuće cigala – nije ga moglo odvratiti ili zastrašiti.

Tek će nekolicina ljudi priznati da voli ići na posao svaki dan. Nekima je rad nužno zlo. Međutim, oni koji rade kao Božji svjedoci, imaju potpuno drukčiji mentalni sklop. Božji posao nikad nije naporan. Ali, uvijek smo u trci s vremenom i neprestano moramo raditi na unapređenju Evandjelja svuda u svijetu. Bog nam daje potrebnu energiju za taj zadatak i izdržljivost kad naiđu teška vremena. Zašto kršćani tako marljivo rade? Je li to plaćanje duga? Ili to čine zbog očekivanih premija, olakšica ili neke druge koristi? Ne, ljubav je ta koja nas motivira da damo sve od sebe u Božjoj službi. Ako voliš Krista, rado ćeš raditi za njega. Što te danas Gospodin poziva da obaviš u njegovoj službi?

Bez prestanka se sjećamo pred Bogom, našim Ocem, vaše djelotvorne vjere, požrtvovane ljubavi i postojane nade u Gospodina našega Isusa Krista.

1 Solunjanima 1,3

Ekstremna molba

SJEVERNA KOREJA: MISIONAR U POSJETU

Kad je dječak u hotelu najzad uočio "poslovnoga čovjeka" koji je došao u posjet, potrčao je ka njemu i zgrabio ga za ruku. Iznenađeni je čovjek pokušavao izvući ruku i otići, ali uskoro je shvatio da dječak na njegovu dlanu, ne govoreći ni riječi, svojim prstićem pravi znak križa. Čovjek, misionar koji se molio da stupi u kontakt s crkvom, spustio je pogled na mršavoga dječaka i odmah razumio poruku: "Crkva je u Sjevernoj Koreji živa!"

Misionar se sutradan tajno sastao s dječakom. Saznao je da mu je otac kršćanin koji je prije više godina odveden u zatvor. Dječakova je obitelj strahovito stradala pod surovim vlastima i morala je prosiiti za hranu. Jedva su preživljavali. Sad su zbog suše ljudi posvuda umirali od neuhranjenosti.

Kad ga je misionar upitao što može učiniti za njega, bio je uvjeren da će dijete tražiti hranu za svoju obitelj. Ali dječak je zamolio samo četiri stvari: da čovjek primi njegov desetak koji je skupljao godinama, da ga krsti, da ga pričesti i nabavi mu bolju Bibliju.

Čovjek je bio ganut do suza, vidjevši tu djetinju mudrost. Pomoć njegovu tijelu poslužila bi samo dan ili dva, a onda bi opet bio u istoj nevolji. Duhovna će ga pomoć pripremiti za vječnost.

Željati nešto i trebati nešto, dvije su posve različite stvari za većinu ljudi. Ono što žele nije isto kao ono što trebaju. A ono što najviše trebaju nije to što žele. Zato je tako mnogo ljudi frustrirano. Dijete iz ove priče uči nas što se događa kad su sve naše želje u istoj ravni sa svim našim potrebama. Dijete je to shvatilo – na pravi način. Željelo je točno to što je najviše trebalo – Isusa Krista. Kad je sve što želiš istodobno i sve što trebaš, naći ćeš potpuno zadovoljstvo. Možda ćeš reći da želiš novac, ali uskoro ćeš otkriti da novac samo zadovoljava mnoge potrebe. Možda ćeš reći da trebaš novac, ali uskoro ćeš željeti i druge stvari. Samo Isus može zadovoljiti sve tvoje želje i potrebe u isto vrijeme.

A moj će Bog ispuniti u Kristu Isusu svaku vašu potrebu raskošno prema svom bogatstvu.

Filipljanima 4,19

Ekstremna

Ekstremno držanje

NIGERIJA: SARATU TURUNDU

“Neću pobjeći. Spremna sam držati se svoga stava.”

Saratu Turundu je imala trideset pet godina i bila je neudana. Veoma je voljela djecu i očajnički je željela imati svoju, ali Bog nije pozitivno odgovorio na tu molitvu.

Saratu se odlučila posvetiti Bogu i crkvi. Prigrllila je svoju crkvenu obitelj svim srcem i, dakako, osobito je voljela poučavati na satima vjeronauka. Suradnja s djecom i prilika da im pokaže put ka Kristu ispunjavali su je nevjerovatnom radošću. Znala je da nikad ne bi mogla biti sretna bez Krista.

Ali muslimanski fanatici koji su gospodarili u njezinu gradu Kaduni u Nigeriji, počeli su progoniti kršćane. Čula je priče o progonima kršćana u drugim selima, tijekom kojih bi sva njihova imovina i kuće bili spaljeni. Neki su čak bili pretučeni i ubijani.

Stoga, kad su bande krenule u napad na kršćane u Kaduni, Saratu je već donijela odluku da će ostati i čvrsto se držati svoga stava, zauzimajući se za Krista. Braća su je molila da bježi s njima u šumu. Ali čak i dok je gledala kako gnjevna rulja pali njezinu voljenu crkvu savrnivši je sa zemljom, nije htjela otići. Klečala je na podu svoga stana i molila kad su došli muslimani, polili zgradu benzinom i zapalili je.

Njezina obitelj i prijatelji sjećaju je se kao ljubazne, samilosne osobe, koja je prema svima iskazivala nesebičnu ljubav. Umrkla je ljubeći svoga Spasitelja.

Priče o nadljudskoj snazi nadahnjujuće su, koliko i nevjerovatne. Ostajemo zapanjeni kad čujemo priče o majkama koje podižu zapaljene automobile pod kojima leže njihova djeca, stradala u teškoj nesreći. Vođeno adrenalinom, ljudsko je tijelo sposobno za nevjerovatne podvige. Isto kao što adrenalin utječe na čovjekove mišice, tako naša vjera može potaći naše duhovne mišice da izvrše nešto za što smo mislili da je nemoguće. Saratu je napregnula svoje duhovne mišice kad je odlučila čvrsto stati uz Krista u svojoj zajednici. Vjerojatno nije ni znala da ima snagu za nešto takvo, prije nego što se dogodilo. No Bog ju je osposobio da to učini. Jesi li ti ikad učinio nešto za što si mislio da nikad nećeš moći? Zahvali Bogu danas što ti vjerno pomaže da postaneš osoba koja ima čvrst stav.

A stajat će jer ga Gospodin
može tako držati.

Rimljanima 14,4

Ekstremna osveta

ŠPANJOLSKA: BARTOLOME MARQUEZ

“Molim vas da se osvetite...”

Oni koji su čitali pismo španjolskoga mučenika Bartolomea Marqueza, bili su šokirani pozivom na osvetu u njegovu posljednjem pismu. A onda su vidjeli da se taj poziv ne odnosi na osvetu proljevanjem krvi ljudi, već da još više njih dođe pod Isusovu krv.

“Molim vas da se osvetite kršćanskom osvetom, tako što ćete se truditi da činite dobro onima koji su meni učinili zlo”, poticao je Marquez druge vjernike. “Nadam se da ću vas vidjeti tamo kamo i sam uskoro odlazim – u nebu.”

Španjolski su komunisti ubili Marqueza, kao i mnogo drugih pastora, 1939. godine. Njegovo posljednje pismo bilo je poslanica radosti upućena njegovoj ženi i kršćanskoj braći i sestrama.

“Za nekoliko ću sati upoznati neopisivu radost blagoslovljenih. Kako je samo laka smrt onih koji su progonjeni radi Krista! Bog mi daje privilegiju koju nisam zaslužio: da umrem uživajući u njegovoj milosti.”

“Sve dok moje srce kuca”, napisao je svojoj mladoj ženi, “kucat će u ljubavi prema tebi. Kad sam bio osuđen jer sam branio najviše ideale vjere, domovine i obitelji, otvorila su mi se vrata raja. U spomen na našu ljubav, koja je sada još jača, molim te da spasenje svoje duše smatraš svojom najvišim dužnošću. Tako ćemo biti sjedinjeni u vječnosti u nebu. Tamo nas nitko nikada neće rastaviti.”

Oni koji stradaju za Krista moraju imati sposobnost vidjeti širu sliku. Biblija je puna priča koje nas uče o životima pojedinaca. Ali, ti se životi ipak uklapaju u širi plan – bitku između Boga i zla. Ta nam veća slika omogućuje vidjeti da iza ugnjetavanja i stradanja stoji sotona; stoga se ne smijemo svetiti ugnjetateljima. Oni su samo zalag u sotoninu planu. Kršćanski mučenici poput Marqueza podsjećaju nas da nema veće osvete za sotonine napade na kršćane nego kad se napadači dovedu Kristu. Moli za vođe ugnjetачkih vlasti i režima. Pruži podršku onim misionarima i drugima koji imaju priliku svjedočiti im Evanđelje.

I Bog, izvor mira, brzo će satrti sotonu pod vašim nogama.

Rimljanima 16,20

Ekstremna pobožnost

Crkva je bila i uvijek će biti progonjena. Svi budno motre na nas. Umremo li u vjeri, nadi i ljubavi, to može promijeniti povijest narodâ. No, ne uspijemo li ostati postojani u ljubavi i nadi za našu vjeru, narodi će uglavnom odbaciti Krista.

Od jednog misionara koji radi u Kini i Sjevernoj Koreji

Ekstremna

Ekstremna intervencija

RUMUNJSKA: JOANA MINDRUTZ

Joana Mindrutz je iznenadila mnoge svojim potezom. Hrabro je prišla policajcu i rekla: "Ovdje strada šest Kristovih učenika iz Božjega izabranog naroda. Želim stradati s njima." Uskoro je pjevala hvalospjeve zajedno s optuženima koji su uhićeni ranije toga dana – jednim kršćanskim pastorom Židovom, njegovom ženom i još četvero privedenih kršćana.

Rumunjska je Vlada, budući da je stupila u savez s nacističkom Njemačkom, progonila i ubijala Židove, i to u alarmantno visokom broju. Ali ovaj bračni par kršćana, Židova, o kojem govorimo, bio je naširoko poznat i omiljen u Rumunjskoj – pastor Richard Wurmbrand i njegova žena Sabina.

Na dan suđenja došlo je i nekoliko poznatih vjerskih vođa da ih obrane, nadajući se da će njihova intervencija pomoći u njihovu oslobađanju. No nebo se iznenada ispunilo sovjetskim borbenim avionima, tako da su svi, uključujući i svakoga zatvorenika, bili brzo prebačeni u sklonište.

Tamo je pastor Wurmbrand dobio priliku pomoliti se za sve njih, uključujući i suce. Njegova molitva je, zapravo, bila preruseni poziv na vjeru i pokajanje i kad je opasnost prošla, a suđenje nastavljeno, desilo se čudo.

Bog je dotaknuo srca sudaca i Wurmbrandovi su oslobođeni! Jedan je sudac dodao: "Policija je uhitila šestero ljudi, a ovdje predamnom stoji sedmero. Očito je došlo do zabune. Postupak se obustavlja!"

Ovo je, zapravo, bio jedan jedini slučaj u to vrijeme, da su optuženi Židovi bili oslobođeni.

To je neobjašnjivo. Nevjerojatno. Svaki put kad Bog zakorači u našu stvarnost, ostavlja očigledne tragove. Katkad se stvari dešavaju na takav način da čak i skeptični promatrači priznaju da netko ili nešto pazi na nas. Mogu na njega upućivati kao na "onoga gore" koji nas gleda i čuva, ili kao na našega "anđela čuvara". Međutim, mi kao kršćani znamo da je naš nebeski Otac moćan i da se toliko brine za nas, da će učiniti čudo onda kad nam je potrebno. Jesi li imao privilegiju biti svjedokom Božje intervencije u svome životu ili u životima onih koje voliš? Provedi danas neko vrijeme u molitvi, zahvaljujući Bogu za intervencije u svome životu.

S milošću si mi život darovao,
brizljivo si nad mojim bdio dahom.

Job 10,12

Ekstremna

Ekstremna zaštita

UKRAJINA: VERA YAKOVENKO

Bezbroj kršćana iz ukrajinskoga grada već je bilo poslano u radni logor u Sibiru zbog svoje vjere. Sad je bio red na Veru Yakovenko. Glas o tim logorima čuo se nadaleko i ona je bila uvjerenjena da neće preživjeti.

Kad bi je stražar uhvatio kako svjedoči o Kristu, kažnjavana je tako što je morala satima stajati na ledu bosih nogu. Kad ne bi ispunila radnu normu, bila bi pretučena i lišena vodene juhe koju su zvali večerom.

Jedne večeri, depresivna i uplakana, Vera je izašla u zatvorsko dvorište, kako bi malo bila sama. U svome bolu, nije primijetila da je prešla u zabranjenu zonu u kojoj se na zatvorenike puca bez upozorenja.

Iznenada je neki grub glas povikao: "Hej, je li tvoja majka kršćanka?"

Ošamućena i preplašena, Vera, koja je upravo u tom trenutku razmišljala o svojoj majci, odgovorila je: "Zašto pitaš?"

Stražar je rekao: "Zato što te promatram već deset minuta, ali nisam bio u stanju pucati u tebe. Ne mogu pomaknuti ruku. Inače je zdrava – pa radim s njom cijeli dan. Stoga sam došao do zaključka da imaš majku koja moli za tebe. Trči brzo natrag – ja ću gledati na drugu stranu."

Vera je istoga stražara vidjela sutradan. Nasmiješio joj se i, podigavši ruku, rekao: "Sad je opet mogu pomaknuti."

Svi mi volimo igrati na sigurno. Više nam se sviđa sigurnost nego avantura. Draža nam je udobnost nego izazov. Kad dođe do toga, želimo zaštititi svoj život od neizvjesnosti i straha, koliko god je to moguće. I tako zaboravljamo da nam Bog pruža svoju zaštitu svaki put kad se nađemo na prvoj borbenoj crti u njegovoj službi. A Božja zaštita više sličići štiti u boju, nego omiljenoj dekici koja nam pruža utjehu u udobnosti našega doma. Kad si posljednji put istupio tako daleko u svojoj vjeri, da si se jednostavno morao osloniti na Božju zaštitu? Jesi li toliko zauzet zaštitom vlastitoga života, da si zaboravio kako se pouzdati u Boga? Jesi li toliko oprezan, da nikad ne rizikuješ u Božjoj službi? Bez obzira na ishod, svjedočenje nije samo "rizik". To je vjera.

Jer on štiti staze pravde i čuva pute
svojih pobožnika.

Izreke 2,8

Ekstremna

Ekstremna odluka

RUMUNJSKA: RICHARD I SABINA WURMBRAND

Još nije bilo prekasno za bjekstvo iz zemlje; na tisuće je ljudi još uvijek uspijevalo kupiti slobodu. Pastor i njegova žena borili su se s odlukom da li da ostanu ili odu. "Završimo li u zatvoru, može se desiti da tamo ostanemo godinama. Što će biti s našim sinom?"

Ali nisu željeli ostaviti svoju crkvu. Članovi su se pouzdali u njih, tražeći snagu i podršku, tako da se par osjećao krivim zbog iskušenja da odu. Jedan ih je prijatelj podsjetio na riječi koje je anđeo izgovorio Lotu: "Bježi, da život spasiš! Ne obaziri se..."

Pastor se pitao: "Je li to bila poruka od Boga? Trebamo li bježati da spasimo život?"

Njegova je žena pročitala drugi biblijski stih: "Tko, naime, hoće sačuvati svoj život, izgubit će ga. A tko izgubi život svoj radi mene i Radosne vijesti, spasić ga." (Mk 8,35).

Tako se rasprava nastavila sve do jedne noći na tajnome sastanku kućne crkve, na kojemu se okupilo pedeset vjernika radi cjelonoćnoga bdijenja. Oko ponoći, žena koja je klečala u molitvi sa svima ostalima, zavapila je. "A vi, vi koji razmišljate o odlasku – sjetite se da dobri Pastir nije napustio svoje stado. Ostao je do kraja."

Ta draga žena nije znala ništa o borbi koju su vodili pastor i njegova supruga, ali je zato njima dvoma poruka bila savršeno jasna. Ostali su, odlučivši da služe svome stadu, a kasnije zajedno s njima stradajući u zatvoru.

Baš kao i Wurmbbrandovi, i mi moramo moliti u vezi svojih odluka, tražiti odgovore u Bibliji i slušati savjete drugih. A onda, opet kao i Wurmbbrandovi, moramo se obvezati da ćemo se pokoriti Božjem odgovoru, prije nego što ga dobijemo. Tu leži ključ. Kao da počinjemo svoju molitvu jednim postojanim "da", prije nego što uopće pitamo što trebamo učiniti. Moramo biti voljni odreći se svoga života, prepustiti ga Bogu i izgubiti svaki osjećaj svojine. Samo tada ćemo biti u stanju naći pravi život i prihvatiti Božju punu volju za nas. Držiš li i ti svoj život tako čvrsto da, i kad bi Bog htio promijeniti tvoj stav o nekoj odluci, ti mu svejedno to ne bi dopustio?

Tko, naime, hoće sačuvati svoj život, izgubit će ga. A tko izgubi život svoj radi mene i Radosne vijesti, spasić ga.

Marko 8,35

Ekstremna rođendanska zabava

SSSR

“Je li danas moj rođendan ili tvoj?” – pitala je mlada kršćanka blistava pogleda.

“Danas je tvoj”, rekao je njezin otac. “Moj je bio prošloga tjedna.” Rođendani su kršćanima u komunističkim zemljama bili odličan izgovor za sastanke s drugim vjernicima. Neke su se obitelji okupljale svakoga tjedna na tobožnju rođendansku zabavu, koja je zapravo bila bogoslužje.

Mladi su ljudi koristili te “zabave” da osnaže svoju predanost Evanđelju. Godine 1966., u Rusiji su uhićena tri mladića i četiri djevojke, zato što su pjevali crkvene pjesme u vlaku.

U sudnici, sedmero je mladih kleknulo u molitvi. “Predajemo se u Božje ruke”, rekli su pred sucima i okupljenim svjedocima. “Zahvaljujemo ti, Gospodine, što si nam dopustio stradati za ovu vjeru.”

Nakon tog priznanja vjere, drugi kršćani koji su bili u sudnici počeli su pjevati istu onu pjesmu zbog koje su ovi uhićeni. Rekli su: “Posvetimo svoju mladost Kristu.”

Komunisti nisu mogli zaustaviti crkvu u održavanju sastanaka i rastu. Jedne ruske novine prenijele su priču o pastoru koji je bio tri puta u zatvoru. Svaki put kad je bio oslobođen, odmah se vraćao na posao i držao vjeronauk.

Ti su se vjernici služili svim mogućim sredstvima, kako bi iskazali svoju odanost Bogu. Riskirali su i trpjeli osude vlastite države zato što su služili Božjoj crkvi.

Bog, izvor svakovrsne milosti, onaj koji vas je u Kristu pozvao u svoju vječnu slavu, sâm će vas, kad budete neko kratko vrijeme trpjeli, usavršiti, učvrstiti, ojačati i utvrditi.

1 Petrova 5,10

Da bi mišići našega tijela postali jači, prvo moraju pretrpjeti bol, a onda se istežnuti kroz vježbe i teške poslove. I vjera je mišić koji raste samo kad se savija i napinje. Stradanje napinje mišić naše vjere. Istežemo se i trpimo bol pred Bogom tijekom iskušenja. Ali zato postajemo jači. Crkva u zatvorenim zemljama pokazuje golemu snagu upravo zbog stradanja. Može li se isto reći i za našu vjeru u slobodnim zemljama? Vježbanje nas iscrpljuje – ne želimo to raditi. Isto te tako vjerojatno uznemiruje i pomisao na stradanje. No ne možeš rasti, ako ne napinješ svoju vjeru.

Ekstremna manifestacija

RUSIJA: NEIMENOVANI ZATVORENIK

Udovica je stajala kraj tijela svoga postradalog muža koji je umro mučeničkom smrću, držeći za ruke dvoje od njihovo četvero djece. Muž joj je umro u zatvoru, a tragovi na njegovu tijelu jasno su govorili da je njegova smrt došla polako i bolno.

Drugi su vjernici znali da bi ovo moglo zadesiti i njih, a ipak ih je na stotine došlo na sprovod. Umro je za svoju vjeru samo tri mjeseca nakon obraćenja i sad su ga oplakivali.

Ljudi su u gomilama nadirali ka kući iz koje je krenula povorka i mnogi su bili nadahnuti njegovim primjerom. Osamdeset je osoba toga dana javno priznalo Krista, uključujući mnogo mladih ljudi koji su bili članovi Organizacije komunističke omladine.

Kršćani su prošli kroz cijeli grad kako bi došli do rijeke u kojoj su krstili nove vjernike. Mnoštvo je sad naraslo na tisuću i pet stotina ljudi.

Uskoro su počeli pristizati vagoni pretrpani policijom. Htjeli su uhititi vođe službe, jer nikako nisu mogli odvesti sve nazočne. Kršćani su istoga trena kleknuli u molitvi, tražeći od Boga da im dopusti da završe službu. Onda su ustali, rame uz rame, prepriječivši tako policiji put da ne mogu prići dok se krštenje ne završi. Mnoštvo se razdvojilo tek kad su svi novi vjernici bili kršteni, puštajući sad policiju naprijed.

Tisuću je ljudi bilo nadahnuto primjerom žrtve koju je podnio jedan vjernik.

Manifestacija – *otvorenost, vidljivost; demonstracija; ispoljavanje, isticanje. Značenje je riječi jasno. Ali, je li manifestacija naše vjere isto tako očigledna? Čovjek iz ove priče ugledao se na Isusa. Jasno je i jednostavno. Zbog njegova jasnog primjera, mnoštvo drugih se prosto moralo ugledati na njega u vlastitoj manifestaciji vjere. I naš bi život isto tako trebao otvoreno ispoljavati našu vjeru u Krista, tako da je svi mogu vidjeti. Bi li drugi ljudi znali kako slijediti Krista samo tako što će gledati tvoj primjer? Ili još bolje, bi li ih nešto tjeralo da se ugledaju na tvoju vjeru? Dobro pazi da ne pobrkaš manifestaciju vjere sa zbunjujućom retorikom, ili sa drugim religijskim zabunama. Jednostavno budi kao Isus, a drugi će slijediti taj primjer.*

Nasljedujte Boga.

Efežanima 5,1

Ekstremni biblijski navodi

KOMUNISTIČKE ZEMLJE: ILEGALNA CRKVA

“Biblijski su reci uvijek istina, čak i kad ih navodi đavao.”

Prvotno je zamisao bila da se ismije kršćanska Biblija, da se od nje načini takvo ruglo da nijedna osoba koja ima imalo samopoštovanja neće vjerovati u nju. Da bi plan bio sproveden u djelo, otiskani su milijuni knjiga, uključujući *Smiješnu Bibliju* i *Bibliju za vjernike i nevjernike*.

Knjige su ismijavale Isusa, dovodile u pitanje čuda koja je činio i izrugivale se drugim vidovima kršćanske vjere. Ali, kritika je bila toliko podla i nečuvvena, da je nitko nije shvaćao ozbiljno. U tekst je bilo umetnuto bezbroj biblijskih redaka kao “dokaz” svijesti komunističara o zabludama te knjige.

Članovi ilegalne crkve razgrabili su primjerke tih “smiješnih” knjiga, istom brzinom kojom su tiskane. Recii navedeni u njima bili su pravi asortiman ushićenja onima koji su bili duhovno gladni. A još je bilo i zakonito – pa tiskala ih je njihova vlast koja je iz sve snage mrzila Boga. I baš kao što su gavrani hranili Iliju kad je bio gladan, tako je Bog upotrijebio vladine izdavačke kuće da nahrani svoju izgladnjelu djecu u komunističkim zemljama.

Izdavači su bili oduševljeni jer su primili na tisuće pisama u kojima su ljudi tražili dopunska izdanja tih knjiga. Brzo bi stavljali strojeve u pogon i tiskali još knjiga. Nisu imali pojma da ta pisma dolaze od vjernika

koji su željeli dati dragocjene knjige, pune Božjih riječi, drugim članovima ilegalne crkve.

Je li zaista toliko važno slanje Biblija u zatvorene zemlje? Pročitaj priče o mučenicima i donesi odluku. U zemlji u kojoj se Biblije prodaju na kućnim rasprodajama i to budzašto, teško da možemo zaista shvatiti iskustva onih koji žive u duhovnoj gladi. Dok mi svoje Biblije stavljamo na sobne stoličice čisto da se vide, drugi vjernici na sav glas vapiju za samo jednim jedinim primjerkom koji će dijeliti s cijelom crkvom. Je li pošteno da zemlje pretrpane crkvama imaju po nekoliko primjeraka Biblije u gotovo svakom kućanstvu, dok u zatvorenim zemljama vjernici nemaju niti jedan jedini primjerak? Bože, oživi našu glad za Pismom i oživi u nama želju da ga odnesemo onima koji su već gladni! Razmisli o tome kako bi mogao pomoći distribuciju Biblija u zatvorenim zemljama.

Kako su slatke nepcu mom riječi tvoje,
od meda su slađe ustima mojim.

Psalam 119,103

Ekstremna pobožnost

**Prijateljstvo s Isusom košta.
Samo vjera spašava, ali ta spasonosna vjera
nikad nije sama. Uvijek je u društvu velikog
stradanja radi Krista.**

Pastor Richard Wurmbrand

Ekstremno svjedočanstvo

SUDAN: KUWA BASHIR

“Ako umrem, bit ću veoma sretan, jer ću tako ostaviti primjer drugim kršćanima da idu mojim tragom.”

Kuwa Bashir, sudanski omladinski pastor, bio je zauzet pripremama za sljedeći biblijski sat kad je čuo strašnu, ali ne i neočekivanu, vijest. Bila je 1987. godina i muslimanske su snage pod kontrolom sudanskih vlasti upravo osvojile područje Plavoga Nila u Sudanu.

Muslimani su ubrzo uhitili Bashira, odlučni da svo stanovništvo preobrate na islam. Bashira su tukli i mučili sedam dana prije nego što su ga pustili; ali on je odbio preobraćenje. Rekli su mu da nikad više ne smije organizirati omladinske sastanke niti ići u crkvu, ali on se nije dao zastrašiti. Znao je da islamske snage ničim ne mogu dotaći njegovu dušu.

Kad je bio uhićen po drugi put, Bashir je svjedočio: “Umrijet ću rado i bez straha, kao što je Isus umro na križu.” Nastavio je govoriti o Bogu svojim porobljivačima, a isljednici su prijetili da će ga ubiti. Umjesto toga, odlučili su mu posuti ruke kiselinom, kako bi ga to zauvijek podsjećalo da je odbio prijeći na islam.

Ali Bashirova je vjera ostala jaka, a njegove spaljene, osakaćene ruke, kojima se više ne može služiti, postale su živo svjedočanstvo mladima u izbjegličkome kampu Bonga, na sudansko-etiopskoj granici, gdje Bashir radi.

Poruku koju nam mučenici šalju kroz svoju dramatičnu smrt, moramo prenijeti dalje u svakodnevnome životu. Moramo biti živa svjedočanstva Božje milosti. Možda nikad nećemo dostići rang mučenika i umrijeti za svoju vjeru u Kristu, ali imamo svakodnevnu priliku živjeti za njega. Kaže se: “Ono što nas ne ubije, čini nas jačim.” Preživljavamo stradanja, kako bismo nastavili živjeti i svjedočiti drugima o Božjoj milosti. Je li tvoj život izbrazdan ožiljcima stradanja? Nemoj ih se stidjeti! Neka tvoji ožiljci budu tvoje svjedočanstvo. Pusti ih neka pričaju tvoju priču svima koji vide tvoju nepokolebljivu vjeru.

Ali, ako trpi kao kršćanin, neka se ne stidi, već neka hvali Boga tim imenom.

1 Petrova 4,16

Ekstremna

Ekstremni mladi misionari

RUMUNJSKA

Mada su sovjetski osvajači terorizirali njihovu zemlju, rumunjska su djeca mirno prilazila njihovim vojnicima s toplim, sigurnim osmijehom na usnama.

Vojnici su ih dočekivali ljubazno, tapšući ih po glavi. Svaki je vojnik mislio na vlastitu djecu koju je bio prisiljen ostaviti u domovini.

“Uzmi malo slatkiša”, rekao je jedan časnik. Držao je u ruci punu šaku čokolade i pružio je najmlađem među njima, a on je željno zgrabio poslasticu koju je bilo gotovo nemoguće naći.

“Hvala, gospodine”, rekao je dječak. “I mi imamo dar za vas.” Kopali su po džepovima, vadeći iz njih evanđeoske traktate i Nove zavjete na rusnome.

“Što je to?” – pitao je jedan vojnik.

“To je knjiga o Radosnoj vijesti”, odgovorio je dječak, usta punih čokolade. Vojnici su listali traktate. Jedan je časnik prepoznao knjižice kao religijske i bio je potpuno svjestan opasnosti. Spustio je pogled na djecu, dok mu se u očima ogledala duboka zabrinutost. Da su odrasli dijelili taj materijal, morao bi ih uhititi. *Ali kakvu štetu mogu nanijeti djeca?* – pitao se.

Ono što časnik nije znao bilo je da su ta djeca podijelila na stotine traktata i Novih zavjeta, pomažući tako mnogima u sovjetskoj vojsci da nađu Boga. Ta su djeca bila unovačena u neku drugu “vojsku” za vječnu “bitku”.

Tamo gdje njihovi odrasli nisu mogli služiti zbog opasnosti, djeca su prolazila kroz širom otvorena vrata i unosila Evanđelje.

Razlika između pesimiste i optimiste ista je kao razlika između “ne mogu” i “mogu”. Naravno da vjerni, i u zemljama u kojima nema vjerske slobode i u onima u kojima je ima, nailaze na zatvorena vrata. U nekim zemljama već i posjedovanje Biblije znači zatvorsku kaznu. U Americi “odvojenost crkve od države” često ide u krajnost. Katkad nas usredotočenje na ono što ne bismo trebali činiti kao kršćani odvede u propuštanje prilika. Spremniji smo vidjeti zatvorena, nego otvorena vrata. Na primjer, kad misionari pod tim imenom ne mogu ući u zatvorene zemlje, treba pozvati “profesionalne” radnike koji mogu! Osim toga, možemo podržati i pomoći domaće kršćanske radnike koji tamo žive. Vrata su otvorena. Prođi kroz njih.

Molite, i dat će vam se! Tražite, i naći ćete! Kucajte, i otvorit će vam se.

Matej 7,7

Sjedeći na panjevima pod krošnjom velikog drveta, 230 učenika, kršćana, upravo je počinjalo sa satom engleskoga, kad su nad glavama čuli zvuk kojega su se užasavali. Preko neba je tutnjeći prelazio zrakoplov i sad je bio točno iznad školskoga dvorišta. U nekoliko minuta, islamisti su na školu bacili pet bombi iz bombardera ruske proizvodnje.

Prestravljena i vrišteći, djeca su istog trena počela trčati. Dvije su bombe pale u rovove iskopane oko sela, a treća nije eksplodirala. Nažalost, preostale dvije bombe, napunjene čavlima, pale su ravno među preplašene učenike. Eksplozija je bila strahovita. Šteta nezamisliva.

Do devet sati i petnaest minuta toga jutra bombarderi su otišli, a na scenu je stupila užasna zbilja. Učenici su ošamućeno lutali naokolo po školskome dvorištu. Plakali su i krvarili. Dvanaeset učenika iz njihova razreda, starosti od devet do šesnaest godina, nije preživjelo napad. Njihova voljena mlada učiteljica, Roda Ismail, također je ležala mrtva među ruševinama.

Još sedam je učenika, u danima koji su uslijedili, izgubilo bitku za život, a trojici su morali biti amputirani udovi.

Sutradan su sva djeca došla u školu kao i obično. Iscrpljen i utučen, nastavnik im je rekao da se vrate kući. "Ne mogu vam reći kada ćemo i hoćemo li uopće ponovno nastaviti s časovima."

Tad mu je prišao desetogodišnji dječak i rekao: "Molimo vas da nastavimo. Želimo učiti, a ako je Božja volja, danas nećemo umrijeti."

Život na raskrižju. Svi smo bili tamo, kolebajući se da li da odustanemo ili da nastavimo. Baš kao i ovi učenici, mnoštvo koje je pratilo Isusa jednog je dana shvatilo da je put kojim su išli pun opasnosti. Tako su se mnogi, kao i očajni nastavnik, uputili natrag – kući, i nisu mogli reći kad će i da li će ikad nastaviti slijediti Krista. Petar i drugi učenici ipak su ostali. A zahtjev đaka odjek je Petrova odgovora: "Nastavimo dalje." Svaki put kad smo u iskušenju da odustanemo, baš tada nastavimo. Kad nam se čini da je slijediti Krista preteško, baš tada nastavimo. Stojiš li i ti na raskrižju predanosti? Traži od Boga da ti da snage da nastaviš, umjesto da odustaneš.

"Gospodine, komu ćemo otići?" – odgovori mu Šimun Petar. – "Ti imaš riječi vječnoga života."

Ivan 6,68

Ekstremna

Ekstremni preživjeli vjernik

SJEVERNA KOREJA: JEDINI SVJEDOK

Dok je polako hodao naokolo, oči su mu se privikavale na dim. Dozivao je svoga pastora, ali nije bilo odgovora. Užasnut, počeo je užurbano tražiti izlaz kroz gomile mrtvih tijela i ruševine.

Tog je jutro bio u grupi od 190 sjevernokorejskih vjernika, kad je upala policija, opkolila ih i grubo sprovela u centar grada.

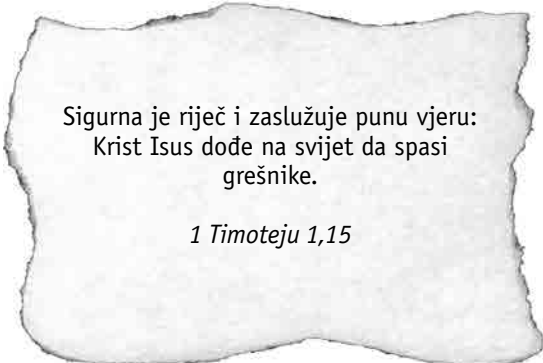
Vođa njihova naroda, Kim II Sung, stajao je pred njima. Bezdušni je diktator otišao do centra trga i povukao crtu u prašini. Pozvao je one koji žele živjeti da se odreknu Krista i prijeđu crtu.

Nitko nije istupio. Veoma ljut, Kim II Sung je naredio da se grupa baci u rudarski kop, zajedno sa šipkama dinamita.

Posljednje čega se preživjeli vjernik sjeća bilo je kako njegov pastor tješi i hrabri grupu. Shvaćajući da je on jedini preživjeli, zavapio je: "Zašto Bože? Zašto me nisi pustio da umrem sa ostalima?"

Bog je istoga trena ispunio njegovo srce mirom i on je znao da je netko morao ostati i biti svjedokom njihove vjere. Bio je ovo prvi od mnogih svirepih napada Kima II Sunga i njegova oblika komunizma i religije, nazvane *Juche*. Vijest o herojskom događaju brzo se raširila među kršćanima i dan danas se preporučava u Sjevernoj Koreji.

Poput vjernika iz ove priče, ni vatrogasci koji su preživjeli teroristički napad na Sovjetski trgovački centar nisu nijemi svjedoci. Iako ne mogu objasniti zašto su baš oni preživjeli, a njihovi drugovi nisu, oni su iskreni patriote koje znaju da je netko morao ostati, kako bi pričao o onima koji su umrli spašavajući druge, kako bi ti drugi nastavili živjeti. A kao kršćanin, ti imaš još moćniju priču o preživljavanju koju trebaš ispričati. Isus nije preživio križ. On ga je pobijedio. Nije samo preživio svoju muku, nego je trijumfovao nad njom. Vratio se u svome uskrsnulom tijelu, kako bi svojim učenicima prenio vijest koju će oni uskoro prenijeti svijetu. Isus je umro spašavajući druge, kako bi ti drugi imali život. Ali on je i sada živ; vratio se iz mrtvih i nudi svijetu spasenje.

Sigurna je riječ i zaslužuje punu vjeru:
Krist Isus dođe na svijet da spasi
grešnike.

1 Timoteju 1,15

Ekstremna kćerka

TADŽIKISTAN: MUNIRA

“Munira, imaš pet minuta prije nego što te ubijem. Za koga si se odlučila – za svoju obitelj ili za Isusa?”

Pet je mjeseci Munira pokušavala držati svoju vjeru u tajnosti; veoma je voljela svoju obitelj i nije ih htjela povrijediti. Ali kad je njezin otac dogovorio njezinu udaju, ispričala im je o svojoj ljubavi prema Kristu.

Prikupila je svu snagu svoje vjere i rekla ocu: “Moram izabrati Isusa.” Toliko ga je razgnjevalo što se njegova prelijepa kćerka okrenula protiv svoje obitelji, odričući se islamskoga odgoja svoga rodnog Tadžikistana, da ju je tukao sljedeća dva sata.

Ali Bog se umiješao. Jedan prijatelj, kršćanin, odveo ju je na sigurno mjesto na neko vrijeme. Munira kaže: “Dok sam bila odsutna, Bog mi je otkrio svoju vjernost i nakon mnogo molitve, znala sam da je došlo vrijeme da se pomirim sa svojom voljenom obitelji.”

Kad se vratila kući svi su bili sretni, osim njezina oca. Prvo što je rekao bilo je: “Mrzim te! Odlazi! Moja je kćerka prije tri mjeseca zauvijek umrla!”

Slomljena srca, Munira je pala kod očevih nogu i zaplakala: “Moj Bog mi je rekao da se vratim kod tebe. Nikad te neću ostaviti, čak i ako me tučeš i ubiješ.”

Njezin se otac slomio i zagrlio je. Uskoro se pomirio s njezinom novom vjerom i čak se složio da upiše biblijsku školu.

Neki se ljudi toliko zainteresiraju za priču, da čitaju unaprijed kako bi vidjeli što će se dogoditi. Preskaču poglavlja ili okreću posljednju stranicu knjige. Jednostavno moraju znati hoće li glavni junak na kraju pobijediti. Moraju vidjeti hoće li se sve završiti kako je planirano. Nažalost, priču tvoga života ne možeš čitati unaprijed. Kao i Munira, moraš živjeti poglavlje po poglavlje, dan po dan. Kao i ona, ni ti nećeš biti razočaran rezultatom. Brine li te kamo će te odvesti poslušnost? Želiš li znati što je sljedeće u Božjem planu za tebe? Najbolje što možeš učiniti jest da budeš poslušan danas, a Bogu prepustiš sutra.

Dakle: ne brinite se tjeskobno za sutrašnji dan, jer će se sutrašnji dan brinuti za se! Svakom je danu dosta njegove muke.

Matej 6,34

Ekstreman prijatelj

EGIPAT: ORIGEN

“Spalili su svu našu imovinu, ali ne mogu spaliti Isusa u našim srcima.”

Origen nije bio uobičajeni osamnaesto-godišnjak. Bio je učitelj u Egiptu drugoga stoljeća. Budući da je crkva u njegovo doba stradala pod surovim progonom, on nije gubio vrijeme trčeći za djevojkama, ni pokušavajući impresionirati svoje društvo.

Umjesto da pobjegne od užasa koji je ubio čak i njegova oca, odlučio je biti prijatelj progonoj crkvi. Provodio je vrijeme hrabreći kršćane koji su bili dovedeni pred sud. Kad su ih vodili na pogubljenja, prilazio im je da ih poljubi. Čak je posjećivao tamnice, kako bi vjernima pružio utjehu.

Ali, uskoro se i sam našao u smrtnoj opasnosti zbog svoje samilosti prema progonoj crkvi. Oko njegove su kuće postavljeni stražari. Imao je mnogo neprijatelja, a gnjev prema njemu rastao je iz dana u dan.

Naposljedku su ga natjerali da ode iz grada. Kako mu je život bio u opasnosti, selio se od kuće do kuće. Ali potaknut primjerima vjere kod Hebreja, i dalje je bio prijatelj progonoj crkvi. Čak je zaposlio nekoliko ljudi da prepisuju još nekoliko primjeraka Svetoga pisma.

Konačno je njegov zadivljujući stav privukao nekoliko njegovih neprijatelja Kristu. Na kraju je ipak bačen u tamnicu, mučen i ubijen zbog istog tog stava.

Što znači biti prijatelj onima koji su progonjeni? Ljudi to uglavnom ne čine, jer tada prolaze kroz točno isto stradanje. Možemo biti u posve drukčijoj situaciji od svoje braće i sestara koji žive u zatvorenim zemljama, a ipak i dalje biti njihovi prijatelji. Zbog fizičke udaljenosti nismo s njima bliski. Ali u svojoj predanosti Bogu jesmo. Nepokolebljiva podrška, molitva i zainteresiranost, povezuje naša srca i život. Jesmo li i mi, kao što je bio Origen, spremni stati rame uz rame s onima koji stradaju radi Evanđelja? Ne smijemo se stidjeti takvog prijateljstva, niti smijemo ignorirati moguće rizike. Kad čujemo glas mučenika koji nas poziva dok molimo, hoćemo li obratiti pozornost na njihove vapaje kao pravi prijatelji?

Ja, Ivan, brat vaš i
sudionik nevolje,
kraljevstva i
ustrajnosti u Isusu.

Otkrivenje 1,9

Ekstremna pobožnost

S njim, mojim voljenim Gospodarom, dobro je posvuda. S njim imam svjetlo u mračnoj tamnici. Molio sam ga da me pošalje tamo gdje trebam biti – ne tamo gdje bi bilo bolje mom vanjskom čovjeku, nego tamo gdje mogu donijeti rod. To je moj poziv.

Ruski pastor P. Rumatchik – iz pisma koje je napisao kad je bio u zatvoru peti put

Još jedan ekstremni zaštitinik

NJEMAČKA: DIETRICH BONHOEFFER

Kad je četrnaestogodišnji Dietrich Bonhoeffer rekao da želi biti svećenik, njegova je bogata obitelj kritizirala crkvu. Dietrich je rekao da će je on reformirati.

U svojoj dvadeset prvoj godini objavio je disertaciju *Zajednica svetih*, koja je hvaljena kao "teološko čudo". Kao rukopoloženi svećenik, profesor teologije i pisac, Dietrich je proveo život istražujući pitanja crkve.

Kad je 1933. godine u Njemačkoj na vlast došao Adolf Hitler, crkva je usvojila jednu od Hitlerovih klauzula kojom se odricala prava da za svećenike rukopolaže ljude židovskoga nasljeđa. Jedino je Dietrich otvoreno govorio protiv te odluke i zalagao se da se ona opozove.

Kroz predavanja i objavljivanje članaka, Dietrich se suprotstavljao zlu nacizma te upućivao prijekore crkvi, jer "nije podigla glas u korist žrtava i nije našla načina pohitati im u pomoć".

U travnju 1943. Dietrich je uhićen u Berlinu zbog "djelovanja protiv oružane sile". Ali on je i u zatvoru nastavio pisati. "Crkva je šutjela kad je trebala vikati na sav glas."

Godine 1945. Dietrich je prebačen u koncentracijski logor Flossenbürg, gdje je zajedno sa još šestero ljudi obješen 9. travnja. Zatvorski liječnik koji ga je promatrao dok je klečao i molio prije nego što će ga odvesti na vješala, kaže da "teško da je u životu ikad vidio čovjeka koji umire u cjelosti pokoran Božjoj volji."

Kaže se: ako ne stojimo čvrsto za nešto, sigurno ćemo pasti ni za što. Upravo se to dogodilo u nacističkoj Njemačkoj. Crkva je u kršćanskome narodu ostala nijema dok su se valovi zla, jedan za drugim, razbijali o obalu povijesti, zaglušujući Dietrichov usamljeni vapaj. Možemo li i mi reći da smo pobornici istine, ako ostajemo nijemi na takve događaje? Signalizira li naša šutnja po tom pitanju suglasnost sa zločinima koja se dešavaju u totalitarnim društvima? Pobornik istine mora biti iskren u vjeri. Kao Dietrich, moramo biti spremni snositi posljedice svoga stava. U suprotnome, dolazimo u opasnost "pasti ni za što", dok smo zauzeti odlučivanjem hoćemo li ili ne stati čvrsto za Krista.

Svi će vas mrziti zbog moga imena.
Ali vam ni jedna vlas s glave neće propasti. Svojom ćete postojanošću spasiti duše svoje.

Luka 21,17-19

Ekstremna

Ekstremno oružje

RUMUNJSKA: SABINA WURMBRAND

Ujutro u pet sati čuli su kako netko lupa na vrata i odmah su znali da je to policijska racija. Sabinin je muž već bio u zatvoru i ona je brinula što će biti s njihovim malenim sinom, odvedu li i nju. Stoga, kad je rumunjska policija rano toga jutra upala u njezinu kuću vičući i utjerujući strah u kosti i njoj i prijateljici koja je bila kod nje, Sabina je tiho molila predajući samu sebe i svoju obitelj Božjoj zaštiti.

A oni su pitali: “Sabina Wurmbbrand? Znamo da ovdje kriješ oružje. Reci nam gdje je!” Prije nego što se mogla usprotiviti, već su izvlačili kovčege, otvarali ormare i istresali ladice na pod. I dalje su vikali: “Znači, nećeš nam reći gdje kriješ oružje? Raznijet ćemo ovo mjesto!”

Sabina je, boreći se da ostane mirna, jednostavno rekla: “Jedino oružje koje imamo u ovoj kući ovdje je.” Kleknula je i podigla Bibliju, koja je ležala pod nogama jednog od njih.

Časnik je odgovorio: “Ako mi ne kažeš istinu, morat ćeš poći s nama i dati izjavu o oružju koje kriješ.”

Sabina je položila Bibliju na stol i odgovorila: “Dajte nam samo nekoliko minuta da se pomolimo i onda ću poći s vama.”

Dok su je odvodili, Sabina je tugovala za svojim izgubljenim “oružjem”, svojom Biblijom, ali je prikupila snagu u poznanju da riječi te knjige stoje skrivene u njezinu srcu, odakle ih nitko ne može zaplijeniti.

Postoji samo jedno ofenzivno oružje navedeno u popisu koji nam je poznat kao Božja bojna oprema. U Poslanici Efežanima, Pavao nabraja obrambeno oružje kršćana, koje je predstavljeno kao kaciga, oklop, opasač, štit i zaštitna obuća. Međutim, potiče nas na samo jedno ofenzivno oružje: Božju riječ. To je oružje izbora. Kao što je u davna vremena vojnik ovisio o svojoj maču, tako mi moramo ovisiti o oštrome sječivu Svetoga pisma, kako bismo raščistili put ka spasenju. Nažalost, mnogi su kršćani ostavljeni nenaoružani u duhovnoj borbi. Nisu učili Bibliju napamet kao Sabina; nemaju odakle crpiti snagu. Nemoj biti samo još jedan duhovni ranjenik. Lati se svoja mača još danas.

Prihvatajte kacigu – ono čim se
spasava – i mač Duha, to jest riječ
Božju.

Efežanima 6,17

Ekstremna

Ekstremno praštanje

RUMUNJSKA: DIANA I FLOAREA

Diana je imala samo devetnaest godina kad joj je otac odveden u zatvor zbog vjere. Ona i sestra ostavljene su da skrbe za obitelj, ali ubrzo su ostale bez posla zato što im je otac bio u zatvoru.

Uz bolesnu majku i četvero mlađe braće i sestara, Diana i Floarea bile su očajne. Stoga, kad ih je nazvao jedan mladić i rekao da može Diani nabaviti radnu dozvolu, bile su oduševljene. Tako se ona našla s njim na večeri, a on joj je dao da pije mnogo vina i naposljetku je zaveo. Nakon toga joj je dao nešto novca i ovo je postalo pravilo. Više nije bilo ni riječi o radnoj dozvoli, a Diana je prihvaćala novac jer je bila u beznadežnu položaju.

Tako se nastavila prostituirati kako bi uzdržavala obitelj, mada ju je sve to ispunjavalo užasnim osjećajem krivice. Uskoro je u sve uključena i njezina sestra, i sad su zajedno krile svoju sramotu.

Kad se sve otkrilo i kad su se suočile s majkom, rekle su: "Kako nam možeš oprostiti? Mislile smo da ćemo ti se gaditi."

Majka im je ponudila riječi ljubavi i utjeh: "Stidite se zbog toga što ste učinile – i trebate se stidjeti. No taj će vas osjećaj stida i krivice povesti u pravednost. Sjetite se da vojnici nisu samo proboli Kristov bok, već su ga 'otvorili', kako bi grešnici mogli lako ući u njegovo srce i tu naći oprostaj."

Žaljenje zbog počinjena grijeha i žaljenje nad samim sobom, dvije su posve različite stvari. Mnogi ljudi kad stradaju osjećaju žaljenje nad sobom. Željno čekaju da svu krivicu za svoju nesreću svale na druge. Ne bi nimalo čudilo da su ove dvije djevojke iz priče pale u primamljivo iskušenje i za sve svoje greške okrivile oca: "Da on nije bio kršćanin, ne bi bio uhićen, a mi ne bismo bile u ovoj neprilici." Ipak nisu, nego su otišle majci s iskrenim stidom i kajanjem zbog hotimične neposlušnosti. I primile su oprostaj. Pobožna žalost vodi u pokajanje, a ono u oproštenje. Žalili li i ti sebe kad stradaš? Pazi se! To te lako može odvesti u neposlušnost.

Žalost, naime, koja je po promisli i volji Božjoj rađa spasonosno i stalno obraćenje, dok žalost svijeta rađa smrt.

2 Korinćanima 7,10

Ekstreman “zločinac” – prvi dio

SAUDIJSKA ARABIJA: PASTOR WALLY, RADNIK S FILIPINA

On je bio najtraženiji zločinac u cijeloj Saudijskoj Arabiji. A nisu ga tražili zbog pljačke, ubojstva, ili silovanja. Tražen je zato što je bio kršćanski pastor i vođa velike tajne crkve u prijestolnici Saudijske Arabije.

Pastor Wally je bez suda i optužnice odveden iz svoga doma u neku prostoriju u kojoj su bila trojica muškaraca. Tamo su ga šamarali, šutirali nogama, udarali pesnicama. Najbolnije je bilo kad su ga šibali po dlanovima i stopalima. Kad su završili, njegove su ruke i noge bile modre kao patlidžan.

Usred takve boli, mučitelji su mu naredili da ustane. “Ne mogu”, rekao im je. Bolio ga je svaki milimetar stopala: nije bilo šanse da stoji na njima. “Molim vas, samo mi dozvolite da kleknem.” Mučitelji su odbili.

Dok su ga trojica muškaraca tukla, Wally je molio za njih. Dok je molio, sjetio se ređaka iz Biblije: “Jer anđelima svojim zapovjedi da te čuvaju... Na rukama će te nositi da se ne spotakneš o kamen” (Psalam 91,11-12). Unatoč ranjenim nogama, Wally je ustao i stao uspravno između to troje ljudi. Bili su šokirani što može stajati nakon strahovitog šibanja.

“Stajao sam na rukama Božjih anđela”, pričao je kasnije pastor. “Oni nisu mogli vidjeti anđele, ali ja sam osjećao da su bili tamo i pomogli mi stajati.”

Čini se da neki ljudi svoje anđele čuvarе tjeraju da rade prekovremeno. Poput pastora Wallyja i oni su neprestano na rubu radi Krista, u pobožnom svjedočanstvu i odvažnom duhu. Ipak, znamo da ima i takvih anđela čuvara koji imaju i previše slobodnoga vremena jer su dodijeljeni kršćanima koji ne rade baš ništa da bi unaprijedili Kraljevstvo. Mada je situacija u kojoj se našao pastor Wally bila jedinstvena, njegova molitva ne bi trebala biti. Katkad i mi moramo stajati na rukama Božjih anđela da bismo bili vjerni Kristu. Odišemo li takvom vrstom žarke želje na našem radnom mjestu? Kod kuće? U školi? Ako danas na nekom mjestu otkriješ da će ti biti teško zauzeti čvrst stav za Krista, traži od Boga da pošalje svoje anđele da te podignu.

Jer anđelima svojim zapovjedi da te čuvaju... Na rukama će te nositi da se ne spotakneš o kamen.

Psalam 91,11-12

Ekstremna

Ekstremno vodstvo

FILIPi: PAVAO I SILA

Pavao je noću u Troadi imao viđenje: neki je Makedonac stajao pred njim i molio ga: "Prijedi u Makedoniju da nam pomogneš!" Kako je Pavao imao to viđenje, nastojali su što prije otići u Makedoniju, uvjereni da ih je Bog pozvao da tamo objave Evanđelje.

U Filipima su propovijedali i tako se obratila Lidija, prodavačica grimizne odjeće, a jednu su ropkinju oslobodili vračarskoga duha kojim je bila opsjednuta. Zacijelo su dobro čuli Božji poziv i slijedili put kojim ih je on vodio.

Nastavili su širiti Radosnu vijest u Filipima, ali i prije nego što su shvatili što se događa, svjetina je nasrnula na njih i odvušla ih pred gradske poglavare, optužujući ih da unose nemir u grad propovijedajući Evanđelje. Pretori su potrgali s njih odijelo i naredili da ih išibaju. Kad su im zadali mnogo udarača, bacili su ih u tamnicu.

Te noći, okrvavljeni i puni modrica, s nogama u okovima, Pavao i Sila su imali svako pravo osjećati se kao da ih je Bog obmanuo. Ali njima pitanje: "Kako je Bog mogao dopustiti da se ovo dogodi?" nijednog trenutka nije palo na pamet. Umjesto toga, oko ponoći su i dalje molili i pjesmom slavili Gospodina. Imali su pouzdanje u Božje vodstvo. Znali su da ih On nije napustio i da će se njihovo čudesno izbavljenje uskoro dokazati.

Pavao i Sila su na svojim zajedničkim putovanjima nastavili slijediti Božje vodstvo. Naposljedku je Sila postavljen za starješinu crkve u Korintu. Obojica su slijedila Božje vodstvo i obojica postala mučenici za svoju vjeru.

Kamo sreće da nam Bog otkriva svoju volju u snu! Kamo sreće da sve njegove nakane stoje izložene pred nama poput promidžbenih plakata na ulicama! Ili još bolje, da nam glas jasno kaže što točno trebamo učiniti! Koliko god nam to dobro zvučalo, tako neposredne metode sasvim bi iz nas isključile element vjere. Bog želi da se pouzdamo u njega, kao u kartu, kad utvrđujemo kojim smjerom trebamo krenuti u životu. Pavao i Sila nisu znali točno što će im se dogoditi u Filipima. Znali su samo da im je Bog rekao da idu. Možda nećeš znati kamo te Bog vodi, ali jesi li ipak spreman slijediti ga? Nećeš početi za njim ukoliko mu ne vjeruješ u potpunosti.

Istinom me svojom vodi i pouči me,
jer ti si Bog, moj Spasitelj: u tebe se
pouzdam svagda.

Psalam 25,5

Ekstreman “zločinac” – drugi dio

SAUDIJSKA ARABIJA: PASTOR WALLY

“Gospodine, noćas se ovdje može svašta dogoditi”, molio je pastor Wally, “samo, molim te, nemoj dopustiti da mi oduzmu život.”

Kako se šibanje nastavljalo, tako je pastor Wally nastavio moliti za svoje mučitelje. Usred molitve, sjetio se retka koji kaže da su naša tijela hram Svetoga Duha.

“Hvala ti što si mi dopustio biti tvoj hram”, molio je dalje. “Uvjeren sam, Bože, da ne želiš hram koji je neprijatelj obeščastio i upropastio. Ti želiš hram koji je proslavljen i ispunjen tvojom krasotom. Tražim potpunu obnovu moga tijela, Gospodine! Bez obzira na to što će mi ovi mučitelji učiniti, molim da se ti još više proslaviš kad budem potpuno iscjeljen. Ljudi neće vidjeti ni traga od svega što su mučitelji učinili mome tijelu.

Pastoru su leđa i noge tukli palicom, a dlanovi i stopala bili su strahovito ozlijeđeni; gotovo se njima nije mogao služiti. Konačno su ga vratili u ćeliju, jer su bili odveć umorni da bi nastavili mučiti ovoga kršćanina.

Wally je molio satima, a onda je pao u grčevit, isprekidan san, tijekom kojega je osjećao Božju nazočnost i dodir iscjeljenja. Kad se probudio, njegove su ruke i noge bile zdrave. Nije osjećao bol od šibanja – samo je bio svladan osjećajima jer ga je Bog iscijelio.

Je li pastor Wally otišao predaleko kad je u vjeri molio za iscjeljenje? Je li svojim drskim zahtjevom iskoristio Sveto pismo? Dokazi nam jasno govore da Wally nije učinio ništa od toga. Pastor je zapravo samo vjerovao Bogu na riječ. Mnogi bi kršćani imali koristi kad bi malo češće činili isto. Međutim, ne možemo Bogu vjerovati na riječ ako je ne poznajemo. Wally je mogao prizvati u sjećanje ohrabrujuće retke u vrijeme potrebe, jer je provodio vrijeme čitajući Pismo. Istina, mnogi vjerni kršćani koji su pretučeni, nisu istog trena bili iscjeljeni, no Bog koristi naša svjedočanstva bilo da smo primili iscjeljenje ili ne. Jesi li se ti u stanju sjetiti Božje riječi onda kad je to potrebno? Znaš li više o Sveto-me pismu nego što zapravo poznaješ samo Pismo? Kaži Bogu da si spreman vjerovati mu na riječ.

A mi smo hram Boga živoga.

2 Korinćanima 6,16

Ekstremna pobožnost

Razmišljam ovdje o Isusovim riječima: "da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni" (Ivan 3,16)

Nalazim se među kriminalcima. To je stanje u kojemu čovjek može postati poput životinje.

A životinje nemaju grijeha. No ljudi koji me okružuju u zatvoru dosegli su najveće dubine đavlove tame koje su životinjama nedostižne.

Bilo bi lakše živjeti u štali nego među ovim kriminalcima. Svaka je njihova riječ prljava, svaka gesta odvratna. "Njihovo je grlo otvoren grob... zmijski je otrov na njihovim usnama." (Rimljanima 3,13-14)

Ali nasuprot ovome sja izvanredna Božja ljubav. Jer je istina da svi koji vjeruju – čak i ljudi poput ovih – mogu imati vječni život. Bog me poslao u zatvor da i njima donese Radosnu vijest.

Pismo ruskog kršćanina iz zatvora

Ekstreman odmor

IRAN: GRAD NA OBALI MORA

“Na odmoru smo, draga”, rekao je iranski pastor svojoj ženi. “Molim te, nemoj učiniti ništa što bi policiju natjeralo da nas ispituje. Nemojmo upropastiti ove trenutke koje možemo provesti zajedno.”

Pastorova je žena bila hodajući svjedok za Isusa Krista. Podijelila je na tisuće Biblija muslimanima u Iranu i preko tisuću primjereka filma *Isus*.

Sad su provodili odmor u gradiću na moru i izašli su na šetalište. Tamo su se razdvojili u potrazi za različitim stvarima i kad se pastor vratio, našao je svoju ženu kako velikoj grupi ljudi u dućanu govori o Isusu Kristu.

Pastor je pretražio pogledom okolinu, gledajući ima li nekoga tko bi mogao biti iz tajne policije, a onda je brzo izveo ženu iz dućana i uveo je u auto. “Dušo, na **odmoru** smo. Mislio sam da ovdje nećemo to činiti.”

Pogledala ga je u oči: “U onome dućanu ima mnogo ljudi koji ne poznaju Isusa”, rekla je ozbiljno. “Ako umru i odu u pakao, ti ćeš biti odgovoran.”

Opomenut, pastor je okrenuo auto i vratio se na šetalište. Žena je brzo otrčala natrag u dućan i podijelila narodu Biblije i film *Isus*.

Jedna je žena istupila i sa suzama u očima rekla: “Oh, hvala vam, mnogo vam hvala. Pet godina molim za Bibliju i sad je Gospodin uslišio moju molitvu.”

Godišnji odmori ostavljaju lijepe uspomene. Šetnje plažom. Kupovina u gradu. Čitanje uz vatru. Ipak, ma koliko nam bio potreban odmor od svakodnevnih obveza, nikad nam nije doista dano pravo na odmor od svjedočenja. Zapravo bi svjedočenje trebalo biti dio naše ličnosti do te mjere, da nismo u stanju razdvojiti to dvoje. Apostol Pavao nikad nigdje nije otišao kao “turist”. A za ljude poput pastorove žene iz ove priče, svjedočenje nije nešto što možeš uključiti i isključiti poput prekidača. Njihovo je smiono svjedočenje zapravo to što oni jesu i dolazi prirodno, bilo da je zgodno ili nezgodno. Neprirodno je dijeliti vjeru na sektore – tad to više nije vjera, već krivotvorina. Umjesto toga, pusti da tvoja vjera slobodno raste u svakodnevnom životu.

Propovijedaj riječ – pristupi
(k vjernicima) – bilo da im je
zgodno, bilo nezgodno.

2 Timoteju 4,2

Ekstreman odgovor

SJEVERNA AFRIKA: NOVI VJERNIK

“Zašto i dalje držiš te sastanke?” – pitao je agent tajne policije kršćanina. “Zar misliš da te susjedi neće prijaviti?”

Mradić je tek postao kršćanin, ali već je dvadesetero drugih doveo Gospodinu. Molili su da Bog proviđa za mjesto na kojemu će se moći okupljati.

Tri su se tjedna ovi sjevernoafrički kršćani okupljali u jednome stanu; bio je to nezakonit skup i zbog toga su mogli biti uhićeni. Pjevanje koje se čulo iz stana uzbunilo je susjede i oni su ih prijavili tajnoj policiji. Mradić je kršćanin potom triput privođen na saslušanje.

“Govorite li protiv islama?” – upitao ga je časnik na trećem ispitivanju.

“Ne”, odgovorio je kršćanin. “Mi nemamo ništa sa islamom. Štujemo Isusa.”

“Govorite li nešto protiv naših vođa?”

“Ne, gospodine. Mi molimo za naše vođe, baš kao što nam je Isus rekao.”

“Zašto ne nađete neko drugo mjesto za sastanke? Tad se vaši susjedi ne bi mogli žaliti na vas.”

“Kako gospodine? Nemamo odgovarajuću dozvolu.”

Časnik je otvorio ladicu i iz nje izvukao formular. Nekoliko je minuta pisao, a onda formular predao kršćaninu. Bilo je to odobrenje koje je kršćanima priznavalo pravo na sastanke u crkvenoj zgradi koja već dugo nije bila u upotrebi. Preljepa zgrada i dozvola vlasti da se u njoj sastaju – bio je to odgovor na njihove molitve.

Ne postoji nešto što se zove neuslišana molitva. Bog uvijek odgovara na svaku našu molitvu, samo što taj odgovor nije uvijek jednak našim očekivanjima. Katkad je njegov odgovor: “Čekaj.” Tad moramo sačekati njegovo pravo vrijeme prije nego što nastavimo dalje. Drugi put Bog može tražiti da nastavimo rasti. Tad znamo da je naša molba ispravno usmjerena, no još moramo rasti kako bismo se pomakli naprijed. Katkad moramo čuti odgovor koji nam se ne sviđa, a to je: “Ne.” To znači da naša molba nije u skladu s njegovom voljom, a ni vrijeme nije pravo. I naposljetku, odgovor katkad glasi: “Kreni.” Naša je molba tad na pravome putu. Duhovno smo spremni i vrijeme je pravo. Što je Božji odgovor na tvoju molitvu, upravo sada?

Zazivam te, Bože, ti ćeš me uslišiti.

Psalam 17,6

Ekstremna

Ekstremno oklijevanje

IRAN: PASTOR ROUBAK

Prošla je ponoć i zatvorenik je bio umoran. Već je četrnaest dana bio u samici iranskoga zatvorra i molio je od Boga da mu pomogne izdržati (ukupno je u toj samici proveo dvedeset i osam dana). Kad je začuo kucanje na vratima ćelije, bio je premoren i razdražen.

“Pastore”, rekao je stražar, “želim razgovarati s tobom o Isusu.”

“Odlazi”, proštenjao je pastor. “Ja ne želim razgovarati s tobom.”

“Ali moraš”, rekao je stražar. “Ti si pastor.”

Mladi je iranski stražar imao mnogo pitanja. Htio je znati kakva je razlika između islama i kršćanstva; između tegobnih Allahovih zahtjeva i poziva punog ljubavi što ga upućuje nebeski Otac.

Dva su čovjeka razgovarala puna četiri sata, a pastor mu je objasnio što je kršćanska vjera, što znači spasenje od grijeha preko Isusove smrti na križu i kako može primiti Krista u svoj život.

Ujutro, u pola pet, zatvorenik i stražar zajedno su molili. Dok su mu niz lice tekle suze, stražar je prihvatio Krista. Zatvorenik mu je, i sam u suzama, iskazao dobrodošlicu u Božje kraljevstvo.

I dok je stražar ulazio u novi život, i pastor je osjetio promjenu u svome srcu. “Prvi put je”, pričao je kasnije, “nestala sva gorčina.” Sad je za svoje porobljivače, ali i za sve muslimane u svojoj domovini, osjećao samo ljubav. Od tog trenutka, njegova je služba u velikoj mjeri porasla.

Namještaj koji prelazi s jednog naraštaja na drugi, u svojim vlasnicima stvara osjećaj koji nadilazi nedostatak njegove ljepote. Posebna stolica koja je pripadala tvojoj baki i djedu, nosi posebna sjećanja koja te čine slijepim za mrlje, ogrebotine i druge znakove istrošenog komada namještaja. Izgreban i umrljan ormar od cedrovine, nekoć u posjedu bliskoga rođaka, predstavlja osobito blago neizmjerne vrijednosti. Tako nam Bog može dati ljubav za ljude koji nisu baš tako mili i dragi. Može nam pomoći da vidimo vrijednost u bezvrijednome. Njegova ljubav može zasjeniti mane i nedostatke druge osobe – baš kao što je učinio s tvojim grijesima. Probaj i vidjet ćeš. Traži od Boga da ti pomogne voljeti one koje nije lako voljeti, tako što ćeš ih gledati njegovim očima.

(Sluga Gospodnji) protivnike će ukoriti blagošću, ne bi li im Bog dao obraćenje da potpuno upoznaju istinu.

2 Timoteju 2,25

Ekstreman misionar

IRIJAN JAYA: STANLEY ALBERT DALE

Strijele su se, jedna po jedna, zabijale u njegovo tijelo, a Stanley Albert Dale ih je, jednu po jednu, čupao i lomio preko koljena. Krv je lptala iz mnogobrojnih rana i padala na riječni nasip. Yali ratnici su vrištali plašeći se da je bijeli čovjek, ili *duong*, besmrtn.

Već su ga jedanput pokušali ubiti u drugome selu. Plašila ih je poruka koju je prenosio, jer su njegovi sljedbenici spaljivali svoje tradicionalne idole i mjesta šovanja duhova. Jedanput su ga i nastrijelili, no *duong* je otišao i posve se oporavio.

Dale je došao u gorje Irijan Jaya (Zapadna Nova Gvineja, danas dio Indonezije) 1960-ih, kako bi svjedočio o Kristovoj ljubavi. Sad je, suočen s nekoliko stotina ratnika koji su vrištali, čupao strijele iz svoga tijela istom brzinom kojom su se zabadale. Yali su bili upoznati da je Duh koji boravi u njemu moćan. Naposljetku su Dale i misionar koji je bio s njim, pali mrtvi. Više od šezdeset slomljenih strijelama ležalo je na gomili pokraj Daleovih nogu. Ratnici su potom raskomadali njegovo tijelo, jer su se bojali da bi mogli oživjeti.

Yali su mislili da će to biti kraj poruke Evandjelja u njihovoj dolini, ali nije bio. Došli su drugi kršćani i mnogi među istim onim ratnicima koji su gađali strijelama Dalea, postali su vjernici. Sad *duong*, koji nije htio umrijeti, slavi Isusa zajedno sa svojim preobraćenim ubojicama.

Mada su Yali mislili da je Daleovo zemaljsko tijelo bilo besmrtno, zapravo je njegova duša bila ta koja je odbijala umrijeti. Misionari koji su poslali Daleovim stopama pomogli su Yali ratnicima da shvate vječnost. Pričali su im o Bogu. Razmisli na trenutak koji su ti događaji, ljudi i stvari oduzeli najviše vremena prošloga tjedna. Izvjesno je da nas svakodnevne životne obveze tjeraju da se nosimo sa stvarima koje teško da imaju ikakav vječni značaj: prljave pelene, telefon koji ne prestaje zvoniti, kemijsko čišćenje i da, nogometni trening. Daleova nas priča podsjeća da na prvo mjesto trebamo staviti ono što ima vječni značaj. Koji dio tvoga svakodnevnog života ima vječni značaj? Ako ti sam ne odvojiš vrijeme za to, tko će?

Iako je (Bog) dopustio
čovjeku uvid u vijekove.

Propovjednik 3,11

Ekstremna

Još jedna ekstremna pjesma

SSSR: ALEXANDER ZATSEPA

Kad je Alexander Zatsepa, ruski vojnik u Crvenoj armiji, poginuo na zadatku, među njegovim je stvarima pronađena ova pjesma:

Čuj me, Bože; nikad prije u životu nisam s tobom pričao.

Ali baš sad osjećam da se trebam pozdraviti s tobom.

Znaš da su mi od djetinjstva govorili da ne postojiš.

Ja sam im, budala, vjerovao.

Nikad nisam razmišljao o tvome stvaranju. A ipak, noćas, dok gledam ka nebu niz topovsku cijev, divim se svjetlucanju zvijezda nada mnom, i iznenada mi je postala jasna sva okrutnost laži da te nema.

I pitam se, moj Bože, hoćeš li mi pružiti ruku?

Ali ja ću ti pričati, a ti ćeš razumjeti.

Zar nije neobično što je svjetlo sišlo na mene i što te vidim usred ove paklene noći?...

Iako ti ranije nisam bio prijatelj, hoćeš li me ipak pustiti da uđem, sad kad dolazim?

Evo, ja plačem! O Bože moj, moj Gospodine, ti vidiš što mi se događa.

Noćas su se moje oči otvorile.

Zbogom, moj Bože. Odlazim i ne vjerujem da ću se vratiti.

Čudno je, zar ne? Ali više se smrti ne bojim.

Mučenici nas uče o Božjoj vjernosti; o njegovu miru, ljubavi i zaštiti. Ipak, priče o mučenicima ne govore samo o njima samima, nego i o njihovim neprijateljima. Oni koji su se od komunizma obratili na kršćanstvo govore o drugoj strani priče. Takvi otkrivaju Božju strpljivost, milost, spremnost da oprostí čak i najgorem grešniku koji zamoli za oprostaj. Alexandero-va je pjesma glas svake molitve svakog pokajnika, čije su se "oči otvorile" za istinu. Njegova nas priča podsjeća da služimo Bogu koji je pun ljubavi i koji želi da shvatimo tko je Isus i da njemu dođemo za spasenje. Ovo je moćna priča mučenika. Je li i tvoja?

Ne odustaje Gospodin od izvršenja obećanja... nego vas strpljivo podnosi jer neće da se itko izgubi, nego da svi pristupe obraćenju.

2 Petrova 3,9

Ekstremna

Ekstremna opasnost

AFGANISTAN: ERICK I EVE BARENSEN

Ljudi su pješaćili kilometrima kako bi stigli do Eve Barendsen i njezina muža Ericka, tražeći pomoć i lijekove. Njihova trošna kuća u Kabulu, u Afganistanu, postala je mjesto nade tisućama Afganistanaca – kako muslimana, tako i kršćana. Svakome tko je došao i pitao tko su, rekli su da oni služe Isusu Kristu. Međutim, zbog svoje su službe postali meta protivnicima.

Erick i Eve su 1980. godine otišli na kratak odmor, no brzo su se vratili u ratom zahvaćenu zemlju koja je postala njihov dom. “Kako se možete vratiti tamo?” – pitali su neki. “Zar se ne bojite? Neće li biti opasno?”

Erick i Eve nisu vidjeli opasnost, već priliku. Nisu vidjeli potencijalne ubojice, već potencijalne kršćane. “Znam za samo jednu veliku opasnost, a to je ne biti u središtu Božje volje”, rekla je Eve.

Vratili su se u Afganistan zajedno sa svojom djecom, uzrasta od pet i tri godine. Ubrzo po povratku, napali su ih u njihovoj kući koja je služila i kao mjesto sastanka za kršćanske obraćenike. Ubili su ih noževima, a njihova su djeca ostala siročići. Ipak, i u tim posljednjim trenucima, Erick i Eve su imali mir.

Nekoliko dana prije ubojstva, Eveina je majka imala viđenje: Erick i Eve bili su u nebu a anđeli su im stavljali zlatne krune na glavu. Kad je saznala da su ubijeni, to joj je viđenje dalo snagu u njezinoj žalosti.

Biti aktivan kršćanin u muslimanskome narodu predstavlja jednu od najvećih mogućih opasnosti. Međutim, Erick i Eve dali su novo značenje pojmu opasnosti. Dok su njihovi prijatelji govorili da neće moći podnijeti život u Kabulu, oni su osjećali da ne mogu podnijeti biti drugdje. Vidjeli su to kao svoj poziv. Kao Božju volju. Kaže se da ćemo, istupimo li iz Božjeg providjenja za nas, riskirati gubitak Božje zaštite. No ako je jedina opasnost biti izvan središta Božje volje, tad je to jedina opasnost koju si ne smijemo priuštiti. Koliko često sebe dovodiš u još veću opasnost korakom u stranu od Boga, a cilj ti je upravo bio sam sebe zaštititi od opasnosti?

Mi smo uistinu postali i jesmo sudionici Kristovi, samo ako nadu kakvu smo od početka imali čvrsto sačuvamo do svršetka.

Hebrejima 3,14

Ekstremna pobožnost

Gdje nema križa, nema ni krune. Ta se lekcija ne može naučiti iz knjiga, a ljudi obično ne okuse tu slast. Takav, bogat život, ne postoji u udobnome okruženju. Ako začini nisu prečišćeni tako da postanu ulje, miris parfema neće se širiti; a ako grožđe nije zgnječeno u bačvi, neće postati vino.

Od jednog kineskog kršćanina

Ekstremna

Ekstreman stisak

KINA: GOSPOĐA LU YING

“Iznesite namještaj i pretražite kuću da vidite ima li Biblija!” – rekao je zapovjednik jedinice. Oči gospođe Lu Ying ispunile su se suzama dok je gledala kako joj komunisti pretresaju kuću.

“Našao sam je!” – uzviknuo je jedan vojnik. Ali upravo kad je pružio ruku kako bi Bibliju predao zapovjedniku, gospođa Ying ju je hrabro istrgnula iz njegove ruke.

“Ova knjiga sadrži sve što trebam znati o svome voljenom Gospodinu i Spasitelju Isusu Kristu i ne želim se odvojiti od nje”, vatreno je rekla dok je privijala Bibliju na prsa.

“Vodite je van”, viknuo je zapovjednik. “Vidjet ćemo koliko dugo će se pridržavati svoje knjige o Isusu.”

Četvero je vojnika izvelo gospođu Ying na ulicu, rugali su joj se, pljuvali je i tukli, sve dok više nije mogla stajati. “Vjeruješ li i sad u svoju knjigu mitova?” – smijali su se vojnici.

Kroz otečena, krvava usta, i dalje čvrsto držeći Bibliju, gospođa Ying je ponavljala svoju ispovijest vjere.

Komunisti su dohvatili željeznu šipku i njom joj smrskali kosti na rukama. Njezine osakaćene ruke više nisu imale snagu stiska i Biblija je pala na ulicu, a oni su je zaplijenili.

Gotovo dvadeset godina potom, jedan joj je misionarski kurir donio Bibliju. Očiju punih suza, primila ju je svojim izobličanim rukama i prošaputala. “Ovoga je puta ne ispuštam.”

Mnogi ljudi imaju puno shvaćanje poluistine. Bilo da su ateisti ili agnostici, budisti ili hindusi, sva moguća predanost toj ideji ne može njihova lažna vjerovanja pretvoriti u činjenice. Njihova iskrenost nikako nije zamjena za nedostatak suštine. Nasuprot tome, kršćani imaju nepromjenjivu izvjesnost Božje riječi kojom mogu podržati svoje vjerovanje i znaju da je Božja riječ istina. Ne smijemo si dopustiti neoprezno postupanje s Biblijom, makar drugi svom snagom udarali na nas. Držiš li se ti čvrsto Božje riječi, koliko i drugog dragocjenog imetka u svome životu, kao što je novac ili ugled? Pusti neka sve drugo isklizne iz tvoga stiska, a Božje se riječi drži čvrsto i to po svaku cijenu.

Riječi su Jahvine riječi iskrene srebro
prokušano, od zemlje odvojeno,
sedam puta očišćeno.

Psalam 12,7

Ekstreman “duh”

KINA: MIZHONG MIAO

Uvjeti u kineskome radnom logoru bili su surovi. Hrana se svodila gotovo na ništa, zima je bila izrazito hladna, a povrh svega toga, u logoru je izbila epidemija. Kad je zima počela, bilo je tisuću i tri stotine zatvorenika. Kad je došlo proljeće, ostalo ih je samo dvije stotine i pedeset.

Mizhong Miao poslan je u logor zato što je propovijedao Evanđelje i zato što je odbio zaniijekati svoju vjeru. Petogodišnja kazna na koju je bio osuđen, utrostručena je kad nije htio prestati propovijedati drugim zatvorenicima.

Tijekom te surove zime stražari su pomislili da je Mizhong Miao umro. Činilo se da je život napustio njegovo gotovo smrznuto tijelo, ali Miaoov je duh bio živ i on je molio. Ostavili su ga sama u mrtvačnici i tad je ugledao posjetitelja – anđela koji je puhao na njega. I dok je njegov dah prelazio preko njega, Miao je osjetio kako mu bolest napušta tijelo, a toplota ulazi unutra. Odmah je kleknuo i zahvalio Bogu.

Izašao je iz mrtvačnice i otišao zatvorsko-me liječniku, koji ga je gledao s užasom na licu; mislio je da vidi duha. “Ne bojte se. Ja sam Mizhong Miao”, rekao je kršćanin. “Bog mi je vratio zdravlje. Poslao me da vam pokažem njegov put.”

Poginjući glavu pun poštovanja, liječnik je rekao: “Tvoj je Bog stvaran.” Te je noći prihvatio Krista za svoga Spasitelja.

Vidjeti znači vjerovati. Možemo govoriti o Bogu. Možemo učiti o Isusu. No moramo ga doživjeti vjerom, kako bismo zajedno s liječnikom priznali: “Bog je stvaran.” Šanse da liječnik u kineskome radnom logoru dođe Kristu bile su ravne nuli. Međutim, kad se suočio sa živim čudom, odlučio je povjerovati Mizhongovu Bogu. Katkad možemo osjetiti kao da se naši voljeni suočavaju sa sličnim mogućnostima. Tad moramo moliti za njih da dožive Boga. Možda ga susretnu kroz njegovu tvorevinu. Možda ga vide na djelu kroz nečiju ljubav prema njima. Mada čudā kao što je ovo s Mizhong Miaom ima tek nekoliko, moli za tvoje izgubljene voljene da dožive susret sa živim Bogom, koji je pun ljubavi i koji mijenja živote.

Oni pristupiše k Filipu... te mu rekoše: “Gospodine, htjeli bismo vidjeti Isusa.”

Ivan 12,21

Ekstremna “pogodba”

ISTOČNA EUROPA: CIMERI U ZATVORU

Propovjednik je tek počeo obrazlagati svoju glavnu misao kad su zatvorski stražari upali u ćeliju; njega su zgrabili, a sve ostale bacili na pod.

“Znaš da je propovijedanje zabranjeno”, zarezao je jedan od njih. “Sad ćeš biti kažnjen!” Golemi su ga stražari odvukli van iz ćelije, pa dalje niz hodnik. Ostali su zatvorenici znali da istočnoeuropska komunistička straža odvodi njihova prijatelja u “sobu za batine”. Čuli su kako se vrata te strašne prostorije s treskom zatvaraju, a potom i prigušene krike i jauke, dok su nemilosrdno tukli njihova prijatelja.

Prošao je gotovo čitav sat prije nego što su stražari širom otvorili vrata ćelije i unutra ubacili propovjednika. Odjeća mu je bila sva krvava, a na licu su se vidjeli tragovi batina. Pogledao je unaokolo u svoje zatvorske cimerе, baš kao da proziva učenike.

“Pa, braćo moja”, rekao je, “gdje sam ono stao prije nego što su nas onako nepristojno prekinuli?” I propovijed je nastavljena. Kršćani su znali da će platiti visoku cijenu budu li svjedočili Evanđelje u zatvoru, a ipak su mnogi propovijedali. Neki od njih, bez ikakve teološke naobrazbe ili iskustva u službi, u zatvoru su se pretvarali u vatrene, rječite propovjednike.

“Bila je to pogodba”, pisao je kasnije jedan zatvorenik. “Mi smo propovijedali, a oni su tukli. Mi smo bili sretni što propovijedamo, a oni što tuku – tako su svi bili sretni.”

U svijetu u kojemu ugovori više nisu obvezujući, u kojemu su obitelji razjedinjene a broj rastava nadmašuje broj oženčanja, kršćani moraju obnoviti značaj predanosti – po svaku cijenu. Kakva je vrijednost obećanja, ako ono ništa ne znači? Međutim, posljedice naše predanosti Kristu nisu jeftine. One nas mogu stajati šanse da budemo veoma uspješni prema sojetovnim standardima. Mogu nas stajati gubitka prijatelja i popularnosti. Možda i gubitka obitelji. Sigurnosti. A neke čak i gubitka života. Predanost mora imati cijenu. Zatvorenici su ovo sasvim dobro shvatili. No Kristova je nagrada, također, dio te pogodbe. Ispunjavaš li ti svoj dio pogodbe?

Ustrajan si i neumorno
si trpio za moje ime.

Otkrivenje 2,3

Ekstremna

Ekstreman poziv

RUMUNJSKA: SATNIK RECK

Komunistički su stražari danima tukli zarobljena pastora, pomagali mu da vrati snagu tako što su mu davali dobru hranu, a onda ga ponovno tukli. Naredba je bila da ga sustavno tuku dok ne umre, ali sporom smrću. Htjeli su da pati.

Satnik Reck je jednog dana, dok je tukao pastora, rekao: "Znaš što, ja sam Bog. Ja imam moć života i smrti nad tobom. Onaj koji je na nebu ne može odlučiti o tvome životu. Sve ovisi o meni. Ako ja to hoću, živjet ćeš. Želim li da umreš, umrijet ćeš. Ja sam Bog!"

Pastor je mirno odgovorio: "I ne znate što ste rekli. Svaka je gusjenica u konačnici leptir, razvije li se pravilno. Ni vi niste stvoreni mučiteljem, čovjekom koji ubija. Stvoreni ste da biste se preobrazili na Božju sliku, s bogolikim životom u srcu. Mnogi koji su poput vas bili progonitelji, shvatili su – baš kao apostol Pavao – da je sramota da čovjek čini zvjerstva kad već može činiti dobro. Tako su postali sudionici Božje naravi. Isus je rekao Židovima svoga vremena: 'Bogovi ste'. Vjerujte mi gospodine Reck, vaš je pravi poziv bogolikost – prihvaćanje Božje naravi, a ne mučiteljeve."

Reck je hinio da nije čuo što mu kršćanin govori i nastavio ga je tući. Ali nije mogao prestati misliti o svome pozivu. Naposljetku je, povijenih koljena, prihvatio Krista u svoje srce.

Svaka je gusjenica zapravo leptir – razvije li se pravilno. Ako ne, i tako može nastaviti živjeti. Međutim, tad to nije stvaranje kakvo je trebalo biti. Na isti način, i naš je pravi poziv, kao ljudskih bića, da uđemo u osobno zajedništvo s Isusom Kristom i razvijemo kristoliki karakter. Možemo mi biti veoma ostvareni i bez Krista, uz nekoliko zasluga pripisanih uz naše ime. Možemo postati izvrsni u mnogo čemu – uspješni poslovni ljudi, majke pune ljubavi, predani očevi... Međutim, promašimo li onaj pravi poziv, nikad nećemo postati onakvi kakvi smo prvobitno stvoreni i kakvi trebamo biti. Gusjenica je zanimljiva. No leptir je daleko nadmašuje u ljepoti i sposobnostima. Težiš li i ti u životu za svjetovnim uspjehom, propuštajući usput svoj pravi poziv?

Onomu koji, prema snazi što silu svoju očituje u nama, može učiniti neograničeno više od onoga što možemo moliti ili misliti.

Efežanima 3,20

Ekstremna ograničenja

BABILON: ŠADRAK, MEŠAK I ABED NEGO

“Šadrak, Mešak i Abed Nego odgovoriše kralju Nabukodonozoru: ‘Ne treba da ti odgovorimo na to. Bog naš, kome služimo, može nas izbaviti iz užarene peći i od ruke tvoje, kralju; on će nas i izbaviti. No ako toga i ne učini, znaj, o kralju: mi nećemo služiti tvojemu bogu niti ćemo se pokloniti kipu što si ga podigao’” (Daniel 3,16-18).

Kralj je kipio bijesom na trojicu mladića. Nisu se htjeli pokloniti zlatnome kipu što ga je podigao svome narodu – onoga tko to odbije, čekala je smrt u vatri. Tako je kralj naredio da se peć ugrije sedam puta jače nego inače, a najjačim ljudima iz svoje vojske da dođu i svežu mladiće. Vatra je u peći tutnjala a njezini zidovi postajali sve užareniji, kao da će se istopiti. Potom je kralj naredio da bace mladiće u užarenu peć.

I dok su to činili, kako je peć bila preko mjere užarena, plamen je ubio vojnike. Zarobljenici su na trenutak nestali iz vidokruga, dok se vatra blješteći razbuktavala i plamen suknuo gore.

A onda je Nabukodonozor pogledao u peć i u čudu skočio, rekavši: “Vidim četiri čovjeka, odriješeni šeću po vatri i ništa im se zlo ne događa; četvrti je sličan sinu Božjemu.” (Dn 3,25)

Nabukodonozor je iznenada spoznao svoja ograničenja pred jedinim istinitim Bogom.

Kad dođe do bitke između dobra i zla, to nije fer borba. Neprijatelj je moćan. Ali Bog je moćniji. Sotona je snažan. Ali Bog je snažniji. Sotona mora slati svoje demone diljem svijeta kako bi izoršili njegove opake naloge. Nasuprot tome, Bog je posvuda i samo je on sveprisutan – u potpunosti je tu, na svakome mjestu u svako vrijeme. Unatoč tomu, kad se nađemo pod pritiskom protivnika, nisu nam uvijek tako očigledna neprijateljeva ograničenja. U tome nam času neprijatelj izgleda opasno. Zastrašujuće. Čini nam se da će nas proždrijeti. Privremeno zaboravimo na Božju neograničenu moć. Držiš li i ti pogled prikovan za termostat kad se nađeš u neprijateljevoj peći? Ili si usredotočen na Božju nazočnost, u kojoj nalaziš snagu da izdržiš vrelinu?

Jer nema boga koji bi
mogao izbaviti kao ovaj.

Daniel 3,29

Ekstreman pljesak

ENGLESKA: THOMAS HAUKER

Thomas Hauker, bistar, omiljen, lijep, mladi gospodin, nije htio zanijekati svoje osobno zajedništvo s Kristom. Radi toga je osuđen na smrt spaljivanjem na lomači.

Nekoliko dana prije pogubljenja Thomasu su prijatelji došli u posjet u zatvor u Engleskoj. Jedan je od njih rekao: "Čuo sam da Bog daje posebnu milost onima koji umiru u vatri, kako bi mogli izdržati plamen. Molim te, da bih mogao podnijeti tu svirepost koju će ti učiniti, možeš li nam dati neki znak da se to događa? Ako to ne budem znao, ne vjerujem da ću moći podnijeti taj dan."

Thomas je na trenutak razmišljao. "Bude li silina bola podnošljiva, prije nego što umrem dat ću vam znak tako što ću podići ruke ka nebu."

Na dan pogubljenja, mnoštvo je bruhalo o Thomasovu obećanju. Dok su ga lancima privezivali za lomaču, mirno je i s ljubavlju razgovarao s čovjekom koji je položio drva. Potom je zatvorio oči i vatra je potpaljena.

Thomas je nastavio propovijedati ljudima okupljenim oko lomače, no ubrzo, zbog hučanja vatre, nije mogao. Svi su bili uvjereni da je umro. No njegove su se ruke iznenada podigle uvis, ka njegovu Bogu, u slavljenju i zahvali, i Thomas je tri puta zapljeskao. Gomili se oteo povik, a Thomas je potonuo u vatru i predao Bogu svoj duh.

"Ne mogu više izdržati." Koliko se često uhvatimo kako se frustriramo i na najmanje iskušenje. Dijete koje plače. Zaglavljena kvaka na vratima. Rad do kasno u noć, kako bi se posao obavio u roku. Dolazimo u iskušenje odustati pod pritiskom. No, često preuveličavamo svoje probleme i potcjenjujemo svoju sposobnost da izdržimo njihov udar. Bog nam je zapravo obećao da neće dozvoliti ništa u našem životu što bi bilo veće nego što možemo izdržati. Thomas, s udignutim rukama u znak pobjede nad vatrom i u zahvali Bogu, dovoljan je dokaz. Kad pomisliš da nećeš više moći izdržati u nekoj situaciji, sjeti se Thomasa. I sjeti se Božje vjernosti. On točno zna što možeš a što ne možeš izdržati.

Nama koji ne smjeramo na vidljivo,
nego na nevidljivo.

2 Korinćanima 4,18

Ekstremna pobožnost

**O Bože, prihvati svo moje stradanje,
moj umor, poniženja, suze, nostalgiju,
gladovanje, patnju od hladnoće i svu gorčinu
nakupljenu u mojoj duši. Dragi Gospodine,
sažali se i nad onima koji su nas progonili
i mučili dan i noć. Podari i njima božansku
milost poznavanja slasti i radosti tvoje
ljubavi.**

Kršćanka koja je služila zatvorsku
kaznu u sibirskome radnom logoru Vorkuta

Ekstreman reformator

NJEMAČKA: MARTIN LUTHER

31. listopada 1517. godine, Martin Luter je na vrata crkve u Wittenbergu, u Njemačkoj, izvjesio devedeset pet teza o biblijskoj vjeri i ostatak svog života proveo na korak od smrti. Unatoč toj opasnosti, on nikad nije zazirao od prilike u kojoj je mogao dokazivati ispravnost biblijskoga nauka, nasuprot nauku o djelima, koji je u to vrijeme preovladavao u crkvi.

Iako je više puta bio opominjan da ne nazoči skupu u Wormsu, rekao je: "Budući da sam pozvan, rješen sam i odlučan ići u ime našega Gospodina Isusa Krista; mada znam da ima toliko đavala koji će mi se suprotstaviti, koliko ima i crjepova na kućama u Wormsu."

Kad je pozvan opozvati svoje učenje, Luther je odgovorio: "Moja je savjest toliko vezana i obuzeta Svetim pismom i Božjom riječi, da niti hoću, niti mogu to opozvati; ne smatram ni bogougodnim ni zakonitim ići protiv svoje savjesti. Toga se držim, u tome počivam: nemam ništa više za reći. Bože, smiluj mi se!"

Umakao je onima koji su ga htjeli mrtvog i – u tajnosti – preveo Sveto pismo na njemački. Mada je neprestano bio u opasnosti, živio je do svoje šezdeset treće godine i umro prirodnom smrću.

Ljudi su brzi u kritiziranju crkve za sve što im padne na pamet. Kao da pišu kritiku za dramu na Broadwayu, članovi crkve isuviše teže ka tome da bogoslužje procjenjuju kao da se radi o nekoj izvedbi. Glazba je preglasna. Propovijed prekratka. Zgrada prehladna. Crkvene klupe neudobne. Međutim, Luther nije bio kritičar, mada nije pružao podršku ustanovljenoj crkvi. Korio ju je. A ukor se razlikuje od kritike po tome što on poziva crkvu koja je odlutala od Svetoga pisma da se vrati Božjoj riječi. Nasuprot tome, kritika je samo nečija potreba da iskaže svoje mišljenje ili saopći što više voli. Služiš li ti brižno tijelu Crkve kao što je to činio Luther, ili manje više kritiziraš Božju crkvu?

Propovijedaj riječ – pristupi
(k vjernicima) – bilo da im je zgodno,
bilo nezgodno.

2 Timoteju 4,2

Ekstreman nositelj

RIM: IGNACIJE

“Čovječji je život neprestano umiranje, ukoliko Krist ne živi u njemu.”

– Ignacije

Ignacije je bio učenik apostola Ivana i javno je ukorio cara Trajana zbog štovanja idola. Međutim, Trajan se zakleo da će mu se zbog tog sramnog ukora javno osvetiti.

Tako je Ignacije uhvaćen i sproveden u Rim. Dok su ga vodili k lavovima, rekao je drugome vjerniku: “Moj dragi Isus, moj Spasitelj, tako je duboko upisan u moje srce, da sam uvjeren u ovo: kad bi mi srce izvadili iz grudi i isjekli ga na komade, na svakom bi dijelu pisalo ime Isus.”

Kad se mnoštvo naroda okupilo kako bi svjedočili njegovoj smrti, Ignacije se hrabro obratio veseloj gomili: “Ja sam Božja pšenica. Samljet će me zubi divljih zvijeri, kako bih postao čist kruh Kristov, koji je meni Kruh života.”

Čim je izgovorio ove riječi, izgledniji su ga lavovi prožderali. Opravdao je svoj nadimak Bogonosac (grčki: *Teofor*). Do samoga kraja, ime svoga Boga i Spasitelja nosio je na usnama. Često bi govorio: “Raspeti je Krist moja jedina i sva ljubav.” Utjehu je do posljednjeg dana nalazio u ovoj jednostavnoj istini: “Koliko svijet mrzi kršćane, toliko ih Bog voli.”

Tradicija braka nalaže da žena treba nositi prezime svoga muža kao simbol njihova sjedinjenja. Oni više nisu dvoje ljudi, već jedno. Kako par zajedno stari, počinju dijeliti nešto više od istoga prezimena. Imaju iste prijatelje i interesovanja. U stanju su jedno drugom završiti započetu rečenicu. A na neki čudan način jedan broj njih počinje sličiti jedno drugome, što je posljedica njihove dugotrajne prisnosti. Na isti način, oni koji nose Kristovo ime “kršćanin” ili “mali Krist” razvijaju istu prisnost – sjedinjenje sa Spasiteljem. No siš li ti dobro Kristovo ime? Nadahnjuje li te, kao Ignacija, to što s Kristom dijeliš njegovo ime, da sudjeluješ i u njegovu stradanju, službi i životu?

Jer sam se tvojim zvao imenom, o Jahve, Bože nad Vojskama.

Jeremija 15,16

Ekstremna

Još jedno ekstremno pitanje

SAD: DJEČJI PISCI SCENARIJA

“Ne možemo postaviti to pitanje. Ne znamo odgovor.”

Scenaristi su radili na dječjem videu nazvanom *Stephenov ispit vjere*, u kojem jedan dječak putuje kroz vrijeme kako bi naučio nešto o progonu kršćana kroz povijest. Radili su na sceni u kojoj kršćane bacaju izgladnjelim lavovima, nakon što su optuženi da su podmetnuli požar u Rimu.

“Ne možemo nikako tražiti da Stephen pita: ‘Ako je Bog zaštitio Daniela u lavljoj jami, zašto onda nije zaštitio i kršćane u Kolo-seumu?’”

Zašto bi Bog zaštitio jedno svoje dijete, a dopustio da na tisuće drugih strada? Prvi je scenarist razmišljao i našao odgovor: “Nije problem u odgovoru, nego u pitanju. Ne trebamo pitati: ‘Zašto?’, nego: ‘Jesmo li spremni?’. Daniel je bio spreman stradati u lavljoj jami. Vjernici u doba Nerona, također, su bili spremni umrijeti. Činjenica da je jedan izbjegao takvu smrt, a drugi nisu, ne mijenja stanje njihovih srca. Naša je poslušnost to što stvara svjedoka, a ne sam čin stradanja.”

Kad je Nabukodonozor riješio baciti Šedra-ka, Mešaka i Abed Negu u užarenu peć, oni su mu rekli: “Bog naš, kome služimo, može nas izbaviti iz užarene peći... No ako toga i ne učini, znaj, o kralju: mi nećemo služiti tvojemu bogu.” (Dn 3,17-18)

Mnogi ljudi danas pitaju: “Zašto?”. Ušli smo u novo doba pitanja na koja nema odgovora, a koja se odnose na neobjašnjive tragedije. Svijet vapi za odgovorima, a ipak znamo da nijedan neće biti dovoljan da iscijeli bol. Čak i da znamo razlog zbog kojeg se dogodila tragedija na svakoj specifičnoj razini u životu svakog pojedinca, to bi nam slabo pomoglo u olakšanju boli u srcu. Umjesto toga, trebamo vjeru Danielovih prijatelja, koji su rekli da čak i ako Bog ne odluči djelovati na način za koji molimo, možemo imati pouzdanja da sve što on čini, čini za naše dobro. Umjesto da pitamo: “Zašto?”, dok molimo da shvatimo, moramo moliti za mir koji sve to nadilazi.

I mir će Božji, koji nadilazi svaki razum, čuvati srca vaša i misli vaše u Kristu Isusu.

Filipljanima 4,7

Ekstremna

Ekstremno nasljeđe

SAD: ANNE HUTCHINSON

“Djeco, ležite!” – viknula je Anne Hutchinson kad je čula da se strijela oštro zabija u njezina vrata. Potom su čuli uznemirujuće poklike Indijanaca koji su opkolili kuću. Činilo se da strijele udaraju sa svih strana i uskoro je u blizini prozora začula korake. “Danas ću se sresti s tobom, Gospodine!” – rekla je Anne.

Anne Hutchinson je bila hrabra žena. Do svoje dvadeset treće godine bila je tri puta u zatvoru zbog toga što je javno govorila o svojim puritanskim uvjerenjima. Puritanci su u svojim crkvama htjeli slušati o Bibliji, jer je u to vrijeme tek nekolicina kršćana u Engleskoj imala Bibliju na engleskome jeziku.

Anne i njezin muž William došli su u Ameriku 1634. godine u potrazi za vjerskom slobodom, no čak su i u Americi bili progonjeni zato što su držali vjerske sastanke u svojoj kući. Ljudi koji su podržavali njihovu službu bili su više puta uhićeni i, štoviše, izgubili su biračko pravo.

U svojoj četrdeset šestoj godini, trudna sa osamnaestim djetetom, Anne je bila osuđena i bačena u zatvor na četiri mjeseca. Nakon što su protjerani iz kolonije, njezina obitelj i prijatelji osnovali su novi grad i kućnu crkvu na Rhode Islandu.

Svojim pionirskim duhom, Anne je pomogla da ideja o vjerskoj slobodi postane američki ideal. U napadu Indijanaca onoga dana, ubijena je ona i njezino petero djece. Susrela se sa svojim Spasiteljem hrabro i u vjeri, baš onako kako je živjela svoj život.

Sloboda nikad nije besplatna. Uvijek ide uz cijenu. Isus Krist je bio prvi koji je platio konačnu cijenu za vjersku slobodu – omogućujući nam pristup Bogu posredstvom svoje smrti na križu. On je bio jedini koji je mogao platiti cijenu našega oslobođenja od grijeha. Njegova smrt i uskrnuće postavili su temelje slobode, a mnogi su se vjernici od tada žrtvovali, kako bi podržali pravo svih nas da doživimo slobodu u Kristu. U Americi su vjernici poput Anne pretvorili san o vjerskoj slobodi u stvarnost. Naše je nasljeđe žrtvovanja veliko. Koliku si cijenu ti spreman platiti kako bi sljedeći naraštaj iskusio vjersku slobodu koju ti uživaš? Traži od Boga da ti pokaže kako ćeš je predati sljedećem naraštaju.

Naraštaj naraštaju kazuje djela tvoja i silu tvoju naviješta.

Psalam 145,4

Ekstreman švercer

SJEVERNA KOREJA: KIK

“Traži križ”, rekao je jedan seljanin mladome Korejcu koji se zvao Kik.

Među onima koji su pobjegli iz Sjeverne Koreje u Kinu proćulo se da trebaju tražiti zgradu na kojoj je križ. Kik je konačno pronašao takvu zgradu, a s njom i hranu i odjeću. Osim toga, našao i je novu povezanost s Isusom Kristom.

Članovi crkve poučavali su Kika tri mjeseca. Ali on je znao da se mora vratiti u Sjevernu Koreju, kako bi drugima govorio o Isusu.

Njemu i još jednom mladom vjerniku dali su pet Biblija i hranu za put. Međutim, graničari su ih uhvatili čim su prešli rijeku na granici sa Sjevernom Korejom.

Otkrili su i da Kikov prijatelj nosi Biblije. Potom ga je jedan graničar nasmrtn pretukao željeznom šipkom. Onda su se ustremili na Kika, no on je uspio pobjeći. Nekoliko mjeseci kasnije, Kik je počeo svjedočiti za Krista, a osnovao je i ilegalnu crkvu u Sjevernoj Koreji.

Nije prošlo dugo kad je otkrio da treba još Biblija, jer je crkva ubrzano rasla. Dobro se sjećao kako je njegov prijatelj dao svoj život pokušavajući unijeti Božju riječ u njihovu domovinu. Kad je Kik odlučio ponovno otići u Kinu po Biblije, vjernici su bili veoma zabrinuti za njegovu sigurnost.

Kik se sjetio savjeta koji je nekoć primio. Kratko je odgovorio: “Pouzđajte se u križ.”

Križ je kontroverzan. Mnogi će ljudi lako govoriti o vjeri, ali zbog križa se osjećaju nelagodno, pa čak ih i vrijeđa. Kiku je bilo rečeno da traži križ kako bi pronašao sigurnost. Nije znao da njegovi neprijatelji traže isto to, samo iz drugog razloga. Oni su znali da se kršćani ujedinjuju pod znakom križa. Budući da se oni protive križu, on je postao njihov neprijatelj. Naš duhovni neprijatelj gleda na križ s usrdnim gađenjem, strahom i mržnjom. Gledaš li i ti na križ s jednako usrdnom radošću, nadom i zahvalnošću? Tvoj je neprijatelj otvoreno usmjeren na križ – u svakom je času spreman napasti. Jesi li ti jednako usredotočen braniti ga, služiti mu i voljeti ga?

Mnogi, naime, o kojima sam vam često govorio, a sada sa suzama govorim, žive kao neprijatelji križa Kristova.

Filipljanima 3,18

Ekstremno jedinstvo

MALUKU: NUS REIMAS

“Kad sam vidio avione kako se zabijaju u Svjetski trgovački centar 11. rujna, to me podsjetilo na jedan bolan događaj”, rekao je Nus Reimas, generalni tajnik Indonezijske evangelističke zajednice.

“Prije više od godinu dana, stotine do zuba naoružanih muslimana za koje se kaže da su povezani s Osamom Bin Ladenom napalo je naše otoke Maluku. Njihov je zadatak bio riješiti se svih kršćana.” Procjenjuje se da je ubijeno preko šest tisuća ljudi, a dodatnih pet stotina tisuća stanovnika moralo je pobjeći iz svojih domova od neprestane pucnjave i podmetanja požara. “Muslimani su ubili trideset osam članova moje šire obitelji”, rekao je Reimas, zamišljeno.

22. listopada 2001. Reimas je dao intervju časopisu *Kršćanstvo danas*. Tad je rekao da mu je bilo teško usredotočiti se na redak iz 1 Solunjanima 5,18 koji kaže: “U svakoj prilici zahvaljujte, jer je to za vas volja Božja u Kristu Isusu!” Bol je bila prevelika i činilo se da oporavak nikad neće doći. Međutim, odlučio je da će živjeti onako kako naučava Božja riječ.

“Tek tad sam se uspio uspraviti i suočiti sa situacijom. Nitko ne očekuje da se nešto takvo dogodi, ali događa se.” Reimas sada organizira sastanke za mnoge kršćanske vođe različitih denominacija. Baš kao što su se u Americi ljudi iz različitih društvenih krugova međusobno povezali radi potpore i molitve, mnogi se kršćanski vođe okupljaju radi molitve i zajedništva u Indoneziji. Dok razmišlja o tome, Reimas se osmjehuje i kaže: “To se nikad do sad nije dogodilo.”

Ni nama se to nikad do sad nije dogodilo. Potpuni kolaps osjećaja za ljudske norme ponašanja. Kule bliznakinje srušene sa zemljom. Antraks. Američka zastava raširena preko rana Pentagona. Nikad do sad to nam se nije dogodilo. Naš narod moli. Crkve su prepune. Zahtjevi za rastave braka povučeni. Ne, to nam se nikad do sad nije dogodilo. Zidovi što su razdvajali rasu od rase i kulturu od kulture više ne postoje. Knez tame nas je pokušao podijeliti. Ali Gospodin ljubavi privlači narod k sebi. To nam se nikad do sad nije dogodilo. Nakon svega što je rečeno i učinjeno, znamo pouzdano jedno: dogodi li nam se ovo ponovno, prijeći ćemo taj put zajedno.

Gle, kako je dobro i kako je milo kao braća zajedno živjeti.

Psalam 133,1

Ekstremna pobožnost

Ludilo, zabrinutost za moju obitelj, stalna napetost – sve me to razara. Ali bilo da me otjeraju u ludilo ili da ostanem duševno zdrav, prihvaćam sve što Bog pošalje, onako kako dijete prihvaća sve što dolazi iz ruke njegova oca. Kukavičluk je nerazuman. Ovdje u ludnici, često pomislim na to kako Božja volja ostavlja netaknutom čovjekovu slobodu.

Od brata Shimanova, koji je zbog svoje vjere završio u sovjetskoj psihijatrijskoj ustanovi

Ekstreman “gubitak”

ČEHOSLOVAČKA: BRAT ZAVARSKY

Najzad mu je svega bilo preko glave. “Cijeli sam život robovska radna snaga!” – žalio se češki zatvorenik, brat Zavorsky. “Deset sati dnevno pletem košare koje komunisti prodaju za dobre pare. Zašto sam toliko naporno učio kako bih postao pastor? Ovi bijednici koji služe komunizmu danas imaju visok položaj u crkvi. Oni propovijedaju, savjetuju, napasaju stado. A ja stradam!”

“Zašto se žališ?” – rekao je drugi kršćanski zatvorenik. “Bogu ne trebaju tvoje propovijedi, ni tvoja teologija. Taj dio posla obavljaju komunističke marionete. Ali oni nemaju udjela u Spasiteljevu stradanju. To je osnovno obećanje koje bi osoba trebala dati na rukopoloženju. Zar ti nikad nisi propovijedao o podnošenju žalosti radi Krista? Zahvali Bogu što ti je dao priliku ispuniti taj najvredniji dio svake propovijedi.”

Opomenut, Zavorsky se više nije žalio što je u zatvoru, a ni na duge dane teškoga rada. Nakon što je pušten na slobodu više nije mogao služiti kao pastor, jer je u zatvoru teško obolio. Ali oni koji su ga došli posjetiti dok je ležao u bolesničkoj postelji, nisu našli ni poražena ni uništena čovjeka. Vidjeli su čovjeka čije je lice sjalo u ljubavi prema Spasitelju. On kaže da njegov život nije izgubljen, niti mu ga je netko ukrao. Svojom je voljom od njega odustao, kako bi pomogao Isusu ponijeti križ.

Što to može natjerati ljude da svojevrijedno pretrpe gubitak u poslovnome ugovoru, kako bi velikodušno mogli davati? Što to može natjerati ljude da ostave svoj kršćanski zavičaj i odu poganskom stranom narodu? Što to može natjerati čovjeka da radije umre, nego podlegne iskušenju? To je ekstremna predanost osobi Isusa Krista. U svakom osobnom gubitku oni vide priliku za duhovni dobitak. Spremni su sami izvoršiti udar na svoj novčanik, raspored, planove i udobnost, kako bi pridonijeli napredovanju Božjeg kraljevstva. Na koji način ti izražavaš svoju ekstremnu pobožnost? Misle li drugi da si lud zbog razine tvoje predanosti? “Gubitak” radi Krista znači nebeski dobitak.

Štoviše, sve sada gubi u mojoj cijeni svoju vrijednost zbog najveće prednosti: spoznaje Krista Isusa, moga Gospodina. Radi njega sam sve žrtvovao, i sve smatram blatom, da Krista dobijem.

Filipljanima 3,8

Još jedan ekstreman revolucionar

PERU: MARIA ELENA MOYANO

Ono što ih je stvarno naljutilo, do te mjere da su bili spremni ubiti, bilo je to što je obraćenica nekoć bila terorist kao i oni.

Maria Elena Moyano nekoć je s njima zajedno kicala revoluciji u Peruu. Zastupala je stav prehrane seljaka silom oružja. A onda je upoznala Isusa i otkrila drugu vrstu revolucije – revoluciju ljubavi u svome srcu.

Postala je potpredsjednica najvećega naselja u Limi, sačinjenog uglavnom od straćara. Organizirala je prikupljanje pomoći za najsiromašnije među siromašnima, hranila je gladne, njegovala bolesne i skrblila za siročad.

“Nas kršćane zovu ‘vatrogascima revolucije’”, pričala je Maria. “Kažu da gasimo vatru koju oni zapale. Oni žele da narod nema što jesti, nadajući se da će tad oni sami pribjeći oružju kao jedinome sredstvu. Ali ne smijemo se bojati njihove strahovlade. Moramo se suprotstaviti nepravdi i divljaštvu, kako bismo pomogli onima koji su u potrebi.”

Maria je znala da će stradati, ali je isto tako znala da mora sudjelovati u Kristovoj žalosti, kako bi mogla sudjelovati i u njegovoj slavi. Maoistički su teroristi napali u žestoku gnjevu. Digli su u zrak zgradu u kojoj je bila pohranjena hrana za siromašne. “Katkad se bojim”, govorila je Maria, “ali inzistiram da se nikad ne služimo nasiljem. Terorizam je teško pobijediti, ali nije nemoguće.”

Razjareni zbog Marijinih uspjeha i nespo sobni zaustaviti je, gerilci su je ubili 1. veljače 1992. godine.

Farizeji nisu bili stručnjaci za taktiku. Slično teroristima u Limi, njihova strategija, koja je trebala obeshrabriti narod da slijedi Krista, donijela je neočekivane rezultate. I farizeji i teroristi marljivo su radili kako bi pridobili odanost naroda. Farizeji su izgladnjivali ljudske duše, a teroristi trbuhe. Ali i narod u Jeruzalemu i narod u Peruu ipak je slijedio revolucionarno učenje Isusa Krista. Što jače protivnici rade protiv Isusa, toliko više pridonose napredovanju Evanđelja. Protivnici mogu raditi protiv tebe i protiv tvoga truda, no to te nikad neće poraziti kad radiš za kraljevstvo. Zapravo, protivnici bi mogli ne-svjesno raditi u tvoju korist.

Tada farizeji rekoše jedan drugomu:
“Vidite da ništa ne postižete. Evo, sav svijet ode za njim!”

Ivan 12,19

Ekstremna

Ekstreman dokaz

RUSIJA: SLUŽITELJ S PSEUDONIMOM "GEORGE"

Hodajući tamo-amo po maloj prostoriji crkve, sovjetski je satnik kimnuo glavom u pravcu križa koji je visio na zidu. "Vi znate da je to tamo laž", rekao je. "To je samo varka kojom se vi u crkvi služite kako biste obmanuli siromašne i olakšali sebi put do bogatih da vam daju novac. Hajde sad – sami smo. Priznajte mi da nikad niste doista vjerovali da je Isus Krist Božji Sin."

George je pogledao u križ i nasmiješio se. "Dakako da vjerujem. To je istina."

"A ne, mene nećete prevariti!" – viknuo je satnik. Izvukao je pištolj iz futrole koja mu je bila za pojasom i prislonio ga na služiteljevo tijelo. "Ne priznate li da je to laž, pucat ću."

"Ne mogu to priznati jer nije istina", rekao je George. "Naš je Gospodin doista Božji Sin. Moja smrt to neće promijeniti."

Satnik je bacio pištolj na pod. George je bio veoma iznenađen kad ga je vojnik zagrlio očiju punih suza.

"Istina je!" – plakao je satnik. "Istina je. I ja to vjerujem, no nisam bio siguran bi li čovjek umro za tu vjeru dok to nisam sâm otkrio. Hvala vam! Hvala! Okrijepili ste moju vjeru. Sad i ja mogu umrijeti za Krista. Pokazali ste mi kako."

Mučenike nalazimo u svim religijama. Mi kažemo da smo spremni umrijeti za svoju vjeru. Oni kažu da su spremni umrijeti za svoju. Kako, dakle, kršćanski mučenik može bolje dokazati svoju vjeru nego što to može muslimanski ekstremist? Ne može. To što su muslimani spremni umrijeti za svoju vjeru ne dokazuje pouzdanost njihove religije, ništa više nego što naša spremnost na isto dokazuje kršćanstvo. Samo Bog dokazuje da je pravi Bog. Mi svjedočimo za istinu. Ali Bog jest istina. Njegovo svjedočanstvo za njegova Sina važnije je od našega. Druge ti mogu pokazati kako umrijeti za Isusa. Ali samo ti Bog može dati potpuno jamstvo da to vrijedi učiniti.

Ako, dakle, primamo svjedočanstvo ljudi, svjedočanstvo je Božje veće. Ovo je, naime, svjedočanstvo Božje: On je svjedočio o svom Sinu.

1 Ivanova 5,9

Ekstremna zahvalnost

NIZOZEMSKA: HANS

Hans se u nizozemskome gradu Antwerpenu isticao kao ozbiljan istraživač Biblije. Čak je svaku nedjelju provodio poučavajući nove obraćenike. Ali on i njegova majka smatrani su prijetnjom. Bili su anabaptisti, te su ih zbog njihovih uvjerenja vjerski vođe smatrali krivovjercima.

Godine 1577., sudski izvršitelj i njegovi pomoćnici konačno su uhitili Hansa i još nekolicinu drugih, no Hansova je majka uspjela pobjeći. Vjerski su vođe mučili Hansa, pokušavajući ga natjerati da se odrekne svojih anabaptističkih uvjerenja, no on nije popustio pod njihovim svirepim mučenjem.

Za vrijeme boravka u memljivoj, izoliranoj tamnici zamka u Antwerpenu, pisao je pisma ohrabrenja svojoj obitelji i prijateljima. Ovo je jedno od njegovih pisama:

“Najdrža, voljena majko, drago mi je što ti mogu reći da sam tjelesno dobro. A što se tiče moga duha, zahvaljujem Gospodinu što mi daje snage po svome Svetom Duhu, te je moj um ostao nepromijenjen. Jer, samo od njega očekujemo snagu kojom se možemo oduprijeti ovim okrutnim vukovima, kako ne bi imali moć nad našom dušom.”

Ubrzo je Hans odveden pred sud, gdje je hrabro objavio svoju vjeru. Potom je osuđen na smrt spaljivanjem na lomači. Njegovo je pismo svjedočanstvo njegove zahvalnosti Kristu zato što je zaštitio i spasio njegovu dušu.

“Bog je velik. Bog je dobar. Zahvalimo mu na... stradanju?” Ne bismo rekli da ovako zvuči ona molitva blagoslova iz djetinjstva na koju smo navikli. Fraza sama po sebi nije ugodna našim ušima, no podsjeća nas koliko taj princip nije ugodan ni našim srcima. Radije bismo zahvalili Bogu za hranu, nego za nevolje. Tako je i Hans zabilježio svoju zahvalnost za stradanje na pomalo čudan način da se kaže “Hvala”. Ali to jest iskrena molitva mučenika, kojega je vlastito stradanje načinilo čovjekom kakav je oduvijek htio biti. Jesi li ti točno takav kakav želiš biti za Krista? Jesi li spreman zahvaliti Bogu za sve, čak i za žestoko stradanje, kojim bi te doveo do te pobjede?

Ali hvala Bogu koji nam daje pobjedu
po našem Gospodinu Isusu Kristu!

1 Korinćanima 15,57

Ekstreman poziv

PAPUA, NOVA GVINEJA: JAMES CHALMERS

“Pitam se, ima li tamo netko tko bi htio... objaviti Evanđelje ljudožderima?” – upitao je jedan misionar u pismu upućenom crkvi kojoj je pripadao i mladi James Chalmers. A James je odlučio biti taj netko.

Godine 1866. James i njegova mlada žena otplovili su ka južnim morima, ali su kod Rarotonge doživjeli brodolom i tamo se nastanili. Jedanaest godina kasnije otišli su u Papua Novu Gvineju, gdje su u jednome ljudožderskom selu koje se zove Suan, toplo primljeni.

James je počeo putovati obalom. Na jednome su ga mjestu opkolili urođenici i zahtijevali tomahavke i noževe. U suprotnome će ubiti i njega i ženu. James je ostao pri svome, a urođenici su poštovali njegovu čvrstinu. Čak su mu se sutradan ispričali, a uskoro su postali i prijatelji.

1879. godine, njegova je žena umrla. To je ostavilo pustoš u Jamesovoj duši, a jednome je prijatelju rekao: “Zakopat ću svoju tugu u radu za Krista.”

James se dvaput vraćao u Englesku na kratak odmor, ali samo da bi se svaki put iznova osvjedočio o svome pozivu. “Ne mogu se odmarati kad znam da ima na tisuće urođenika koji ne znaju ništa o Bogu.”

7. travnja 1901. James, Oliver Tompkins i grupa pomoćnika otplovili su na otok Goaribari. Ujutro su James i Oliver sišli na obalu i tad su odvedeni u neku veliku zgradu. Čim su se našli unutra, urođenici su ih ubili i skuhalih istoga dana.

Kako obeshrabrujuće! Razumljivo, kad čitamo priče o mučenicima kao što je James Chalmers, naša je prirodna reakcija suosjećanje, žalost, a katkad čak i stid. Kakvo bezrazložno gubljenje života! Ali njihove priče moramo promatrati malo dublje. James je dao svoj jedini zemaljski život, kako bi posvjedočio o vječnom životu drugima. On svoje mučeništvo nije smatrao glupom greškom. Zašto bi onda mi bili obeshrabreni? Kada naše zamaljske nevolje donesu slavu i čast neba samo jedan korak bliže izgubljenima, ništa nije uzalud. Stradanje postaje nerazmrsiv dio Božjeg plana... i za tebe i za druge. Jesi li spreman podnijeti zemaljsku bol, kako bi drugima pružio nebesku priliku?

Zato molim da ne zdvajate zbog nevolja koje podnosim za vaše dobro, jer su one razlog vaše slave.

Efežanima 3,13

Ekstremna predaja

INDONEZIJSKI OTOCI: SUTARSI SELONG

Čovjek je zgrabio Indonežanku i vikao joj u lice: "Reci: 'Allahu Ekber' (Bog je najveći)! Samo reci!" Ali mlada je Sutarsi Selong odbila pokoriti se i tako osramotiti svoga istinitog Boga.

Razjaren, stavio joj je cijev puške u usta. Oči su joj se raširile od užasa, ali i dalje je odbijala. Boreći se s puškom, čovjek je povukao obarač. Metak je prošao kroz njezin lijevi obraz. Zateturala se, no ponovno je uspostavila ravnotežu. Pobješnjeli ratnik nije bio zadovoljan, te je izvukao svoj bajunet i izrezao je po licu.

Sutarsi Selong jedna je od mnogih kršćana na indonezijskim otocima koji trpe napade fanatične grupe muslimana koja se zove *La-skar džihad*, ili sveti ratnici. Sutarsi i ostali vjernici znali su da će ih ti ratnici koji se oblače u bijelu i maskirnu odjeću uskoro napasti. Okupili su se svi zajedno u crkvi koja je okružena zidom visokim dva metra, a nekoliko se njih smjenjivalo na straži.

Kad su islamski ratnici stigli, kršćani su se pokušali mirno predati. Ali njihova je bijela zastava presječena mačem, a nasilje je buknuo u samo nekoliko minuta. Ta je scena sve učestalija na indonezijskim otocima, dok grupe islamskih fanatika potiču nasilje, pale crkve i ubijaju vjernike.

Ali hvala Bogu, mnogi se kršćani u Indoneziji, kao što je Sutarsi Selong, odbijaju predati. Oni odolijevaju zahtjevima ratnika džihada koji od njih traže da prigrlje islam i zaniječu Krista.

Ne bismo li trebali popustiti makar malo? Samo milimetar? Kako bi to moglo škoditi? Neprijatelj nam se može narugati isto onako kako su to učinili muslimanski fanatici Sutarsi. No ona je odbila čak i neznatnu predaju. Tako ni naša posvećenost Kristu ne funkcionira na sustavu samoposluživanja – popusti malo ovdje, malo tamo, svaki put kad iskušenje postane nepodnošljivo. Ne možemo birati kad je u redu, a kad ne popustiti. Moramo ostati postojani. A biti postojan ne znači da je manje vjerojatno da ćeš popustiti. Niti znači da se više trudiš. Bog je taj koji ti daje postojano srce da se ne predaš. Točka. Još danas traži od Boga da ti podari postojano srce.

Postojano je srce moje, Bože,
postojano je srce moje.

Psalam 57,8

Ekstremna pobožnost

**Nisam došla ovdje sjediti i šutjeti,
s rukama sklopljenim na krilu.
Došla sam govoriti o Kristu.**

Galina Vilchinskaya, dvadeset trogodišnja zatvorenica za Krista,
iz Rusije, ranih 1980-ih godina. Uhićena je jer je poučavala
djecu u kršćanskome ljetnom kampu

Ekstremna

Ekstremna nagrada

SJEVERNA NIGERIJA

U sjevernoj su Nigeriji muslimani uspostavili šerijat – najstrože islamske zakonske propise. Kršćani čine većinu među nigerijskim stanovništvom, tako da muslimanski vođe uvjeravaju da se šerijat primjenjuje samo na pitanja koja se tiču muslimana. Ali kršćani znaju da nije tako. Na stotine njihovih crkava već je uništeno. Ako ih ponovo izgrade, muslimani ih opet spale do temelja. Mnogi su kršćani umrli mučeničkom smrću.

U gradu Kaduni na sjeveru Nigerije, jedan crkveni vođa tvrdi da su muslimanski ekstremisti raspisali nagradu za glave svih kršćanskih vođa, nudeći sto tisuća naira (oko tisuću američkih dolara) za svakog ubijenog vođu. Sjetimo se, i za Kristovu je glavu bila ponuđena nagrada, a on je bio izdan za samo trideset srebrnjaka.

Suočeni s neprestanom opasnošću, neki vjernici razmišljaju o pružanju otpora. No jedan je kršćanski vođa nedavno poručio vjernima u Kaduni: “Usred svega što nam se događa sjetimo se učenja našega Gospodina koji nam je rekao da na zlo uzvraćamo dobrim te da strpljivo podnosimo sve sa čim se suočimo. Budući da je Nigerija proglasila demokraciju, mi kršćani imamo odgovornost osigurati da se sa svima postupa pravedno i pošteno.”

Krist je uputio sličnu poruku prije dvije tisuće godina: “Ljubi Gospodina Boga svoga...” To je najveća i prva zapovijed. Druga je toj jednaka: ‘Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe.’” (Mt 22,37-39)

Slijediti Kristovu zapovijed da ljubimo svoje bližnje kao same sebe već je dovoljno teško samo po sebi. A posebno je teško kad su ti bližnji protiv nas. Svima nam je dobro poznat taj osjećaj. Možda imaš kolegu koji je sklon sabotiranju tvoga rada. Ili imaš nastavnika koji te uzeo na zub bez nekog očitog razloga. A možda si blagoslovljen navodnim prijateljem koji iz nekog čudnog razloga izgleda osobito zadovoljan kad u tvome životu ne ide sve kako treba. Isusu je dobro poznat osjećaj kad drugi slave tvoje stradanje. Kako možeš voljeti nekoga tko bi platio samo da te vidi kako patiš? Neki- ma je najvažnija stvar na svijetu da te vide posramljena. Međutim, tvoja poslušnost Bogu u ovoj oblasti života nema cijenu.

Ljubite svoje neprijatelje! Činite dobro onima koji vas mrze! Blagoslivljajte one koji vas proklinju! Molite za one koji vas ogovaraju.

Luka 6,27-28

Ekstremna

SAUDIJSKA ARABIJA: ESKINDER MENGHIS

Bila je ponoć kad je policija upala u njihovu kuću i probudila Eskindera Menghisa, njegovu ženu i troje djece. Izašli su i zatekli agente Ministarstva unutarnjih poslova Saudijske Arabije kako pretresaju njihov dom.

“Što to radite? Nemate pravo ovako uništavati naš dom!”

“A ti nemaš pravo upražnjavati svoju vjeru u Muhammedovoj zemlji! Već si bio upozoren, prije nego što si došao, da svoju vjeru ostaviš za sobom.” Agenti su izgurili Eskindera kroz vrata dok je druga grupa skupljala Biblije, pjesmarice, foto albume, kazete i sve drugo što bi im moglo poslužiti kao dokaz.

Odveli su ga u stožer policije na saslušanje, a iza njega je ostala preplašena žena i troje djece. Eskinder i njegova obitelj kršćani su iz Etiopije. Nalaze se među mnogobrojnim strancima koji su došli raditi u naftom bogatoj zemlji i sad čine jednu trećinu stanovništva Saudijske Arabije. Među strancima ima mnogo kršćana koji se suočavaju sa strašnim nepravdama, kad se radi o slobodi izražavanja njihove vjere.

Mnogi kršćani nikad nisu ni namjeravali prakticirati svoju vjeru kad su došli na rad u muslimansku zemlju. Ali kad se jednom nađu pod mračnim oblakom islama, počinju gledati u nebo tražeći zajedništvo s drugim vjernicima koji se nalaze u blizini. Mnogi čak počnu svjedočiti svojim poslodavcima muslimanima. U Saudijskoj je Arabiji za preobraćanje muslimana na kršćanstvo predviđena smrtna kazna za obje strane – i za svjedoka i za obraćenika.

Tamo gdje ne mogu ući profesionalni misijonari, na scenu stupaju kršćanski sluge s punim radnim vremenom na nekom drugom poslu. Oni donose jedinstveno i moćno svjedočanstvo jednoj od najzatvorenijih zemalja na svijetu, što se tiče vjerske slobode. Oni su predani kršćani, vješto preruseni u obične inženjere na naftonosnim poljima Saudijske Arabije. Njihova je misija jasna, mada su im metode prikrivene. Svjedočenje je snažno, ali tajno. Njihov je zadatak predstaviti Evanđelje tako što će biti sluge: nesebični, marljivi kolege na poslu, te dobri i poštteni susjedi kod kuće. A naš je zadatak podržati ih kroz molitvu. Svi smo mi sluge, svi vršimo svoj dio službe kako bismo svijet doveli vjeri u Krista. Ljudi poput Eskindera u Saudijskoj Arabiji rade svoj posao. Radiš li i ti svoj?

Njegovo smo, naime, stvorenje, stvoreni u Kristu Isusu radi djela ljubavi koja Bog unaprijed pripremi da u njima živimo.

Efežanima 2,10

“Ubijte je! Živio Dioklecijan!”, odjekivalo je u Zoeinim ušima dok je stajala na sredini Koloseuma, pred pobješnjelom svjetinom.

Zoe je razmišljala o razlogu zbog kojega se tu nalazila i nasmiješila se. Sjetila se dana kad je posjetila svoga muža u zatvoru u kojemu je radio kao stražar; čuvao je kršćane koji su odbili žrtvovati rimskim bogovima. Zoe je odrasla slušajući kako kršćani žive u zabludi i drže se smrtonosnoga praznovjerja. Podmetnuli su požar u Rimu za vrijeme Neronove vladavine i primili zasluženu kaznu – prikovani su na križ ili bačeni lavovima.

Ali toga dana u zatvoru, Zoe je nazočila zajedničkoj molitvi jedne kršćanske obitelji: “Dragi Gospodine, neka naša smrt donese slavu tvome imenu. Opraštamo onima koji su nas zarobili.” Zoe je otišla iz zatvora zbunjena. Zašto su ti kršćani bili tako mirni, a znali su da će se uskoro naći među lavovima?

Počela se tajno sastajati s tom obitelji i raspitivati se za njihovu vjeru. Uskoro je svoje srce predala Kristu.

Glas o njezinoj novootkrivenoj vjeri ubrzo se raširio i u njezinu su kuću poslani vojnici. Htjeli su joj dati priliku da se odrekne te nove vjere i prinese žrtvu bogu Marsu. Odbila je. Tad su je okovali i odnijeli u onaj isti zatvor u kojemu je njezin muž bio stražar.

Budući da je Zoe i dalje odbijala odreći se svoje vjere, objesili su je, potom spalili i pepeo bacili u rijeku.

Tko je ekstremni svjedok u ovoj priči? Je li to obitelj koja se molila prije nego što će biti bačena lavovima? Ili je to Zoe koja se nije htjela odreći svoje novootkrivenne vjere pred rimskim vojnicima? Odgovor je: oboje. Obitelj, koja je bila na putu odlaska s ovoga svijeta dovela je još jednu osobu u nebo. Tako su i oni i Zoe postali ekstremni svjedoci za Krista i tako su ostavili neizbrisiv trag na stranicama povijesti. Zoe bi inače bila zaboravljena kao poganska žena poganskoga stražara. Na obitelj, kao jednu među tisućama ubijenih, povijest ne bi uopće obratila pozornost. Ovako je jedna obična osoba s neobičnom vjerom ostala vrijedna sjećanja. Hoće li tvoj život tebe zabilježiti na stranicama povijesti kao ekstremnoga svjedoka za Isusa Krista?

Što smo vidjeli i čuli,
to navješćujemo i vama,
da i vi imate s
nama zajedništvo.

1 Ivanova 1,3

Ekstremna

Ekstremni zatvorenici

KINA: AL LING

“Govoriš to krivo”, objašnjavao je razdraženi stražar starijoj kineskoj kršćanki. “Trebaš reći: ‘Zatvor je dobar’, a ne: ‘Isus je dobar.’”

Al Ling se nasmiješila. “Ali zatvor nije dobar. U tome i jest stvar. Zar trebam lagati?”

“Onda napravi pedeset sklekova!” – naredio je frustrirani komunistički stražar. “Isto kao i jučer.”

Sedamdesetogodišnja Al Ling odradila je svoje sklekove i vratila se u logor. Njezin je muž ranije bio uhićen zbog širenja Evanđelja i umro je. Sad je ona bila u zatvoru zato što je svom kineskom narodu govorila o Kristovoj ljubavi.

“Hrana je dobra, zatvor je dobar!” Ovo je slogan koji su zatvorenici morali uzvikivati dok su se vraćali u zatvor nakon teškog cjelodnevnog rada u polju. “Isus je bolji!” – njezin snažan glas izdvajao se iz gomile.

“Al Ling, želiš li još sklekova danas?” – pitao je stražar.

“Želim da znaš koliko te Isus voli”, odgovorila je smiješeći se. Bila je uzbuđena zbog mogućnosti da komunističkim stražarima i drugim zatvorenicima govori o Isusovoj dobroći, čak i ako je to značilo još više sklekova svaki dan.

Na dan oslobođenja iz zatvora, stražari su je odlučili ispitati posljednji put. “Gdje ti radi muž?” – pitao je jedan mladi stražar.

“Oh, on služi Bogu na skrovitu mjestu”, odgovorila je. Stražar je s očitim zanimanjem izvadio bilježnicu. Al Ling se nasmiješila: “Umro je prije nekoliko godina.”

Al Ling nije bila teolog. Nije bila ni uvežbani govornik. A ipak je svojim nevinim, postojanim, a katkad čak i smiješnim odgovorima, uspijevala zbuniti komunističke neprijatelje. Možemo umovati i mučiti svoj mozak, pitajući se što bismo rekli ili učinili na njezinu mjestu i da li bismo mogli brzo smisliti pravi odgovor. A Isus nas podsjeća da ne trebamo unaprijed brinuti što ćemo reći kad se od nas bude tražilo da obranimo svoju vjeru. Od nas se ne traži da imamo pripremljen govor, već da se oslonimo na njega i pouzdamo u njegove riječi mudrosti – onda kad nam budu najviše trebale. Kad taj trenutak dođe, Bog će ti dati riječi koje trebaš izgovoriti kako bi bio djelotvoran svjedok u njegovo ime.

Zapamtite da vam ne treba unaprijed pripremati obrane, jer ću vam ja dati rječitost i mudrost kojoj se neće moći suprotstaviti i oduprijeti svi vaši neprijatelji.

Luka 21,14-15

Ekstremna

Ekstremno stradanje – prvi dio

SUDAN: KAMERINO

Baka je na kraju dopustila svom izgladnjelom desetogodišnjem unuku da ode i potraži hranu. Znala je kakve opasnosti vrebaju van sela, tako da je inzistirala da se vrati kući prije mraka.

Kamerino i njegovi prijatelji hodali su nekoliko kilometara i brali bobice, kad su iznenađeni začuli vojnike kako viču na njih. Preplašeni, dječaci su otrčali u polje s visokom travom i tamo se šćucurili. Vojnici su zapalili polje i čekali da dječaci istrče napolje.

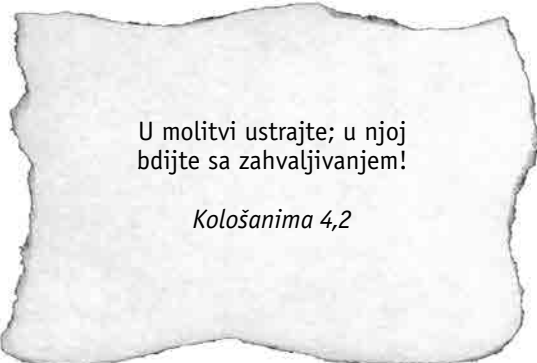
Kršćani se u Sudanu raseljavaju unutar vlastite zemlje zbog svoje vjere. Mnogi su pobjegli od svirepih islamističkih napada, jedva uspijevajući ponijeti i odjeću na leđima.

Plamen je brzo došao do dječaka, tako da nisu imali drugog izbora nego da trčeći pokušaju spasiti goli život. Samo je njih troje uspjele pobjeći iz polja; Kamerino je ostao.

Kad se vatra ugasila, vojnici su došli na mjesto na kojemu je ležao Kamerino – sa sobom su vodili i onu trojicu dječaka koje su uhvatili. Zbog boli od opekotina dječak je ležao sklupčan u fetalni položaj. Njegovo je spaljeno tijelo izgledalo nepomično, te su ga ostavili da umre. Bio bi to još jedan kršćanin manje. Ili su oni tako mislili.

Nekim čudom, Kamerino je puzeći izašao iz njive. Pronašli su ga seljani i odnijeli njegovoj baki. Veliki je dio njegova tijela bio spaljen. Nije postojalo ništa što su mogli učiniti za njega osim moliti.

Kršćani u Sudanu moć molitve stavljaju na prvo mjesto. Stradanje i svakodnevna opasnost smanjila je njihovo oslanjanje na sebe, a uvećala ovisnost o Bogu. Molitva je sve što je ostalo mnogim kršćanskim obiteljima u Sudanu. Zatrašujući je to pothvat – ali i čudesno mjesto za boravak. Teško da će netko od nas reći da je Bog sve što trebamo, sve dok Bog nije sve što imamo. Inače smo veoma brzi osloniti se na vlastite sposobnosti. Molitvu – kao nešto što može najviše, mi smo skloni upražnjavati najmanje. Bog te u ova ekstremna vremena poziva na ekstremnu molitvu. Koliko se često pouzdaješ u molitvu, baš kao da ne postoji ništa drugo što bi mogao učiniti, osim moliti?

U molitvi ustrajte; u njoj
bdijte sa zahvaljivanjem!

Kološanima 4,2

Ekstremno stradanje – drugi dio

SUDAN: KAMERINO

Jedan američki tim misionara putovao je Sudanom. Dijelili su hranu, pokrivače i Biblije, te prikazivali film "Isus". Sve je išlo po planu dok im se kamion nije zaglavio u rijeci, a oni izgubili cijeli taj dan.

Misionari su predali taj događaj Bogu i zamolili ga da on upravlja njihovim putem. Znajući da će morati skratiti put kako bi ispunili rokove, odlučili su posjetiti najbliže selo. Odmah nakon što su stigli, nekoliko je žena trčeći pošlo u susret stranim posjetiteljima. Dozivale su na iskvarenom engleskom: "Brzo... dođite brzo... naš dječak... morate nam pomoći... dođite brzo!"

Tim je pošao za ženama koje su ih odvele u nisku, mračnu zgradu. Na podu su ugledali maloga dječaka kako nepomično leži zamotan u poderan pokrivač. Kad su podigli pokrivač ugledali su opasne opekotine koje su prekrivale Kamerinovo tijelo.

Brzo, ali pažljivo, odnijeli su dječaka u svoj kamion i odvezli ga u bolnicu, udaljenu oko osamdeset kilometara. Kamerino je tamo odmah primio svu pomoć i liječenje koji su mu bili prijeko potrebni. Njegove se oči danas ispune suzama kad se sjeti kako su ga spasili molitva i providenje. On poznaje Kristovu ljubav i njegovu moć da iscijeli, i prvi put u mnogo mjeseci, Kamerino se ponovno smije.

I misionari zahvaljuju Bogu što im je nakon toliko mnogo smrti i stradanja koji su ih okruživali u Sudanu, dozvolio da spase život hrabroga, desetogodišnjeg dječaka.

Kamerino daje novo značenje izrazu "nastavit će se..." Činilo se kao da je njegov život predodređen za beskonačnu patnju – život koji je trebalo živjeti zamotan u poderan pokrivač. Ali drugi dio pokazuje da će ta priča ipak imati sretan kraj i biti podsjetnik na Božju milost. Međutim, njegova se priča ovdje ne završava. Treći dio tek treba biti napisan. Jednoga će dana Kamerino doživjeti konačno iscjeljenje – nebeski dom u kojemu nema stradanja ni boli. A zemlja će postajati sve gora, dok ne postane bolje. Bog će se ipak umiješati u najgoroj situaciji koju možemo zamisliti, a onda će pozvati na kraj svih stradanja. Tad ćemo se svi uputiti kući. Ako upravo sada prolaziš kroz nezamislivu bol, sjeti se kamo si se konačno uputio!

'On će otrti svaku suzu' s njihovih očiju. Smrti više neće biti; neće više biti ni tuge, ni jauka, ni boli, jer stari svijet prođe.

Otkrivenje 21,4

Ekstremna pobožnost

**Vjera nije ništa drugo do
vršenje Božje volje, a ne naše vlastite.
Raj ili pakao ovise samo o tomu.**

Susanna Wesley, majka Johna i Charlesa Wesleya

Ekstreman pastor – prvi dio

SJEVERNA KOREJA: PASTOR IM

“Moje tijelo možete uništiti, ali dušu ne možete”, odgovorio je hrabri korejski pastor pripadnicima komunističke armije Sjeverne Koreje, koja je izvršila invaziju na njegovu zemlju. “Neću u svoje propovijedi uključiti marksističku propagandu. Znam da ste druge pastore odvodili noću iz njihovih kuća i mučili ih zato što se nisu povinovali vašim zakonima, ali mene uopće nije briga što ćete učiniti s mojim tijelom.”

Gnjev časnika je rastao, dok je pastor Im govorio. A onda mu je jedan časnik s gađenjem rekao: “Ako te nije briga za sebe, onda misli na svoju obitelj. I oni će biti ubijeni.” Pastor se počeo kolebati. Očekivao je da će njemu nanijeti bol, ali nije uzeo u obzir da se nešto takvo može dogoditi njegovoj obitelji. Znao je kakvu odluku mora donijeti. Mirno je odgovorio komunističkome časniku: “Radije ću gledati kako moju ženu i djecu ubija tvoja puška, znajući da smo i oni i ja ostali vjerni, nego izdati moga Gospodina, a njih nakratko spasiti.”

“Vodite ga”, naredio je časnik. Pastora Ima su dvije godine držali u mračnoj zatvorskoj ćeliji, u kojoj nije imao pravo ni obrijati se, ni presvući. Održavao je hrabrost recitirajući omiljeni biblijski redak. Svaki dan se iz njegove samice moglo čuti kako mirnim glasom punim ljubavi govori redak iz Evanđelja po Ivanu 13,7, gdje Isus obećava: “Što ja činim, ne možeš razumjeti sada, ali ćeš razumjeti poslije.”

“Poslije.” U suvremenom društvu instant kave, gotovine i udobnosti, “poslije” gotovo da je postao zastario termin. Ono što nam treba želimo odmah, ne poslije. Pogledaj samo naslove iz sportskih časopisa, vijesti, zabave i vremenske prognoze – čak nas i naši mediji drže informiranima iz minute u minutu, u svakom području života. Ali Bog koji vlada i upravlja neometan vremenom i dalje djeluje na principu “poslije”. Jesmo li spremni pouzdati se u njega sad i ovdje, te odložiti svoje shvaćanje događaja za poslije, možda čak i na neodređeno vrijeme? Ako upravo sada prolaziš kroz iskušenja, zapamti da je pouzdanje, a ne shvaćanje, tvoje najrednije sredstvo. Traži od Boga veću sposobnost pouzdanja, koje će ti biti važnije od želje da shvatiš.”

Isus mu odgovori: “Što ja činim, ne možeš razumjeti sada, ali ćeš razumjeti poslije.”

Ivan 13,7

Ekstreman pastor – drugi dio

SJEVERNA KOREJA: PASTOR IM

“Ali ja nisam komunist. Morate mi vjerovati”, branio se pastor Im kad su Ujedinjeni narodi ponovno osvojili okupirani teritorij u rujnu 1950. godine. Sjevernokorejski komunisti držali su ga zatočenog u izoliranoj zatvorskoj ćeliji dvije godine zato što je propovijedao narodu o Kristu i zato što je odbio promijeniti svoje propovijedi u promarksističku propagandu.

Kad su na to područje ušle UN trupe, bio je siuguran da će sad ponovno biti slobodan čovjek. Međutim, oni su ga zamijenili za komunistu i bacili u drugu ćeliju sa zarobljenim komunistima.

Budući da je bio samilostan čovjek i prihvaćao svaku situaciju kao Božju volju, pastor Im je svjedočio zarobljenim komunistima. Mnogi su se obratili Kristu. “Neprestano slušamo o tom propovjedniku u zatvorskom kampu”, rekao je jedan američki misionar svom prijatelju, kad je došao u posjet Koreji kao kapelan.

“Kad već tako dobro poznaje zatvorenike, pitam se bi li nam mogao pomoći organizirati evangelističku službu?”, pitao se kapelan. Bog je odgovorio na njihove molitve.

Američki su misionari uspjeli dobiti dozvolu za susret s pastorom Imom. A zatvorski je propovjednik vjerno pomagao i propovijedao po zatvorskim kampovima diljem Sjeverne Koreje. Na tisuće je komunista prihvatilo Krista. Za godinu dana, dvanaeset je tisuća zatvorenika ustajalo svako jutro i zajedno molilo.

Pastor Im nikad više nije vidio svoju obitelj, a ipak je dobio na tisuće braće u Kristu, u zatvorskim kampovima.

“Koji je smisao?” Ovo je pitanje koje svi imaju na umu kad vide nepravedno stradanje i nasilje. Međutim, ne možemo uvijek znati kakve su Božje nakane. Znamo samo da su velike i da uvijek, u svome konačnom obliku, vode na naše dobro. Mi smo poput pojedinačnih dijelova slagalice rasute po stolu. Naprežemo oči i gledamo sa svake strane i vidimo da se dijelovi te slagalice koji se nalaze odmah pokraj nas nikako ne uklapaju. Frustrirani smo i preplašeni. Ali Bog je Gospodar te slagalice – jedan i jedini koji vidi cijelu sliku. On vidi sve dijelove koji pripadaju slagalici tvog života. I zna kako ih treba uklopiti za njegovu veću nakanu. Hoćeš li vjerovati očima svoga Gospodara, zadovoljan svakim mjestom na koje te postavi?

Velik si u svojim naumima, silan u svojim djelima!

Jeremija 32,19

Ekstremna

Ekstremna božićna priča

RUMUNJSKA: ARISTAR

“Jeste li ikad pomirivali tek pokošeno sijeno?”

Aristar, poljoprivrednik, počeo je svoju priču. “To je kao da netko uhvati svu suštinu proljeća i sveže ga u stog prije nego što izgubi svoju svježinu. Mora da su taj miris osjetili i Marija i Josip onoga dana kad su nakon dugoga puta stigli u štalicu i prišli jaslama.”

Drugi su zatvorenici pažljivo slušali dok je Aristar tako lako i jednostavno govorio o Kristovu rođenju. “Konjima su se uši okrenule ka mjestu s kojega je dolazio Spasiteljev plač čim se rodio. Oni veoma dobro čuju, kao što bismo i mi trebali dobro slušati kad Isus govori.”

A vani, izvan rumunjskog zatvora Tirgul-Ocne, snijeg je te hladne Badnje večeri bio dubok gotovo dva metra. Zatvorenici su imali nešto odjeće, malo hrane i jedva svako po jednu deku. Svima im je nedostajala obitelj, pa su se usredotočili na Aristarovu priču o Kristovu rođenju, nalazeći tu utjehu.

A on je nastavio: “Svjetlo je zvijezde zacijelo bilo jače od svjetla mjeseca. Možda je sjala kroz vrata štalice i natjerala pijetla da zapjeva, objavljujući Kristovo rođenje.” Zatvorenici su slušali i plakali. Nakon priče, netko je počeo pjevati, a ta se pjesma postupno razvila u odjek koji se širio kroz čist, svjež zrak. Svi su zastali i slušali taj prekrasan zvuk.

Čak i u surovom zatvoru, priča o Kristovu daru zagrijala je mnoga srca. Budući da je Krist temelj, čovjek nikad ne može spriječiti ulazak duhu Božića.

Božić je, bez sumnje, velik godišnji blagdan. Međutim, on je nešto daleko više od toga – Božić se događa u srcima ljudi koji zastanu kako bi proslavili čudo Kristova dolaska na svijet – bez obzira na godišnje doba. Topli božićni duh osvjetljava čak i naše najmračnije okolnosti i podsjeća nas na nadu koju imamo u Kristu. Bez obzira na to vidimo li snijeg koji prekriva zemlju, šarene sojetiljke i ukrašen bor, Božić možemo uvijek slaviti. Bez obzira na to kroz što prolaziš, Krist je rođen da ti pomogne u vrijeme potrebe. Njegova milost traje kroz cijelu godinu. Kad si posljednji put osjetio da je nada u Krista živa u tvojoj duši? Provedi danas neko vrijeme slaveći Kristovo rođenje – rođenje koje se dogodilo u tvome svijetu i u tvome srcu.

Danas vam se u Davidovu gradu rodio
Spasitelj – Krist, Gospodin.

Luka 2,11

Ekstremna

Još jedna ekstremna vizija

ISTOČNA EUROPA: KRŠĆANSKA ZATVORENICA

Zatvorenicu je dovedena pred zamjenicu zapovjednika logora: grubu, ljutitu ženu, crvena lica i širokih ramena. "Znači, ponovno si govorila zatvorenicima o Bogu. Ja sam ovdje kako bih ti rekla da to mora prestati!" Njezino je lice odražavalo sav gnjev komunističkih zatvora Istočne Europe.

Zatvorenicu je stajala u tišini, ali postojano. Rekla je zamjenici zapovjednika da je ništa ne može zaustaviti da govori o svome Spasitelju.

Zamjenica je podigla pesnicu kako bi je udarila, ali iznenada je stala. "Zašto se smiješ?" – upitala je.

"Zbog onoga što vidim u vašim očima."

"A što to vidiš?"

"Sebe. I ja sam nekoć bila nagla. I ja sam bjesnila i udarala ljude, sve dok nisam naučila što doista znači voljeti. Od tada se moje šake više ne stežu u pesnice."

Nastavila je: "Ako pogledate u moje oči, vidjet ćete sebe onakvom kakvom vas Bog može učiniti, baš kao što je učinio sa mnom." Zatvorenicu je osjećala da bi se njezino staro "ja" nekoć diglo u obranu svojih prava, vraćajući uvredu za uvredu. Međutim, zbog svoga novog života u Kristu, pokazala je samo ljubavnost i stekla pravo da nastavi svjedočiti.

Zamjenici su ruke klonule uz tijelo. Izgledala je posve ošamućeno i samo je tiho rekla: "Odlazi."

Zatvorenicu je nastavila svjedočiti o Kristu diljem zatvora, ali sada je zamjenica zapovjednika više nije ometala.

Pokušaj zamjenice da naljuti zatvorenicu sličio je raspravi s mrtvom osobom. Kao da je pokušala isprovocirati truplo. Naposljetku je vidjela zatvorenicu kao osobu kakva je zapravo bila: novo stvaranje u Kristu. Stara osoba, koja bi nekoć na mržnju odgovorila još većom mržnjom, više nije postojala. Sad je tu bila osoba koja je dopustila zamjenici da vidi samo kristoliku dobrotu i ljubavnost. Isto tako i mi moramo sebe vidjeti u novome svjetlu. Nismo više zarobljeni; ne moramo više svojim neprijateljima odgovarati sa svjetovnom zlovoljom. Umrla smo starome načinu života. Kad te neprijatelj gurka, podbada i provocira da reagiraš neprikladno, iskoristi pouku izvučenu iz priče o ovoj zatvorenici. Pravi se mrtav!

(Velim i zaklinjem) da sa sebe skinete i odložite staroga čovjeka koji pripada prijašnjem načinu života... i da se obučete u novoga čovjeka, stvorena na sliku Božju u istinskoj pravdom i svetosti.

Efežanima 4,22.24

Ekstreman prelazak rijeke

TAJLAND: BRAT HO

Brat Ho je bio bolestan i imao je visoku temperaturu kad je sa svojim prijateljem zakoračio u ledenu vodu rijeke Mekong. Pohađali su biblijsku školu u Laosu, prije nego što su je komunistički vojnici zauzeli.

Jedva su izvukli žive glave bježeći u Tajland. Nisu se mogli ni pozdraviti sa svojim obiteljima, jer oni nisu bili kršćani i moglo se dogoditi da ih predaju policiji. Tako su se samo tiho pomolili i zakoračili u ledenu, zamućenu rijeku, s dragocjenim teretom privezanim na leđa – Biblijama umotanim u plastične vreće. Sva druga zemaljska imovina ostala je iza njih.

Ho je mislio u sebi: “Gospodine, ako i umremo, oni će barem znati da smo kršćani i možda će pročitati jednu od ovih Biblija.”

Negdje na pola puta preko rijeke, Hoov je prijatelj u očajanju prebacio plastičnu vreću s Biblijama na prsa, kako bu plutao na vreći. Taj iznenadni zvuk pljuskanja vode upozorio je stražare koji su se nalazili na obližnjem tornju, te su uperili svjetlo reflektora na rijeku. Svjetlo je prešlo preko plastičnoga zamućuljka i stražar je prešao preko toga, misleći da se radi samo o ribi.

Odahnuvši, Ho i njegov prijatelj nastavili su dalje i uspjeli prijeći na tajlandsku stranu rijeke. Zahvalili su Bogu što su im Biblije, osim što u sebi sadrže riječi vječnog života, tu noć i doslovce spasile život. Kad su stigli na sigurno, posvetili su se službi u mnogobrojnim izbjegličkim centrima na Tajlandu.

Misionari iz ove priče pouzdali su se u nešto daleko veće od papira i pisama zamotanih u plastiku. Pouzdali su se u Boga. Njihov prelazak preko rijeke u ponoć daje nam preciznu sliku uloge koju Biblija treba igrati u našem životu. Moramo se pouzdati u Božju riječ, baš kao da nam život ovisi o tomu. Vjerojatno se nikad nećemo naći u situaciji u kojoj bi ova istina postala doslovna stvarnost. Međutim, ilustracija vrijedi. Moramo se držati obećanja iz Pisma kako bismo sačuvali život. Kad smo u nevolji, ne možemo sami otplivati dovoljno daleko kako bismo isplivali iz nevolje u kojoj smo se našli. Moramo “plutati” na Božjoj riječi, ili ćemo sasvim potonuti.

Gle, naredbe tvoje ljubim, o Jahve:
po dobroti svojoj poživim me.

Psalam 119,159

Ekstremna

Ekstremno iskušenje

RUMUNJSKA: SABINA WURMBRAND

Za sve te godine koliko su bili u braku, Sabina Wurmbbrand se nikad nije pokolebala u ljubavi prema mužu. Ali prošlo je već mnogo godina otkako ništa nije čula o njemu. Čak su se pronijele glasine da je umro u zatvoru, ali ona je osjećala kako joj Bog govori da se drži i veruje. Hoće li ikad više biti zajedno?

Sabina je još uvijek bila mlada, a uz sina tinejdžera kojega je odgajala sama, često je osjećala potrebu za ljubavlju i prijateljem. Stoga, kad je jedan srdačan, zgodan kršćanin koji se zvao Paul, počeo dolaziti i pomagati njezinu sinu u učenju, nije bilo nikakvo čudo što je osjetila kako je privlači. On bi je katkad uzeo za ruku dok su šetali, ili bi se s čežnjom zagledao u njezine oči.

No, na kraju je Sabina donijela veoma tešku odluku. Želi li i dalje vjerovati da će se ponovno sjediniti sa svojim mužem, znala je da mora odoljeti kušnji i usredotočiti se na obećanje koje joj je Bog dao. Zamolila je Paula da više ne dolazi. On je shvatio i učtivo se povinovao njezinoj odluci.

Ubrzo potom, Bog je nagradio njezinu vjernost. Jedno jutro, dok je bila u crkvi i ribala podove, primila je dopisnicu. Bila je potpisana s "Vasile Georgescu", ali rukopis je očito pripadao njezinu mužu.

Oči su joj se ispunile suzama, dok je čitala: "Vrijeme i razdaljina gase malu ljubav, no veliku ljubav čine jačom."

Priče o progonjenoj crkvi odnose se na stvarne ljude sa stvarnim osjećajima. Protagonisti ovih kratkih priča nisu nekakve papirne lutke, dovedene do savršenstva. Glas mučenika je onaj nepogrešivi glas stvarnosti i istine. Sabina je manevrirala kroz iskušenja koja su došla kao rezultat progona njezina muža. O da, njezina je ljubav prema mužu bila stavljena na probu. Ali i njezina je vjera bila provjeravana. Progon nas se dotiče na različitim razinama. A ipak, kao što smo vidjeli, oni koji se na neko vrijeme nađu u čvrstom zagrljaju progona, na neki čudan način iz njega izlaze još jači. Poput Wurmbbrandovih, i tvoj će kapacitet za ljubav sigurno rasti kroz progon – samo ako dopustiš da taj progon ispuni svoju pravu svrhu.

Sve ispričava,
sve vjeruje, svemu se nada,
sve podnosi.
Ljubav nigda ne prestaje.

1 Korinćanima 13,7-8

Ekstremna pobožnost

**Ako imaš viziju, ništa te neće moći uplašiti.
Bog ti uz svoju viziju daje i silu.
Ne smiješ se bojati.**

Pastor iz Irana

Još jedna ekstremna tinejdžerica

PAKISTAN: TARA

Tara je bila u sedmome razredu osnovne škole u Pakistanu kad je tajno upisala dopisni biblijski tečaj kako bi naučila nešto više o Bogu. Njezina stroga muslimanska obitelj nikad ne bi pristala odgovoriti na njezina pitanja o Isusu i ona je bila odlučna sama otkriti istinu.

Ali kad su je roditelji našli u njezinoj sobi kako čita kršćanske knjige, silno su se razgnjevili. Toga studenog 1992. godine, tako su je okrutno pretukli da je ležala bez svijesti gotovo tjedan. Uvjerena je da ju je probudio jedan anđeo i pomogao joj da ode u bolnicu.

Tara je nastavila rasti u vjeri i 1995. god. tajno je krštena. Onda su njezini roditelji uredili da je udaju za jednoga muslimana. Kako ni na to nije pristala, ponovno su je pretukli. Osim toga, prisilili su je da tri dana ne spava. Za to je vrijeme Tara imala tri vizije, u kojima je čula glas kako joj govori: "Ja sam s tobom. Ja sam tvoj Otac."

Nakon još batina pala je u komu. Probudila se poslije tri dana i otkrila da leži u lokvi krvi. Ponovno je čula onaj ohrabrujući glas kako govori: "Ja sam tvoj Otac. Ja te štitim."

Tara je uspjela pobjeći i danas živi u sigurnoj kući u drugoj zemlji, gdje vjerno služi Gospodinu uz njegovo obećanje da će je štiti.

Vodi li kršćanstvo čovjeka u gubitak? Oni koji žive u zemljama u kojima nema vjerske slobode znaju kako izgleda gubitak zbog vjere u Krista. Takvi znaju da mogu izgubiti svoje obitelji na mnogo načina. Muslimanska je obitelj u stanju potpuno odbaciti svoga obraćenog člana kao nevjernika. Tad su oni prognanici. A kršćanska obitelj ne prolazi ništa bolje, mada pod drukčijim uvjetima. Ekstremisti brišu s lica zemlje cijele kršćanske obitelji zbog njihove vjere. Gubitak je užasan. Međutim, mi imamo Kristovo obećanje. Sve što izgubimo radi njegova imena bit će nam nadoknađeno stotinu puta više u našem vječnom životu u nebu. To nije kocka. To je procijenjeni rizik, zasnovan na nepogrešivoj Božjoj riječi. Bilo da joj vjeruješ, ili ne.

I svaki će, koji radi mene ostavi kuću, ili braću, ili sestre, ili oca, ili majku, ili ženu, ili djecu, ili njive, stostruko primiti i baštiniti život vječni.

Matej 19,29

Ekstremna

O Glasu mučenika...

KOJI SLUŽI PROGONJENOJ CRKVI OD 1967. GODINE.

Glas mučenika je neprofitna, interdenominacijska organizacija, posvećena pružanju pomoći progonjenim crkvama diljem svijeta. Osnovao ju je pastor Richard Wurmbrand, koji je četrnaest godina stradao u rumunjskim komunističkim zatvorima zbog svoje vjere u Isusa Krista. Njegova je žena, Sabina, bila u zatvoru tri godine. 1960-ih Richard, Sabina i njihov sin Mihai otkupljeni su iz Rumunjske i došli su u Ameriku. Na svojim putovanjima, Wurmbrandovi su pričali o zvjerstvima s kojima se suočavaju kršćani u zemljama u kojima nema vjerske slobode, te su osnovali mrežu ureda posvećenih pružanju pomoći i podrške progonjenim crkvama. *Glas mučenika* i danas nastavlja s tom misijom diljem svijeta, kroz svojih pet osnovnih ciljeva:

Ohrabriti i osposobiti kršćane, kako bi ispunili Veliko poslanje na onim područjima u svijetu na kojima su progonjeni zbog navješćivanja Evanđelja Isusa Krista. Ovo ostvarujemo tako što im obezbjeđujemo Biblije, drugu kršćansku literaturu, radio emisije i druge vrste pomoći.

Dostaviti pomoć obiteljima kršćanskih mučenika na tim područjima.

Osposobiti lokalne kršćane da pridobiju za Krista svoje progonitelje i sve one koji se protive Evanđelju, u zemljama u kojima su vjerni neprestano progonjeni zbog kršćanskoga svjedočenja.

Razvoj projekata potpore koji će pomoći vjernicima da ponovno izgrade svoj život i svjedoče u zemljama koje su stradale pod komunističkom torturom.

Naglasiti zajedništvo svih vjernika tako što ćemo izvijestiti svijet o zvjerstvima koja se čine kršćanima, ali i sjećanjem na njihovu hrabrost i vjeru.

EKSTREMAN IZAZOV

Jesi li dorastao izazovu? Onda otvori ovu knjigu i pročitaj samo jednu od 365 istinitih priča o osobama koje su se potpuno odrekle sebe radi Krista. Provjeri i vidjet ćeš da ova knjiga nije ni slična molitvenim djelima koja si ikad pročitao.

Iskreni Isusovi sljedbenici plaćaju cijenu, a ekstremni sljedbenici često plaćaju i krajnju cijenu. *Glas mučenika* i koautori bestselera *Isusovi frikovi* donose ti knjigu za svakodnevnu pobožnost, ispunjenu pričama o hrabrosti, predanosti, ispovijesti i samilosti – cijena tražena, cijena plaćena.

U ovo ekstremno doba možeš naći vjeru, snagu, ohrabrenje i nadu kroz priče drugih vjernika iz cijeloga svijeta, od prvoga stoljeća kršćanstva pa sve do danas. Ovi muškarci i žene, kako stari tako i mladi, prešli su svaku poznatu granicu ljudske pobožnosti.

Svaka je priča istinita. Svaka je nezaboravna. Svaka je ekstremna. Svaka će promijeniti tvoj život.

Prihvati izazov još danas i otkrij sam.

ISBN: 978-0-8499-1739-4

9 780849 917394